

Tartalomjegyzék 2017. november

XXV. évfolyam • 6. szám

Általános női ülés

- 6 **Lobbantsátok lángra fényeteket!**
Sharon Eubank
- 10 **Megmaradni Istenben és megjavítani a repedést**
Neill F. Marriott
- 13 **Mérhetetlen érték**
Joy D. Jones
- 16 **Három nővér**
Dieter F. Uchtdorf elnök

Szombat délelőtti ülés

- 21 **Hazavágyódás**
Dieter F. Uchtdorf elnök
- 25 **A szemünk előtt lévő szükségletek**
Bonnie L. Oscarson
- 28 **A terv és a kiáltvány**
Dallin H. Oaks elder
- 32 **„Van egy munkám számodra”**
Ifj. John C. Pingree elder
- 36 **A mennyből alászálló élő kenyér**
D. Todd Christofferson elder
- 40 **„Legyetek azért ti tökéletesek...”**
– majd egyszer
Jeffrey R. Holland elder

Szombat délutáni ülés

- 43 **Az egyházi tisztségviselők támogatása**
Henry B. Eyring elnök
- 44 **Lelki napfogyatkozás**
Gary E. Stevenson elder
- 48 **A bűnbánat mindig pozitív**
Stephen W. Owen
- 51 **Az örökkévalóság mindennapjai**
Quentin L. Cook elder
- 55 **Isteni terv szerint**
Ronald A. Rasband elder
- 58 **Az özvegyasszony szíve**
O. Vincent Haleck elder
- 60 **A Mormon könyve: Milyen lenne nélküle az életetek?**
Russell M. Nelson elnök

Általános papsági ülés

- 64 **A papság, valamint a Szabadító engesztelő hatalma**
Dale G. Renlund elder
- 68 **Az igazság minden dolgot illetően**
David F. Evans elder
- 75 **Az Úr és a családok bizalmának kiérdemlése**
Richard J. Maynes elder
- 78 **Mennyei világosság hordozói**
Dieter F. Uchtdorf elnök
- 81 **Az Úr vezeti az egyházat**
Henry B. Eyring elnök

Vasárnap délelőtti ülés

- 85 **Hogy „a ti örömeitek beteljék”**
Jean B. Bingham
- 88 **Elmúlt-e a csodák napja?**
Donald L. Hallstrom elder
- 90 **„Igen nagy és becses ígéretetek”**
David A. Bednar elder
- 94 **Forduljatok az Úrhoz!**
W. Christopher Waddell püspök
- 97 **Uram, add, hogy megnyíljanak a szemeim!**
W. Craig Zwick elder
- 100 **Ne féljetez jót tenni!**
Henry B. Eyring elnök

Vasárnap délutáni ülés

- 104 **Az utazás folytatódik!**
M. Russell Ballard elder
- 107 **Isten megcáfolhatatlan tanúja: a Mormon könyve**
Tad R. Callister
- 110 **Külön, mégis egységben**
Joni L. Koch elder
- 112 **Bízunk-e Őbenne? Ami nehéz, az jó**
Stanley G. Ellis elder
- 115 **Alapvető igazságok: Cselekedjünk hát!**
Adilson de Paula Parrella elder
- 117 **Keressétek ki a legjobb könyvekből**
Ian S. Arden elder
- 119 **Szeressétek egymást, amint Ő szeret minket!**
Jose L. Alonso elder
- 122 **Az Úr hangja**
Neil L. Andersen elder
- 72 **Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza általános felhatalmazottai és általános tisztségviselői**
- 127 **Konferenciái történetek tárgymutatója**
- 128 **Az egyház hírei**
- 137 **Jöjji, kövess engem! – A melkisédeki papság és a Segítőegylet számára**

187. félévi általános konferencia

2017. szeptember 23., szombat este, általános női ülés

A gyűlést vezette: Jean B. Bingham.

Nyitóima: Megumi Yamaguchi.

Záróima: Leslie P. Layton.

Zene: a Utah állambeli Park City cövekeinek segítőegyleti kórusa; vezényelt: Jane Fjeldsted; orgonán kísért: Bonnie Goodliffe. "Let Zion in Her Beauty Rise," *Hymns*, no. 41, feld. Kasen, kiad. Jackman; "Sing Praise to Him," *Hymns*, no. 70, feld. Fjeldsted és Goodliffe; Hűek leszünk. *Himnuszok*, 166. sz.; "We Have Partaken of Thy Love," *Hymns*, no. 155, feld. Fjeldsted és Goodliffe.

2017. szeptember 30., szombat délelőtt, általános ülés

A gyűlést vezette: Henry B. Eyring elnök.

Nyitóima: Larry R. Lawrence elder.

Záróima: Massimo De Feo elder.

Zene: Tabernákulum kórus; vezényelt: Mack Wilberg és Ryan Murphy; orgonán kísért: Richard Elliott és Andrew Unsworth. Hirdesünk örömünk. *Himnuszok*, 67. sz.; "Arise, O God, and Shine," *Hymns*, no. 265, feld. Wilberg, kiad. Oxford University Press; Istenünk, áldd meg prófétánk. *Himnuszok*, 10. sz., feld. Wilberg; Fenn a magas hegyen. *Himnuszok*, 5. sz.; Az Isten szeretet. *Himnuszok*, 40. sz., feld. Murphy; "Faith in Every Footstep," Dayley, kiad. Jackman.

2017. szeptember 30., szombat délután, általános ülés

A gyűlést vezette: Dieter F. Uchtdorf elnök.

Nyitóima: Lawrence E. Corbridge elder.

Záróima: Allan F. Packer elder.

Zene: a Utah állambeli Midvale és Sandy cövekeinek ifjúsági kórusa; vezényelt: Leah Tarrant; orgonán kísért: Linda Margetts. Urunk hű gyermekei. *Himnuszok*, 24. sz., feld. Wilberg, kiad. Deseret Book; egyveleg, feld. Sally DeFord: Én Jézust fogom követni. *Gyermekek énekeskönyve*, 40–41.; Ó elküldte Fiát. *Gyermekek énekeskönyve*, 20–21.; Napfény van ma az én szívemben. *Himnuszok*, 145. sz.; Örvendj Királyodban! *Himnuszok*, 30. sz., feld. Kasen, kiad. Jackman.

2017. szeptember 30., szombat este, általános papsági ülés

A gyűlést vezette: Henry B. Eyring elnök.

Nyitóima: Kevin W. Pearson elder.

Záróima: Rafael E. Pino elder.

Zene: a Utah állambeli Cache megye apa-fia kórusa; vezényelt: Geoffrey Anderson; orgonán kísért: Clay Christiansen. Húzd tovább a szekeret! *Himnuszok*, 164. sz., feld. Dalton, kiad. LDS Music Source; Titkos ima. *Himnuszok*, 86. sz., feld. Kasen, kiad. Jackman; Mily szilárd alap az Isten ígéje. *Himnuszok*, 37. sz.; Érted imádkozunk, jó prófétánk. *Himnuszok*, 14. sz., feld. Kasen, kiad. Jackman.

2017. október 1., vasárnap délelőtt, általános ülés

A gyűlést vezette: Dieter F. Uchtdorf elnök.

Nyitóima: Michael T. Ringwood elder.

Záróima: José A. Teixeira elder.

Zene: Tabernákulum kórus; vezényelt: Mack Wilberg; orgonán kísért: Andrew Unsworth és Clay Christiansen. Dicsérd Urad. *Himnuszok*, 33. sz.; Hithű szentek. *Himnuszok*, feld. Wilberg; "Consider the Lilies," Hoffman, feld. Lyon, kiad. Sonos; Most minden nemzet jól figyeljen! *Himnuszok*, 167. sz., feld. Wilberg; Dicsőség Istennek! *Himnuszok*, 29. sz.; Drága a Pásztor szívének. *Himnuszok*, 142. sz., feld. Wilberg, kiadatlan; Hiszek Krisztusban. *Himnuszok*, 76. sz., feld. Wilberg, kiad. Jackman.

2017. október 1., vasárnap délután, általános ülés

A gyűlést vezette: Henry B. Eyring elnök.

Nyitóima: Joseph W. Sitati elder.

Záróima: Evan A. Schmutz elder.

Zene: Tabernákulum kórus; vezényelt: Mack Wilberg és Ryan Murphy; orgonán kísért: Bonnie Goodliffe és Linda Margetts. Jöjj el, ó, nagy Király! *Himnuszok*, 25. sz., feld. Murphy, kiadatlan; Cselekedtem-e valami jót. *Himnuszok*, 143. sz., feld. Zabriskie, kiad. LDS Music Source; Örvendezzünk együtt. *Himnuszok*, 3. sz.; "If the Savior Stood Beside Me," DeFord, feld. Cardon; Izráel, Istened szólít. *Himnuszok*, 7. sz., feld. Wilberg.

A konferenciái beszédek elérhetősége

Az általános konferenciái beszédek számos nyelven elérhetőek a conference.lds.org honlapon, ahol ki kell választani a kívánt nyelvet. A beszédek az Evangéliumi könyvtár mobilalkalmazáson keresztül is rendelkezésre állnak. Az általános konferenciával kapcsolatos információk a fogyatékkal élő egyháztagok számára is hozzáférhető formátumban a disability.lds.org honlapon találhatóak meg.

Házi- és látogatótanítási üzenetek

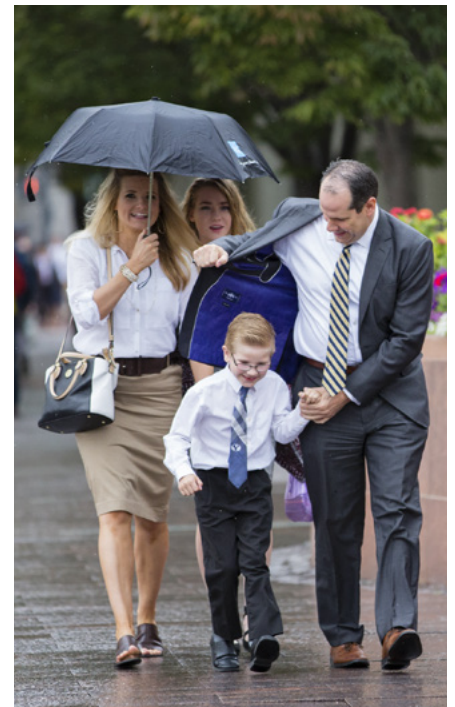
Kérjük, hogy házi- és látogatótanítási üzenetnek azt a beszédet válasszátok ki, amelyik a leginkább megfelel az általatok látogatottak szükségleteinek.

A borítón

Az előső borítót fényképezte: Leslie Nilsson.
A hátoldalt fényképezte: Craig Dimond.

Konferenciái fényképek

A Salt Lake Cityben készült fényképeket Cody Bell, Janae Bingham, Mason Coberly, Randy Collier, Weston Colton, Craig Dimond, Ashlee Larson, Leslie Nilsson, Matt Reier és Dave Ward készítette.

2018. NOVEMBER XXV. ÉVFOLYAM 6. SZÁM
LIAHONA 14451 135

Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza nemzetközi folyóirata

Az Első Elnökség: Thomas S. Monson, Henry B. Eyring, Dieter F. Uchtdorf

A Tizenkét Apostol Kvóruma: Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Jeffrey R. Holland, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson, Neil L. Andersen, Ronald A. Rasband, Gary E. Stevenson, Dale G. Renlund

Főszerkesztő: Hugo E. Martinez

Főszerkesztő-helyettesek: Randall K. Bennett, Carol F. McConkie

Tanácsadók: Brian K. Ashton, Bonnie H. Cordon, LeGrand R. Curtis Jr., Edward Dube, Sharon Eubank, Donald L. Hallstrom, Douglas D. Holmes, Erich W. Kopicshke

Ügyvezető igazgató: Richard I. Heaton

Egyházi folyóiratok igazgatója: Allan R. Loyborg

Gazdasági vezető: Garff Cannon

Vezető szerkesztő: Adam C. Olson

Vezetőszerkesztő-helyettes: Ryan Carr

Kiadásért felelős asszisztens: Debbie Bacon

Alkotói és szerkesztői csoport: Maryssa Dennis, David Dickson, David A. Edwards, Matthew D. Flitton, Lori Fuller, Garrett H. Garff, LaRene Porter Gaunt, Jon Ryan Jensen, Charlotte Larcabal, Michael R. Morris, Eric B. Murdock, Sally Johnson Odekirk, Joshua J. Perkey, Jan Pinborough, Richard M. Romney, Mindy Anne Selu, Marissa Widdison

Művészeti ügyvezető igazgató: J. Scott Knudsen

Művészeti igazgató: Tadd R. Peterson

Arculat: Jeanette Andrews, Fay P. Andrus, C. Kimball Bott, Thomas Child, David Green, Colleen Hinckley, Eric P. Johnson, Susan Lofgren, Scott M. Mooy, Emily Chieko Remington, Mark W. Robison, Brad Teare, K. Nicole Walkenhorst

Szellemi tulajdonjogi koordinátor: Collette Nebeker Aune

Gyártási vezető: Jane Ann Peters

Gyártási csoport: Ira Glen Adair, Julie Burdett, Thomas G. Cronin, Bryan W. Gygi, Ginny J. Nilson, Derek Richardson

Nyomdai előkészítő: Joshua Dennis, Ammon Harris

Nyomatási igazgató: Steven T. Lewis

Terjesztési igazgató: Troy K. Vellinga

Fordítás: Mecséri Olivér

Terjesztés:

Corporation of the Presiding Bishop of
The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints
Steinmühlstrasse 16, 61352 Bad Homburg v.d.H., Germany

Előfizetési tudnivalók:

Előfizetés vagy címváltozás bejelentése az

Ügyfélszolgálaton keresztül lehetséges.

Ingyenes telefonszám (USA és Kanada): 00800 2950 2950

Telefonszám: +49 6172 4928 33/34

Ímél: orderseu@ldschurch.org

Online Store internetes áruház: store.lds.org

Az előfizetés éves díja: 1,90 euró

Kéziratok és kérdések a liahona.lds.org oldalon küldhetők be, vagy postai úton a következő címre: Liahona, Rm. 2420, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150-0024, USA; vagy ímélben: liahona@ldschurch.org.

A *Liahona* (a kifejezés a Mormon könyvében szerepel és „iránytűt” vagy „iránymutatót” jelent) a következő nyelveken jelenik meg: albán, angol, bizsáma, bolgár, cseh, dán, ész, fidzsi, finn, francia, görög, holland, horvát, indonéz, izlandi, japán, khmer, kínai, kiribati, koreai, lengyel, lett, litván, magyar, malgas, marshall-szigeteki, mongol, német, norvég, olasz, orosz, örmény, portugál, román, spanyol, svéd, szamoai, szebuano, szlovén, szuahéli, tagalog, tahiti, thai, tongai, ukrán, urdu és vietnami. (A megjelenés gyakorisága országoként változik.)

© Intellectual Reserve, Inc., 2018. Minden jog fenntartva.
Printed in the United States of America.

Szerzői jogok: Természetes személyek másolatot készíthetnek a *Liahonában* megjelent anyagokról személyes, nem kereskedelmi használatra (beleértve az egyházi elhívásokhoz való felhasználást is), kivéve, ahol ez másként van feltüntetve. Ez a jogosultság bármikor visszavonható. Nem lehet azonban másolatokat készíteni azokról a képekről, amelyek forrásmegjelölésénél ez fel lett tüntetve! Szerzői jogi kérdések az alábbi címekre küldhetők: Intellectual Property Office, 50 E. North Temple St., FL 13, Salt Lake City, UT 84150, USA; ímélben: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada:

November 2017 Vol. 25 No. 6. LIAHONA (USPS 311-480) Hungarian (ISSN 1085-3847) is published six times a year (January, April, May, July, October, and November) by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is \$5.00 per year; Canada, \$6.00 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; old and new address *must* be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone. (Canada Poste Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send all UAA to CFS (see DMM 507.1.5.2).

NONPOSTAL AND MILITARY FACILITIES: Send address

changes to Distribution Services, Church Magazines,

P.O. Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368, USA.

Beszélők betűrendben

Alonso, Jose L., 119
Andersen, Neil L., 122
Ardern, Ian S., 117
Ballard, M. Russell, 104
Bednar, David A., 90
Bingham, Jean B., 85
Callister, Tad R., 107
Christofferson, D. Todd, 36
Cook, Quentin L., 51
Ellis, Stanley G., 112
Eubank, Sharon, 6
Evans, David F., 68
Eyring, Henry B., 43, 81, 100
Haleck, O. Vincent, 58
Hallstrom, Donald L., 88
Holland, Jeffrey R., 40
Jones, Joy D., 13
Koch, Joni L., 110
Marriott, Neill F., 10
Maynes, Richard J., 75
Nelson, Russell M., 60
Oaks, Dallin H., 28
Oscarson, Bonnie L., 25
Owen, Stephen W., 48
Parrella, Adilson de Paula, 115
Pingree, Ifj. John C., 32
Rasband, Ronald A., 55
Renlund, Dale G., 64
Stevenson, Gary E., 44
Uchtdorf, Dieter F., 16, 21, 78
Waddell, W. Christopher, 94
Zwick, W. Craig, 97

Tárgymutató

alázat, 44, 51
áldozat, 58, 112
általános konferencia, 122
apaság, 75
ároni papság, 64
Atyaisten, 10, 40, 115
bátorság, 100
békeesség, 13, 75, 85
bizalom, 75, 94, 112
bizonyosság, 68, 78, 85,
100, 107
biztonság, 44
bűnbánat, 6, 36, 48
család, 25, 28, 75, 115
csodák, 88
egyéni érték, 13, 40
egyházi elhívások, 81
egyházi vezetők, 81, 122
egység, 110
engesztelés, 10, 13, 36, 40,
48, 64, 85, 88, 94
érdemesség, 13
feddhetetlenség, 75
felajánlás, 58
félelem, 10, 100
gyógyulás, 78, 85, 88, 94, 97
hála, 58
házasság, 75
hit, 68, 81, 85, 88, 100, 104,
112, 117
igazság, 68, 78
isten természet, 13, 16,
55, 90
Istenség, 112
Jézus Krisztus, 10, 13, 16, 21,
36, 40, 48, 51, 60, 64, 78,
81, 85, 94, 97, 100, 107,
112, 115, 119, 122
Joseph Smith, 107, 115, 122
kegyelem, 36, 40
keveltség, 10, 44, 51
kinyilatkoztatás, 81, 122
kommunikáció, 6
Krisztus világhossza, 21, 78

kritizálás, 97, 110
látószög, 40, 44, 97
lelkiség, 55
média, 44
megbocsátás, 48, 51, 119
megpróbáltatás, 21, 32, 44,
85, 88, 94, 97, 100, 112
megtérés, 13, 58, 60,
115, 117
melkisédeki papság, 64
misszionáriusi munka, 48,
51, 60
Mormon könyve, 60, 68, 100,
107, 117
munka, 32
nők, 6
otthon, 21, 90
önrendelkezés, 55, 94
öröm, 6, 16, 21, 85
papság, 64
pionírok, 104, 112
próféták, 115, 122
püspökök, 81
remény, 94
szombat, 90, 117
Segítőegylet, 6
szabadítás terve, 28, 88,
112, 115
szentírás-tanulmányozás,
60, 117
Szentlélek, 13
szentség, 36
szeretet, 10, 25, 100, 119
szertartások, 90
szolgálat, 21, 25, 32, 36, 78,
100, 119
szövetségek, 64, 68, 90
tanítványság, 16, 21
tehetségek, 32
tempломok, 58, 68, 90
tized, 112
türelem, 68, 117
úrvacsora, 36, 97
útmutatás, 55
visszafogottság, 51

A 187. félévi általános konferencia kiemelkedő üzenetei és mozzanatai

*Istenünk, jó Atyánk,
Áldd meg a prófétánk
Egészséggel.
Szavának tüzével
Az áldott lelkeket
Arra buzdítja, hogy
Jót tegyenek.*

(Istenünk, áldd meg prófétánk. *Himnuszok*, 10. sz., elhangzott a szombat délelőtti ülésen)

Thomas S. Monson elnök szívhez szóló személyes történetei és a Jézus Krisztusról való erőteljes tanúbizonyossága több mint 50 éven át az általános konferencia részét képezték. Romló egészségi állapota miatt azonban nemcsak Monson elnök, hanem Robert D. Hales elder is, a Tizenkét Apostol Kvórumának tagja, észrevehetően hiányzott a konferenciáról.

Hiányoztak ugyan, de nem lettek elfelejtve.

Bár Monson elnök otthonról nézte a konferenciát, Hales elder pedig közvetlenül az utolsó ülés előtt hunyt el békében a kórházban, mindketten jelen voltak a gondolatainkban és az értük mondott imáinkban, továbbá a beszédekben is megnyilvánult a hatásuk.

Monson elnököt több mint egy tucat beszélő is idézte, többek között Russell M. Nelson elnök (lásd 60. oldal), aki külön utalt Monson elnök legutóbbi konferencián elhangzott felkérésére, mely szerint „imádságos lélekkel tanulmányozzuk a Mormon könyvét mindennap és elmélkedjünk róla”¹.

Neil L. Andersen elder, az utolsó beszélő (lásd 122. oldal) idézett Hales elder konferenciára szánt beszédéből, melyet azonban már nem tudott elmondani: „Amikor úgy döntünk, hogy hiszünk, akkor készek vagyunk

arra, hogy Isten színe előtt álljunk” – írta Hales elder. Az biztos, hogy Hales elder a hit mellett döntött.

Hiányoztak ugyan, ám mégis jelen voltak: bár Monson elnök és Hales elder nem álltak a szószéknél, így is fontos szerepet játszottak abban, hogy sokak számára emlékezetes legyen a konferencia.

*Érted imádkozunk, jó prófétánk:
Isten vigasztaljon, vigyázzon rád!
Bár látjuk arcodon hajlott korod,
Fényed vezéreljen úgy, ahogy most,
Fényed vezéreljen úgy, ahogy most!
(Érted imádkozunk, jó prófétánk.
Himnuszok, 14. sz., elhangzott az általános papsági ülésen) ■*

JEGYZETEK

1. Thomas S. Monson: A Mormon könyve hatalma. *Liahóna*, 2017. máj. 87.

MOON

PACKAGE CHECK

9866

Sharon Eubank
első tanácsos a Segítőegylet Általános Elnökségében

Lobbantsátok lángra fényeteket!

A próféták szólítanak minket, nőtestvéreim. Igazlelkűek lesztek hát? Kifejezők lesztek a hitetekben? Lángra lobbantjátok a fényeteket?

Ti talán nem tudjátok, de Monson elnökkel ikrek vagyunk. Ugyanazon a napon, ugyanazon órában támogatták a 36 éves Thomas S. Monsont a legújabb apostolként, amikor én megszülettem Észak-Kaliforniában. Nagyon szeretem ezt a különleges személyes kapcsolatot Isten prófétájával, Monson elnökkel.

A próféták napjainkban is szólnak a nőkről.¹ Ezen a gyűlésen is halljátok majd szavaikat. Beszédemhez egy majdnem 40 évvel ezelőttről származó, figyelemre méltó próféciához nyúlok vissza, melyet Spencer W. Kimball elnök írt. 1979 szeptemberében történt második alkalommal, hogy a világméretű egyház nőtagjai általános gyűlést tartottak. Kimball elnök megírta a beszédét, azonban amikor eljött a konferencia napja, épp kórházban volt. Megkérte tehát a feleségét, Camilla Eyring Kimballt, hogy olvassa fel helyette.²

Kimball nőtestvér felolvasta a próféta szavait, amelyek kihangsúlyozták, hogy a Szabadító második eljövetele előtt milyen nagy hatással lesznek majd az utolsó napi szent nők a világban élő jórahaló nőkre. A beszéd vége felé volt egy erőteljes felhívás a nők

számára az egyházban, amiről azóta is beszélünk.

Hadd idézzek egy kicsit Kimball elnök szavaiból:

„Végül, kedves nőtestvéreim, hadd mondjak nektek valamit, ami eddig még nem hangzott el, legalábbis nem így. Az egyház utolsó napokban bekövetkező számottevő növekedésének java részét az idézi majd elő, hogy a világ jórahaló asszonyai közül sokan... nagy számban vonzódnak majd az egyházhoz. Ez pedig annak függvényében fog történni, hogy az egyház

1979 szeptemberében Camilla Eyring Kimball felolvasta Spencer W. Kimball elnök beszédét

nőtagjai milyen mértékben tanúsítanak igazlelkűséget és kifejezőkészséget az életükben, valamint hogy mennyire tűnnek majd különlegesnek és másnak – persze mindezt vidáman – a világban élő nőkhöz képest.

A világ valódi hősnői között, akik az egyházba jönnek, lesznek olyan nők, akiknek fontosabb, hogy igazlelkűek legyenek, mint hogy önzőek. Ezekben a valódi hősnőkben igazi alázatosság van, mely nagyobbra értékeli a feddhetlenséget a feltűnésnél.”

Majd így zárja gondolatát: „Így történik... az, hogy az egyházban a példamutató nők *jelentős erőt* képviselnek majd az egyház mind számbeli, mind pedig lelki növekedésében az utolsó napokban.”³

Mily látnoki kijelentés ez! Összefoglalva tehát:

- A nők jó kapcsolatai fogják kiváltani az egyház előttünk álló években bekövetkező számottevő növekedésének jelentős részét.
- Azok a barátságok, amelyeket a segítőegyleti nők, a fiatal nők és az elemis lányok alakítanak ki más valású és hitű őszinte, hithű, istenfélő asszonyokkal és lányokkal, *jelentős erőt* képviselnek majd az egyház utolsó napi növekedésében.
- Végül Kimball elnök ezeket a más háttérű nőket „hősnőknek” nevezte, akik számára fontosabb, hogy igazlelkűek legyenek, mint hogy önzőek, és akik meg fogják nekünk mutatni, hogy a feddhetlenség értékesebb a feltűnésnél.

E jórahaló asszonyok közül sokakkal találkoztam már, miközben a munkámat végzem világszerte, és barátságok becses számomra. Ti is ismertek ilyen nőket a barátaitok és a szomszédaitok között. Lehet, hogy tagjai az egyháznak,

lehet, hogy most még nem, azonban olyan barátság köt minket össze, amely nagyon fontos. Mi tehát a mi szerepünk? Mit kell tennünk? Kimball elnök öt dolgot nevez meg:

Az első az, hogy legyünk igazlelkűek. Az igazlelkűség nem azt jelenti, hogy tökéletesek vagyunk vagy soha nem hibázunk. Azt jelenti, hogy erős kapcsolatot alakítunk ki Istennel, megbánjuk a bűneinket, és önként segítünk másoknak.

A bűnbánatot tartó nők megváltoztatják a történelem menetét. Van egy barátnóm, akit fiatalon autóbaleset ért, és ennek eredményeként rabja lett a fájdalomcsillapító gyógyszereknek. Később elváltak a szülei, ő teherbe esett egy futó kapcsolatból, a függősége pedig megmaradt. Azonban egyik éjjel, látva élete zűrzavarát és összevisszaságát, ezt gondolta: „Elég!” A Szabadítóhoz, Jézus Krisztushoz fordult, hogy segítsen rajta. Elmondása szerint rájött, hogy Jézus Krisztus még az ő szörnyű körülményeinél is erősebb, és hogy Krisztus ereje adhat neki támaszt, miközben a bűnbánat útját járja.

Azzal, hogy visszatért az Úrhoz és az Ő útjaihoz, megváltoztatta a saját élettörténetét, a kislánya élettörténetét és az új férjéét is. Igazlelkű asszony, aki őszintén kitarja szívét azok felé, akik hibákat követtek el és meg akarnak változni. Nem tökéletes, ahogy mi sem, azonban tudja, hogyan tartson bűnbánatot és próbálkozzon tovább.

A második az, hogy legyünk kifejezőek. Kifejezni valamit azt jelenti, hogy világosan kijelentjük, hogyan érzünk valamivel kapcsolatban és miért. Idén valamikor megjelent a Facebook-hírfolyamomon egy bejegyzés, amely a kereszténységet ócsárolta. Elolvastam, és egy kicsit bosszantott is, de nem foglalkoztam vele. Azonban egy ismerősöm, aki nem a mi

hitünkhöz tartozik, saját hozzászólással válaszolt. Azt írta: „Ez pont ellentétes azzal, amit Jézus képviselt – a saját korában azért számított... radikálisnak, mert ...[k]iegyenlítette a világot. [...] Szajhá[kkal beszélgetett], ...a vámszedővel [evett], ...barátkozott hatalommal nem rendelkező nővel és gyermekekkel, [és] az irgalmas szamaritánus történetével szolgált nekünk. [...] Ebből... az következik, hogy az igaz keresztényeknek... azon kell igyekezniük, hogy ők legyenek a LEGINKÁBB szeretetteljes emberek a világon.” Ezt olvasva arra gondoltam: „Miért nem én írtam ezt?”

Mindannyiunknak fejlődni kell abban, hogy világosan kifejezzük hitünk indítékait. Milyen érzéseitek vannak Jézus Krisztussal kapcsolatban? Miért maradtok meg az egyházban? Miért hiszitek, hogy a Mormon könyve szentírás? Honnan ered a békességetek? Miért számít, hogy a prófétának 2017-ben is van mondanivalója? Honnan tudjátok, hogy ő valóban próféta? Használjátok a hangotokat és a hatalmatokat, hogy kifejezzétek mindazt, amit tudtok és éreztek – a közösségi médiában, a barátokkal folytatott csendes beszélgetésekben, vagy amikor az unokáitokkal társalogtok. Mondjátok el nekik, hogy miért hisztek; és hogy az milyen érzés; hogy valaha is kételkedtetek-e, és hogyan jutottatok túl rajta; és hogy mit jelent számotokra Jézus Krisztus. Péter apostol szavait idézve: „[N]e féljete...; Az Úr Istent

pedig szenteljétek meg a ti szívetekben. Mindig készek legyetek megfelelői mindenkinek, a ki számot kér tőletek a bennetek lévő reménységről”⁴.

A harmadik az, hogy legyünk mások. Hadd meséljek el nektek valamit, ami júliusban történt a floridai Panama City Beach-en.⁵ Késő délután Roberta Ursrey egyszer csak azt látta, hogy két kislánya segítségért kiált az óceán vizéből, a parttól mintegy 90 méterre. Elkapta őket egy erős áramlat, és a tenger nyílt vize felé sodorta. Egy házaspár a közelben megpróbálta megmenteni a fiúkat, de őket is magával sodorta az áramlat. Az Ursrey család tagjai beugrottak hát a vízbe, hogy kimentsék a küszködő úszókat, és hamarosan már kilenc embert vitt magával az ár.

Kötélük nem volt. Vízimentő nem volt. A rendőrség hívott ugyan egy mentőcsónakot, de az emberek akkor már 20 perce küszködtek, kezdtek elfáradni és a víz alá bukni. A parton álló szemlélők között ott volt Jessica Mae Simmons is. A férjével az az ötletük támadt, hogy alkossanak élőláncot. Odakiabáltak az embereknek a parton, hogy segítsenek nekik, mire emberek tucatjai fonták egymásba a karjukat, és gyalogoltak bele az óceánba. Jessica azt mondta az újságnak: „Bámulatos látvány volt, amint különböző fajú és nemű emberek a tettek mezejére lépnek, hogy TELJESEN idegen embereknek segítsenek!”⁶ Hamarosan egy 80 főből álló lánc haladt az úszók

felé. Nézzétek meg ennek a hihetetlen pillanatnak a képét!

A parton mindenki csak hagyományos megoldásokban tudott gondolkodni, és leblokkoltak. Azonban egy házaspárban a másodperc töredéke alatt felöltött egy másféle megoldás. A találékonyság és a kreativitás lelki ajándékok. Ha betartjuk a szövetségeinket, az esetleg különbözővé tesz minket másoktól a kultúránkban és a társadalmunkban, azonban hozzáférést biztosít számunkra a sugalmazáshoz, hogy más megoldások, módszerek és alkalmazások juthassanak eszünkbe. Nem mindig fogunk beleilleni a világba, azonban ha pozitív értelemben vagyunk mások, az életmentő lehet azok számára, akik küszködnek.

A negyedik az, hogy legyünk különlegesek. Különlegesnek lenni azt jelenti, hogy észrevehető a másságunk. Hadd térjek vissza Jessica Mae Simmons történetéhez a parton. Ahogy egyre haladt az úszók felé az élőlánc, tudta, hogy ő segíthet. Jessica Mae azt mondta: „Vissza tudom tartani a levegőt, ...és simán végigúszok egy 50 méteres medencét! [Tudom, hogyan kell kijönni egy áramlatból.] Tudtam, hogy [minden egyes úszót] el tudok juttatni az élőlánchoz.”⁷ A férjével felkaptak egy-egy szörfdeszkát, és a lánc mellett elúsztak addig, míg el nem érték az úszókat, majd egyesével visszaszállították őket a lánchoz, melynek tagjai biztonságban kíségtették őket a partra. Jessicának volt egy különleges képessége: tudta, hogyan ússzon árral szemben.

A visszaállított evangéliumnak is észrevehető a mássága, nekünk azonban különleges módon kell azt követnünk. Jessicához hasonlóan gyakorolnunk kell az evangélium szerinti életet, mielőtt vészhelyzet adódna, hogy ne féljünk és elég erősek legyünk mások megsegítéséhez, amikor elsodorja őket az ár.

És végül az ötödik az, hogy vidáman tegyük meg a fenti négyet. A vidámság nem azt jelenti, hogy műmosolyt ragasztunk az arcunkra, függetlenül attól, hogy éppen mi történik. Hanem azt jelenti, hogy betartjuk Isten törvényeit, felemelünk másokat és építjük őket.⁸ És amikor építünk, amikor felemeljük mások terheit, akkor az oly módon áldja meg az életünket, amitől a próbatételek sem foszthatnak meg. Kitettem egy idézetet Hinckley elnöktől oda, ahol mindennap látom. Így szól: „...borúlátásból vagy cinizmusból semmit nem lehet felépíteni. Szemlélődjünk derülátóan, dolgozzunk hittel, és a dolgok megtörténnek.”⁹

E vidám, derülátó lelkület példaként ismerek egy Elsa nevű 13 éves lányt, akinek a családja hamarosan a Louisiana állambeli Baton Rouge-ba költözik, 2900 kilométerre a barátaitól. 13 évesen bizony nem könnyű új helyre költözni. Elsa érthetően bizonytalan volt a költözést illetően, így hát az apukája adott neki egy áldást. Az áldás percében csipogott az anyukája telefonja, hogy üzenete érkezett. A Louisiana állambeli egyházközösségekben élő fiatal nők küldtek egy képet ezzel a felirattal: „Légyszi, költözz az egyházközösségünkbe!”¹⁰

Ezek a fiatal nők derülátóak voltak azzal kapcsolatban, hogy kedvelni fogják Elsát, pedig még nem is találkoztak vele. Lelkesedésük Elsát is derülátóvá tette a közelgő költözést illetően, és megválaszolta arra vonatkozó imáját, hogy minden rendben lesz-e.

A vidámságból és a derülátásból fakad egyfajta energia, mely nem csupán minket áld meg, hanem a körülöttünk lévőket is építi. Minden kis dolog, amelyet azért tesznek, hogy igazi vidámságot lobbantsatok lángra másokban, azt jelzi, hogy hordozzátok a fáklyát, melyet Kimball elnök gyújtott meg.

15 éves voltam, amikor hallottam Kimball elnök beszédét. Mi, akik túl vagyunk a negyvenen, attól a naptól kezdve hordozzuk magunkkal Kimball elnök e felkérését. Most ránézek a 8 évesekre, a 15 évesekre, a 20 évesekre és a 35 évesekre, és továbbadom nektek ezt a fáklyát. Mert ti vagytok ennek az egyháznak a jövőbeli vezetői – a ti dolgotok lesz továbbvinni ezt a világosságot, és e prófécia beteljesedésévé válni! Mi, akik túl vagyunk a negyvenen, összefonjuk veletek a karunkat, és érezzük az erőtöket és az energiátöket. Szükségünk van rátok.

80 önkéntesből álló élőlánc ment ki úszókat az őket elragadó áramlatból

Hallgassátok meg ezt a szentírást a Tan és a szövetségek 49:26–28-ból. Bár más körülmények között íródott, remélem, hogy ma este a Szentlélek az e szent munkára hívó, személyre szóló elhívásotokként közvetíti azt nektek.

„Íme, azt mondom nektek, menjtek, ahogy azt megparancsoltam nektek; bánjátok meg minden bűnötöket; kérjétek és adatik nektek; kopogtassatok és megnyitattik nektek.

Íme, én megyek majd elöttetek és leszek hátatok védelmezője; és közöttetek leszek, és nem pusztultok el.

Íme, én Jézus Krisztus vagyok, és hamar eljövök.”¹¹

Azt kérem mindnyájatokról, hogy teremtsetek olyan helyzetet, ahol érezhetitek Isten irántatok érzett bőséges szeretetét. E szeretet hatóköréből nem tudjátok kivonni magatokat. És ha érzitek az Ő szeretetét, ha szeretitek Őt, akkor bűnbánatot fogtok tartani és be fogjátok tartani a parancsolatait. Ha pedig betartjátok a parancsolatait, akkor hasznára lehetnek az Ő munkájában. Az Ő munkája és dicsősége a nők és a férfiak felmagasztosulása és örök élete.

A próféták szólítanak minket, nőtestvéreim. Igazlelkűek lesztek hát? Kifejezőek lesztek a hitetekben? El tudjátok viselni, hogy különlegesek és mások legyetek? Az, hogy a próbatételeitek ellenére is vidámak vagytok, vonzani fogja azokat, akik jóra valóak, nemesek és szükségük van a barátságokra? Lángra lobbantjátok a fényeteket? Bizonyosságot tesztek arról, hogy az Úr Jézus Krisztus előttünk fog járni és köztünk lesz.

Szeretett prófétánk, Thomas S. Monson szavaival zárom: „Kedves nőtestvéreim, ez a ti napotok, ez a ti időtök!”¹² Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Brigham Young elnök: „Alapítsanak hát [a nőtestvérek] Női Segítőegyleteket a

különböző egyházközségekben. Sok tehetséges nő van közöttünk, és szeretnénk a segítségüket kérni ebben az ügyben. Néhányan talán úgy gondolják, hogy ez egy jelentéktelen dolog, de nem az; és meg fogjátok látni, hogy a nőtestvérek lesznek a mozgalom fő mozgatórugói” (*Leányaim a királyságomban: A Segítőegylet története és munkássága* [2011]. 45.).

Lorenzo Snow elnök: „Mindig ott voltatok a papság mellett, készen arra, hogy ...megtegyétek a részleteket Isten királysága érdekeinek előmozdításában; és ahogy osztoztatok e munkálatokban, bizonyosan úgy fogtok osztozni a munka diadalában, valamint abban a felmagasztosulásban és dicsőségben, melyet az Úr az Ő hithű gyermekei számára tartogat” (*Leányaim a királyságomban*. 7.).

Spencer W. Kimball elnök: „Olyan erő van ebben a [segítőegyleti] szervezetben, melyet még nem gyakoroltak a maga teljességében annak érdekében, hogy megerősítsék Sion otthonait, és felépítsék Isten királyságát – és nem is fogják egészen addig, míg mind a nőtestvérek, mind pedig a [papságbeli férfitestvérek] meg nem látják a Segítőegyletben rejlő lehetőségeket” (*Leányaim a királyságomban*. 155.).

Howard W. Hunter elnök: „...nagy szükség van az egyház nőtagjainak összehívására, hogy álljanak a Fivérek mellé a minket körbevevő gonosz áradatának megfékezésében és Szabadítónk munkájának előremozdításában. [...] Így hát arra kérünk benneteket, használjátok erőtölköz, jóra indító hatásokat családjaink, egyházunk és közösségeink megerősítésében” (*Leányaim a királyságomban*. 172.).

Gordon B. Hinckley elnök: „Erő és óriási képesség rejlik ennek az egyháznak a nőtagjaiban. Vezetést és irányítást, a függetlenség egyfajta lelkületét hordozzák magukban, ezen túl viszont nagy meglepődést nyújt számukra az, hogy

részei lehetnek az Úr eme királyságának, és hogy kéz a kézben dolgozhatnak együtt a papsággal, hogy előremozdítsák azt” (*Leányaim a királyságomban*. 137.).

Thomas S. Monson elnök Belle Smith Spaffordot, a Segítőegylet általános elnökét idézi, aki azt írta: „Soha nem rendelkeztek a nők olyan nagy befolyással, mint a mai világban. A lehetőségek ajtaja soha nem volt nagyobbra tárva előttük. Ez egy csábító, izgalmas, kihívásokkal és elvárásokkal teli időszak a nők számára. Ha egyensúlyban tartjuk dolgainkat, megtanuljuk, mi az élet igazi értéke és bölcsen döntünk afelől, hogy mi az, ami valóban fontos, akkor ez egy jutalmakban gazdag időszak. [A *Woman's Reach* (1974), 21]. Kedves nőtestvéreim! Ez a ti napotok, ez a ti időtök!” (vö. A Segítőegylet hatalmas ereje. *Liahóna*, 1998. jan. 99.).

Russell M. Nelson elnök: „...arra kérlek benneteket ma, nőtestvéreim Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyházában, hogy lépjétek előre! Foglaljátok el jogos és szükséges helyeteket az otthonotokban, a közösségekben és Isten királyságában – sokkal inkább, mint eddig bármikor is. Kérlek benneteket, váltsátok valóra Kimball elnök jóindulását. És megígérem nektek, Jézus Krisztus nevében, hogy miközben így tesztek, a Szentlélek eddig soha nem látott módon fogja felerősíteni a hatásotokat!” (Kérés a nőtestvéreimhez. *Liahóna*, 2015. nov. 97.).

2. Itt tudjátok megnézni a rövidfilmet, amelyen Camilla Kimball nőtestvér felolvassa Spencer W. Kimball elnök beszédét: lds.org/general-conference/1979/10/the-role-of-righteous-women; lásd még Spencer W. Kimball, “The Role of Righteous Women,” *Ensign*, Nov. 1979, 102–4.
3. Spencer W. Kimball, “The Role of Righteous Women,” 103–4; kiemelés hozzáadva.
4. 1 Péter 3:14–15.
5. Lásd McKinley Corbley, “80 Beachgoers Form Human Chain to Save Family Being Dragged Out to Sea by Riptide,” July 12, 2017, goodnewsnetwork.org.
6. Jessica Mae Simmons, in Corbley, “80 Beachgoers Form Human Chain.”
7. Simmons, in Corbley, “80 Beachgoers Form Human Chain.”
8. Lásd Alma 41:10; 34:28; Tan és a szövetségek 38:27; Lukács 16:19–25.
9. *Az egyház elnökeinek tanításai: Gordon B. Hinckley* (2016). 72.
10. Rövid levél Virginia Pearce családjától.
11. Tan és a szövetségek 49:26–28.
12. Vö. Thomas S. Monson: A Segítőegylet hatalmas ereje. *Liahóna*, 1998. jan. 99.

Neill F. Marriott

második tanácsos a Fiatal Nők általános elnökségében

Megmaradni Istenben és megjavítani a repedést

Krisztusnak hatalmában áll szeretetteljes közösségbe vonni bennünket az Atyával és egymással.

Folyamatosan törekednünk kell arra, hogy elmélyítsük a Mennyei Atyánkról való tudásunkat és a neki való engedelmisségünket. A kapcsolatunk vele örök. Mi az Ő szeretett gyermekei vagyunk, és ez sosem fog változni. Miként fogunk teljes szívvel eleget tenni az Ő hívásának, hogy közeledjünk Óhoz, hogy ezáltal élvezhessük azon halandóságbeli és eljövendő áldásokat, amelyeket olyan nagyon meg akar számunkra adni?

Az Úr a következő szavakat intézte az ősi Izráelhez és intézi mihozzánk is: „mert örökkévaló szeretettel szeretlek téged, azért terjesztetem reád az én irgalmasságomat”¹. Azt is mondja, ahogy az Atya mondaná, hogy „te megmaradsz bennem, én pedig tebenned; járj tehát énvelem”²! Bízunk benne eléggé, hogy megmaradjunk benne és járunk Óvele?

Azért vagyunk itt ezen a földön, hogy tanuljunk és növekedjünk, a legfontosabb tanulás és növekedés pedig a Mennyei Atyánkkal és Jézus Krisztussal való szövetségen alapuló

kapcsolatunkból származik majd. A Velük való hithű kapcsolatunkból isteni tudás, szeretet, hatalom és a szolgálatra való képesség származik.

„Kötelességünk megtanulni mindazt, amit Isten kinyilatkoztatott magáról.”³ Meg kell értenünk, hogy az Atyaisten *a mi növekedésünk érdekében* utasította

az Ő Fiát, Jézus Krisztust a föld megteremtésére; hogy Mennyei Atyánk *a mi szabadításunkért* adta az Ő Fiát, hogy eleget tegyen az igazságosság követelményeinek; továbbá hogy az Atya papsági hatalma és a Fiú igaz egyháza a szükséges szertartásokkal *a mi megáldásunkért* állítottak vissza. Át tudjátok érezni azt a mélységes szeretetet, amely áthatotta a mi örömlenket és növekedésünket szolgáló előkészületeiket? Tudnunk kell, hogy Mennyei Atyánk szabadításterve az evangélium törvényei és szertartásai iránti engedelmisséget és az örök élet elnyerését jelenti, ami révén olyanokká válunk, mint Isten.⁴ Ez az az igazi és tartós boldogság, melyet Mennyei Atyánk kínál nekünk, és nem létezik semmilyen más igazi és tartós boldogság.

Kihívásaink eltéríthetnek a boldogság eme ösvényéről. Elveszíthetjük az Istennel való bizalmi kapcsolatunkat, ha a megpróbáltatásaink miatt nem térdre borulunk, hanem tévútra térünk.

Ez az egyszerű rímpár a fontossági sorrendünk átvizsgálására szólít bennünket:

*Van, ami számít, s van, ami nem.
Néhány dolog tartós, ám a legtöbb
tovalebben.⁵*

Nőtestvérek, mi számít nektek? Mi az, ami tartós számotokra? Az Atya számára többek között az bír tartós értékkel, hogy tanulunk Róla, megalázkodunk, és földi tapasztalataink révén növekszünk az Őiránta való engedelmisségben. Azt várja el tőlünk, hogy az önzésünket szolgálatra, a félelmünket pedig hitre váltsuk. Ezek a tartós, lényegi dolgok lényünk legbelsejéig próbára tehetnek bennünket.

Éppen most, halandó korlátaink közé szorítva kéri tőlünk az Atya, hogy szeressünk, amikor az a legnehezebb; szolgáljunk, amikor az a legkényelmetlenebb; és bocsássunk meg, amikor az a leginkább lélekpróbáló. Hogy hogyan? Miként tesszük ezt? Buzgón Mennyei Atyánk segítségét kérjük az Ő Fia nevében, és az Ő módján cselekszünk ahelyett, hogy gőgösen a saját akaratainkat akarnánk érvényesíteni.

Felismertem saját kevélységemet, amikor Ezra Taft Benson elnök a belső edény megtisztításáról beszélt.⁶ Elképzeltem magamat korsóként. Hogyan tisztíthatnám meg a korsómat a kevélység maradványaitól? Mindentől függetlenül alázatra kényszeríteni magunkat, és mások iránt szeretetet erőltetni őszintétlen és üres, és egyszerűen hasztalan. Bűneink és kevélységünk repedést vagy rést képeznek közöttünk és minden szeretet forrása, Mennyei Atyánk között.

Csakis Szabadítónk engesztelése képes megtisztítani bennünket a bűneinktől, és kitölteni azt a rést vagy repedést.

Szeretnénk, ha Mennyei Atyánk szerető karjával és irányításával körülölelne bennünket, így az Ő akaratait tesszük az első helyre, és megtört

szívvel azért esedezünk, hogy Krisztus tisztító vízzel töltsen meg a korsónkat. Eleinte lehet, hogy csak cseppenként érkezik ez a víz, ám törekvésünk, kérésünk és engedelmisségünk hatására bőségesen árad majd ránk. Ez az élő víz elkezd majd megtölteni bennünket, míg Isten szeretetével csordultig telve kissé megdönthetjük lelkünk kancsóját, és mindazoknak adhatunk annak tartalmából, akik gyógyulásra, reményre vagy összetartozásra szomjaznak. Ahogy belső korsónk megtisztul, földi kapcsolataink is gyógyulni kezdenek.

Személyes terveink feláldozása kívánatlik meg ahhoz, hogy helyet szorítsunk Isten örökkévaló terveinek. A Szabadító – aki az Atya helyett szól – így könyörög nekünk: „Közeledjtek hozzám, és én közeledni fogok hozzátok”⁷. Az Atyához való közeledés jelentheti azt, hogy a szentírásokon keresztül megismerjük az Ő igazságát, követjük a prófétai tanácsot, és igyekszünk még teljesebb mértékben az Ő akarata szerint cselekedni.

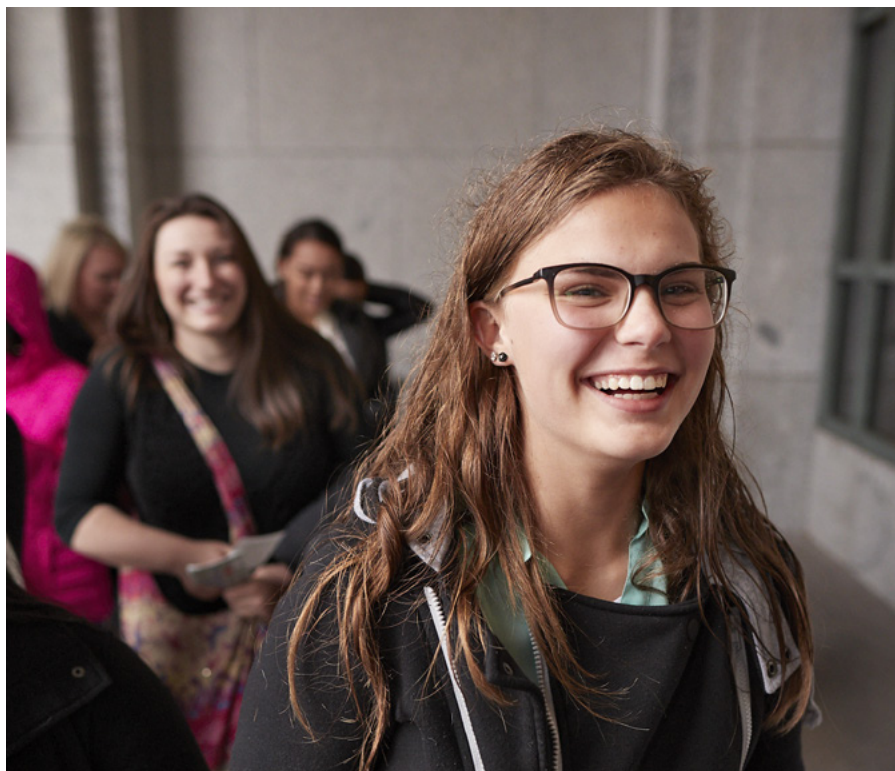
Vajon értjük, hogy Krisztusnak hatalmában áll szeretetteljes közösségbe vonni bennünket az Atyával és egymással? A Szentlélek hatalma által képes megadni nekünk a kapcsolatokhoz szükséges élelátást.

Egy elemis tanító elmesélte nekem, milyen meghatározó élményben volt része a tizenegy éves fiúkból álló osztályában. Az egyik gyermek, akit most Jimmynek fogok nevezni, passzív, magányos résztvevő volt. Egy vasárnap

ez a tanító azt a sugalmazást kapta, hogy tegye félre a leckét, és inkább arról beszéljen, miért szereti Jimmyt. Kifejezte az iránta érzett háláját és elmondta, mennyire hisz ebben a fiatal férfiban. Ezután a tanító arra kérte az osztály tagjait, ők is mondjanak valamit, amit nagyra becsülnek Jimmyben. Ahogy az osztály tagjai egyesével elmondták Jimmynek, miért tekintik őt különlegesnek, a fiú kissé lehajtott a fejét, és könnyek gördültek végig az arcán. Ez a tanító az osztállyal közösen hidat épített Jimmy magányos szívéhez. Az őszintén kifejezett, egyszerű szeretet reménnyel és az értékesség érzésével tölt el másokat. Ezt nevezem én a repedés vagy rés megjavításának.

Talán a halandóság előtti szeretetteljes életünkben eltöltött időnk az oka, hogy az igaz és tartós szeretet után vágyódunk itt a földön. Isteni rendeltetésünk, hogy szeretetet adjunk és kapjunk, a legmélyebb szeretet pedig az Istennel való eggyé válásunkból fakad. A Mormon könyve arra kér bennünket, hogy „békülj[ün]k meg [Istennel], Krisztusnak... engesztelése által”⁸.

Ésaiás szólt azokról, akik hithűen betartják a börtön törvényét, így válva maguk és utódaik számára a repedések megjavítóivá. Ők azok, akik Ésaiás ígérete szerint „megépítik... a régi romokat”⁹. Hasonlóképpen a Szabadító is megjavította a repedést, vagyis kitöltötte a távolságot közöttünk és Mennyei Atyánk között. Nagyszerű engesztelő áldozata révén Krisztus utat

nyit számunkra, hogy részesüljünk Isten szerető hatalmából, amellyel aztán képessé válunk felépíteni a személyes életünkben található „régimokat”. Az egymástól való érzelmi eltávolodás begyógyításához Isten szeretetének elfogadása mellé a mi természetes önző és gyáva hajlamaink feláldozásának kell társulnia.

Egy emlékezetes estén egy rokonossal összeszólalkoztunk egy politikai kérdés kapcsán. Alaposan és azonnal ízekre szedte a mondandómat, megcáfolva azt a családtagok füle hallatára. Butának és tájékozatlannak éreztem magam, és talán az is voltam. Aznap este, ahogy imában letérdeltem, serényen ecsetelni kezdtem Mennyei Atyámnak, milyen lehetetlen is ez a rokonom. Csak mondtam és mondtam a magamét. Talán levegőt vettem panaszkozás közben, és így a Szentléleknek volt esélye megragadni a figyelmemet, mert meglepetésemre azon kaptam magam, hogy a következő mondat hagyja el a számát: „Bizonyára azt akarod, hogy szeressem őt.” Szeretni? Őt? Ilyen szavakkal imádkoztam tovább: „Hogy tudnám szeretni? Azt hiszem, még csak nem is

kedvelem. Nehéz a szívem, hisz megbántottak. Nem tudom megtenni.”

De aztán, bizonyára a Szentlélek segítségével, új gondolatom támadt, és ezt mondtam: „De Te, Mennyei Atyám, szereted őt. Adnál egy kis részt az iránta érzett szeretetedből, hogy én is szerethessem őt?” A nehéz érzéseim könnyebbé váltak, a szívem elkezdett megváltozni, én pedig elkezdtem másként látni ezt az asszonyt. Elkezdtem felismerni a valódi értékét, melyet Mennyei Atyánk látott benne. Ésaías ezt írja: „az Úr beköti népe romlását, és vereségének sebéit meggyógyítja”¹⁰.

Idővel a rokonom és köztem lévő szakadék édes érzésekkel zárult be. Viszont, még ha ő nem is fogadta volna el szívbeli változásomat, megtanultam, hogy ha Mennyei Atyánkhoz fordulunk, Ő segít megszeretnünk még a legkevésbé szerethetőnek vélt embereket is. Szabadítónk engesztelése csatornaként szolgál a Mennyei Atyánk felől jövő jószívűség folyamatos áramlásához. Ahhoz, hogy jószívűséggel rendelkezünk mindenki iránt, el kell határoznunk, hogy megmaradunk ebben a szeretetben.

Amikor átadjuk a szívünket az Atyának és a Fiúnak, azzal megváltoztatjuk a világunkat – még ha maguk a körülményeink nem is változnak. Közeledünk Mennyei Atyánkhoz, és érezzük, amint Ő gyengéden elfogadja arra tett erőfeszítéseinket, hogy Krisztus igaz tanítványává váljunk. Növekszik a tisztánlátásunk, a magabiztosságunk és a hitünk.

Mormon próféta azt tanítja, hogy szívünk minden erejével imádkozunk ezért a szeretetért, és az megadatik nekünk annak forrásától – Mennyei Atyánktól.¹¹ Csak ekkor válhatunk földi kapcsolatainkban a repedések megjavítóivá.

Atyánk végtelen szeretete felkarol bennünket, hogy visszavigyen az Ő dicsőségébe és örömébe. Egyszülött Fiát, Jézus Krisztust adta azért, hogy a közte és köztünk lévő tátongó rést betöltse. A Mennyei Atyánkkal való újraegyesülés a tartós szeretet és az örökkévaló cél lényege. Most kell kapcsolatot létesítenünk vele ahhoz, hogy megtudhassuk, mi számít igazán; hogy úgy szerethessünk, ahogyan Ő szeret; és hogy olyanná válhassunk, mint amilyen Ő. Tanúságomat teszem, hogy a Mennyei Atyánkkal és Szabadítónkkal való hithű kapcsolatunk örökkévaló fontossággal bír mind az Ő, mind pedig a mi számunkra. Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Jeremiás 31:3.
2. Mózes 6:34.
3. Bruce R. McConkie, “The Mystery of Godliness” (Brigham Young University fireside, Jan. 6, 1985), 1, speeches.byu.edu.
4. Lásd Bruce R. McConkie, “The Mystery of Godliness,” 4.
5. Ismeretlen szerző.
6. Lásd Ezra Taft Benson, “Cleansing the Inner Vessel,” *Ensign*, May 1986, 4–7.
7. Tan és a szövetségek 88:63.
8. Jákób 4:11.
9. Ésaías 58:12.
10. Ésaías 30:26.
11. Lásd Moróni 7:48.

Joy D. Jones
az Elemi általános elnöke

Mérhetetlen érték

Gyakran megízlelhetjük a Szentlélek édes suttogásait, megerősítést kapva lelki értékünk igazságáról.

Mialatt a nyugat-afrikai Sierra Leonében jártam, részt vettem egy cöveki elemis vezető által levezetett gyűlésen. Mariama oly nagy szeretettel, oly könnyedén és oly magabiztosan vezette a gyűlést, hogy egyből azt feltételeztem, hogy már régóta tagja az egyháznak. Kiderült azonban, hogy meglehetősen új megtért.

A húga csatlakozott az egyházhoz, aztán pedig elhívta Mariamát egy egyházi órára. Mariamát lenyűgözte az elhangzott üzenet. A lecke a nemi erkölcsösség törvényéről szólt. Kérte, hogy a misszionáriusok még többet tanítsanak neki, és hamarosan bizonyosságot nyert Joseph Smith prófétáról. 2014-ben keresztelkedett meg, lánya pedig a múlt hónapban. Gondoljatok csak bele: a Mariama megtéréséhez vezető két alapvető tanítás a nemi erkölcsösség törvénye és Joseph Smith próféta volt; két olyan témakör, amelyet a világ gyakran jelentéktelennek, divatjamúltnak vagy kellemetlennek tart. Mariama azonban bizonyosságát tette, hogy úgy érezte magát, mint egy éjjeli lepke, melyet vonz a fény. Ezt mondta: „Amikor rátaláltam az evangéliumra, rátaláltam önmagamra.” Isteni tantételeken keresztül eljutott saját értéke felismeréséhez. A Szentlélek kinyilatkoztatta számára Isten lányaként való értékét.

Most pedig ismerkedjétek meg a Singh nővérekkel Indiából. Renu, a jobb szélén, volt az öt nővér közül az első, aki csatlakozott az egyházhoz. E gondolatokat osztotta meg:

„Mielőtt érdeklődni kezdtem az egyház iránt, nem igazán éreztem magam különlegesnek. Egy voltam a sok ember között; a társadalom és a kultúrám nem igazán tanított arra, hogy egyénként bármilyen értékkel is bírnék. Amikor megismertem az evangéliumot, és megtudtam, hogy Mennyei Atyánk lánya vagyok, az megváltoztatott

engem. Hirtelen nagyon különlegesnek éreztem magam – hogy ténylegesen Isten teremtett, Ő alkotta a lelkemet és az életemet, és hogy annak értéke és célja van.

Mielőtt az evangélium az életem részévé vált, mindig megpróbáltam bebizonyítani másoknak, hogy különleges vagyok. Amikor azonban megértettem azt az igazságot, hogy Isten lánya vagyok, többé senkinek semmit nem kellett bizonyítanom. Tudtam, hogy különleges vagyok. [...] Soha ne gondoljátok, hogy semmik vagytok!”

Thomas S. Monson elnök tökéletesen rávilágított erre, amikor e szavakat idézte: „A lélek értéke az Istenné válás képességében rejlik.”¹

Nemrég abban az áldásban volt részem, hogy megismerhettem még egy fiatal nőt, aki érti ugyanezt az igazságot. Taiana a neve. Az Elemis Gyermekek Kórházában találkoztam vele, Salt Lake City-ben. Taianát 11. osztályos korában diagnosztizálták rákkal. Másfél éven át bátran küzdött a betegséggel, mielőtt alig pár hete elhunyt. Taiana ragyogott és tele volt

Mariama, aki a képen a lányával látható, isteni tantételek felfedezése után felfedezte saját értékét is

Az a tudat, hogy ő Isten lánya, békét és bátorságot adott Taianának, hogy szembenézzen a megpróbáltatásával

szeretettel. Mindenki ismerte ragályos mosolyát és a rá jellemző dupla oké kézjelet. Amikor mások ezt kérdezték: „Miért te, Taiana?”, ő mindig így felelt: „Miért ne én?” Taiana igyekezett olyan ná válni, mint a Szabadítója, akit tiszta szívből szeretett. Beszélgetéseink során nyilvánvalóvá vált előttem, hogy Taiana érti isteni értékét. A tudat, hogy ő Isten lánya, békességet és bátorságot adott neki ahhoz, hogy a rá jellemző pozitív módon nézzen szembe elsőpró erejű megpróbáltatásával.

Mariama, Renu és Taiana azt tanítják nekünk, hogy a Lélek mindannyiunknak személyes megerősítést fog adni isteni értékünkéről. Annak biztos tudata, hogy Isten leányai vagytok, kihatással lesz életetek minden vetületére, és utat mutat majd a mindennapos szolgálatoatok során. Spencer W. Kimball elnök e csodás szavakkal magyarázta ezt:

„Isten a ti Atyátok. Ő szeret benneteket. Ő és mennyei Anyátok minden mértéken felül értékelnek benneteket. [...] Egyediek vagytok. Megismételhetetlenek; abból az örökkévaló intelligenciából lettetek megalkotva, amely feljogosít benneteket az örök életre.

Semmi kétely ne legyen elmétekben egyéni értéketek felől! Az evangélium tervének minden szándéka az, hogy lehetőséget nyújtson mindannyiótoknak a lehetőségeitek teljességének elérésére, vagyis az örök fejlődésre és az istenség lehetőségére.”²

Hadd mutassak rá, hogy különbséget kell tennünk két fontos szó között, melyek az *érték* és az *érdemesség*. Ez a két szó nem ugyanaz. A lelki *érték* azt jelenti, hogy úgy értékeljük magunkat, ahogyan Mennyei Atyánk, nem pedig ahogyan a világ. Értékünk már azelőtt meg lett határozva, hogy a földre jöttünk volna. „Isten szeretete végtelen és örökké kitart”³.

Az *érdemesség* azonban engedelmesség révén érhető el. Ha bűnt követünk el, kevésbé vagyunk érdemesek, de soha nem érünk kevesebbet! Miközben folytatjuk a bűnbánatot és igyekszünk Jézushoz hasonlóan élni, értékünk semmit sem csorbul. Ahogyan azt Brigham Young elnök tanította: „A földön élő legcsekélyebb, legszerényebb lélek is... világokkal ér fel!”⁴ Nem számít, mi történt, Mennyei Atyánk szemében soha nem szűnik meg az értékünk.

E bámulatos igazság ellenére mégis hányan küszködünk időről időre a magunkról formált negatív gondolatokkal vagy érzésekkel? Én igen. Könnyű beleesni ebbe a csapdába. Sátán minden hazugságok atyja, különösen az isteni természetünkre és célunkra vonatkozó félremagyarázásokat illetően. Önmagunk lekicsinylése nem szolgálja a javunkat. Sőt, inkább visszatart bennünket. Amint azt már gyakran tanították nekünk: „A beleegyezésünk nélkül senki sem indíthat minket arra, hogy alacsonyabb rendűnek érezzük magunkat.”⁵ Felhagyhatunk azzal, hogy a saját legrosszabb teljesítményünket mások legjobbájához mérjük. „Az összehasonlítgatás megrabolja az örömet.”⁶

Ezzel szemben az Úr afelel biztosít minket, hogy amikor a gondolataink erényesek, Ő megáld minket magabiztossággal – az ahhoz szükséges magabiztossággal, hogy tudjuk, kik vagyunk valójában. Soha nem volt még fontosabb, hogy megszívleljük e szavait: „[G]ondolataidat pedig díszítse szüntelenül az erény – mondta. – [A]kkor majd megerősödik önbizalmad Isten színe előtt” és a „Szentlélek állandó társad lesz”⁷.

Az Úr ezt a további igazságot nyilatkoztatta ki Joseph Smith prófétának: „Aki Istentől kap, tulajdonítsa azt Istennek; és örvendjen annak, hogy Isten érdemesnek tartotta arra, hogy kapjon.”⁸ Amikor érezzük a Lelket – amint azt ez a vers elmagyarázza –, felismerjük, hogy amit érzünk, az Mennyei Atyánktól érkezik. Elismerjük és dicsőítjük Őt azért, mert megáld minket. Azután pedig örvendezünk abban, hogy érdemesnek találtattunk az áldásra.

Képzeljétek el, hogy egy reggel épp a szentírásokat olvassátok, amikor a Lélek halk hangon azt súgja nektek, hogy amit olvastok, igaz. Fel tudjátok

Az evangélium által Renu Singh (jobb szélén) megtudta, hogy Isten leányaként milyen nagy értékkel bír, és az öt lánytestvér közül ő csatlakozott elsőként az egyházhoz

ismerni a Lelket, és tudtok örvendeni annak, hogy érezhettétek az Úr szeretetét, és érdemesek voltatok a befogadására?

Édesanyák, lehet, hogy épp négy-éves gyermeketek mellett térdeltek, amikor az esti imáját mondja az ágya mellett. Szavait hallgatva elborít benneteket egy érzés. Melegséget és békét éreztek. Az érzés tova is száll, de ráébredtek, hogy abban a pillanatban érdemesnek találtattok arra, hogy megkapjátok azt. Ritkán kapunk – ha kapunk egyáltalán – hatalmas lelki megnyilvánulásokat az életünkben, ám a Szentlélek édes sutogásait gyakran megízlelhetjük, megerősítést kapva lelki értékünk igazságáról.

Az Úr így magyarázta el, milyen kapcsolat áll fenn saját értékünk és az Ő nagyszerű engesztelő áldozata között:

„Emlékezzetek, a lelkek értéke nagy Isten szemében;

Mert íme, az Úr, a ti Megváltótok, elszenvedte a halált testben; tehát minden ember fájdalmát elszenvedte, hogy minden ember bűnbánatot tarthasson és hozzá jöhessen.”⁹

Nőtestvérek! Amiatt, amit Ő értünk tett, „hozzá köt minket szeretete”¹⁰. Ezt mondta: „Atyám azért küldött el engem, hogy felemeltthessem a keresztre; és miután felemeltettem a keresztre, hogy minden embert magamhoz vonzhassak”¹¹.

Benjámin király szintén beszélt erről a Szabadítónkhoz fűződő kapcsolatról: „De íme, kísértéseket fog elszenvedni, és testi fájdalmat, éhséget, szomjúságot és kimerültséget, még hozzá többet, mint amit ember el tud szenvedni, hacsak meg nem hal; mert íme, minden pórusából vér fakad, oly nagy lesz az ő kínja népe gonoszága és utálatosságai miatt.”¹² E szenvedés és e szenvedés eredményei szeretettel

és hálával töltik meg a szívünket. Paul E. Koelliker elder ezt tanította: „Amikor megszabadulunk a világ felé húzó hatásoktól, és önrendelkezésünk által az Ő társaságára törekszünk, egy olyan celesztialis erő felé nyitjuk meg szívünket, mely Atyánk felé vonz bennünket.”¹³ Ha a Szabadító és az értünk hozott tettei iránti szeretetünk nagyobb, mint a gyengeségekre, az önmarcangolásra vagy a rossz szokásokra fordított energia, akkor Ő segíteni fog nekünk legyőzni mindazt, ami szenvedést okoz az életünkben, és megment minket önmagunktól.

Hadd hangsúlyozzam újra: ha a világ felé húzó hatások erősebbek, mint a Szabadítóba vetett hitünk és bizodalunk, akkor minden alkalommal a világ húzása fog diadalmaskodni. Ha negatív gondolatainkra összpontosítunk, és kétségbe vonjuk az értékünket ahelyett, hogy a Szabadítóhoz ragaszkodnánk, akkor nehezebb lesz megérezni a Szentlélektől jövő benyomásokat.

Nőtestvérek, ne legyenek kétségeink afelől, hogy kik vagyunk! Noha gyakran egyszerűbb lelkileg passzívan viselkedni, mint lelki erőfeszítést tenni isteni kilétünk szem előtt tartására és megélésére, ezekben az utolsó

napokban mégsem engedhetjük meg magunknak ezt a könnyelműséget. Nőtestvérekként legyünk hát hűek Krisztusban, „emeljen fel [minket] Krisztus, és örökké az ő szenvedéseinek és halálának, ...és irgalmának és hosszan tűrésének, és dicsőségének és az örök élet reménységének legyen helye az elm[nk]ben”¹⁴. Miközben a Szabadító nagyobb magaslatokba emel minket, tisztábban fogjuk látni nem csupán azt, hogy kik vagyunk, hanem azt is, hogy közelebb vagyunk Őhozá, mint azt valaha is gondoltuk. Jézus Krisztus szent nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Thomas S. Monson: Szent papsági megbízatásunk. *Liahóna*, 2006. máj. 56.
2. Spencer W. Kimball, „Privileges and Responsibilities of Sisters,” *Ensign*, Nov. 1978, 105.
3. D. Todd Christofferson: „Megmaradtok az én szeretetemben”. *Liahóna*, 2016. nov. 48.
4. Brigham Young, „Remarks,” *Deseret News*, Mar. 6, 1861, 2.
5. Eleanor Rooseveltnek tulajdonítva.
6. Theodore Rooseveltnek tulajdonítva.
7. Tan és a szövetségek 121:45, 46.
8. Tan és a szövetségek 50:34.
9. Tan és a szövetségek 18:10–11.
10. Szabadítónk szeretete. *Himnuszok*, 63. sz.
11. 3 Nefi 27:14.
12. Móziás 3:7.
13. Paul E. Koelliker: Ő igazán szeret bennünket. *Liahóna*, 2012. máj. 18.
14. Moróni 9:25.

Dieter F. Uchtdorf elnök
második tanácsos az Első Elnökségben

Három nővér

Mi a saját tanítványságunkért vagyunk felelősek, és ennek nem sok köze van - ha van egyáltalán - ahhoz, ahogy mások bánnak velünk.

Kedves nőtestvérek, kedves barátaim, fontos és csodálatos az, hogy a világméretű női gyűléssel kezdjük az általános konferenciát. Képzeljétek csak el: mindenféle korú, háttérű, nemzetiségű és nyelvű nőtestvért egyesít az Úr Jézus Krisztusba vetett hit és az iránta érzett szeretet.

Amikor nemrég találkoztunk szeretett prófétánkkal, Thomas S. Monson elnökkel, kifejezésre juttatta, hogy mennyire szereti az Urat. Én pedig tudom, hogy Monson elnök nagyon hálás a ti szeretetetekért, imáitokért és az Úr iránti elkötelezettségetekért.

Réges-régen egy messzi földön élt egy család, mely három nővérből állt.

Az első nővér **komor** volt. Úgy tűnt, hogy az orrától az álláig, a bőrén át a lábujjáig semmivel sincs igazán megelégedve. Amikor megszólalt, időnként esetlenek voltak a szavai, és az emberek kinevették. Amikor valaki bírálta őt vagy „elfelejtette” meghívni egy eseményre, elpirult, elsétált, és talált egy magányos helyet, ahol kieszhetett magából egy komor sóhajt, és eltűnődhetett azon, hogy miért is lett ilyen sivár és bús az élete.

A második nővér **morcos** volt. Ő saját magát nagyon okosnak tartotta, ám mindig volt valaki, aki jobb jegyet kapott nála az iskolai dolgozatára.

Sziporkázónak, szépségesnek, szeretnivalónak és szemet gyönyörködtetőnek tartotta magát. Ám mindig úgy tűnt, hogy van valaki, aki sziporkázóbb, szépségesebb, szeretnivalóbb és szemet gyönyörködtetőbb nála.

Soha semmiben nem volt első, és ezt nem tudta elviselni. Az életnek nem ilyennek kellene lennie!

Időnként másokon vezette le a dühét, és úgy tűnt, mintha mindig egy hajsza választaná el attól, hogy valami felháborítsa.

Ez természetesen egy cseppet sem tette őt rokonszenvesebbé vagy

népszerűbbé. Időnként összeszorította a fogát, ökölbe szorította a kezét, és arra gondolt: „Milyen igazságtalan az élet!”

Aztán ott volt a harmadik nővér. Komor és morcos nővéreivel ellentétben ő, nos, **boldog** volt. És nem azért, mintha okosabb vagy szebb vagy ügyesebb lett volna a nővéreinél. Nem, időnként bizony őt is elkerülték vagy figyelmen kívül hagyták az emberek. Időnként kicsúfolták azt, amit viselt vagy amiket mondott. Előfordult, hogy gonosz dolgokat mondtak róla. Ám ő nem engedte, hogy ezek közül bármi túlságosan is felzaklassa.

Ez a nővér nagyon szeretett énekelni. Nem volt valami jó hangja, és az emberek ki is nevették emiatt, de ez nem tartotta vissza. Ilyenkor azt mondta: „Nem fogom hagyni, hogy mások és az ő véleményük visszatartsa az énekléstől!”

Az, hogy tovább folytatta az éneklést, az első nővérét komorrá, a másodikat pedig morcossá tette.

Elmúlt sok-sok év, és végül mindhárom nővér a földi élete végéhez ért.

Az első nővér, aki újra és újra felfedezte, hogy az élet nincs híján

a csalódásoknak, végül *komoran* halt meg.

A második nővér, aki mindennap talált valami újat, ami nem tetszett neki, *morcosan* halt meg.

A harmadik nővér pedig, aki egész életében szívvel-lélekkel, arcán magabiztos mosollyal énekelte énekét, *boldogan* halt meg.

Az élet természetesen soha nem ilyen egyszerű, és az emberek soha nem olyan egyszemélyesek, mint e történetben a három nővér. Azonban az ehhez hasonló végletes példákban is tanulhatunk valamit önmagunkról. Ha ti is hasonlítotok a legtöbbszörhöz, akkor talán felfedeztetek magatokban az egyik nővért, esetleg kettőt vagy mindhármat. Vessünk mindegyikükre egy közelebbi pillantást.

Az áldozat

Az első nővér áldozatként tekintett magára – olyan valakiként, akivel mások cselekszenek.¹ Úgy tűnt, mintha egyfolytában olyan dolgok történnének vele, amelyek szerencsétlenné teszik. Ezzel a hozzáállással másoknak adta át az irányítást afelett, hogy mit érez és hogyan viselkedik. Amikor ezt tesszük, akkor ide s tova hajt minket a vélemények szele – és az állandóan jelen lévő közösségi média napjaiban ezek a szelek hurrikán erejével fújnak.

Kedves nőtestvéreim, miért vetnétek alá a boldogságokat olyan valakinek vagy olyan valakik csoportjának, akik vajmi keveset törődnek veletek vagy a boldogságokkal?

Ha azon kapjátok magatokat, hogy aggódtok amiatt, amit mások mondanak rólatok, ezt az ellenszert ajánlom: emlékezzetek rá, hogy kik vagytok! Emlékezzetek rá, hogy Isten királyságának palotájából származtok, hogy a világegyetemben uralkodó Mennyei Szülők leányai vagytok.

A lelki DNS-etek Istentől való. Egyedi ajándékokkal bírtok, melyek a lelki teremtéséből fakadnak, és a halandóság előtti mérhetetlenül hosszú életek alatt fejlődtek ki. Irgalmas és örök Mennyei Atyánk gyermekei vagytok, aki a Seregek Ura, az, aki a világegyetemet teremtette, a keringő csillagokat szétszórta a hatalmas világűrben, a bolygókat pedig a nekik kijelölt pályákra helyezte.

Az Ő kezében vagytok.

Nagyon jó kezekben.

Szerető kezekben.

Gondoskodó kezekben.

És ezen soha semmi nem változtathat, bárki bármit is mondjon rólatok. Szavaik semmitmondóak ahhoz képest, amit Isten mond rólatok.

Az Ő becses gyermekei vagytok.

Szeret benneteket.

Még ha bukdácsoltok is, még ha el is fordultok Tőle, Isten szeret benneteket. Ha elveszve, elhagyatva vagy elfeledve érzitek magatokat – ne féljete! A Jó Pásztor rátok fog találni. A vállaira fog emelni, és haza fog vinni titeket.²

Kedves nőtestvéreim! Kérlek, engedjétek, hogy ezek az isteni igazságok mélyen a szívetekbe ivódjanak, és rá fogtok jönni, milyen sok okotok van arra, hogy ne legyetek komorak, hiszen örök rendeltetésetek betöltése vár rátok!

A világ szeretett Szabadítója az életet adta azért, hogy ennek a rendeltetésnek a valóra váltása mellett dönthessetek. Magatokra vették az Ő nevét;

az Ő tanítványai vagytok; és Őmiatta az örök dicsőség köntösét ölthetitek magatokra.

A gyűlölködő

A második nővér haragudott a világra. Komor nővéréhez hasonlóan ő is úgy érezte, hogy életének minden gondját mások okozzák. Hibáztatta a családját, a barátait, a főnökét és a munkatársait, a rendőrséget, a szomszédokat, az egyházi vezetőket, az aktuális divatot, még a napkitörések hevességét és a puszta balszerencsét is. És mindegyikükkel szemben támadólag lépett fel.

Nem gondolt magára rosszindulatú emberként. Pont ellenkezőleg – úgy érezte, hogy csupán kiáll magáért. Úgy vélte, hogy mindenki mást önzés, kicsinyesség és gyűlölet motivál. Őt viszont jó szándékok mozgatják: igazságosság, feddhetetlenség és szeretet.

Sajnos a morcos nővér logikája túlságosan is gyakori. Erre felfigyelt nemrég egy tanulmány is, mely rivális csoportok közötti konfliktusokat vizsgált meg. A tanulmány részeként a kutatók interjúkat készítettek palesztinokkal és izraeliekkel a Közel-Keleten, valamint republikánusokkal és demokratákkal az Egyesült Államokban. Felfedezték, hogy „mindkét fél úgy érzi, hogy a saját csoportját inkább a szeretet motiválja, mintsem a gyűlölet, amikor viszont megkérdézték tőlük, hogy a másik csoport miért vesz részt ebben a konfliktusban, a másik csoport

motivációs tényezőjének a gyűlöletet nevezték meg”³.

Más szóval, mindkét csoport azt gondolta magáról, hogy ők a „jó fiúk” – igazságosak, kedvesek és szavahihetők. Ezzel ellentétben riválisaikra „rossz fiúkként” tekintettek, akik tájékozatlanok, becstelének, sőt gonoszak.

Születésem évében a világ gyötrelmes fájdalmat és emésztő szomorúságot okozó rettenetes háború közepében találta magát. Ezt a háborút saját nemzetem okozta, a saját népem – egy olyan embercsoport, akik gonoszak állítottak be bizonyos másik csoportokat, és gyűlöletet szítottak ellenük.

Akik nem tetszettek nekik, azokat elhallgattatták. Megszégyenítették és gonoszak állították be őket. Alacsonyabb rendűnek tartották, emberszámba sem vették. Miután egy embercsoportot lealacsonyítunk, valószínűbb, hogy feljogosítva érezzük magunkat az ellenük irányuló erőszakos szavakra és tettekre.

Még belegondolni is szörnyű, hogy mi történt a XX. századi Németországban.

Amikor valaki ellenszegül nekünk vagy nem ért egyet velünk, nagy a kísértés, hogy azt gondoljuk, valami nincs rendben vele. És innen már csak egy kis lépés az, hogy a legrosszabb motivációkat párosítsuk a szavaihoz és a tetteihez.

Természetesen mindig ki kell állunk azért, ami helyes, és vannak alkalmak, amikor fel is kell emelnünk ezért a hangunkat. Ám ha ilyenkor harag vagy gyűlölet van a szívünkben – ha támadólag lépünk fel másokkal szemben, hogy bántuk, megszégyenítsük vagy elhallgattassuk őket –, akkor nagy az esélye annak, hogy nem igazlelkűen cselekszünk.

Mit tanított a Szabadító?

„Én pedig azt mondom néktek: Szeressétek ellenségeiteket, áldjátok azokat, a kik titeket átkoznak, jót tegyetek azokkal, a kik titeket gyűlölnek, és imádkozzatok azokért, a kik háborgatnak és kergetnek titeket.

Hogy legyetek a ti mennyei Atyátoknak fiai”⁴.

Ez a Szabadító módja. Ez az első lépés azoknak az akadályoknak a ledöntésében, amelyek oly sok haragot, gyűlöletet, megosztottságot és erőszakot szítanak a világban.

Mondhatjátok, hogy „igen, hajlandó vagyok szeretni az ellenségeimet, de csak ha ők is hajlandóak ugyanerre”.

Ám ez nem igazán számít, ugye? Mi a saját tanítványságunkért vagyunk felelősek, és ennek nem sok köze van – ha van egyáltalán – ahhoz, ahogy mások bánnak velünk. Nyilván azt reméljük, hogy megértőek és nagylelkűek lesznek viszonzásként, de az *őirántuk* érzett szeretetünk független az *ő irántunk* táplált érzéseiktől.

Lehet, hogy az ellenségeink szeretetére irányuló erőfeszítésünk meglágyítja majd a szívüket, és jó hatással lesz rájuk. Lehet, hogy nem. Ám ez nem változtat a Jézus Krisztus követésére irányuló elkötelezettségünkön.

Jézus Krisztus egyházának tagjaiként tehát szeretni fogjuk az ellenségeinket.

Felülkerekedünk a haragon vagy a gyűlöleten.

Szeretettel töltjük meg a szívünket Isten minden gyermeke iránt.

Kinyújtjuk a kezünket mások megáldására és szolgálatára – még azok felé is, akik esetleg „háborgatnak és kergetnek”⁵ minket.

A hiteles tanítvány

A harmadik nővér Jézus Krisztus hiteles tanítványát jelképezi. Ő olyat tett, amit rendkívül nehéz lehet megtenni: bízott Istenben, még a gúnyolódás és a nehézségek közepete is. Valahogy megtartotta a hitét és a reményét, az őt körülvevő megvetés és cinizmus ellenére is. Vidáman élt – nem azért, mert a körülményei vidámságra adtak okot, hanem mert *ő maga* vidám volt.

Egyikünk sem járja végig ellenállás nélkül az élet útját. Miközben oly sok erő próbál minket letéríteni, hogyan tudunk mégis folyamatosan a hithűeknek ígért dicső boldogságra összpontosítani?

Szerintem a válasz egy olyan álomban található, melyben évezredekkel

ezelőtt volt része egy prófétának. A próféta neve Lehi, álmát pedig az értékes és csodálatos Mormon könyve jegyzi fel. Az a Mormon könyve, melynek kapcsán Monson elnök azt kérte, hogy újra olvassuk el és elmélkedjünk felette.

Álmában Lehi látott egy hatalmas mezőt, rajta pedig egy csodálatos fát, mely leírhatatlanul gyönyörű volt. Nagy embercsoportokat is látott, akik a fa felé igyekeztek. Meg akarták ízlelni annak dicső gyümölcsét. Úgy érezték, és abban bíztak, hogy az egyszerű boldogságot és tartós békét hoz majd nekik.

Volt egy, a fához vezető keskeny ösvény, mellette pedig egy vasrúd, amely segített nekik az ösvényen maradni. Támadt azonban ott sötét köd is, amely az ösvényt és a fát is eltakarta a szemük elől. És talán még ennél is veszélyesebb volt a közeli nagy és tágas épületből érkező harsány nevetés és csúfolódás hangja. Döbbenetes módon a gúnyolódás még olyanokat is meggyőzött arról, hogy kezdjék el szégyellni magukat és térjenek le az útról, akik már odaértek a fához és megízlelték a csodálatos gyümölcsöt.⁶

Talán kételkedni kezdtek abban, hogy a fa tényleg olyan csodálatos, mint azt egykor gondolták. Talán elkezdték megkérdőjelezni annak valóságát, amit megtapasztaltak.

Esetleg azt gondolták, hogy ha elfordulnak a fától, akkor könnyebb lesz az élet. Talán akkor majd nem fogják többé gúnyolni vagy kinevetni őket.

És tulajdonképpen azok, akik ujjal mutogattak rájuk, olyan embereknek tűntek, akik kimondottan boldogok és jól érzik magukat. Tehát ha otthagyják a fát, akkor talán befogadják őket a nagy és tágas épület gyülekezetébe, és még meg is dicsérik az ítélőképességüket, az intelligenciájukat és a kifinomultságukat.

Maradj az ösvényen!

Kedves nőtestvérek, kedves barátaim! Ha nehéznek találjátok, hogy szorosan megragadjátok a vasrudat és rendíthetetlenül a szabadulás felé lépkedjétek; ha megingat benneteket azok nevetése és csúfolódása, akik annyira magabiztosnak tűnnek; ha megválaszolatlan kérdések vagy még meg nem értett tanok aggasztanak titeket; ha a csalódások miatt szomorúnak érzitek magatokat, akkor arra buzdítalak benneteket, hogy emlékezzetek Lehi álmára!

Maradjatok az ösvényen!

Soha ne engedjétek el a vasrudat – Isten szavát!

És ha bárki megpróbál titeket megszégyeníteni azért, mert részesültetek Isten szeretetéből, ne vegyetek tudomást róla!

Soha ne feledjétek, hogy Isten gyermekei vagytok; áldott az életetek; és ha mindig követitek szavát, majd újra Vele élhettek.⁷

A világ dicséretének és elfogadásának ígéretei megbízhatatlanok, hamisak és nem hoznak megelégedést. Isten ígéretei igazak, biztosak és örömteliek – most és mindörökké.

Tekintsetek egy magasabb szemszögből a vallásra és a hitre! A nagy és tágas épület semmi olyat nem tud felajánlani, ami versenyre kelhetne a

Jézus Krisztus evangéliuma szerinti élet gyümölcsével.

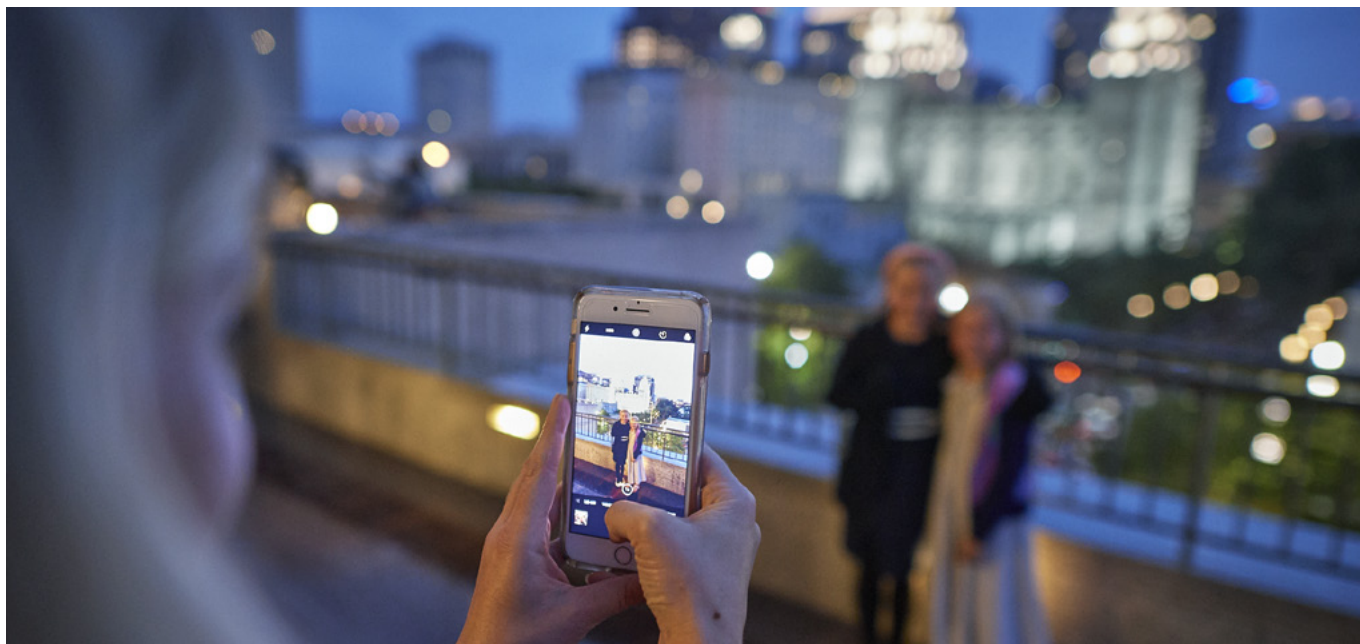
Bizony, „szem nem látott, fül nem hallott és embernek szíve meg se gondolt [olyan dolgokat], a miket Isten készített az őt szeretőknak.”⁸

Én már megtanultam, hogy Jézus Krisztus evangéliumában a tanítványság ösvénye az örömhöz vezető út. Ez a biztonsághoz és a békéhez vezető út; az igazsághoz vezető út.

Bizonyosságot teszek arról, hogy a Szentlélek ajándéka és hatalma által ezt ti is megtudhatjátok.

Addig is, ha nehezzé válik számotokra az ösvény, remélem, hogy menedékre és erőre leltetek csodás egyházi szervezeteinkben: az Elemiben, a Fiala Nőknél és a Segítőegyletben. Pihenőhelyekhez hasonlítanak az ösvényen, ahol felfrissíthetitek az önbizalmatokat és a hiteteket az előttetek álló útra. Biztonságos otthont jelentenek, ahol érezhetitek, hogy odatartoztok, és bátorítást kaphattok a nőtestvéreitektől és tanítványtársaitoktól.

Az Elemiben tanultak felkészítenek benneteket a fiatal nőként megismereendő további igazságokra. A Fiala Nők osztályaiban járt tanítványság útja elvezet a Segítőegylet testvéri közösségéhez. Útközben minden lépésnél további lehetőségeket kaptok

a mások iránti szereteteknek a hit, a könnyөрületesség, a jószívűség, az erény és a szolgálat cselekedetei általi kifejezésére.

Ha a tanítványság ezen ösvényét választjátok, az kimondhatatlan boldogsághoz és a saját isteni természetetek kiteljesedéséhez vezet.

Nem lesz könnyű. Mindazt megkívánja majd tőletek, amitek csak van: minden intelligenciátokat, kreativitásotokat, hiteteket, feddhetetlenségeket, erőtöket, elkötelezettségeket és szereteteket. Ám egy nap majd visszatekintetek az erőfeszítéseitekre, és ó, mily hálásak lesztek azért, hogy erősek maradtatok, hogy hittetek, és hogy nem tértetek le az ösvényről.

Haladjatok tovább!

Számos olyan dolog lehet az életben, amit nem tudtok irányítani. Ám végső soron hatalmatokban áll mind a rendeltetésetek, mind pedig az útközbeni élmények nagy részének megválasztása. Az életben nem annyira a képességeitek, hanem a döntéseitek számítanak igazán.⁹

Nem hagyhatjátok, hogy a körülmények komorrá tegyenek titeket.

Nem hagyhatjátok, hogy morcossá tegyenek benneteket.

Örvendezhettek abban, hogy Isten

leányai vagytok. Örömmre és boldogságra lelhetek Isten kegyelmében és Jézus Krisztus szeretetében.

Boldogok lehettek.

Arra buzdítalak benneteket, hogy töltsétek meg a szíveteket hálával Isten bőséges és határtalan jóságáért! Szeretett nőtestvéreim, képesek vagytok erre! Lelkem minden szeretetével azért imádkozom, hogy úgy döntsetek: továbbhaladtok az élet fája felé. Azért imádkozom, hogy a hangotok felemelése mellett döntsetek, és életeteket a dicséret dicső szimfóniájává tegyétek, örvendezvén abban, amit Isten szeretete, az Ő egyházának csodái, valamint Jézus Krisztus evangéliuma hozhat el a világnak.

Az igaz tanítványság éneke némi fülének talán hamis, vagy akár kissé túl hangos is lehet. Ez már az idők kezdete óta így van.

Mennyei Atyánk számára azonban, és azok számára is, akik szeretik és tisztelik Őt, ez a legbecsesebb és leggyönyörűbb ének – az Isten és embertársaink iránti megváltó szeretet és szolgálat magasztos és megszentelő éneke.¹⁰

Az Úr apostolaként áldásomat adom rátok, hogy ráleljétek az ahhoz szükséges erőre és bátorságra, hogy Isten leányaként örömmel töltsön el benneteket, miközben boldogan járjátok

nap mint nap a tanítványság dicső ösvényét. Jézus Krisztus szent nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Lásd 2 Nefi 2:14, 26.
2. Lásd Lukács 15:4–6.
3. Boston College, “Study Finds Intractable Conflicts Stem from Misunderstanding of Motivation,” *ScienceDaily*, Nov. 4, 2014, sciencedaily.com.
4. Máté 5:44–45.
5. Máté 5:44.
6. Lásd 1 Nefi 8.
7. Lásd Isten gyermeke vagyok. *Himnuszok*, 189. sz.
8. 1 Korinthusbeliek 2:9.
9. Lásd “The Most Inspirational Book Quotes of All Time,” pegasuspublishers.com/blog.
10. Lásd Alma 5:26.

Dieter F. Uchtdorf elnök
második tanácsos az Első Elnökségben

Hazavágyódás

Fordítsátok lelketeket a világosság felé! Kezdjétek el saját csodálatos, hazavezető utatokat! Ha így tesztek, akkor jobb, boldogabb és céltudatosabb lesz az életetek.

Nemrégiben, amikor Thomas S. Monson elnökkel találkoztam, ő ünnepélyesen és sugárzó arccal adott hangot annak, hogy mennyire szereti az Urat, és hogy tudja, az Úr is szereti őt. Kedves fivérem és nőtestvéreim, tudom, hogy Monson elnök nagyon hálás a szeretetetekért, az imáitokért, valamint az Úr és az Ő nagyszerű evangéliuma iránti elkötelezettségetekért.

Bobbie, a csodakutya

Majdnem egy évszázada, hogy egy Oregon államban lakó család épp Indiana államban – több mint 3200 kilométer távolságra – nyaralt, amikor elveszítették imádott kutyájukat, Bobbie-t. A kétségbeesett család mindenhol kereste a kutyát, de hiába. Sehol sem találták.

Sajgó szívvel utaztak haza, minden egyes kilométerrel távolabb kerülve szeretett kedvencüktől.

Hat hónappal később a család döbbenetesen fedezte fel Bobbie-t oregoni otthonuk küszöbén. „Csapzottan, véznán, térdig lejárta lábbal – mint aki az egész utat végigyalogolta, ...még hozzá egyedül.”¹ Bobbie története az egész Egyesült Államokban megragadta az emberek képzeletét, és az állat Bobbie,

a csodakutya néven vált ismertté.

Bobbie nem az egyetlen olyan élőlény, amelynek bámulatos irányérzéke és hazatalálási ösztöne a mai napig zavarba ejti a tudósokat. Vannak olyan királylepke populációk, amelyek évente 4800 kilométert vándorolnak, hogy eljussanak a túlélésükhöz megfelelőbb éghajlatra. A kérgesteknősök Indonéziából Kalifornia partvidéke felé tartva átszelik a Csendes-óceánt. A púpos bálnák az Északi- és a Déli-sark jeges vizeitől elúsznak az Egyenlítőig és vissza. Talán még ennél is hihetlenebb módon a sarki csér minden

évben elrepül az északi sarkkörtől az Antarktiszig és vissza, mintegy 97 000 kilométert téve meg ezzel.

A tudósok ezt a lenyűgöző viselkedésmódot tanulmányozva ilyen kérdéseket tesznek fel: „Honnan tudják, hova menjenek?” és „Hogyan tanulja meg minden egyes újabb nemzedék ezt a viselkedésmódot?”

Amikor ezekről az állatokban meglévő erős ösztönökről olvasok, önkéntelenül is felmerül bennem a kérdés: „Vajon lehetséges, hogy az emberi lényekben van egy hasonló vágyakozás – valamiféle belső iránytű, ha úgy tetszik –, mely a *mennyei otthonuk* felé vonzza őket?”

Úgy hiszem, minden férfi, nő és gyermek érezte már élete valamely pontján a menny hívását. Mélyen legbelül ott van egy vágyakozás, hogy valamiképp átnyúljunk a fátyolon és átöleljük az egykor ismert és hűn szeretett Mennyei Szülőket.

Lehetséges, hogy egyesek elnyomják ezt a vágyakozást, és a lelket süketté teszik annak hívására. Akik viszont nem fojtják el ezt a bennük lévő világosságot, hihetetlen utazásra indulhatnak – mennyei tájak felé vezető csodás

vándorútra.

Isten hív benneteket

Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza azt a fennkölt üzenetet hirdeti, hogy Isten a mi Atyánk, hogy Ő törődik velünk, és hogy van Óhozza visszavezető út.

Isten hív benneteket.

Isten ismeri minden gondolatotokat, a bánataitokat és a legnagyobb reményeitek is. Isten tudja, milyen sok alkalommal kerestétek már Őt. Milyen sokszor éreztetek határtalan örömet. Milyen sokszor könnyeztetek magányosan. Milyen sokszor éreztétek magotokat tehetetlennek, tanácstalannak vagy dühösnek.

Függetlenül attól, hogy mi rejlik a múltatokban – ha valaha is megbottottatok, ha összetörtnek, keserűnek, cserbenhagyottnak vagy legyőzöttnek érezték magotokat –, tudnotok kell, hogy nem vagytok egyedül! Isten továbbra is hív benneteket.

A Szabadító kinyújtja felétek a kezét. És akárcsak azokhoz a halászokhoz, akik oly régen ott álltak a Galileai-tenger partján, végtelen szeretettel így szól hozzátok: „Kövessetek engem”².

Ha hajlandóak vagytok meghallani Őt, akkor szólni fog hozzátok ezen a

mai napon.

Amikor a tanítványság ösvényére léptek – amikor Mennyei Atyánk felé kezdtek haladni –, valami a bensőtökben meg fogja erősíteni azt, hogy a Szabadító hívását hallottátok, és a világgosság felé fordítottátok a szíveteket. Elmondja majd nektek, hogy jó úton jártok, és hazafelé tartotok.

Isten prófétái már az idők kezdete óta arra buzdították koruk népeit, hogy hallgassanak az Úrnak, Istenüknek szavára, tartsák meg az Ő parancsolatait és rendeléseit, és térjenek Óhozza teljes szívékből és teljes lelkükből.³

A szentírások ezernyi okát tanítják meg nekünk annak, hogy miért is tegyük ezt.

Hadd mondjak most két okot arra, hogy miért forduljunk az Úrhoz.

Először is, jobb lesz az életetek.

Másodsor, Isten mások életének jobbá tételére használ majd titeket.

Jobb lesz az életetek

Bizonyságot teszek arról, hogy jobb lesz az életünk, ha belekezdünk ebbe az Istenhez vezető hihetetlen utazásba.

Ez nem jelenti azt, hogy az életünk mentes lesz a bánattól. Mindannyian tudunk Krisztusnak olyan hű követőiről, akik tragédiát és igazságtalanságot

sz szenvednek el – Jézus Krisztus maga is többet szenvedett bárki másnál. Miként Isten felhossa a napot „mind a gonoszokra, mind a jókra”, azt is megengedi, hogy a viszontagságok próbára tegyék mind az igazakat, mind pedig a hamisakat.⁴ Sőt, időnként úgy tűnik, hogy az életünk *pont azért* bonyolultabb, mert a hitünk szerint próbálunk élni.

Nem, a Szabadító követése nem fogja eltávolítani minden megpróbáltatásokat. Viszont eltávolítja a közöttetek és a Mennyei Atyánk által nektek szánt segítség közötti akadályokat. Isten ott lesz veletek. Irányítani fogja a lépteiteket. Mellettek jár, és még a karjában is hordoz majd titeket, amikor a legnagyobb szükségetek van erre.

Meg fogjátok tapasztalni a Lélek fenséges gyümölcsét, mely „szeretet, öröm, békesség, béketűrés, szívesség, jóság [és] hűség”⁵.

A Lélek eme gyümölcsseit nem a múltó jómód, siker vagy jószerecse hozza meg. A Szabadító követéséből erednek, és még a legsötétebb viharok közepette is hű kísérőink lehetnek.

A halandó élet tüzei és zűrzavara fenyegető és ijesztő lehet, de akik Isten felé hajolnak a szívükkel, azokat az Ő békessége fogja övezni. Az ő örömiük nem fogyatkozik meg. Nem lesznek elhagyatva vagy elfeledve.

„Bizodalmad legyen az Úrban teljes elmédből – tanítják a szentírások –; a magad értelmére pedig ne támaszkodjál. Minden te útaidban megismered őt; akkor ő igazgatja a te útaidat.”⁶

Akik hallgatnak a belső hívásra és keresik Istent, akik imádkoznak, hisznek és a Szabadító által előkészített ösvényen járnak – még ha időnként meg is botlanak azon –, megkapják annak vigasztaló bizonyosságát, hogy „minden dolog összefog a jav[ul]kért”⁷.

Mert Isten „erőt ad a megfáradottnak, és az erőtlén erejét megsokasítja”⁸.

„Mert ha hétszer elesik is az igaz, ugyan felkél azért”⁹.

És az Úr az Ő jóságában azt kérdezi: Meg akarjátok tapasztalni a tartós örömet?

Vágyódtok szívetekben a minden értelmet felülhaladó békesség érzésére?¹⁰

Akkor fordítsátok lelketeket a világgosszág felé!

Kezdjétek el saját csodálatos, haza vezető utakat!

Ha így tesztek, akkor jobb, boldogabb és céltudatosabb lesz az életetek.

Isten felhasznál majd titeket

A Mennyei Atyánkhoz visszavezető úton hamar felismeritek, hogy ez az utazás nem csupán arról szól, hogy a saját életetekre összpontosítotok. Nem, ez az út elkerülhetetlenül oda vezet, hogy áldássá váltok Isten többi gyermekének – a ti fivéreiteknek és nővéreiteknek – az életében. És az utazás érdekessége az, hogy miközben Istent szolgáljátok, valamint törődtek a felebarátaitokkal és segítetek nekik, a saját életetekben is nagy előrehaladást fogtok látni, még hozzá oly módokon, ahogyan azt soha nem is képzeltek volna.

Talán nem gondoljátok magatokat olyan nagyon hasznosnak; talán nem tartjátok magatokat áldásnak valaki más életében. Önmagunkra tekintve gyakran csak a korlátainkat és a hiányosságainkat látjuk. Talán azt gondoljuk, hogy valamilyen tekintetben többnek kell lennünk ahhoz, hogy Isten használhasson minket: intelligensebbnek, gazdagabbnak, karizmatikusabbnak, tehetségesebbnek, lelkibbnek. Az áldások nem annyira a képességeitek, inkább a döntéseitek miatt érkeznek majd. És a világegyetem Istene munkálkodni fog bennetek és általatok, naggyá téve alázatos erőfeszítéseiteket

az Ő céljai szerint.

Az Ő munkája mindig is e fontos alapelv szerint haladt előre: „kis dolgokból jó elő az, ami nagyszerű”¹¹.

Pál apostol a korinthusbeli szentekhez írva megjegyezte, hogy a világi normák szerint nem sokan számítanának közöttük bölcsnek. De nem is ez volt a fontos, hiszen „a világ erőtleneit választotta ki magának az Isten, hogy megszégyenítse az erőseket”¹².

Isten munkájának történelme tele van olyan emberekkel, akik alkalmatlannak tartották magukat, mégis alázattal szolgáltak, Isten kegyelmére és ezen ígéretére támaszkodva: „karjuk az én karom lesz, és én leszek a pajzsuk..., és férfiasan harcolnak majd értem... és... [meg]őrzöm majd... őket”¹³.

Ezen a nyáron a családunknak csodálatos lehetősége nyílt néhány korai egyháztörténelmi helyszín meglátogatására az Amerikai Egyesült Államok keleti részén. Különleges módon újraéltük annak a kornak a történelmét. Azok az emberek, akikről eddig oly sokat olvastam – például Martin Harris, Oliver Cowdery és Thomas B. Marsh –, valószínűsággá váltak számomra, amint ott jártunk, ahol ők jártak, és belegondoltunk, hogy milyen áldozatokat hoztak Isten királyságának a felépítéséért.

Sok nagyszerű jellemvonásuk volt, amely lehetővé tette számukra azt, hogy jelentősen hozzájáruljanak Jézus Krisztus egyházának visszaállításához. Ugyanakkor emberek is voltak: gyengék és esendők, akárcsak ti és én. Némelyek nézeteltérésbe keveredtek Joseph Smith prófétával, és eltávolodtak az egyháztól. Később közülük sokaknak megváltozott a szíve, megalázkodtak, és újra a szentek közé kívántak tartozni, akik be is fogadták őket.

Hajlamosak lehetünk rá, hogy megítéljük ezeket a testvéreket és a hozzájuk hasonló egyháztagokat. Talán azt mondjuk: „Én soha nem hagytam volna cserben Joseph prófétát!”

Lehet, hogy ez így van, de valójában nem tudjuk, milyen lehetett akkor, olyan körülmények között élni. Bizony, nem voltak tökéletesek, de milyen biztató annak tudata, hogy Isten így is használni tudta őket. Ismerte az erősségeiket és a gyengeségeiket, és megadta nekik azt a rendkívüli lehetőséget, hogy egy verssel vagy dallammal hozzájáruljanak a visszaállítás dicső himnuszához.

Mily biztató annak tudata, hogy bár *mi* tökéletlenek vagyunk, mégis, amikor szívünk Isten felé hajlik, akkor Ő nagylelkű lesz és kedves, és felhasznál

gyakoroljatok, hogy kinyújtsátok a kezeteket mások felé, illetve hogy szent szövetségeket újítsatok meg és tartsatok be. Rendeltetése az, hogy megáldja az életeteket, valamint jobbra tegye az otthonotokat, a közösségeket és a nemzeteket.

Gyertek, tartsatok velünk, és bízzatok az Úrban! Segítsétek tehetségeitekkel az Ő csodálatos munkáját! Nyújtsatok ki a kezeteket, buzdítsatok, gyógyítsatok, és támogassátok mindazokat, akik szeretnék érezni a vágyódást földöntúli otthonunk felé, és követnék is azt! Csatlakozunk együtt ehhez a mennyei tájak felé vezető dicső zarándoklathoz!

Az evangélium a remény, a boldogság és az öröm természetfeletti üzenete. Ez a minket hazavezető ösvény.

És ha hittel és cselekedetekben is magunkévá tesszük az evangéliumot, mindennap és minden órában, akkor egy kicsit közelebb fogunk kerülni Istenünkhöz. Jobb lesz az életünk, és az Úr figyelemre méltó módokon fog felhasználni minket a körülöttünk lévők megáldására és az Ő örök céljainak megvalósítására. Erről teszem bizonyásgomat, és áldásomat adom rátok, Jézus Krisztus szent nevében, ámen.

JEGYZETEK

1. Lásd Susan Stellas, "Bobbie the Wonder Dog," *The Oregon Encyclopedia*, oregonencyclopedia.org.
2. Lásd Máté 4:19; Lukács 18:22.
3. Lásd 5 Mózes 30:10.
4. Máté 5:45.
5. Galáziabeliek 5:22.
6. Példabeszédek 3:5–6.
7. Tan és a szövetségek 90:24.
8. Ésaías 40:29.
9. Példabeszédek 24:16.
10. Lásd Filippibelek 4:7.
11. Tan és a szövetségek 64:33.
12. 1 Korinthusbeliek 1:27.
13. Tan és a szövetségek 35:14.
14. Zsidók 11:13; lásd még 1 Péter 2:11.

minket a céljaira.

Akik szeretik és szolgálják Istent, valamint felebarátaikat, és alázatosan és tevékenyen részt vesznek az Ő munkájában, azok csodálatos dolgokat látnak majd megtörténni az életükben és a szeretteik életében.

Bezártnak tűnő ajtók nyílnak majd meg.

Angyalok járnak majd előttük, és előkészítik az utat.

Nem számít, milyen pozíciót mondhattok magatokénak a közösségekben vagy az egyházban, Isten fel fog használni benneteket, ha készen álltok. Fel fogja magasztalni igazlelkű vágyaitokat, és az általatok elvetett könnyörületes tetteket a jóság bőséges aratásává teszi.

Robotpilóta üzemmódban nem jutunk el oda

Mindannyian „idegenek és vándorok”¹⁴ vagyunk ezen a világon. Sok tekintetben messze vagyunk az otthonunktól. Ez azonban nem jelenti azt, hogy elveszettnek vagy egyedül kellene éreznünk magunkat.

Szeretett Mennyei Atyánk megadta nekünk Krisztus világosságát. És mélyen legbelül mindannyiunkat arra ösztönöz egy mennyei készítés, hogy a celesztialis otthonunkba visszavezető zarándoklatunkon fordítsuk Őfelé a

szemünket és a szívünket.

Ez erőfeszítést igényel. Nem juthattok el oda anélkül, hogy ne igyekeznétek tanulni Őtőle, megérteni az utasításait, buzgón alkalmazni azokat, és egyik lábátokat a másik elé tenni.

Bizony, az élet nem egy önjáró autó. Nem robotpilótára állított repülőgép.

Nem sodródhattok az élet vizén egyszerűen abban bízva, hogy az áramlat majd elvisz oda, ahova egy nap el remélték jutni. A tanítványi mivolt megkívánja, hogy ha szükséges, akkor árral szemben ússzunk.

Senki más nem felelős a ti személyes utazásotokért. A Szabadító segíteni fog nektek és előkészíti számotokra az utat, azonban belőletek kell fakadnia az arra vonatkozó elkötelezettségnek, hogy követitek Őt és betartjátok a parancsolatait. Ez kizárólag a ti terhetek, a ti kiváltságotok.

Ez a ti nagy kalandotok.

Kérlek benneteket, hallgassatok Szabadítótok hívására!

Kövessétek Őt!

Az Úr megalapította Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyházát, hogy segítsen nektek ebben az Isten és a felebarátaik szolgálatára irányuló elkötelezettségben. Célja a buzdítás, a tanítás, a felemelés és a lelkesítés. Ez a csodálatos egyház lehetőségeket ad számotokra arra, hogy könnyörületet

Bonnie L. Oscarson
a Fiala Nők általános elnöke

A szemünk előtt lévő szükségletek

A legjelentősebb szükségletek, melyeket kielégíthetünk, a saját családjunkban, a baráti körünkben, az egyházközségünkben és a közösségünkben vannak.

Mostanában számos természeti csapásnak voltunk tanúi Mexikóban, az Amerikai Egyesült Államokban, Ázsiában, a Karib-szigeteken és Afrikában. Ez a legjobbat hozta ki az emberekből, hiszen ezrek siettek a veszélyben lévők, szükséglet látók vagy veszteséget szenvedők megsegítésére. Nagy örömmel láttam, amint a legutóbbi hurrikánok után Texasban és Floridában sokakkal együtt fiatal nők is magukra öltik a Segítő kezek sárga pólóját, és nekiállnak megtisztítani a házakat a törmeléktől. További ezrek is örömmel sietnének a szükség helyszíneire, ha a távolság nem akadályozná őket ebben. Viszont nagylelkű felajánlásokat tettek a szenvedés enyhítésére. A nagylelkűségek és a könyörületek inspiráló és krisztusi.

Ma a szolgáltatnak egy olyan oldalát szeretném megemlíteni, amelyet mindenki számára fontosnak érzek – függetlenül attól, hogy hol vagyunk. Lehet, hogy nekünk, akik a közelmúlt eseményeinek híreit nézve tehetetlennek éreztük magunkat, valójában a szemünk előtt van a válasz.

A Szabadító azt tanította: „Mert a ki

meg akarja tartani az ő életét, elveszti azt; a ki pedig elveszti az ő életét én érettem, az megtartja azt.”¹ Thomas S. Monson elnök ezt mondta erről a szentírásról: „Úgy vélem, a Szabadító azt mondja nekünk, hogy hacsak nem veszítjük el magunkat mások szolgálatában, saját életünknek sincs [igazán] célja. Azok, akik csak maguknak élnek, képletesen szólva emberileg elfonnyadnak és elveszítik életüket, míg azok, akik mások szolgálatában elveszítik önmagukat, növekednek és virágba borulnak, s így megmentik az életüket.”²

Olyan kultúrában élünk, melyben egyre inkább a kezünkben tartott kis képernyőre összpontosítunk, nem pedig a körülöttünk lévő emberekre. Cseteléssel és twitterezéssel váltottuk fel azt, hogy valakinek a szemébe nézzünk és rámosolyogjunk, sőt, ami még ritkább, hogy szemtől szembe beszéljünk vele. Gyakran jobban érdekel minket, hogy hány követőnk és tetszik visszajelzésünk van, mint az, hogy átkaroljunk egy barátot, és szeretetet, törődést és kézzelfogható érdeklődést mutassunk. A modern

technika bámulatosan jól használható Jézus Krisztus evangéliuma üzenetének terjesztésére és arra, hogy segítsen kapcsolatban maradni a családtagokkal és a barátokkal, ám ha nem ügyelünk arra, ahogyan a személyes eszközeinket használjuk, mi is elkezdhetünk befelé fordulni, és elfelejteni azt, hogy az evangélium szerinti élet lényege a szolgálat.

Mérhetetlen szeretettel és hittel fordulok felétek, akik a serdülő vagy a fiatal felnőtt éveitekben jártok. Látom és érzem, mennyire vágytok a szolgálatra és arra, hogy változást idéztek elő a világban. Úgy gondolom, a legtöbb egyháztag a szövetségei és a tanítványsága középpontjának nevezné a szolgálatot. Úgy vélem azonban, hogy időnként könnyű lemaradni mások szolgálatának legnagyobb lehetőségéről azért, mert éppen másra figyelünk, vagy mert becsvágyó módokat keresünk a világ megváltoztatására, és nem vesszük észre, hogy a legjelentősebb szükségletek, melyeket kielégíthetünk, a saját családjunkban, a baráti körünkben, az egyházközségünkben

és a közösségünkben vannak. Megérinti a szívünket, amikor látjuk a világ másik felén lévő szenvedést és hatalmas szükségleteket, de talán észre sem vesszük, hogy valaki épp mellettünk ül az osztályban, akinek szüksége van a barátságunkra.

Linda K. Burton nőtestvér elmesélte egy olyan cövekai segítőegyleti elnök történetét, aki másokkal együtt takarókat gyűjtött az 1990-es években. „...teherautóra rakták a takarókat, és a lányával Londonból Koszovóba fuvarozták azokat. A hazafelé vezető úton félreérthetetlen lelki benyomása támadt, amely mélyen a szívébe vésődött: »Igazán jó dolgot cselekedtél. Most térj haza, menj át az utca túloldalára, és szolgálj a szomszédodat!«³

Mi haszna a világ megmentésének, ha elhanyagoljuk azok szükségleteit, akik a legközelebb állnak hozzánk, és akiket a legjobban szeretünk? Mennyit ér a világ rendbehozatala, ha a körülöttünk lévő emberek széthullanak, és mi észre sem vesszük? Mennyei Atyánk talán annak tudatában helyezte hozzánk legközelebb azokat, akiknek szükségük van ránk, hogy mi tudjuk legjobban kielégíteni a szükségleteiket.

Mindenki megtalálhatja a módját annak, hogy krisztusi szolgálatot nyújtson. A tanácsosom, Carol F. McConkie nőtestvér nemrég mesélt Sarah nevű 10 éves unokájáról, aki látván, hogy édesanyja beteg, magától úgy döntött, hogy segít neki. Felkeltette a hűgát, segített

neki felöltözni, fogat mosni, megcsinálni a haját és megreggelizni, hogy az anyukája pihenhessen. A szolgálat ezen egyszerű tetteit csendben végezte el, kérés nélkül, mert látta, hogy szükség van rá, és segíteni szeretett volna. Sarah nem csupán az édesanyját áldotta meg ezzel, hanem bizonyosan ő maga is örömet lelt annak tudatában, hogy könnyített valaki terhein, akit szeret, és a hűgához fűződő kapcsolatát is megerősítette. James E. Faust elnök azt mondta: „Szinte bármilyen fiatalon el lehet kezdeni mások szolgálatát. [...] Nem kell nagyszabásúnak lennie, és akkor a legnemesebb, ha a családon belül történik.”⁴

Gyermekek, felismeritek, mennyit jelent a szüleiteknek és a családtagjaitoknak, amikor módot kerestek otthon a szolgálatra? A tizenévesek számára a családtagjaik megerősítésének és szolgálatának ott kellene lennie a legfontosabb teendőik között, amikor a világ megváltoztatásának módjait keresik. Ha kedvességet és törődést tanúsítotok a testvéreitek és a szüleitek iránt, az segít megteremteni az egység légkörét, és meghívja otthonotokba a Lelket. A világ megváltoztatása a saját családokat megerősítésével kezdődik.

Szolgálatunkat az egyházközségi családunkra is összpontosíthatjuk. Gyermekeink időnként felteszik a kérdést: „Miért kell elmennem a Közös tevékenységre? Nem sok hasznom van belőle.”

Ha épp szuperanyu pillanatomban kapnának el, így felelnék: „Miért gondolod, hogy azért mész a Közös tevékenységre, hogy *neked* hasznod legyen belőle?”

Fiatal barátaim, biztosíthatlak benneteket arról, hogy minden egyházi gyűlésen, melyre elmentek, lesz valaki, aki magányos, aki kihívásokkal küszködik és szüksége van egy barátira, vagy aki úgy érzi, hogy nem oda tartozik. Minden gyűléshez vagy tevékenységhez ti is hozzátehettek valami fontosat, és az Úr azt szeretné, ha végignéznétek a társaitokon, és úgy szolgálnátok őket, ahogyan azt Ő tenné.

D. Todd Christofferson elder azt tanította: „[A]z egyik fő ok, amiért az Úrnak egyháza van az, hogy a szentek olyan közösségét alkossa meg, akik támogatják egymást a »szoros és keskeny ösvényen, mely az örök élethez vezet.«” Majd így folytatja: „Ez a vallás nem csak az énnel foglalkozik; mindannyiunkat szolgálatra hívnak el. Mi vagyunk Krisztus testének szeme, keze, feje, lába és egyéb testrészei”⁵.

Igaz, hogy azért megyünk hetente az egyházi gyűlésekre, hogy szertartásokban részesüljünk, megismerjük a tant, valamint sugalmazást kapjunk, azonban ottlétünk egy másik nagyon fontos indítéka az, hogy egyházközségi családként és a Szabadító Jézus Krisztus tanítványaként figyeljünk egymásra, buzdítsuk egymást, és megtaláljuk egymás szolgálatának és megerősítésének módjait. Nem csupán haszonélvezői vagyunk annak, amit az egyház felajánl; valamit nekünk is hozzá kell tennünk ahhoz. Fiatal nők és fiatal férfiak! A legközelebbi Közös tevékenységen, ahelyett, hogy a telefonotokon azt figyelnétek, hogy mit csinálnak a barátaitok, inkább nézzetek körül, és tegyétek fel magatoknak ezt a kérdést: „Kinek van ma szüksége rám?”

Óriási befolyással bírhattok kortársaitok életére, vagy éppen bátoríthatjátok egy barátotokat, aki csendben küszködik.

Kérjétek Mennyei Atyátokat, hogy mutassa meg nektek azokat, akiknek a ti segítségetekre van szüksége körülöttetek, és adjon nektek sugalmazást, hogy miként tudnátok legjobban szolgálni őket. Ne feledjétek, hogy legtöbbször a Szabadító egyszerre egy embert szolgált.

Az unokánk, Ethan, 17 éves. Meghatódtam, amikor nyáron elmondta, hogy édesanyja példáján felbuzdulva mindennap imádkozik annak lehetőségéért, hogy szolgálhasson valakit. A családjával töltött idő alatt megfigyeltem, miként bánik Ethan a testvéreivel: türelmesen, szeretettel és kedvesen. Segítőképzés a szüleivel, és keresi a módját mások felkarolásának. Lenyűgözött, hogy mennyire tudatában van a körülötte lévő embereknek, és mennyire szeretné szolgálni őket. Jó példa számomra. Ha azt tesszük, amit Ethan – vagyis kérjük az Urat, hogy segítsen módot találni a szolgálatra –, akkor az lehetővé teszi a Lélek számára, hogy felnyissa a szemünket a körülöttünk lévő szükségleteire, hogy észrevegyük azt az „egyet”, akinek aznap szüksége van ránk, és tudjuk, miként szolgáljuk őt.

Azonkívül, hogy szolgáljátok a családokat és az egyházközségek tagjait, keressetek lehetőséget a közösségeken belüli szolgálatra is! Bár időnként megkérnek minket, hogy segítsünk egy-egy nagyobb katasztrófa után, egyébként arra ösztönöznek, hogy nap mint nap keressünk lehetőséget a saját környezetünkben azok felemelésére és megsegítésére, akiknek szükségük van erre. Egy számos gazdasági problémával küszködő országban szolgáló területi hetvenes nemrég azt tanította nekem, hogy a világ más

részein szükségét látó embereknek úgy segíthetünk legjobban, ha nagylelkű böjti felajánlást fizetünk, ha hozzájárulunk az egyház emberbaráti segélyalapjához, és keressük azok szolgálatának módját, akik a saját közösségeinkben élnek. Képzeljétek el, milyen áldott lenne a világ, ha mindenki követné ezt a tanácsot!

Testvéreim, és különösen ti, fiatalok! Ha igyekeztek hasonlóbba válni a Szabadítóhoz, Jézus Krisztushoz, és a szövetségéitek szerint éltek, akkor továbbra is meg lesztek áldva annak vágyával, hogy enyhítsétek a szenvedést, és segítsétek azokat, akik kevésbé szerencsések. Ne feledjétek, hogy a legnagyobb szükségletek talán épp a szemetek előtt vannak! Kezdjétek el a szolgálatot a saját otthonotokban, a saját családokat körében! Ezek azok a kapcsolatok, amelyek örökkévalóak lehetnek. Még akkor is, ha a családi

helyzetetek nem éppen tökéletes – talán különösen akkor –, módot találhattok a szolgálatra, a felemelésre és a megerősítésre. Kezdjétek ott, ahol éppen tartotok; szeressétek őket úgy, ahogy vannak; és készüljétek fel arra a családra, melyet a jövőben szeretnétek.

Imádkozzatok segítségért, hogy felismerjétek az egyházközségi családokban azokat, akiknek szeretetre és biztatásra van szükségük. Az egyházi gyűléseken ne az járjon a fejetekben, hogy „Mi hasznom lesz ebből?”, hanem az, hogy „Ma kinek van rám szüksége? Mit nyújthatok én?”

Saját családokat és egyházközségek tagjainak megáldása közben keressetek módot azok megáldására is, akik a helyi közösségek tagjai. Akár hosszabb szolgálatra van időtök, akár havonta csak pár órát tudtok felajánlani, az erőfeszítéseitek életeteket áldanak meg, és rátok is olyan áldásokat hoznak majd, amilyeneket el sem tudtok képzelni.

Spencer W. Kimball elnök azt tanította: „Isten valóban lát minket, és vigyáz ránk. Általában azonban egy másik ember által elégíti ki a szükségleteinket.”⁶ Ismerjük fel, milyen kiváltság és áldás számunkra, hogy részt vehetünk Mennyei Atyánk munkájának elvégzésében azáltal, hogy kielégítjük az Ő gyermekeinek szükségleteit! Ezért imádkozom Jézus Krisztus nevében, ámen.

JEGYZETEK

1. Lukács 9:24.
2. Thomas S. Monson: Mit tettem ma valaki másért? *Liahóna*, 2009. nov. 85.
3. Linda K. Burton: Jövevény voltam. *Liahóna*, 2016. máj. 15.
4. Vö. James E. Faust: Nőnek lenni: a megtiszteltetés legmagasabb formája. *Liahóna*, 2000. júl. 117.
5. D. Todd Christofferson: Minek az egyház? *Liahóna*, 2015. nov. 108., 109.
6. Vö. *Az egyház elnökeinek tanításai: Spencer W. Kimball (2006)*. 89.

Dallin H. Oaks elder
a Tizenkét Apostol Kvórumából

A terv és a kiáltvány

A családról szóló kiáltványban az Úr újból kihangsúlyozza azokat az evangéliumi igazságokat, amelyekre szükségünk van ahhoz, hogy a családot érő mostani kihívások közepette megtartsanak minket.

Amint az a családról szóló kiáltványunkból nyilvánvaló, Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza tagjai egyedi tannal áldattak meg, és eltérő szemléletmóddal tekintenek a világra. Részt veszünk, sőt, olykor kiemelkedőek is vagyunk sok világi tevékenységben, vannak azonban olyan dolgok, amikben nem veszünk részt, mert Jézus Krisztusnak, valamint az Ő ősi és ma élő apostolainak tanításait igyekszünk követni.

I.

Jézus egy példázatban szolt arról az emberről, „a ki hallja az ígét”, de „gyümölcsöt nem terem”, amikor „e világnak gondja és a gazdagságnak csalárdsága elfojtja az ígét” (Máté 13:22). Később Jézus helyreigazította Pétert amiatt, hogy „nem gondol[t] az Isten dolgaira, hanem az emberi dolgokra”, kijelentve: „Mert mit használ az embernek, ha az egész világot megnyeri is, de az ő lelkében kárt vall?” (Máté 16:23, 26). A halandóság során mondott utolsó tanításaiban ezt mondta apostolainak: „Ha e világból volnátok, a világ szeretné azt, a mi az övé; de mivelhogy nem vagytok e világból, ...azért gyűlöl titeket a világ” (János 15:19; lásd még János 17:14, 16).

Hasonlóképpen Jézus korai apostolainak írásaiban gyakran szerepel „a világ” képe az evangélium tanításaival való szembenállás jelképeként. „Ne szabjátok magatokat e világhoz” (Rómabeliek 12:2), tanította Pál apostol, „mert e világ bölcsesége bolondság az Isten előtt” (1 Korinthusbeliek 3:19). Így figyelmeztetett továbbá: „Meglássátok, hogy senki ne legyen, a ki bennetek zsákmányt vet [az] emberek rendelése szerint, a világ elemi tanításai szerint, és nem Krisztus szerint” (Kolossébeliek

2:8). Jakab apostol azt tanította, hogy „a világ barátsága ellenségeskedés az Istennel... A ki azért e világ barátja akar lenni, az Isten ellenségévé lesz” (Jakab 4:4).

A Mormon könyve is gyakran használja „a világ” szembenállásának képét. Nefi megjövendölte azok végső pusztulását, „akik azért lettek felállítva, hogy népszerűek legyenek a világ szemében, és azok, akik ...a világ dolgait keresik” (1 Nefi 22:23; lásd még 2 Nefi 9:30). Alma elítélte azokat, akik „a világ hiábavaló dolgai miatt ...fel vannak fuvalkodva” (Alma 31:27). Lehi álmában megmutatkozott, hogy akik a vasrudat, vagyis Isten ígétjét igyekeznek követni, szembe fognak kerülni a világ ellenállásával. Lehi látta, ahogy a „nagy és tágas épület” lakosai „gúnyolódtak és ujjukkal mutogattak” (1 Nefi 8:26–27, 33). Az ezt az álmot értelmező látomásában Nefi megtudta, hogy e gúnyolódás és ellenkezés forrása „a föld sokaság[a]; ...a világ... és annak bölcsesség[e]; ...a világ gőgje volt” (1 Nefi 11:34–36).

Mi a jelentése ezeknek a

szentírásbeli figyelmeztetéseknek és parancsolatoknak, hogy ne legyünk a világból valók, és „hagyjuk ott a világot” (T&Sz 53:2)? Thomas S. Monson elnök így foglalta össze ezeket a tanításokat: „Óvatosnak kell lennünk egy olyan világban, mely oly messze elsodoródott a lelki dolgoktól. Létfontosságú, hogy elutasítsunk minden olyan dolgot, ami nem felel meg normáinknak, és hogy mindeközben ne engedjük el azt, amire a legjobban vágyunk: az örök életet Isten királyságában.”¹

Isten a terve szerint megalkotta ezt a földet, hogy helyet biztosítson lélekgyermekei számára, ahol megtapasztalhatják a halandóságot, ami szükséges lépés azon dicsőségek felé, amelyeket minden gyermeke számára tartogat. Noha különböző királyságok és dicsőségek vannak, Mennyei Atyánk leghőbb vágya a gyermekei számára az, amit Monson elnök úgy nevezett: „az örök élet... Isten királyságában”, ami a családban való felmagasztosulás. Többet jelent ez a szabadításnál. Russell M. Nelson elnök erre emlékeztetett minket: „Isten örökkévaló tervében a szabadulás egyéni ügy; a felmagasztosulás [azonban] családi ügy.”²

Jézus Krisztus visszaállított evangéliuma, valamint a sugalmazott családkiáltvány, amelyről később még szót ejtek majd, alapvető tanításukkal útmutatást adnak halandó felkészülésünkhöz a felmagasztosulásra. Még akkor is, ha együtt kell élnünk a hanyatló világ házasságra vonatkozó törvényeivel és egyéb hagyományaival, azoknak, akik a felmagasztosulásra törekzenek, a családi életükre vonatkozó döntéseiket az Úr módján kell meghozniuk, valahányszor az eltér a világ módjától.

E halandó életben nincsenek emlékeink arról, hogy mi előzte meg a születésünket, itt pedig ellenállást tapasztalunk. Azáltal gyarapodunk

és érünk lelkileg, hogy sorozatos jó döntésekkel Isten parancsolatainak betartását választjuk. Ezek közé tartoznak a szövetségek és szertartások, illetve a bűnbánat, amikor a döntéseink helytelenek. Ezzel szemben, ha nincs hitünk Isten tervében és engedetlenek vagyunk, illetve szándékosan nem tesszük meg mindazt, amit megkíván, azzal gátoljuk ezt a gyarapodást és érést. A Mormon könyve ezt tanítja: „ez az élet a felkészülés ideje az Istennel való találkozásra” (Alma 34:32).

II.

Az utolsó napi szentek, akik értik Isten szabadítástervét, egyedi látásmóddal szemlélik a világot, és ez segít nekik megérteni Isten parancsolatainak okát, az Óáltala megkövetelt szövetségek megváltoztathatatlan természetét, valamint Szabadítónk, Jézus Krisztus alapvető szerepét. Szabadítónk engesztelése visszakövetel minket a haláltól, és – bűnbánatunk függvényében – megszabadít minket a bűntől. E szemléletmóddal az utolsó napi szenteknek jellegzetes prioritásai és szokásai vannak, és megáldatnak az ahhoz szükséges erővel, hogy kitartsanak a halandó élet csalódásai és fájdalmai során.

Az Isten szabadítástervét követni próbálók tettei olykor akaratlanul is félreértésre vagy akár vitákra adnak okot azokkal a családtagokkal vagy barátokkal, akik nem hisznek annak

tantételeiben. Ez mindig is így lesz. Minden nemzedéknek megvoltak a maga kihívásai, amikor Isten tervét igyekeztek követni. Az ősi időkben Ésaías próféta erőt adott az izráelitáknak, akiket így szólított meg: „kik tudjátok az igazságot, te nép, kinek szívében van törvényem!” Ezt mondta nekik: „ne féljete az emberek gyalázatától, és szidalmaik miatt kétségbe ne esetek!” (Ésaías 51:7; lásd még 2 Nefi 8:7). De bármi idézi is elő a viszályt azokkal, akik nem értik vagy nem hiszik Isten tervét, azok számára, akik viszont értik, mindig él a parancsolat, hogy a világ módja helyett az Úr módját válasszák.

III.

Az egyház 1995-ben kiadott dokumentuma, A család: Kiáltvány a világhoz³, felvázolja az evangéliumi tervet, amelyet minden családnak követnie kell ahhoz, hogy felkészüljön az örök életre és a felmagasztosulásra. Kijelentései természetesen jól láthatóan eltérnek mai világunk néhány érvényben lévő törvényétől, gyakorlatától és támogatott álláspontjától. Napjainkban a legszembeütőbb különbségeket a házasságon kívüli együttélés, az azonos neműek házassága, valamint az ilyen kapcsolatokban nevelt gyermekek jelentik. Akik nem hisznek a felmagasztosulásban, vagy nem törekednek annak elnyerésére, és leginkább a világ útjai hatnak rájuk, azok

a családkialtványt csupán egy olyan irányelveket tartalmazó dokumentumnak tartják, amelyen ideje változtatni. Ezzel szemben az utolsó napi szentek megerősítik, hogy a családkialtvány olyan családi kapcsolatokat határoz meg, amelyekben örök fejlődésünk legjelentősebb része megvalósulhat.

A házasságon kívüli együttélés és az azonos nemű házasság gyors és egyre szélesebb körű társadalmi elfogadását tapasztaljuk. Nehéz kihívásokat támasztanak az utolsó napi szentek elé az ezeket kísérő médiaképviselőket, oktatást, sőt, akár munkaköri elvárásokat. Meg kell próbálnunk egyensúlyba hozni annak követelményeit, hogy követjük az evangélium törvényeit a magánéletünkben és a tanításainkban, miközben igyekszünk szeretetet tanúsítani mindenki iránt.⁴ Eközben olykor szembesülünk majd azzal, amit Ésaías „az emberek gyalázatá[na]k” nevezett, de nem kell félnünk tőle.

A megtért utolsó napi szentek hisznek abban, hogy a közel negyed évszázada kiadott és mára már számtalan nyelvre lefordított családkialtványban az Úr újból kihangsúlyozza azokat az evangéliumi igazságokat, amelyekre szükségünk van ahhoz, hogy a családot érő mostani kihívások közepette megtartsanak minket. Ennek

két példája az azonos neműek házassága és a házasságon kívüli együttélés. Csupán 20 évvel a családkialtvány után az Amerikai Egyesült Államok Legfelsőbb Bírósága engedélyezte az azonos neműek házasságát, felrúgva ezzel a házasság több ezer éves, egy férfira és egy nőre korlátozó formáját. A házasságon kívül született gyermekek döbbenetes számáránya az Amerikai Egyesült Államokban fokozatosabban alakult ki: 1960-ban 5 százalék⁵, 1995-ben 32 százalék⁶, ma pedig több mint 40 százalék⁷.

IV.

A családról szóló kiáltvány azzal a kijelentéssel kezdődik, „hogy a férfi és nő közötti házasságot Isten rendelte el, és a család központi szerepet játszik a Teremtő gyermekeinek örökkévaló rendeltetésére vonatkozó tervében”. Megerősíti azt is, hogy „az ember neme alapvető jellemvonása az egyén földi élet előtti, halandó és örökkévaló azonosságának, valamint rendeltetésének”. Kijelenti továbbá, „hogy Isten megparancsolta, hogy csak olyan férfi és nő között használható a szent nemzőerő, akik mint férj és feleség törvényes házasságot kötöttek”.

A kiáltvány megerősíti, hogy a férjnek és feleségnek továbbra is

kötelessége, hogy sokasodjanak és töltsék be a földet, illetve megerősíti „komoly kötelesség[üket], hogy szeressék egymást és törődjenek egymással, valamint gyermekeikkel”: „A gyermekeknek joguk van ahhoz, hogy a házasság kötelékén belül szülessenek meg, és hogy olyan apa és anya nevelje fel őket, akik teljes hűséggel megtartják házassági fogadalmaikat.” Komoly hangon int a házastárs vagy a gyermekek bántalmazása ellen, és megerősíti, hogy „boldogság leginkább akkor érhető el a családi életben, ha az az Úr Jézus Krisztus tanításaira épül”. Végezetül pedig olyan hivatalos lépések támogatására szólít, „melyek célja a családnak mint a társadalom alapegységének a fenntartása és megerősítése”.

1995-ben az egyház akkori elnöke és az Úr további 14 apostola tette közzé ezeket a fontos tanbéli kijelentéseket. Az akkori apostolok közül már csak heten vagyunk életben; e hét férfi egyikeként kötelességemnek érzem megosztani mindazokkal, akik fontosnak tartják, hogy mi vezetett a családkialtványhoz.

Az egyház vezetősége több mint 23 évvel ezelőtt kapott sugalmazást egy, a családdal kapcsolatos kiáltvány szükségességéről. Ez meglepetésként hatott azokra, akik úgy vélték, hogy a házassággal és a családdal kapcsolatos tanbéli igazságok közérthetőek újbóli kijelentés nélkül is.⁸ Mindazonáltal éreztük a megerősítést, és munkához láttunk. A Tizenkettek Kvórumának tagjai közel egy éven át határoztak meg és vitattak meg különféle témaköröket. Javaslatot tettek a nyelvezetre, amelyet aztán átnéztek és átdolgoztak. Imádságos lélekkel folyamatosan könyörögünk az Úr sugalmazásáért, hogy mit mondjunk és hogyan mondjuk. Mindannyian „sort sorra, előírást előírásra” tanultunk, amint azt az Úr megígérte

(T&Sz 98:12).

E kinyilatkoztató folyamat során benyújtottuk szövegtervezetünket az Első Elnökségnek, akik felügyelik és közzé teszik az egyház tanításait és tanát. Miután az Elnökség további módosításokat eszközölt, az egyház elnöke, Gordon B. Hinckley elénk tárta a családkialtványt. Az 1995. szeptember 23-án tartott női gyűlésen e szavakkal vezette be a kiáltványt: „Oly sok álokoskodást adnak el igazságként, oly sok megtévesztés uralkodik a normák és értékek terén, és olyannyira kezdi lassan bemocskolni a világot a kísértés és csábítás, hogy mi úgy érezzük, óva kell intenünk és figyelmeztetnünk kell.”⁹

Tanúságomat teszem arról, hogy a családkialtvány örök igazság kijelentése – az Úr akarata gyermekei számára, akik az örök életre törekednek. Ez képezte az egyház tanításának és gyakorlatának alapját az elmúlt 22 esztendő során, és ez továbbra is így

lesz. Tekintsétek hát annak, tanítsátok, éljetez annak megfelelően, és áldottak lesztek, amint az örök élet felé törekedtek előre.

Negyven évvel ezelőtt Ezra Taft Benson elnök ezt tanította: „Minden nemzedéknek megvannak a maga próbatételei és az a lehetősége, hogy kiálljon és [bizonyítson].”¹⁰ Úgy hiszem, hogy a családkialtvány iránti hozzáállásunk, illetve a kiáltvány használata e nemzedék egyik próbatétele. Imádkozom, hogy minden utolsó napi szent szilárdan kiállja ezt a próbatételt.

Gordon B. Hinckley elnök azon tanításaival szeretném zárni, amelyeket a családkialtvány kiadása után két évvel mondott. Így szólt: „Csodálatos jövőt látok magunk előtt egy nagyon bizonytalan világban. Ha ragaszkodunk az értékeinkhez, ha építünk az örökségünkre, ha az Úr előtt engedelmességben járunk, ha egyszerűen csak az evangélium szerint élünk, akkor hatalmas és csodálatos áldásokat kapunk.

Úgy tekintenek majd ránk, mint egy különleges népre, amely megtalálta a különleges boldogság kulcsát.”¹¹

Bizonyoságot teszek a családkialtvány igazságáról és örökkévaló jelentőségéről, mely kiáltványt az Úr Jézus Krisztus nyilatkoztatta ki apostolainak Isten gyermekei felmagasztosulására (lásd Tan és a szövetségek 131:1–4). Jézus Krisztus nevében, ámen.

JEGYZETEK

1. Thomas S. Monson: Állatok szent helyeken! *Liahóna*, 2011. nov. 83.
2. Russell M. Nelson: Szabadulás és felmagasztosulás. *Liahóna*, 2008. máj. 7., 10.
3. Lásd A család: Kiáltvány a világhoz. *Liahóna*, 2010. nov. 129.
4. Lásd Dallin H. Oaks: Szeretet és törvény. *Liahóna*, 2009. nov. 26–29.
5. Lásd “Disastrous’ Illegitimacy Trends,” *Washington Times*, Dec. 1, 2006, washingtontimes.com.
6. Lásd Stephanie J. Ventura and others, “Report of Final Natality Statistics, 1996,” *Monthly Vital Statistics Report*, June 30, 1998, 9.
7. Lásd Brady E. Hamilton and others, “Births: Provisional Data for 2016,” *Vital Statistics Rapid Release*, June 2017, 10.
8. Jól mondta a Fiatal Nők általános elnöke 20 évvel később: „Akkor még nem is tudtuk, hogy a mai világban mily nagy szükségünk lesz ezekre az alapvető kijelentésekre, annak kritériumaként, hogy mit gondoljunk a médiából, az internetről, a tudósoktól, a televízióból, a filmekből, vagy akár a törvényhozóktól felénk áradó világi dogmák akármelyik új szeléről. A családról szóló kiáltvány a világi filozófiák megítélésének fokmérője lett, és én bizonyoságot teszek arról, hogy a benne rejlő tantételek ma is éppen olyan igazak, mint amikor Isten prófétája közel 20 évvel ezelőtt megadta nekünk ezeket” (Bonnie L. Oscarson: A családról szóló kiáltvány védelmezői. *Liahóna*, 2015. máj. 14–15.).
9. Gordon B. Hinckley, “Stand Strong against the Wiles of the World,” *Ensign*, Nov. 1995, 100.
10. Ezra Taft Benson, “Our Obligation and Challenge,” (address given at the regional representatives’ seminar, Sept. 30, 1977), 2; idézve itt: David A. Bednar: Az Úr mellett: Tanulások Sion táboraiból. *Liahóna*, 2017. júl. 19.
11. *Az egyház elnökeinek tanításai: Gordon B. Hinckley* (2016). 189.; lásd még Gordon B.

Ifj. John C. Pingree elder
a Hetvenektől

„Van egy munkám számodra”

Mindannyiunknak jelentős szerepe van Isten művének előmozdításában.

Isten kijelentette Mózesnek: „van egy munkám számodra” (Mózes 1:6). Elgondolkoztatok már azon, hogy vajon Mennyei Atyánknak van-e munkája számotokra? Léteznek-e olyan fontos dolgok, amelyek megvalósítására titeket – és kifejezetten titeket – készített elő? Bizonyságomat teszem, hogy a válasz: igen!

Vegyük például Giris Gimirét, aki Nepálban született és nőtt fel. Tizenévesként Kínában tanult, ahol egy osztálytársa megismertette vele Jézus Krisztus evangéliumát. Végül Giris a Brigham Young Egyetemre jött tanulni, és itt ismerte meg jövődöbéli feleségét is. A Sóstó-völgyben telepedtek le, és két gyermeket fogadtak örökbe Nepálból.

Évekkel később, amikor több mint 1500 menekült érkezett a nepáli táborokból Utah államba¹, Giris késztetést érzett, hogy segítsen. Mivel anyanyelvi szinten beszélte a nyelvet, és értette a kultúrát is, Giris tolmácsként, tanítóként és mentorként szolgált. Miután letelepedtek a közösségben, néhány nepáli menekült kifejezte érdeklődését az evangélium iránt. Megszerveztek egy nepáli nyelvű gyülekezetet, melynek Giris később a gyülekezeti elnökeként

szolgált. Kulcsszerepet játszott a Mormon könyve nepáli nyelvre fordításában is.

Ti is látjátok, miként készítette fel és használta Mennyei Atyánk Girisét?

Istennek mindannyiunk számára van munkája

Kedves testvérek, Istennek fontos munkája van mindannyiunk számára. A nőtestvérekhez szólva bár, mégis mindannyiunkra vonatkozó igazságokat tanítva, Spencer W. Kimball elnök ezt

tanította: „[A földre] érkezésünk előtt... bizonyos feladatokat kapt[unk]... Bár a részletekre nem emlékszünk, ez nem változtat annak dicsőséges valóságán, amibe egykor beleegyeztünk.”² Mily nemesítő igazság! Mennyei Atyánk konkrét és jelentős dolgokat szánt nektek és nekem is, amelyeket be kell teljesítenünk (lásd Efézusbeliek 2:10).

Ezen isteni megbízások nem csupán néhány kiváltságos számára vannak fenntartva, hanem mindannyiunk előtt nyitva állnak – nemtől, életkortól, fajtól, nemzetiségtől, jövedelmi szinttől, társadalmi pozíciótól vagy egyházi elhívástól függetlenül. Mindannyiunknak jelentős szerepe van Isten művének előmozdításában (lásd Mózes 1:39).

Néhányan megkérdőjelezzük, vajon Mennyei Atyánk tud-e *éppen bennünket* fontos dolgokra használni. Ne feledjük azonban, hogy Ő mindig is hétköznapi emberekkel ért el rendkívüli eredményeket (lásd 1 Korinthusbeliek 1:27–28; T&Sz 35:13; 124:1). Önrendelkezők vagyunk, és hatalmunkban áll, hogy sok igazlelkűséget vigyünk véghez (lásd T&Sz 58:27–28).³

Russell M. Nelson elnök kifejtette: „Az Úr többet szán nektek, mint ti magatoknak! Erre az időre és helyre tartogattak benneteket. [...]”

Az Úrnak szüksége van rátok a világ megváltoztatásához. Amikor elfogadjátok és követitek a veletek kapcsolatos akaratát, akkor ráébredtek, hogy megvalósítható a lehetetlen!⁴

Hogyan értjük hát meg és végezzük el a munkát, amelyet Isten nekünk szán? Hadd osszak meg veletek négy olyan tantételt, amely segíteni fog.

Összpontosítsatok másokra!

Először is összpontosítsatok másokra! Követhetjük Krisztust, „ki széjjeljárt jót tévén” (Apostolok cselekedetei 10:38; lásd még 2 Nefi 26:24).

Miután visszatértem a teljes idejű missziómból, hiányoztak a korábban élvezett mindennapi célkitűzések. Egyértelmű volt, hogy be kell tartanom a szövetségeimet, tanulnom kell, családot kell alapítanom, és meg kell keresnem a betevőt. Mégis azon gondolkodtam, hogy van-e valami több is, valami különleges, amiben az Úr számít rám. Hosszú hónapok elmélkedése után a következő versbe botlottam: „ha azt kívánod, sok jó cselekedetnek lehetsz eszköze ebben a nemzedékben” (T&Sz 11:8). A Lélek segített megértenem, hogy az isteni megbízások elsődleges célja mások megáldása, és „sok jó cselekedet” véghez vitele.

Az életünk során elénk kerülő komoly döntéseket – például hogy mit tanuljunk, milyen hivatást válasszunk vagy hol éljünk – megközelíthetjük a másoknak nyújtott segítség oldaláról is.

Egyszer egy család új városba költözött. A jómódú környék helyett úgy érezték, hogy egy olyan részen kell házat keresniük, amelyik jelentős társadalmi és gazdasági kihívásokkal küszködött. Az évek során az Úr rajtuk keresztül számos egyént tudott támogatni, és képes volt felépíteni az egyházközségüket és cöveket.

Volt egy orvos, aki miközben fenntartotta a szokásos praxisát, úgy érezte, hetente egy napot arra kell elkülönítenie, hogy az egészségbiztosítással nem rendelkezőknek nyújtson ingyenes ellátást. E férfi és felesége mások megáldása iránt tanúsított hajlandósága miatt az Úr lehetőséget biztosított számukra, hogy több száz szükeget látó beteget támogassanak, miközben képesek eltartani saját, népes családjukat is.

Fedezzük fel és fejlesszük lelki ajándékainkat!

Másodszor, fedezzük fel és fejlesszük lelki ajándékainkat! Mennyei

Atyánk azért adta nekünk ezeket az ajándékokat, hogy segítsen megtalálnunk, elvégeznünk és élveznünk a munkát, amelyet Ő nekünk szán.

Néhányunk talán azon tételődik: „Van egyáltalán *bármilyen* ajándékom?” A válasz ismét csak így hangzik: igen! „...*minden* embernek adatik ajándék Isten Lelke által... , hogy ezáltal mindannyiuk javára váljanak” (T&Sz 46:11–12; kiemelés hozzáadva).⁵ Számos lelki ajándékot dokumentálnak a szentírások (lásd 1 Korinthusbeliek 12:1–11, 31; Moróni 10:8–18; T&Sz 46:8–26), de sok más is létezik.⁶ Köztük lehet például a könyörület, a remény kimutatása, az együttérzés, a hatékony szervezés, a meggyőző beszéd vagy írás, az érthető tanítás, valamint a kemény munka is.

Hogyan ismerjük fel az ajándékainkat? Fordulhatunk a pátriárkai áldásunkhoz, megkérdezhetjük a minket legjobban ismerőket, vagy magunk is megtalálhatjuk azt, amiben természetes módon jók vagyunk, és amit élvezünk. A legfontosabb pedig, hogy

megkérdezhetjük Istent (lásd Jakab 1:5; T&Sz 112:10). Ő ismeri az ajándékainkat, hiszen Ő adta azokat nekünk (lásd T&Sz 46:26).

Miközben felfedezzük az ajándékainkat, feladatunk azok fejlesztése is (lásd Máté 25:14–30). Még Jézus Krisztusról is tudjuk, hogy „először nem kapott a teljességből, hanem kegyelemről kegyelemre” fejlődött (T&Sz 93:13).

Egy fiatal férfi illusztrációkat készített a vallásos értékek terjesztése céljából. A kedvencem a Szabadítót ábrázoló képe, melyről egy másolat az otthonunkban is található a falon. Ez a testvér fejlesztette és használta művészeti ajándékait. Rajta keresztül munkálkodva Mennyei Atyánk arra inspirált másokat, hogy legyenek jobb tanítványok.

Olykor úgy érezhetjük, hogy nekünk nincs semmilyen különösen fontos ajándékunk. Egy elkeseredett nőtestvér egy nap így könyörgött: „Uram, mi az én személyes szolgálatom?” Ő azt válaszolta: „Vegyél észre másokat!” Ez egy lelki ajándék volt!

Azóta nagy öröme lett abban, hogy felfigyelt másokra, akikről rendszeresen elfeledkeznek, és Isten rajta keresztül munkálkodva sokakat megáldott már. Lelki ajándékaink némelyike talán nem jelentős a világ mércéje szerint, ám Isten és az Ő munkája számára mégis elengedhetetlenek.⁷

Fordítsuk javunkra a csapásokat!

Harmadszor, fordítsuk javunkra a csapásokat! Megpróbáltatásaink segítenek felismernünk, milyen munkája van Mennyei Atyánknak számunkra, és felkészülnünk rá. Alma így jellemezte ezt: „sok gyötrelém után az Úr... eszközzé tett engem a kezében” (Móziás 23:10).⁸ A Szabadítóhoz hasonlóan – akit engesztelő áldozata képessé tett arra, hogy megsegítsen bennünket (lásd Alma 7:11–12) – mi is felhasználhatjuk a nehéz élményekből szerzett tapasztalatokat mások felemelésére, megerősítésére és megáldására.

Miután az egyik sikeres munkügyi vezetőt elbocsátották, a pátriárkai áldását olvasva úgy érezte, hogy céget kell alapítania a hasonló szakemberek álláshoz segítése érdekében. (Nekem is ő segített munkát találnom, miután visszatértünk a missziókból.) Az Úr a

megpróbáltatását gázlókóként használta mások megáldására, miközben neki tartalmasabb karriert biztosított.

Egy fiatal pár gyermeke halva született. Megtört szívvel úgy döntöttek, hogy leányuk tiszteletére tanácsadásba kezdenek és anyagi támogatást nyújtanak olyan szülőknek, akik hasonló helyzetben mennek keresztül. Az Úr azért munkálkodott ezen a páron keresztül, mert különleges együttérzés alakult ki bennük a nehézségeik révén.

Támaszkodjunk Istenre!

Negyedszer, támaszkodjunk Istenre! Amikor hittel és valódi szándékkal kérjük Őt, akkor Ő kinyilatkoztatja nekünk isteni megbízásainkat.⁹ Amint pedig rájuk találtunk, segít majd betöltenünk e megbízásokat. „[M]inden dolog jelen van a szemei... előtt” (T&Sz 38:2; lásd még Ábrahám 2:8), és a megfelelő időben Ő megnyitja a számunkra szükséges ajtókat (lásd Jelenések 3:8). Még a Fiát, Jézus Krisztust is elküldte, hogy Őrá támaszkodva a természetes képességeinket meghaladó erőt nyerjünk (lásd Filippibeli 4:13; Alma 26:12).

Az egyik testvér – akit aggasztottak a helyi önkormányzat döntései – úgy érezte, indulnia kell a választásokon. Az

ijesztő kampányfolyamat ellenére hitet gyakorolt, és összegyűjtötte az induláshoz szükséges forrásokat. Végül nem nyert, de úgy érezte, hogy az Úr irányításával és a tőle kapott erővel sikerült a közösség számára fontos ügyeket előtérbe helyezni.

Egy fejlődési rendellenességekkel küzdő gyermekeket egyedül nevelő anyának kételyei voltak, hogyan tud megfelelően gondoskodni családja szükségleteiről. Bár nehéz volt, úgy érezte, az Úr megerősíti őt, hogy sikeresen tölthesse be igen fontos küldetését.

A figyelmeztetés hangja

Ugyanakkor, amikor Isten segít nekünk isteni megbízásaink betöltésében, az ellenség azon munkálkodik, hogy elvonja a figyelmünket és eltántorítson bennünket a tartalmas élettől.

A bűn talán a legnagyobb botlókövünk, mely eltompítja érzékenységünket a Szentlélek iránt, és korlátozza a lelki hatalomhoz való hozzáférésünket. Ahhoz, hogy elvégezzük a munkát, melyet Mennyei Atyánk számunkra tartogat, igyekeznünk kell tisztának maradni (lásd 3 Nefi 8:1). Úgy élünk-e, hogy Isten rajtunk keresztül munkálkodhasson?

Sátán igyekszik kevésbé fontos dolgokkal elvonni a figyelmünket. Az Úr így figyelmeztette az egyik korai egyházi vezetőt: „Inkább a földi dolgokon csüngött az elméd, mintsem az én dolgaimon... és az elrendelt szolgáltatón, amelyre elhívtátál” (T&Sz 30:2). Vajon annyira lefoglalnak bennünket a világi dolgok, hogy figyelmünk elfordul az isteni megbízásainktól?

Sátán továbbá az alkalmatlanság érzésével is csüggeszt bennünket. Úgy tünteti fel, mintha a munkánk túl nehéz vagy erőnket meghaladó lenne. Istenben azonban bízhatunk! Szeret bennünket. Azt akarja, hogy sikerrel

járjunk. „[Ő] az, a ki előtt[ünk] megy, ő lesz [velünk]; el nem marad től[ünk]” (5 Mózés 31:8; lásd még Zsoltárok 32:8; Példabeszédek 3:5–6; Máté 19:26; T&S 78:18).

Sátán arra is rávehet bennünket, hogy a saját munkánkra úgy tekintsünk, mint ami a mások számára kijelölt feladatnál kevésbé értékes. Azonban minden Istentől kapott megbízás fontos, és beteljesedésre lelünk, amikor dicsőséget találunk abban, amit az Úr parancsolt nekünk (lásd Alma 29:9).

Miközben Isten rajtunk keresztül munkálkodik, az ellenség megkísérthet bennünket, hogy magunknak tulajdonítsuk a sikereket. Mi azonban példázhatjuk a Szabadító alázatát azzal, hogy elhárítjuk a személyes dicséreteket, és az Atyát dicsőítjük (lásd Máté 5:16; Mózés 4:2). Amikor egy újságíró megkísérelte elismerni Teréz anya életművét a szegények megsegítése terén, ő így utasította ezt vissza: „Ez [Isten] munkája. Én csak... ceruza vagyok az Ő kezében. Ő az, aki gondolkodik. Ő az, aki ír. A ceruzának ehhez semmi köze. A ceruzának csupán hagynia kell, hogy dolgozzanak vele.”¹⁰

Zárszó

Szeretett testvéreim, mindannyiunkat arra kérem, hogy „szánj[uk] oda mag[un]kat az Istennek [az] igazságnak fegyvereiül” (Rómabeliek 6:13). Saját magunk odaszánásához, avagy átadásához tartozik az, hogy tudatjuk Vele, hogy szeretnénk az Ő hasznára lenni, törekszünk az Ő útmutatására, és az Ő erejére támaszkodunk.

Mint mindig, Jézus Krisztusra tekinthetünk tökéletes példánkként. A földi élet előtti létben Mennyei Atyánk azt kérdezte: „Kit küldjek?”

Jézus így felelt: „Itt vagyok, küldj engem” (Ábrahám 3:27; lásd még

Ésaiás 6:8).

Jézus Krisztus elfogadta Szabadítónkként és Megváltónkként előre elrendelt szerepét, felkészült rá és véghez is vitte azt. Az Atya akaratát tette (lásd János 5:30; 6:38; 3 Nefi 27:13), és teljesítette isteni megbízatásait.

Amint Krisztus példáját követjük, és Istennek szánjuk magunkat, bizonyágot teszem arról, hogy Ő minket is fel fog használni munkájának előmozdítása és mások megáldása érdekében. Jézus Krisztus nevében, ámen.

JEGYZETEK

1. Lásd Refugee Processing Center, “Admissions and Arrivals,” ireports.wrapsnet.org/Interactive-Reporting.
2. Spencer W. Kimball, “The Role of Righteous Women,” *Ensign*, Nov. 1979, 102.; lásd *Az egyház elnökeinek tanításai: Spencer W. Kimball* (2006). 235.
3. Gordon B. Hinckley elnök a következőképpen biztatott: „Higgyetek magatokban! Higgyetek abban, hogy nagy... dolgokat tudtok véghezvinni. [...] Isten gyermekei vagytok, végtelen képességekkel” (*Az egyház elnökeinek tanításai: Gordon B. Hinckley* [2016]. 78.).
4. Russell M. Nelson, *Accomplishing the Impossible: What God Does, What We Can Do* (2015), 147.
5. Dieter F. Uchtdorf elnök megjegyezte: „Mennyei Atyánk látja valódi lehetőségeinket. Olyan dolgokat is tud rólunk, melyeket mi nem tudunk magunkról. Életünk során arra készít minket, hogy teljes mértékben be tudjuk tölteni teremtésünk célját... Határozzuk el, hogy követjük a Szabadítót, és szorgalmasan munkálkodunk azon, hogy azzá az emberré váljunk, akivé tervei szerint válnunk kell! Figyeljünk és engedelmeskedjünk a Szentlélek sugalmazásainak! Ha így teszünk, Mennyei Atyánk olyan dolgokat fog kinyilatkoztatni nekünk, melyeket soha nem tudtunk magunkról. Meg fogja világítani előttünk az ösvényt, és fel fogja nyitni szemünket, hogy meglássuk a számunkra eddig ismeretlen és talán elképzelhetetlen tehetségeinket” (A megbánásokról és az elhatározásokról. *Liahóna*, 2012. nov. 23.).
6. Bruce R. McConkie elder kifejtette: „A lelki ajándékok száma vég nélkül, és változatosságuk is végtelen. A kinyilatkoztatott igében felsoroltak csupán szemléltetésül szolgálnak az isteni

kegyelem határtalan kiáradására, melyet a kegyelmes Isten ad azoknak, akik szeretik és szolgálják Őt” (*A New Witness for the Articles of Faith* [1985], 371).

7. Marvin J. Ashton elder azt tanította:

„Hadd említsek meg találmomra néhány olyan ajándékot, amely nem mindig nyilvánvaló vagy említésre méltó, ám nagyon is fontos. Ezek között lehetnek a ti ajándékaitok is – olyan ajándékok, amelyek nem annyira nyilvánvalóak, de azért valóságosak és értékesek.

Tekintsünk át néhány ilyen kevésbé szembetűnő ajándékot: a kérés ajándéka; a meghallgatás ajándéka; a halk, szelíd hang meghallásának és használatának ajándéka; a sírás képességének ajándéka; a viszály kerülésének ajándéka; a barátságosság ajándéka; a hiábavaló ismételtetés kerülésének ajándéka; az igazlelkű dolgokra való törekvés ajándéka; az ítélezés kerülésének ajándéka; az Istentől való útmutatáskérés ajándéka; a tanítványi lét ajándéka; a másokkal való törődés ajándéka; az elmélkedés képességének ajándéka; a fohászkodás ajándéka; az erős tanúbizonyosság-tétel ajándéka; illetve a Szentlélek befogadásának ajándéka” (“There Are Many Gifts,” *Ensign*, Nov. 1987, 20).

8. Pál is hasonlóképpen tanított: „[Isten] megvizsgál minket minden nyomorúságunkban, hogy mi is megvizsgálhassunk bármely nyomorúságba esteket azzal a vigasztalással, a mellyel Isten vizsgál minket” (2 Korinthusbeliek 1:4).
9. Richard G. Scott elder kifejtette: „Istennek meghatározott terve van az életetekre! Ő ki fogja nyilatkoztatni nektek e terv részleteit, ha hittel és állandó engedelmességgel törekedtek [rájuk lenni]” (Hogyan élhetünk helyesen az egyre növekvő gonoszság közepette? *Liahóna*, 2004. máj. 102.).
10. Mother Teresa, in Edward W. Desmond, “Interview with Mother Teresa: A Pencil in the Hand of God,” *Time*, Dec. 4, 1989, time.com.

D. Todd Christofferson elder
a Tizenkét Apostol Kvórumából

A mennyből alászálló élő kenyér

Ha arra vágyunk, hogy Krisztusban éljünk, Ő pedig bennünk lakozzon, akkor a szentségre törekszünk.

Egy nappal azt követően, hogy Jézus csodálatos módon mindössze öt árpakenyérrel és két hallal¹ jóllakott öt ezer embert Galileában, ismét szólt az emberekhez Kapernaumban. A Szabadító észrevette, hogy sokakat nem annyira a tanításai érdekelték, mint inkább az ismételt étkezés lehetősége.² Ennek megfelelően igyekezett meggyőzni őket arról, mennyivel nagyobb értéket képvisel „az eledel... , a mely megmarad az örök életre, a melyet az embernek Fia ad majd néktek”³. Jézus kijelentette:

„Én vagyok az életnek kenyere.

A ti atyáitok a mannáat ették a pusztában, és meghaltak.

Ez az a kenyér, a mely a mennyből szállott alá, hogy kiki egyék belőle és meg ne haljon.

Én vagyok amaz élő kenyér, a mely a mennyből szállott alá; ha valaki eszik e kenyérből, él örökké. És az a kenyér pedig, a melyet én adok, az én testem, a melyet én adok a világ életéért.”⁴

A Szabadító szándéka szerinti mondanivalója teljesen elveszett a hallgatói számára, akik csupán szó szerint értették kijelentését. A gondolattól meg-hökkenve így tanakodtak: „Mimódon

adhatja ez nekünk a testét, hogy azt együk?”⁵ Jézus tovább hangsúlyozta a lényegét:

„Bizony, bizony mondom néktek: Ha nem eszitek az ember Fiának testét és nem iszátok az ő vérét, nincs élet bennetek.

A ki eszi az én testemet és iszja az én véretem, örök élete van annak, és én feltámasztom azt az utolsó napon.

Mert az én testem bizony étel és az én vérem bizony ital.”⁶

Majd kifejezésre juttatta hasonlatának mély jelentését:

„A ki eszi az én testemet és iszja az én véretem, az én bennem lakozik és én is abban.

A miként elküldött engem amaz élő Atya, és én az Atya által élek: akként az is, a ki engem eszik, él én általam.”⁷

Hallgatói még mindig nem fogták fel Jézus szavait, és „sokan azért, a kik hallák ezeket az ő tanítványai közül, mondának: Kemény beszéd ez; ki hallgathatja őt? [...] Ettől fogva [aztán] sokan visszavonulának az ő tanítványai közül és nem járnak vala többé ő vele.”⁸

Testének evése és vérenek ivása megdöbbentő kifejezése annak, milyen teljes mértékben kell a Szabadítót az életünk részévé tennünk – saját lényünk részévé –, hogy egyek legyünk. Hogyan történik ez?

Először is megértjük, hogy testének és vérenek feláldozásával Jézus kien-gesztelt a bűneinkért, és legyőzte mind a fizikai, mind pedig a lelki halált.⁹ Egy-értelmű tehát, hogy testéből veszünk és véreből iszunk, amikor elnyerjük Tőle az Ő engesztelésének hatalmát és áldásait.

Krisztus tana kifejezi, mit kell tennünk az engesztelő kegyelem elnyeréséhez. Hinnünk kell Krisztusban, bűnbánatot kell tartanunk, meg kell keresztelkednünk, és el kell nyernünk a Szentlelket, „és majd azután jön bűneitek bocsánata, a tűz és a Szentlélek által”¹⁰. Ez a kapu, a hozzáférés a Szabadító engesztelő kegyelméhez, valamint az Ő királyságába vezető szoros és keskeny ösvényhez.

„Ha tehát előre törekedtek [ezen az ösvényen], Krisztus szaván lakmározva, és mindvégig kitarotok, íme, ezt mondja az Atya: Örök életek lesz.

...íme, ez Krisztus tana, és az egyetlen és igaz tana az Atyának, és a Fiúnak, és a Szentléleknek, mely egy Isten, vég nélkül.”¹¹

Ha jobban belegondolunk, az úrvacsora jelképrendszere gyönyörű. A kenyér és a víz az Ő testét és vérét

jelképezi, aki az Élet Kenyere és az Élő Víz¹², szívbemarkoló emlékeztetőként arra az árra, melyet Ő fizetett a megváltásunkért. A kenyér megtörésekor emlékezünk a Szabadító megszabt testére. Dallin H. Oaks elder egyszer megjegyezte, hogy „mivel megtörik és feltépik, minden egyes kenyérdarab egyedi, éppúgy, ahogyan az abból vevő egyének is egyediek. Mindannyiunknak más bűnököt kell megbánnunk. Mindannyiunknak különböző szükségletekben kell erőt merítenünk az Úr Jézus Krisztus engesztelésén keresztül, akire emlékezünk ebben a szertartásban.”¹³

Amikor a vizet isszuk, arra a vérre gondolunk, melyet Ő ontott a Gecsemánéban és a kereszten, illetve annak megszentelő hatalmára.¹⁴ Tudván, hogy „semmi tisztátalan dolog nem kerülhet be a királyságába”, igyekszünk azok között lenni, „akik ruházatukat hitük, és minden bűnük megbánása, és mindvégig való kitartásuk miatt tisztára mosták a [Szabadító] vér[é]ben”¹⁵.

Szóltam már a Szabadító engesztelő kegyelmének elnyeréséről, hogy eltávolítsa a bűneinket és e bűnök foltjait belőlünk. Azonban az Ő testének jelképes evése és vérenek ivása további jelentéssel is bír: azzal, hogy Krisztus tulajdonságait és jellemét magunkévá tesszük, levetkőzzük a természetes embert, és szentté válunk „az Úr, Krisztus engesztelése által”¹⁶. Amikor hetente veszünk az úrvacsorai kenyérből és vízből, jól tesszük, ha átgondoljuk, mennyire teljes mértékben kell magunkévá tennünk az Ő jellemét és büntelen életének mintáját a saját életünkben és lényünkben. Jézus nem engesztelhetett volna ki mások bűneiért, ha Ő maga nem lett volna büntelen. Mivel az igazságosság nem formált jogot rá, ezért felajánlhatta Magát helyettünk az igazságosság kielégítésére, majd pedig irgalmat nyújthatott számunkra. Amikor

az Ő engesztelő áldozatára emlékezünk és ezt tiszteljük, el kell gondolkoznunk az Ő büntelen életén is.

Ez azt sugallja, hogy komoly igyekezetre van szükség a részünkről. Nem elégedhetünk meg azzal, hogy olyanok maradunk, amilyenek vagyunk, hanem folyamatosan közelednünk kell „a Krisztus teljességével ékeskedő kornak mértéké[hez]”¹⁷. A Mormon könyvében szereplő Lamóni király atyjához hasonlóan nekünk is hajlandónak kell lennünk lemondani minden bűnünkről¹⁸, és arra összpontosítanunk, amit az Úr elvár tőlünk egyénileg és együttesen is.

Nemrégiben az egyik barátom beszámolt egy élményéről, melyet misszióelnöki szolgálata során élt át. Egy műtéten esett át, amelyet hosszú heteken át tartó felépülési időszak követett. A rehabilitáció során időt szánt a szentírások kutatására. Az egyik délután, miközben a Szabadító 3 Nefi 27. fejezetében található szavain elmélkedett, elbóbiskolt. A következőkről számolt be:

„Álmomban az életem élénk, átfogó képe jelent meg előttem. Elém tárultak a bűneim, rossz döntéseim, azok az alkalmak..., amikor türelmetlen voltam emberekkel, illetve a jó dolgok

is, melyeket elmulasztottam kimondani vagy megtenni. [...] [Á]tfogó [képet] kaptam az életemről alig néhány perc alatt, mely azonban nekem sokkal hosszabbnak tűnt. Megdöbbenem ébredtem, és... azonnal térdre borultam az ágyam mellett, majd imádkozni kezdtem, bűnbocsánatért könyörögve, úgy öntve ki szívem érzéseit, ahogyan korábban még sohasem.

Az álmot megelőzően nem tudtam, hogy ekkora szükségem van a bűnbánatra. Hibáim és gyengeségeim hirtelen olyan kristálytiszták lettek előttem, hogy fényévnyinek tűnt a szakadék aközött az ember között, aki vagyok, és Isten szentsége és jósága között. E késő délutáni imámban kifejeztem Mennyei Atyámnak és a Szabadítóknak a teljes szívemből jövő legmélyebb hálámat azért, amit tettek értem, és a számomra oly becses kapcsolatért a feleségemmel és a gyermekeimmel. Térden állva Isten szeretetét és irgalmát is éreztem, mely az érdemtelen érzés mellett is oly kézzelfogható volt. [...]

Elmondhatom, hogy azóta más ember lettem. [...] Megváltozott a szívem. [...] Ezt követően nagyobb együttérzésre tettem szert mások iránt, megnövekedett szeretetkészségem,

melyhez az evangélium hirdetésének sürgető érzése társult. [...] Úgy tudtam magaménak érezni a hit, a remény és a bűnbánat ajándékának Mormon könyve-beli üzeneteit, [mint] korábban sohasem.”¹⁹

Fontos felismernünk, hogy e jóvaló ember esetében a bűneiről és hiányosságairól való ilyen életszerű látomása nem csüggesztette vagy keserítette el. Igen, megdöbbenést és megbánást érzett. Heves szükségét érezte a bűnbánatnak. Alázatossá tétetett, mégis hálát, békességet és reményt – valódi reményt – érzett Jézus Krisztus miatt, aki „amaz élő kenyér, a mely a mennyből szállott alá”²⁰.

Barátom beszélt arról a szakadékról, amelyet álmában az élete és Isten szentsége között figyelt meg. A *szentség* a megfelelő szó. Krisztus testének evése és vérének ivása a szentségre törekvést jelenti. Isten azt parancsolja: „Szentek legyetek, mert én szent vagyok.”²¹

Énók azt tanácsolta nekünk: „Tanítsd tehát meg a gyermekeidnek, hogy mindenhol, minden embernek bűnbánatot kell tartania, különben semmiképpen nem örökölhetik Isten királyságát, mert semmi tisztátalan dolog nem lakhat ott, vagyis nem lakhat az ő jelenlétében;

mert Ádám nyelvén a Szentség Embere az ő neve, az ő Egyszülöttjének neve pedig az Ember Fia, meghozzá Jézus Krisztus”²². Kisfiúként sokszor elgondolkodtam azon, miért hivatkoznak olyan gyakran az Újszövetségben Jézusra (még saját maga is) úgy, mint az Ember Fiára, amikor Ő valójában Isten Fia. Énók kijelentése azonban egyértelművé teszi, hogy ezek a hivatkozások valójában az Ő istenségének és szentségének elismerései – Ő a Szentség Emberének, vagyis az Atyais-tennek a Fia.

Ha arra vágyunk, hogy Krisztusban éljünk, Ő pedig bennünk lakozzon²³, akkor a szentségre törekszünk testben és lélekben is²⁴. Erre törekszünk a templomban, melyre ez van vésve: „Szentség az Úrnak”. Erre törekszünk a házasságunkban, a családukbán és az otthonunkban. Minden héten erre törekszünk, amikor gyönyörködünk az Úr szent napjában.²⁵ Erre törekszünk még a mindennapi életünk részleteiben is: a beszédünkben, az öltözködésünkben és a gondolatainkban. Amint azt Thomas S. Monson elnök kijelentette: „Az általunk olvasott, nézett, hallott és gondolt dolgok terméke vagyunk.”²⁶ Szentségre törekszünk, amikor naponta

felvesszük a keresztünket.²⁷

Carol F. McConkie nőtestvér megjegyezte: „Tudjuk, hogy számtalan próbatétel, kísértés és megpróbáltatás adódik, amelyek elvonhatnak minket mindattól, ami erényes és dicséretre méltó Isten előtt. Ám... halandó tapasztalataink lehetőséget kínálnak nekünk arra, hogy a szentséget válasszuk. Leggyakrabban a szövetségünk betartása érdekében hozott áldozatok lesznek azok, amik megszentelnek és szentté tesznek bennünket.”²⁸ Az általunk hozott áldozatok mellé tennem még az általunk nyújtott szolgálatot is.

Tudjuk, hogy „amikor embertársai[unk] szolgálatában vagy[unk], akkor is csak Isten[ünk] szolgálatában vagy[unk]”²⁹. Az Úr pedig emlékeztet bennünket, hogy az ilyen szolgálat az Ő életének és jellemének központi eleme: „Mert az embernek Fia sem azért jött, hogy néki szolgáljanak, hanem hogy ő szolgáljon, és adja az ő életét váltságul sokakért.”³⁰ Marion G. Romney elnök bölcsen kifejtette: „A szolgálat nem olyasvalami, amit el kell viselnünk ezen a földön ahhoz, hogy jogot formálhassunk a celesztialis királyságban való életre. A szolgálat jelenti a celesztialis királyságban élt felmagasztosult élet legalapvetőbb alkotóelemét.”³¹

Zakariás azt jövendölte, hogy az Úr millenniumi uralkodása idején meg a lovak csengőjére is az lesz felvéve: „Szentség az Úrnak.”³² Ebben a szellemben tették a pionír szentek e völgyekben a „Szentség az Úrnak” emlékeztetőt látszólag hétköznapi, világi tárgyakra éppúgy, mint azokra, amelyek közvetlenebbül kapcsolódtak a vallásos gyakorlathoz. Rávették az úrvacsorai poharakra és tálcákra, valamint rányomtatták a hetvenek elrendelési bizonyítványaira és a Segítőegylet zászlajára is. A „Szentség az Úrnak”

kifejezés megjelent a Sion Szövetkezeti Kereskedelmi Intézet, más néven ZCMI áruház kirakatai felett is. Megtalálható volt egy kalapácsfejen és egy dobon is. A „Szentség az Úrnak” felirat díszítette Brigham Young elnök otthonának fém ajtógombjait. A szentségre vonatkozó ezen utalások látszólag szokatlan vagy váratlan helyeken talán nem tűnnek odaillőnek, mégis jelzik, milyen áthatónak és állandónak kell lennie a szentségre irányuló figyelmünknek.

A Szabadító testéből venni és véréből inni azt jelenti, hogy kivetünk az életünkből mindent, ami nincs összhangban a krisztusi jellemmel, és elsajátítjuk az Ő jellemvonásait. Ez a bűnbánat tágabb jelentése: nem csupán elfordulunk a múltbéli bűntől, hanem „Isten felé fordítjuk a szívünket és az akaratunkat”³³, tovább haladva. Ahogyan az a barátommal is megtörtént kinyilatkozató álmában, Isten majd megmutatja nekünk hiányosságainkat és hibáinkat, azonban segít is gyengeségeinkből erőt kovácsolni.³⁴ Ha őszintén feltesszük a kérdést: „mi fogyatkozás van még bennem?”³⁵ Ő nem hagy minket kétségek között, hanem szeretettel válaszol a boldogságunk érdekében. És reményt nyújt nekünk.

Ez felemésztő vállalkozás, és szörnyen rémisztő lenne, ha a szentségre törekvésünk során egyedül lennénk.

A dicsőséges igazság az, hogy nem vagyunk egyedül. Miénk Isten szeretete, Krisztus kegyelme, a Szentlélek vigasztalása és a tőle kapott útmutatás, valamint a Krisztus testét alkotó többi szent barátsága és biztatása. Ne elégedjünk meg azzal, ahol éppen vagyunk, de ne is csüggedjünk el. Ahogyan egy egyszerű, mégis mélyenszántó himnusz buzdít:

*Szánj időt a szentségre, a világ tovasiet; sok időt tölts Jézussal titokban, rejtve; Ha Őt keresed, Hozzá leszel hasonló; viselkedésedben barátaidnak ez így lesz nyilvánvaló.*³⁶

Bizonyságomat teszem Jézus Krisztusról, aki „amaz élő kenyér, a mely a mennyből szállott alá”³⁷, és arról, hogy „a ki eszi az [Ő] test[ét] és iszja az [Ő] vér[ét], örök élete van annak”³⁸. Jézus Krisztus nevében, ámen.

JEGYZETEK

1. Lásd János 6:9.
2. Lásd János 6:26.
3. János 6:27.
4. János 6:48–51.
5. János 6:52.
6. János 6:53–55.
7. János 6:56–57.
8. János 6:60, 66. Ezen alkalommal kérdezte meg a Szabadító a Tizenkettőtől: „Vajjon ti is el akartok-é menni?” (János 6:67). A Tizenkettek nevében Péter válaszolt szilárd hittel: „Uram, kihez mehetnénk? Örök életnek beszéde van te nálad. És mi elhittük és megismertük, hogy te

vagy a Krisztus, az élő Istennek Fia” (János 6:68–69). Nem tudom, hogy vajon abban a pillanatban Péter és a Fivérek bármivel jobban értették-e az Úr tanítását, mint a Mestert éppen elhagyni készülő tanítványok, de Péter a Lélek biztos tanúsága révén tudta, hogy Jézus a Krisztus, az élő Isten Fia (lásd még Máté 16:15–17), és hogy a szabadítás sehol máshol nem található. Ezért aztán mindentől függetlenül teljesen elkötelezett volt Jézus követése iránt. Ha voltak is kérdései, azokra a megfelelő időben választ kaphat majd, de nem hagyta magát eltántorítani az Isten Fiához való hűségétől – csodálatos példát állítva mindannyiunk számára.

9. Lásd Lukács 22:44; Zsidók 13:12; Móziás 3:7; 15:7–8; Alma 7:13; Tan és a szövetségek 19:18; 38:4; 45:4–5.
10. 2 Nefi 31:17.
11. 2 Nefi 31:20–21.
12. Lásd János 4:10.
13. Lásd Dallin H. Oaks, “Testimony” (új misszióelnököknek tartott képzésen mondott beszéd, 2014. június 25.), 2.
14. Lásd Mózes 6:60.
15. 3 Nefi 27:19; lásd még Moróni 10:32–33.
16. Móziás 3:19.
17. Efézusbeliek 4:13.
18. Lásd Alma 22:18.
19. Magánlevelezés.
20. János 6:51.
21. 1 Péter 1:16.
22. Mózes 6:57.
23. Lásd János 6:56.
24. Lásd Rómabeliek 12:1.
25. Lásd Ézsaiás 58:13.
26. *Teachings of Thomas S. Monson*, comp. Lynn F. Cannegieter (2011), 267.
27. Lásd Joseph Smith fordítás, Máté 16:25–26 (a Kalauz a szentírásokhoz 232. oldalán); Lukács 9:23; 14:27–30; Joseph Smith Translation, Luke 14:27–28 (in Luke 14:27, footnote b); Joseph Smith Translation, Luke 14:31 (in Luke 14:30, footnote a).
28. Carol F. McConkie: A szentség ékessége. *Liahóna*, 2017. máj. 10.
29. Móziás 2:17.
30. Márk 10:45; lásd még Alma 34:28.
31. Marion G. Romney, “The Celestial Nature of Self-Reliance,”.
32. Lásd Zakariás 14:20.
33. Lásd Kalauz a szentírásokhoz: bűnbánat.
34. Lásd Ether 12:27.
35. Máté 19:20.
36. William D. Longstaff, “Take Time to Be Holy,” *The United Methodist Hymnal* (1989), no. 395.
37. János 6:51.
38. János 6:54.

Jeffrey R. Holland elder
a Tizenkét Apostol Kvórumából

„Legyetek azért ti tökéletesek...” – majd egyszer

Ha kitartunk, akkor valahol az örökkévalóságban majd véglegessé és befejezetté lesz téve finomításunk.

A szentírások azért íródtak, hogy megáldjanak és bátorítsanak bennünket, és ezt bizonyosan meg is teszik. Hálát adunk az égnek minden fejezetért és versért, melyet valaha is kaptunk. De észrevettétek, hogy időnként megjelenik egy-egy szakasz, mely arra emlékeztet, hogy *bizony* egy kicsit kevesek vagyunk? A hegyi beszéd például kellemes, lágy boldogmondásokkal indul, aztán nemsokára már többek között azt halljuk, hogy ne csak ne öljünk, hanem ne legyünk még mérgesek sem. Azt halljuk, hogy ne csak ne kövessünk el házasságtörést, hanem még tisztátalan gondolataink se legyenek. Aki kéri, annak oda kell adnunk a kabátunkat, aztán a felsőruhánkat is. Szeretnünk kell az ellenségeinket, áldani azokat, akik átkoznak minket, és jót kell tennünk a bennünket gyűlölőkkel.¹

Ha egyik reggel pont ezt a részt tanulmányozzátok, és miután idáig eljutottatok az olvasásban, esetleg még nem lennétek biztosak abban, hogy az evangéliumi ellenőrzőtökben szereplő jegyek nem lesznek túl fényesek,

akkor az utolsó parancsolat e láncolatban bizonyosan véglegessé teszi ezt: „legyetek azért ti tökéletesek, miként a ti mennyei Atyátok tökéletes”². E záró felszólítás végén legszívesebben inkább visszamásznánk az ágyba, fejünkre húzva a takarót. Az efféle celesztialis célok elérhetetlennek tűnnek. Az Úr viszont bizonyára sohasem ad olyan parancsolatot, amelyről tudja, hogy

képtelenek lennénk betartani. Nézzük, hová vezet ez a dilemma.

Szerte az egyházban sokakat hallok, akik ezzel küzdenek: „Nem vagyok elég jó.” „Kevés vagyok.” „Sose érek fel odáig.” Hallom ezt tizenévesektől. Hallom misszionáriusoktól. Hallom új megtértektől. Hallom régi egyháztagoktól. Egy éleslátású utolsó napi szent, Darla Isackson nőtestvér rámutatott, hogy Sátánnak valahogyan sikerült elérnie, hogy a szövetségeket és a parancsolatokat átoknak és büntetésnek lássuk. Egyesek számára az evangélium eszmé-nyeit és ihletettségét sikerült önutálatná és nyomorúság-gyártássá változtatnia.³

Amit most mondok, semmilyen módon sem cáfol vagy halványít el egyetlen Isten által adott parancsolatot sem. Hiszek az Ő tökéletességében, és tudom, hogy mi az Ő lélekfiái és -leányai vagyunk, azzal az isteni képességgel, hogy Őhöz hasonlóvá váljunk. Azt is tudom, hogy Isten gyermekeiként nem szabad lealacsonyítanunk vagy becsmérlnünk magunkat, mintha önostorozásunk valamiképp azzá tehetne bennünket, akivé Isten szeretné, hogy váljunk. Nem! A bűnbánatra való hajlandósággal és a fokozott igazlelkűség iránti vággyal állandóan a szívünkben remélem, oly módon tudunk személyes fejlődésre törekedni, melyhez nem társul gyomorfekély vagy anorexia, sem depresszió vagy az önbecsülésünk lerombolása. Ez *nem* az, amit az Úr akar az elemis gyermekeknek vagy bárki másnak, aki őszintén énekl: „Én Jézust fogom követni”⁴.

A kérdést alaposabban megvilágítva hadd emlékeztessem mindannyiunkat arra, hogy bukott világban élünk, és egyelőre bukott emberek vagyunk. A *telesztialis* királyságban élünk, ami *t* betűvel kezdődik, nem pedig *c*-vel. Ahogyan azt Russell M. Nelson elnök is tanította, itt a halandóságban a

tökéletesség még „függőben van”⁵.

Ezért úgy hiszem, hogy Jézus e tárgyú prédikációját nem valamiféle verbális korbácnak szánta, mellyel hiányosságaink miatt ostromozhat bennünket. Nem. Szerintem tisztelgésnek szánta azelőtt, aki és ami Isten, az Örökkévaló Atya, és amit mi magunk az örökkévalóságban elérhetünk Ővele. Mindenesetre hálás vagyok, hogy tudhatom, hogy az *én* tökéletlenségem ellenére Isten legalább tökéletes – például Ő legalább képes szeretni az ellenségeit, hiszen a bennünk lévő „természetes ember”⁶ miatt túl gyakran ti és én vagyunk ez az ellenség. Milyen hálás vagyok azért, hogy legalább Isten képes áldani azokat, akik kihasználják Őt, hiszen bár nem szánt szándékkal, de olykor *mindannyian* kihasználjuk Őt. Hálás vagyok azért, hogy Isten irgalmas és béketeremtő, mivel nekem irgalomra, a világnak pedig békére van szüksége. Természetesen mindaz, amit elmondunk az Atya erényeiről, szintén elmondható az Ő Egyszülött Fiáról, aki ugyanolyan tökéletességgel élt és halt meg.

Sietek hozzátenni, hogy ha a saját kudarcaink helyett inkább az Atya és a Fiú eredményeire összpontosítunk, ez szemernyi igazolást sem ad a fegyelmezetlen élethez vagy a normáink lealacsonyításához. Nem. Az evangélium a „szentek tökéletesbbitése céljából” adatott a kezdetektől, „míg eljutunk mindnyájan... a Krisztus teljességével ékeskedő kornak mértékére”⁷. Mindössze azt próbálom sugallni, hogy egy szentírásnak vagy parancsolatnak legalább az egyik célja az lehet, hogy emlékeztessen bennünket arra, milyen lenyűgöző is valójában Krisztus teljességének mértéke⁸, ezzel táplálva bennünk nagyobb szeretetet és bámulatot Iránta, valamint nagyobb vágyat arra, hogy Hozzá hasonlók legyünk.

„Igen, jöjjetek Krisztushoz, és legyetek benne tökéletesség” – könyörög Moróni. „[T]eljes lelketekkel, elmétekkel és erőtökkel szere[ss]étek Istent, akkor... *kegyelme által tökéletesek lehelfjtek Krisztusban*”⁹. Az igaz tökéletesség elnyerésére egyetlen reményünk van: hogy mennyből jövő ajándékként kapjuk meg azt – saját erőből nem tudunk szert tenni rá. Így hát Krisztus kegyelme nem csupán a bánattól és a bűntől nyújt szabadulást, hanem szabadítást biztosít saját állandó önkritikánktól is.

A Szabadító egyik példázatával hadd világítsam meg ezt egy kicsit másképp is. A király egyik szolgája 10 000 talentummal tartozott neki. A szolga türelemért és könyörületért folytatott buzgó könyörgéseit hallva „az úr pedig megszávnán azt a szolgát, ... az adósságot... elengedé néki”. Ezután azonban ugyanez a szolga nem volt hajlandó megbocsátani szolgatársának, aki 100 dénárral volt adósa. Ezt hallva a király így feddte meg azt, akinek megbocsátott: „Nem kellett volna-é néked is könyörölnöd a te szolgatársadon, a miképen én is könyörültem te rajtad?”¹⁰

Van némi véleménykülönbség a tudósok között az itt említett pénzbeli

értékekről – és elnézést kérek az amerikai hasonlatért –, de az egyszerűség kedvéért, ha a kisebb, nem elengedett, 100 dénárnyi tartozás mondjuk 100 dollár lenne jelenlegi értéken, akkor a 10 000 talentumos adósság, amelyet oly szabadon elengedtek, megközelítené az 1 millárd dollárt – vagy akár többet is!

Személyes adósságnak ez a szám csillagászati összeg – teljes mértékben túl azon, amit felfoghatunk. (Ennyit senki sem tud elkölteni!) Nos, a példázat céljai érdekében az összegnek felfoghatatlannak *kellett* lennie; *muszáj* volt, hogy meghaladja az értelmünket, nem is szólva arról, hogy messze meghaladja a képességünket, hogy visszafizessük azt. Ez azért van, mert a történet nem két szolgáról szól, akik az Újszövetségben vitatkoznak. A történet rólunk szól, a bukott emberi családról – a halandó adósokról, bűnösökről és minden rabról. Mindannyian adósok vagyunk, az ítélet pedig börtön volt mindannyiunk számára. És mind ott is maradtunk volna, ha nem lenne Királyunk kegyelme, aki megszabadít bennünket azért, mert szeret minket, és „[megindítja] irántunk szív[ét] a könyörület”¹¹.

Jézus mérhetetlenül nagy értéket használ itt, mivel az Ő engesztelése is mérhetetlenül nagy ajándék, amelynek felfoghatatlan ára volt. Nekem úgy tűnik, legalábbis részben ez áll Jézus tökéletességre szólító hívása mögött is. Talán még nem tudunk olyan 10 000 talantumos tökéletességet felmutatni, amelyet az Atya és a Fiú elért, azonban *nem* túlzó a Részükről azt kérni tőlünk, hogy legyünk egy kicsit hasonlók Istenhez a kis dolgokban, hogy legalább a tökéletesség 100 dénáros szintjén beszéljünk és cselekedjünk, szeressünk és megbocsássunk, bűnbánatot tartsunk és fejlődjünk, ami nyilvánvalóan képességeink határain belül van.

Kedves testvéreim! Jézusét leszámítva nem volt hibátlan teljesítmény e földi utazás során, melynek mi is részesei vagyunk, ezért hát itt, a halandóságban törekedjünk a folyamatos fejlődésre anélkül, hogy a megszállottjainvá válnánk annak, amit a viselkedéskutatók „mérgező perfekcionizmus”¹² néven illetnek. Nem szabad, hogy ilyen túlzott elvárással legyünk magunk és mások iránt, és hadd tegyem hozzá, az egyházi szolgálatra elhívottak iránt sem – amibe az utolsó napi szentek esetében *mindenki* beletartozik, hiszen mindannyian

kaptunk elhívást a szolgálatra valahol.

E témába vágóan Lev Tolsztoj írt egyszer egy papról, akit gyülekezetének egyik tagja bírált azért, mert nem élt olyan eltökélten, ahogyan kellett volna, és emiatt bírálója arra a következtetésre jutott, hogy a hibázó lelkész által tanított tantételeknek szintén hibásnak kell lenniük.

Erre a bírálatra válaszul a pap így felel: „Tekintsd meg mostani életem, és vedd össze a korábbival. Látod majd, hogy igyekszem azon igazságok szerint élni, amelyeket hirdetek.” Mivel képtelen volt megfelelni az általa tanított magas eszményeknek, a pap elismerte, hogy elbukott. Mégis így kiáltott:

„Támadj engem, [ha így kívánod,] én is ezt teszem, de [ne] támadd... az ösvényt, melyen járok. [...] Ha ismerem a hazafelé vezető utat, [ám] azon részen botorkálok, vajon attól kevésbé helyes az, csak azért, mert én ide-oda dülöngélek rajta?”

[N]e kiáltsd jókedvűen: »Nézzétek! Ott kúszik a lábba!« Nem, ne légy kárörvendő, inkább... segíts [bárkinek, ki az Istenhez visszavezető úton igyekszik végigmenni]”¹³.

Kedves testvérek, mindannyian sokkal krisztusibb életre törekszünk, mint amelyet gyakran élünk sikerül. Ha ezt őszintén beismerjük, és igyekszünk fejlődni, attól nem leszünk képmutatók; csupán emberiek. Ne hagyjuk, hogy saját halandó balgaságaink, valamint azok az elkerülhetetlen hiányosságok, melyek még a körülöttünk élő legjobb emberekben is megmutatkoznak, cini-kussá tegyenek bennünket az evangélium igazságaival, az egyház igaz voltával, a jövőbeli reményeinkkel vagy az isteniség lehetőségével kapcsolatosan. Ha kitartunk, akkor valahol az örökkévalóságban majd véglegessé és befejezetté lesz téve finomításunk – ami a *tökéletesség* újszövetségi jelentése.¹⁴

Bizonyágomat teszem erről a hatalmas végcélről, melyet az Úr Jézus Krisztus engesztelése tesz elérhetővé számunkra, aki Maga is „kegyelemről kegyelemre”¹⁵ haladt, míg elnyerte halhatatlanságát¹⁶, a celesztialis dicsőség tökéletes teljességét¹⁷. Bizonyágomat teszem, hogy ebben és minden órában, szegek által sebzett kézzel nyújtja felénk ugyanezt a kegyelmet, biztosan tartva, bátorítva és el nem engedve minket mindaddig, míg újra biztonságban otthon nem leszünk Örökkévaló Szüleink ölelő karjaiban. Az ilyen tökéletes pillanatért törekszem tovább, bármily esetlenül is. Az ilyen tökéletes ajándékért adok hálát továbbra is, bármily elégtelenül is. Ezt teszem magának a Tökéletességnek a nevében, Annak nevében, aki sohasem volt esetlen vagy elégtelen, és aki mégis mindannyiunkat szeret, akik azok vagyunk, az Úr Jézus Krisztus nevében, ámen.

JEGYZETEK

1. Lásd Máté 5:1–47.
2. Máté 5:48.
3. Lásd Darla Isackson, “Satan’s Counterfeit Gospel of Perfectionism,” *Meridian Magazine*, June 1, 2016, ldsomag.com.
4. Próbálok Jézust követni. *Gyermekek énekeskönyve*, 40–41.
5. Lásd Russell M. Nelson, “Perfection Pending,” *Ensign*, Nov. 1995, 86–88.
6. Móziás 3:19.
7. Efézusbeliek 4:12–13.
8. Lásd Efézusbeliek 4:13.
9. Moróni 10:32; kiemelés hozzáadva.
10. Lásd Máté 18:24–33.
11. Tan és a szövetségek 121:4.
12. Lásd Joanna Benson and Lara Jackson, “Nobody’s Perfect: A Look at Toxic Perfectionism and Depression,” *Millennial Star*, Mar. 21, 2013, millennialstar.org.
13. “The New Way,” *Leo Tolstoy: Spiritual Writings*, sel. Charles E. Moore (2006), 81–82.
14. A *tökéletes* szóra az Újszövetségben használt görög kifejezés („telejosz”) tanulságos vizsgálatához lásd Russell M. Nelson elnök 1995. októberi általános konferencián elhangzott beszédét: “Perfection Pending” (*Ensign*, Nov. 1995, 86–87).
15. Tan és a szövetségek 93:13.

Előterjeszti: Henry B. Eyring elnök
első tanácsos az Első Elnökségben

Az egyházi tisztségviselők támogatása

Kedves testvéreim! Most támogató szavazatotok céljából előterjesztem az egyház általános felhatalmazottait, területi hetveneseit és általános segédszervezeti elnökségeit.

Támogatásra javasoljuk Thomas Spencer Monsont mint prófétát, látnokot és kinyilatkoztatót, és mint

Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza elnökét; Henry Bennion Eyringot mint első tanácsost az Első Elnökségben; és Dieter Friedrich Uchtdorfot mint második tanácsost az Első Elnökségben.

Akik egyetértenek, jelezzék!
Ha van, aki ellenzi, jelezzze!

Támogatásra javasoljuk Russell Marion Nelsont mint a Tizenkét Apostol Kvórumának elnökét, és a következő testvéreket e kvórum tagjaiként: Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson, Neil L. Andersen, Ronald A. Rasband, Gary E. Stevenson és Dale G. Renlund.

Akik ezzel egyetértenek, jelezzék!
Ha valaki ellenzi, hasonlóképpen jelezzze!

Támogatásra javasoljuk a tanácsosokat az Első Elnökségben és a Tizenkét Apostol Kvórumát mint prófétákat, látnokokat és kinyilatkoztatókat.

Akik ezzel egyetértenek, kérem, jelezzék!

Ha van, aki ellenzi, hasonlóképpen jelezzze!

Donald L. Hallstrom és Richard J. Maynes eldereket felmentettük a Hetvenek Elnöksége tagjaiként való szolgálatból.

Mindazok, akik szeretnék köszönetüket kifejezni e fivéreknél a szolgálatukért, kérem, kézfeltartással jelezzék.

Támogatásra javasoljuk Juan A. Uceda és Patrick Kearon eldereket, akiket a Hetvenek Elnöksége tagjaiként hívtunk el.

Mindazok, akik hajlandóak támogatni ezen fivéreket új feladatukban, kérem, jelezzék!

Ha van, aki ellenzi, hasonlóképpen jelezzze!

Javasoljuk Stanley G. Ellis, Larry R. Lawrence és W. Craig Zwick elderek – elkötelezett szolgálatuk elismerésével történő – felmentését általános felhatalmazott hetvenesi elhívásukból, és egyben nyugalmazott általános felhatalmazottá minősítésüket.

Azok, akik szeretnék velünk együtt a hálájukat kifejezni ezen fivéreknél

figyelemre méltó szolgálatáért, kérem, jelezzék!

Javasoljuk a következő területi hetvenesek felmentését: Pedro U. Adduru, Detlef H. Adler, Angel H. Alarcon, Winsor Balderrama, Christopher Charles, Robert M. Call, Gene R. Chidester, Ralph L. Dewsnup, Ángel A. Duarte, Peter F. Evans, Francisco D. N. Granja, Yuriy A. Gushchin, Clifford T. Herbertson, Aniefiok Udo Inyon, Luiz M. Leal, Alejandro Lopez, L. Jean Claude Mabaya, Declan O. Madu, Alexander T. Mestre, Jared R. Ocampo, Andrew M. O’Riordan, Jesús A. Ortiz, Abenir V. Pajaro, Siu Hong Pon, Robert C. Rhien, Jorge Luis Romeu, Jorge L. Saldívar, Ciro Schmeil, Alin Spannaus, Moroni B. Torgan, Steven L. Toronto, Ricardo Valladares.

Azok, akik szeretnék kifejezni nagyrabecsülésüket ezen testvérek kiváló szolgálatáért, kérem, jelezzék!

Javasoljuk, hogy támogassuk Torben Engbjerg testvért területi hetvenesként.

Akik ezzel egyetértenek, kérem, jelezzék!

Ha van, aki ellenzi, jelezze!

Támogatásra javasoljuk a többi általános felhatalmazottat, területi hetvenest és a segédszervezetek általános elnökségeit a jelenlegi felállás szerint.

Akik ezzel egyetértenek, kérem, jelezzék!

Ha van, aki ellenzi, hasonlóképpen jelezze!

Megkérjük azokat, akik bármelyik javaslatot elleneztek, hogy keressék fel cövekelnöküket.

Fivérek és nőtestvérek!

Hálásak vagyunk kitartó hitetekért és az egyházi vezetőkért mondott imáitokért. ■

Gary E. Stevenson elder
a Tizenkét Apostol Kvórumából

Lelki napfogyatkozás

Ne engedjétek, hogy az élet figyelemelterelő tényezői kizárják a menny világosságát!

Ez év augusztus 21-én két ritka esemény ragadta meg az emberek figyelmét szerte a világon. Az első: aznap volt szeretett prófétánk, Thomas S. Monson elnök 90. születésnapjának ünnepsége. Én éppen a Csendes-óceán Területen jártam egy megbízás kapcsán, és nagy örömmel szolgáltam, amikor azt láttam, hogy a szentek Ausztráliában, Vanuatu-ban, Új-Zélandon és Francia Polinéziában nemcsak hogy tudtak e személyes mérföldkőről, hanem örömmel meg is ünnepelték azt. Szerencsésnek éreztem magam, hogy osztozhatok hitük és e nagyszerű ember iránti szeretetük szív-melengető megnyilvánulásaiban. Mily lelkesítő látni az utolsó napi szentek kapcsolatát a prófétájukkal!

Természetesen Monson elnök sejtette, hogy lesznek olyanok, akik fel szeretnék majd köszönteni a születésnapján, és így jellemezte az ideális születésnap ajándékot: „Keressetek valakit, aki nehézségekkel küzd, vagy beteg, vagy magányos, és tegyetek érte valamit! Én csak ennyit szeretnék kérni.”¹ Szeretünk és támogatunk téged, Monson elnök!

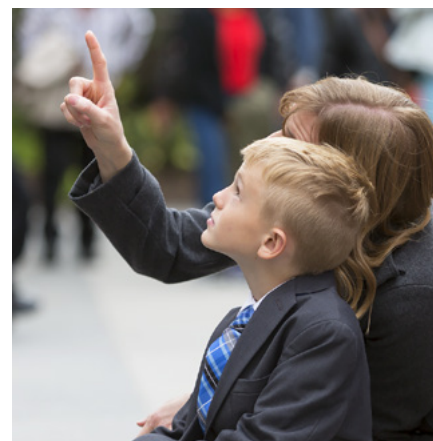
Napfogyatkozás

Az aznap bekövetkező másik ritka és mennyei esemény, amely milliók figyelmét ragadta meg világszerte,

a teljes napfogyatkozás volt. 99 év elteltével ez volt az első alkalom, hogy az Amerikai Egyesült Államok teljes területén végigvonult egy ilyesfajta jelenség.² Láttatok már napfogyatkozást? Talán egy kicsit részletesebben is elmagyarázom, mi az.

Teljes napfogyatkozás akkor következik be, amikor a hold úgy halad el a föld és a nap között, hogy szinte teljességgel elállja a nap felszínéről eredő fény útját.³ Már az a tény is, hogy ez egyáltalán megtörténhet, csoda számomra. Ha a napot egy átlagos kerékpárgumi méretének vesszük, akkor a hold ezzel arányosan alig éri el egy apró kavics nagyságát.

Hogyan lehetséges, hogy melegünk, világosságunk és életünk forrását ilyen

mértékben elhomályosíthatja valami, ami hozzá képest ennyire jelentéktelen méretű?

Bár a nap 400-szor akkora, mint a hold, 400-szor olyan távol is van a földtől.⁴ A föld szemszögéből nézve ez a mértani felállítás a nap és a hold látszólagosan azonos méretét eredményezi. Amikor a kettő tökéletes együttállásban van, úgy tűnik, mintha a hold a teljes napot kitakarná. A napfogyatkozás sávjában tartózkodó családtagjaim és barátaim elmondták, hogy a világosságot sötétség váltotta fel, felbukkantak a csillagok, a madárdal pedig abbamaradt. A levegő lehűlt, mivel a napfogyatkozás hatására a hőmérséklet több mint 11 Celsius fokot is eshet.⁵

Elmondták, milyen csodálatot és bámulatot éreztek, sőt, némi aggodalmat is, tudva, hogy a napfogyatkozás bizonyos veszélyeket rejt. Mindannyian ügyeltek, hogy megelőzzék a maradandó szemkárosodást, vagyis az úgynevezett „napfogyatkozási vakságot”. A biztonságuk érdekében különleges szűrővel ellátott szemüveget vettek fel, amely megvédi a szemet a lehetséges veszélyektől.

A hasonlat

Csakúgy, ahogy az igen kicsi hold eltakarhatja az óriási napot, kioltva annak fényét és melegét, bekövetkezhet *lelki* napfogyatkozás is, amikor engedjük, hogy apró és kellemetlen akadályok – melyekkel nap mint nap találkozunk – olyan közel kerüljenek hozzánk, hogy kizárják Jézus Krisztus és az Ő evangéliuma világosságának nagyságát, ragyogását és melegét.

Neal A. Maxwell elder továbbvitte ezt a hasonlatot, amikor kijelentette: „Még egy olyan kis dolog is, mint az ember hüvelykujja, ha nagyon közel tartják a szemhez, vakká teheti őt az igen nagy nappal szemben. De attól

még a nap ott van. Az ember önmaga idézte elő saját vakságát. Amikor túl közel húzunk más dolgokat, előre állítva azokat, azzal eltakarjuk magunk elől a menny látványát.”⁶

Nyilvánvalóan egyikünk sem akarja szándékosan eltakarni maga elől a menny látványát, illetve hagyni, hogy lelki napfogyatkozás következzen be az életében. Hadd osszak meg néhány gondolatot, amelyek segíthetnek az olyan lelki napfogyatkozás megakadályozásában, amely maradandó lelki károsodást okozna.

Evangéliumi szemüveg: tartsuk meg az evangéliumi látásmódot!

Emlékeztek, mit mondtam a különleges szemvédő eszközről, amely megóvjá a napfogyatkozást nézőket a szemkárosodástól vagy akár a vakságtól? Ha a lelki napfogyatkozást a Lélek óvó és lágyító lencséin keresztül szemléljük, azzal evangéliumi látásmódra teszünk szert, amely így megvédi minket a lelki vakságtól.

Vegyünk néhány példát! A próféták szavaival a szívünkben és a Szentlélek tanácsaival képesek leszünk az „evangélium szemüvegén át” tekinteni a részlegesen elzárt mennyei világosságra, elkerülve a lelki napfogyatkozás okozta károkat.

Hogyan vesszük fel tehát az evangélium szemüvegét? Íme, néhány példa: Evangéliumi szemüvegünk elénk tárja, hogy az Úr azt szeretné, ha minden héten vennénk az úrvacsorából, valamint azt is szeretné, ha tanulmányoznánk a szentírásokat és mindennap imádkoznánk. Azt is feltárja, hogy Sátán meg fog kísérteni minket, hogy mindezt ne tegyük. Tudjuk, hogy az ő terve az, hogy zavaró tényezőkkel és világi kísértésekkel elvegye az önrendelkezésünket. Még Jób napjaiban is lehetett néhányaknak lelki napfogyatkozásban

része, akikről így írt: „sötétségre bukhatnak, és délben is tapogatva járnak, mint éjszaka”⁷.

Testvéreim! Amikor arról beszélek, hogy az evangélium szemüvegén át kell látnunk, kérlek, értsétek meg, ezzel nem azt mondom, hogy ne legyünk hajlandóak elismerni vagy megbeszélni a világban tapasztalt kihívásainkat, vagy hogy boldog tudatlanságban járjunk az ellenség elénk vetett csapdái és gonoszságai között. Nem arra gondolok, hogy szemellenzöt kell viselnünk – épp ellenkezőleg! Azt mondom, hogy az evangélium lencsén keresztül tekintsünk a kihívásokra. Dallin H. Oaks elder megjegyezte, hogy „a perspektivikus látásmód annak képessége, hogy az összes vonatkozó adatot azok jelentőségteljes összefüggésében tudjunk látni”⁸. Az evangéliumi látásmód az örök látképre tágítja ki szemléletünket.

Amikor felveszitek az evangélium szemüvegét, tágabb látószöveget, fókuszot és éleslátást nyertek ahhoz, ahogyan a fontossági sorrendetekre, a gondjaitokra, a kísértéseitekre, sőt, a hibáitokra tekintetek. Ragyogóbb világosságot láttok majd, amelyet nélküle nem látnátok.

Ironikus módon nem csak negatív dolgok idézhetnek elő lelki napfogyatkozást az életünkben. A csodálatra méltó vagy pozitív törekvések, melyek mellett elkötelezzük magunkat, gyakran olyan közel kerülnek a szemünkhöz, hogy kizárják az evangélium világosságát és sötétséget eredményeznek. E veszélyek vagy figyelemelterelő tényezők között lehet a tanulás és a boldogulás, a hatalom és a befolyás, a becsvágy, vagy akár a tehetségek és az ajándékok is.

Dieter F. Uchtdorf elnök azt tanította, hogy „bármely erény, amelyet túlzásba visznek, vétékké változhat.

[...] Eljön az a pillanat, amikor a mérföldkövek malomkövekké és becsvágyá változhatnak, és kolonccá lesznek a nyakunkon.”⁹

Hadd osszak meg részletesebben néhány példát olyan dolgokra, amelyek katalizátorként szolgálhatnak saját lelki napfogyatkozásunk elkerülésében.

Közösségi média

Néhány hónappal ezelőtt beszéltem a BYU Női Konferenciáján.¹⁰ Beszéltem arról, hogy a technika – ideértve a közösségi médiát is – miként segíti elő, hogy „egy Szabadító ismerete [elterjedjen] minden nemzet, nemzetség, nyelv és nép között”¹¹. E műszaki vívmányok közé tartoznak az egyház honlapjai, például az LDS.org és a Mormon.org; olyan mobilalkalmazások, mint például az Evangéliumi könyvtár, a Mormon Channel, az LDS Tools és a Family Tree; valamint olyan közösségi médiaplatformok, mint például a Facebook, az Instagram, a Twitter és a Pinterest. Ezek a csatornák több száz millió lájkot, megosztást, megtekintést, újratweetelést és pinelést generáltak már, és igen hatékony és hathatós módszerévé váltak az evangélium megosztásának a családtagjainkkal, barátainkkal és munkatársainkkal.

E technológiák minden előnye és helyénvaló használata mellett is megvan annak a kockázata, hogy ha túl közel engedjük őket magunkhoz, azzal lelki napfogyatkozásba kerülhetünk, és nagy eséllyel elzárják az evangélium világosságát és melegét.

A közösségi média, a mobilalkalmazások és a játékok mértéktelenül időrablóvá válhatnak, és alááshatják a szemtől szembeni kapcsolatteremtést. A személyes kommunikáció ilyesfajta elvesztése hatással lehet a házasságokra, átveheti

az értékes lelki gyakorlatok helyét, és gátolhatja a társas készségek kialakulását, különösen a fiatalok körében.

A közösségi médiához kapcsolódó két további kockázati tényező az idealizált valóság és a bénító összehasonlítások.

A közösségi médián közzétett képek közül sok (ha nem a legtöbb) a lehető legjobb színben tünteti fel az életet – gyakran irreális módon. Mind láttuk már csodás lakások képeit, káprázatos nyaralóhelyeket, mosolygós szelfiket, nagy műgonddal elkészített ételeket és látszólag elérhetetlen testképeket.

Ez itt például egy olyan kép, amelyet valakinek a felhasználói oldalán láthatunk. Ez azonban nem fedti le *teljes egészében* azt, ami a valós életben *igazán* történik.

Amikor saját látszólag átlagos létezésünket másoknak a közösségi médián közzétett, jól megszerkesztett, tökéletesen felépített életéhez hasonlítjuk, az olykor csüggedést, irigységet vagy akár kudarcérzetet válthat ki belőlünk.

Egy hölgy, aki számos saját posztot tett már közzé, ezt mondta, talán csak részben viccelve: „Mi értelme a boldogságnak, ha az ember nem teszi közzé?”¹²

Amint arra Bonnie L. Oscarson nőtestvér emlékeztetett bennünket ma délelőtt, a sikeres élet nem a kapott lájkok számával mérhető, sem azzal, hogy hány „ismerősünk” vagy követőnk van a közösségi médiában. Inkább azzal, hogy jelentőségteljes kapcsolatot ápolunk másokkal, és világszerte viszünk az életünkbe.

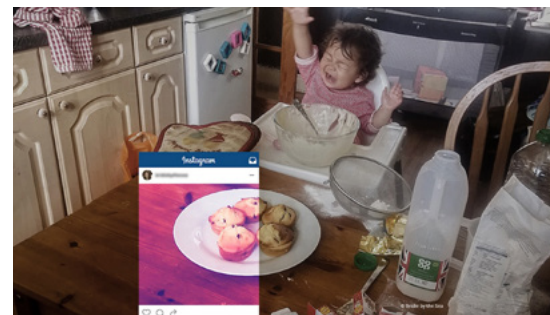
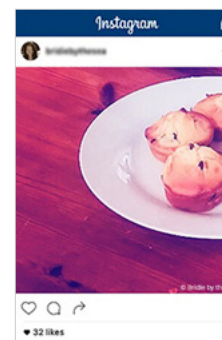
Remélhetőleg meg tudunk tanulni valóságosabbnak lenni, több humorra lelmi és kevesebb csüggedést tapasztalni, amikor olyan képeket látunk, amelyek az idealizált valóságot láttatják, és amelyek túlságosan gyakran vezetnek bénító összehasonlításokhoz.

A hasonlítás kétségtelenül nem csak a mi napjainkat fémjelzi, hanem a régi időket is. Pál apostol arra figyelmeztette kortársait, hogy „azok magukat magukhoz mérve és magukhoz hasonlítván magukat, nem okosan cselekesznek”¹³.

Használjuk a technikát – annak oly sok helyénvaló és sugalmazott felhasználási lehetőségével – saját magunk tanítására, inspirálására, felemelésére, másokat pedig a bennük rejlő legjobb énjük kialakításának elősegítésére – idealizált virtuális énjük megjelenítése helyett. Tanítsuk a felnövekvő nemzedéket is a technika igazlelkű használatára, és példázunk is azt számukra, valamint figyelmeztessünk a vele járó veszélyekre és romboló hatású használatára. Ha a közösségi médiát az evangélium lencsén keresztül szemléljük, azzal megelőzhetjük, hogy lelki napfogyatkozást idézzen elő az életünkben.

Kevélység

Hadd szóljak most a kevélység öröktől fogva fennálló botlást okozó

A közösségi médiában közzétett kép nem adta át teljes mértékben azt, hogy tulajdonképpen mi történik a valós életben

kövérol. A kevélység ellentétben áll az alázattal, amely „arra való hajlandóság, hogy alárendeljük magunkat az Úr akaratának”¹⁴. Ha büszkék vagyunk, akkor hajlamosak vagyunk magunkénak követelni a dicsőséget, ahelyett, hogy megadnánk azt másoknak, ideértve az Urat is. A kevélység gyakran versengő; az arra való hajlandóságot jelenti, hogy több legyen nekünk, mint másoknak, és hogy azt feltételezzük, hogy jobbak vagyunk, mint mások. A kevélység gyakran eredményez haragot és gyűlöletet; haragtartásra vagy a megbocsátás visszatartására indítja az embert. A kevélységet azonban felemésztheti az alázat krisztusi tulajdonsága.

A kapcsolatokat, még a közeli családtagokkal és a szeretteinkkel is, *különösen* a közeli családtagokkal és a szeretteinkkel – még a férj és a feleség között is – az alázat táplálja, a kevélység pedig gátolja.

Sok évvel ezelőtt egy nagy viszonteladót felhívott, hogy beszéljen velem a cégéről, amelyet épp az egyik versenytársa készült felvásárolni. Ez a cégvezető számos más, a központban dolgozó munkatárssal együtt nagyon aggódott amiatt, hogy elveszítik az állásukat. Mivel tudta, hogy jól ismerem a bekebelező cég vezetőségét, megkérdezte, hogy hajlandó lennék-e bemutatni őt, néhány jó szót szólni az érdekében, és összehozni egy találkozót velük. Mondandóját végül ezzel zárta: „Ismered a mondást: szelídséggel nem lehet boldogulni!”

Tudtam, hogy megjegyzését nagy valószínűséggel viccesnek szánta. Értettem is a humorát. De úgy éreztem, van egy fontos tantétel, amely végső soron a javára válhat. Így feleltem: „Igazság szerint nem így szól a mondás. Éppen ellenkezőleg. »a szelídek... örökségül bírják a földet»¹⁵ – ezt szoktuk mondani.”

Az egyházi és az egész hivatásos karrierem során azt tapasztaltam, hogy a legnagyobb, leghatékonyabb emberek legtöbbje igen szelíd és alázatos.

Az alázat és a szelídség kéz a kézben jár. Emlékezzünk rá, hogy „csak a szelíd és alázatos szívű embert fogadja el Isten”¹⁶.

Imádkozom azért, hogy az alázat erényének befogadásával törekedjünk elkerülni a kevélység lelki napfogyatkozását.

Zárszó

Zárásként tehát: a napfogyatkozás valóban figyelemre méltó természeti jelenség, mely során a nap szépségét, melegét és fényét teljességgel kizárhatja egy viszonylag jelentéktelen tárgy, sötétséget és hideget eredményezve.

Hasonló jelenség következhet be lelki értelemben, amikor a máskülönben apró és jelentéktelen dolgok túlságosan közel kerülnek és elzárják előlünk Jézus Krisztus evangéliumának szépségét, melegét és mennyei fényét, hűvös sötétséggel váltva fel azt.

A teljes napfogyatkozás területén tartózkodók látásának megóvására kialakított szemüveg megakadályozhatja a maradandó károsodást vagy akár vaktságot.¹⁷ Az evangélium tantételeiről és szertartásairól való tudás és bizonyosság alkotta evangéliumi szemüveg olyan evangéliumi látásmódot biztosít, mely hasonlóképpen lelki védelmet és tisztánlátást nyújthat azoknak, akik ki vannak téve a lelki napfogyatkozás veszélyeinek.

Ha bármi olyat vesztek észre a *saját* életetekben, ami elállja boldogságotoknak és az evangélium világosságának az útját, arra kérek titeket, hogy tekintetek rá az evangélium látószögéből. Nézzétek azt az evangélium lencsésén át, és ne hagyjátok, hogy az élet apró és jelentéktelen dolgai elhomályosítsák

számotokra a boldogság nagyszerű tervének örökkévaló képét. Egyszóval ne engedjétek, hogy az élet figyelemelterelő tényezői kizárják a menny világosságát!

Bizonyosság

Bizonyoságot teszek arról, hogy nem számít, milyen akadály áll az evangéliumi fény közé és közénk, a világosság attól még ott van. E melegség, fény és ragyogás forrása Jézus Krisztus evangéliuma. Bizonyoságot teszek a szerető Mennyei Atyáról, a Fiáról, Jézus Krisztusról, valamint a Fiú Szabadítónkként és Megváltónkként betöltött szerepéről. Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Thomas S. Monson, in Sarah Jane Weaver, “What Gift Does President Monson Want for His 90th Birthday?” *Deseret News*, Aug. 17, 2017, deseretnews.com.
2. Lásd Christina Zdanowicz and Judson Jones, “An Eclipse Will Cross the US for the First Time in 99 Years,” July 24, 2017, cnn.com.
3. Lásd “Eclipse: Who? What? Where? When? and How?” eclipse2017.nasa.gov.
4. Lásd EarthSky in Space, “Coincidence That Sun and Moon Seem Same Size?” earthsky.org.
5. Lásd Brian Lada, “5 Surprising Effects the Total Solar Eclipse Will Have besides Darkness,” accuweather.com.
6. Neal A. Maxwell, *Of One Heart: The Glory of the City of Enoch* (1975), 19.
7. Jób 5:14.
8. Dallin H. Oaks, address given at Salt Lake Bonneville Young Single Adult Stake fireside, Salt Lake City, Utah, Feb. 8, 2015.
9. Dieter F. Uchtdorf: Dolgok, melyek a leginkább számítanak. *Liahóna*, 2010. nov. 20.
10. Lásd Gary E. Stevenson, “The Knowledge of a Savior” (Brigham Young University Women’s Conference, May 5, 2017).
11. Móziás 3:20.
12. Jade, “The Obsession of Creating a Picture-Perfect Life on Social Media.”
13. 2 Korinthusbeliek 10:12.
14. Lásd *Prédikáljátok evangéliumomat: Útmutató a misszionáriusi szolgálathoz* (2006). 120–121.
15. Lásd Máté 5:5; 3 Nefi 12:5.
16. Moróni 7:44.
17. Lásd “Solar Eclipse and Your Eyes,” preventblindness.org.

Stephen W. Owen
a Fiatall Férfiak általános elnöke

A bűnbánat mindig pozitív

Abban a pillanatban, amint rálépünk a bűnbánat ösvényére, elhozzuk életünkbe a Szabadító megváltó hatalmát.

Evekkel ezelőtt Gordon B. Hinckley elnök ellátogatott egy egyetemi focimeccsre. Abból a célból tette ezt, hogy bejelentse: a stadiont a csapat régi, szeretett edzőjéről nevezik majd el, aki éppen visszavonulás előtt állt. A csapat kétségbeesetten igyekezett megnyerni a meccset az edzőjük tiszteletére. Hinckley elnököt felkérték, hogy keresse fel az öltözőt, hogy némi bátorítást nyújtson a játékosoknak. Szavaitól inspirálva a csapat aznap megnyerte azt a mérkőzést és rekordgyőzelemmel zárta a szezon.

Ma azokhoz szeretnék szólni, akik azon aggódnak, hogy nem állnak nyerésre az életben. Az igazság persze az, hogy „mindnyájan vétkezt[ünk]”, és mindenki híján van Isten dicsőségének.¹ A sportban ugyan léteznek veretlen idények, de az életben ilyenek nincsenek. Tanúságomat teszem azonban, hogy Szabadítónk, Jézus Krisztus kimunkálta a tökéletes engesztelést, biztosítva ezzel számunkra a bűnbánat ajándékát – az ösvényt, amely visszavezet minket a reménység és a győzedelmes élet tökéletes fényességéhez.

A megbocsátás boldogságot eredményez

Túl gyakran gondolunk a bűnbánatra úgy, mint ami nyomorúságos és lehangoló. Isten terve azonban a boldogság terve, nem pedig a nyomorúság terve! A bűnbánat felemelő és nemesítő folyamat. A bűn az, ami boldogtalanságot hoz.² A bűnbánat a menekülőútvonal számunkra! Ahogy azt D. Todd Christofferson elder elmagyarázta: „Bűnbánat nélkül nem létezik valódi fejlődés vagy jobbá válás az életben. [...] ...csak a bűnbánat révén válik

elérhetővé számunkra Jézus Krisztus engesztelő irgalma és a szabadulás. A bűnbánat... a szabadság, a magabiztosság és a békesség felé terel minket.”³ Üzenetem mindenki számára – különösen a fiatalok számára – az, hogy a bűnbánat mindig pozitív.

Amikor a bűnbánatról szólunk, nem csak önmagunk jobbá tételéről beszélünk. A valódi bűnbánat több ennél – az Úr Jézus Krisztusba és az Ő bűneink bocsánatára irányuló hatalmába vetett hit ösztönzi. Dale G. Renlund elder ezt tanította: „A Megváltó nélkül... a bűnbánat csupán nyomorúságos viselkedésváltozássá válik.”⁴ Saját magunk is megkísérelhetünk változtatni a viselkedésünkön, azonban csak a Szabadító képes eltávolítani a foltjainkat és felemelni a terheinket, képessé téve bennünket arra, hogy magabiztosan és erővel haladhassunk az engedelmesség útján. A bűnbánat öröme több a tisztességes élet öröménél. A megbocsátás, az újbóli tisztaság és az Istenhez való közelebb kerülés öröme ez. Ha egyszer már megtapasztaltad ezt az örömet, akkor nem éred be többé kevesebbel.

Az igaz bűnbánat arra sarkall bennünket, hogy engedelmességünk

elkötelezettség legyen – egy szövetség, mely a kereszttelkesséssel kezdődik, és minden héten megújul az utolsó vacsora, az úrvacsora alkalmával. Itt nyerjük el az ígéretet, hogy „Lelke mindig vel[ünk lesz]”⁵, mindazon örömmel és békességgel, amely az Ő állandó társaságából származik. Ez a bűnbánat gyümölcse, és ettől lesz a bűnbánat oly örömteli.

A bűnbánathoz állhatatosság szükséges

Nagyon szeretem a tékozló fiú példázatát.⁶ Van valami szívbe markoló abban a kulcsfontosságú pillanatban, amikor a tékozló fiú „magába szállt”. A disznóólban ülve szeretete volna „megtölteni az ő gyomrát azzal a moslékkal, a mit a disznók ettek”, amikor végül ráébredt, hogy nem csupán apja örökségét fecsérte el, hanem a saját életét is. Hittel abban, hogy atyja talán visszafogadja – ha nem is fiaként, de legalább a szolgáljaként –, eltökélte, hogy maga mögött hagyja lázadó múltját, és hazatér.

Gyakran gondolkoztam el a fiú hosszú gyalogútján hazáig. Előfordult-e vajon, hogy vonakodott, és azon tépelődött: „Hogyan fogad majd atyám?” Talán tett is néhány lépést vissza, a disznóól felé. Gondolatok bele, mennyire máshogy alakult volna a történet, ha feladta volna! Hite azonban vitte tovább előre, és az atyja is ugyanezen hit miatt fürkészte a láthatárt és várt türelemmel, míg végül:

„Mikor pedig még távol volt, meglátá őt az ő atyja, és megesék rajta a szíve, és oda futván, a nyakába esék, és megcsókolgatóta őt.

És monda néki a fia: Atyám, vétkeztem az ég ellen és te ellened; és nem vagyok immár méltó, hogy a te fiadnak hívattassam!

Az atyja pedig monda az ő szolgálinak: Hozzátok ki a legszebb ruháit,

és adjátok fel rá; és húzzatok gyűrűt a kezére, és sarut a lábaira! [...]

Mert ez az én fiam meghalt, és feltámadott; elveszett, és megtaláltatott.”

A bűnbánat mindenkinek szól

Kedves testvérek, mind tékozlók vagyunk. Mindannyiunknak magunkba kell szállnunk – általában többször is –, és a hazafelé vezető ösvényt kell választanunk. Olyan döntés ez, amelyet életünk minden napján meg kell hoznunk.

Gyakran az olyan súlyos bűnökkel kapcsoljuk össze a bűnbánatot, amelyek „hatalmas változás[t]”⁷ igényelnek. A bűnbánat azonban mindenkinek szól – azoknak is, akik „letértek tiltott ösvényekre, és elvesztek”⁸, és azoknak is, akik „rátérte[k] erre a szoros és keskeny ösvényre”, most pedig előre kell törekedniük.⁹ A bűnbánat a helyes útra helyez bennünket, és a helyes úton is tart minket. Azoknak szól, akik éppen csak hinni kezdtek, azoknak, akik mindig is hittek, és azoknak is, akiknek újra el kell kezdeniük hinni. Amint azt David A. Bednar elder tanította: „A legtöbben világosan értjük, hogy az engesztelést a bűnösöknek szánták. Abban viszont nem vagyok biztos, hogy azt is tudjuk és értjük-e, hogy az engesztelést a szenteknek is szánták

– olyan jó férfiak és nők számára, akik engedelmesek, érdeemesek..., és akik azon fáradoznak, hogy jobbak legyenek”¹⁰.

Nemrég épp akkor látogattam el egy misszionáriusképző központba, amikor teljesen új misszionáriusok érkeztek. Mélyen megérintett, ahogyan őket figyelve láttam a fényt a szemükben. Oly ragyogónak, boldognak és lelkesnek látszottak! Majd ezt gondoltam: „Megtapasztalták a bűnbánathoz vezető hitet. Ezért tölti el őket az öröm és a reménység.”

Szerintem ez nem jelenti azt, hogy mindannyiunknak súlyos vétkei lettek volna a múltban, azt viszont igen, hogy tudják, hogyan kell bűnbánatot gyakorolni; megtanulták, hogy a bűnbánat pozitív; és készségesek és lelkesek, hogy megosszák ezt az örömteli üzenetet a világgal.

Ez történik, amikor érezzük a bűnbánat örömét. Vegyük szemügyre Énós példáját! Neki is megvolt a magába szállás pillanata, miután pedig bűnei el lettek törölve, szíve azonnal mások jólléte felé fordult. Énós élete hátralévő részét azzal töltötte, hogy mindenkit bűnbánatra szólított, és „jobban örvendez[ett] abban, mint a világ dolgaiban”¹¹. Ezt teszi a bűnbánat: szívünket

a felebarátaink felé fordítja, mivel tudjuk, hogy az általunk érzett örömet mindenkinek éreznie kellene.

A bűnbánat egy egész életre szóló törekvés

Egyik barátom kevésbé tevékeny utolsó napi szent családban nőtt fel. Fiatal felnőttként „magába szállt”, és úgy döntött, felkészül a misszionáriusi szolgálatra.

Kiváló misszionárius lett belőle. A hazatérése előtti utolsó napon a misszióelnök interjút készített vele, és megkérte, ossza meg a bizonyosságát. Ő megtette, majd miután könnyek között megölelték egymást, a misszióelnök azt mondta: „Elder, néhány hónap alatt elfelejthetsz, sőt meg is tagadhatsz mindent, amiről az imént bizonyosságot tettél, ha nem folytatod tovább mindazt, ami először ilyen bizonyosságot épített fel benned.”

Később a barátom elmondta nekem, hogy mióta visszatért a missziójából, mindennap imádkozott és olvasta a szentírásait. Mivel folyamatosan „Isten jó szavával” táplálkozott, ez a „helyes úton” tartotta őt.¹²

Ti, akik teljes idejű misszióra készültek, és akik visszatérőben vagytok, figyeljetek jól! Nem elég a bizonyosságot megszerezni; meg is kell tartani és erősíteni kell azt. Ahogyan azt minden misszionárius tudja, ha nem hajtod a kerékpárt, akkor eldől. Ha pedig nem táplálsz a bizonyosságodat, az bizony meggyengül. Ugyanez a tantétel vonatkozik a bűnbánatra is – ez is egész életre szóló törekvés, nem pedig egyszeri élmény.

Mindazoknak, akik bűnbocsánatra törekednek – a fiataloknak, a fiatal egyedülálló felnőtteknek, a szülőknek, a nagyszülőknek, sőt, igen, még a dédszülőknek is – azt mondom: gyertek haza! Most kell nekilátni. Ne halogassátok a bűnbánatotok napját!¹³

Aztán pedig, ha már meghoztátok a döntést, kövessétek tovább az ösvényt. Atyánk alig várja, hogy fogadhasson titeket. Keze „egész nap” ki van nyújtva felétek!¹⁴ A jutalom megéri a fáradságot!

Emlékezzetek Nefi ezen szavaira: „Krisztusba vetett állhatatossággal kell tehát törekednetek előre, tökéletesen ragyogó reménységgel, és Isten és minden ember szeretetével. Ha tehát előre törekedtek, Krisztus szaván lakmározva, és mindvégig kitartotok, íme, ezt mondja az Atya: Örök életek lesz.”¹⁵

Olykor az út talán hosszúnak tűnhet – végtére is ez az örök élet felé vezető utazás. Azonban örömteli út lehet, ha Jézus Krisztusba vetett hittel és az Ő engesztelésében való reménységgel haladunk rajta. Bizonyosságomat teszem, hogy abban a pillanatban, amint rálépünk a bűnbánat ösvényére, elhozzuk életünkbe a

Szabadító megváltó hatalmát. E hatalom megerősíti lábunkat, kitágítja jövőké-pünket, és elmélyíti elszántságunkat a továbbhaladásra, lépésről lépésre, azon dicsőséges napig, amikor végül visszatérünk mennyei otthonunkba, és Mennyei Atyánk azt mondja majd nekünk: „Jól van.”¹⁶ Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Rómabeliek 3:23.
2. Lásd Alma 41:10.
3. D. Todd Christofferson: A bűnbánat isteni ajándéka. *Liahóna*, 2011. nov. 38.
4. Dale G. Renlund: Bűnbánat: az örömteli választás. *Liahóna*, 2016. nov. 122.
5. Tan és a szövetségek 20:77.
6. Lásd Lukács 15:11–32.
7. Alma 5:12.
8. 1 Nefi 8:28.
9. 2 Nefi 31:19, 20.
10. David A. Bednar: Az engesztelés és a halandóság útja. *Liahóna*, 2012. ápr. 14.
11. Énós 1:26.
12. Moróni 6:4.
13. Lásd Alma 13:27.
14. Jákób 6:4.
15. 2 Nefi 31:20.
16. Vö. Máté 25:21.

Quentin L. Cook elder
a Tizenkét Apostol Kvórumából

Az örökkévalóság mindennapjai

Az alázat érzése azzal kapcsolatban, hogy kik vagyunk és mi Isten célja velünk, elengedhetetlen.

A Brit Misszióban fiatalemberként töltött szolgálatom óta szeretem a brit humort. Olykor egyfajta önmarcangoló, visszafogott, alázatos hozzáállás jellemzi az élethez. Jó példa erre az, ahogyan a nyarat megjelenítik. A brit nyár jellemzően viszonylag rövid és kiszámíthatatlan. Ahogyan az egyik szerző visszafogottan kijelentette: „Szeretem a brit nyarat. A kedvenc *napom* az évben.”¹ Egyik kedvenc brit képregényszereplőmet az ágyában ábrázolták, amint éppen későn kelve ránéz a kutyáira, és így kiált fel: „Te jó ég! Szerintem elaludtunk, és lekéstünk a nyárról!”²

Van némi hasonlóság e humor és az ezen a gyönyörű földön töltött életünk között. A szentírások egyértelműek afelől, hogy becses halandó létünk nagyon rövid idő. Azt is mondhatnánk, hogy örökkévaló szemszögből nézve a földön töltött időnk éppúgy röppen el, mint a brit nyár.³

Olykor az ember célját, sőt magát a létét is nagyon szerény szavakkal jellemzik. Mózes próféta olyan körülmények között nevelkedett, amelyeket ma néhányan kiváltságosnak minősítenének. A Nagy értékű gyöngy feljegyzése

szerint az Úr – a prófétai megbízásra való felkészítéseként – megmutatja Mózesnek a világot, és az emberek gyermekeit mind, akiket teremtett.⁴ Mózes némileg meglepő reakciója a következő volt: „Most... tudom, hogy az ember semmi, amely dolgot soha nem feltételeztem.”⁵

Ezt követően Isten – némi feddészel felérő módon, amiért Mózes talán nem érezte elég fontosnak magát – kijelentette az Ő valódi célját: Mert íme, ez munkám és dicsőségem – hogy

véghezvigyem az ember halhatatlanságát és örök életét.”⁶

Mindannyian egyenlőek vagyunk Isten előtt. Az Ő tana világos. A Mormon könyvében azt olvassuk: „mindegyik egyforma Istennek”, ideértve „feketét és fehéret, szolgát és szabadot, férfit és nőt” egyaránt.⁷ Ennek megfelelően mindenki meghívást kapott, hogy az Úrhoz jöjjön.⁸

Bárki, aki az Atya tervében előnyre formál jogot olyan tulajdonságok, mint a faj, a nem, a nemzetiség, a nyelv vagy a gazdasági helyzet alapján, az erkölcsileg téved, és nem érti az Úr valódi célját Atyánk minden gyermekére vonatkozóan.⁹

Sajnos napjainkban a társadalom szinte minden rétegében megnyilvánul az önteltség és a fennhéjzás magasztalása, ugyanakkor pedig az alázat és az Isten iránti felelősségérzet becsnévelése. A társadalom túlnyomó része elveszítette horgonyát, és most nem értik, mi végre vagyunk itt a földön. Valódi alázattal – mely elengedhetetlen az Úr ránk vonatkozó céljainak beteljesítéséhez – ritkán találkozunk.¹⁰

Fontos megértenünk Krisztus szentírásokban példázott alázatosságának,

igazlelkűségének, jellemének és intelligenciájának jelentőségét. Balgaság lebecsülni, mennyire fontos folyamatosan, napi szinten törekednünk ezekre a krisztusi tulajdonságokra és jellemvonásokra, különösképpen az alázatra.¹¹

A szentírások nyilvánvalóvá teszik, hogy bár ez az élet viszonylag rövid, mégis hihetetlen fontossággal bír. Amulek – aki Alma misszionáriustársa volt a Mormon könyvében – azt mondta: „az embereknek ez az élet a felkészülés ideje az Istennel való találkozásra; igen, íme, ez az élet a napja annak, hogy az emberek elvégezzék a munkáikat”¹². A képregényszereplőhöz hasonlóan mi sem szeretnénk átaludni ezt az életet.

A Szabadító alázatosságának példája, valamint az egész emberiségért hozott áldozata a történelem legmélyrehatóbb eseménye. A Szabadító – még az Istenség egyik tagjaként is – hajlandó volt egyszerű újszülöttként a földre jönni, és megkezdeni testvérei tanításából és gyógyításából álló életét, majd végül leírhatatlan fájdalmat szenvedni a Gecsemánében és a kereszten azért, hogy tökéletessé tegye engesztelését. A szeretet és alázat e cselekedetét Krisztus részéről az Ő leereszkedéseként ismerjük.¹³ Ezt minden emberért tette, akiket Isten valaha is teremtett vagy teremteni fog.

Mennyei Atyánk nem szeretné, ha gyermekei elcsüggednének vagy

feladnák a celesztialis dicsőség iránti törekvésüket. Amikor igazán elgondolkodunk az Atyaistenről és Krisztusról, a Fiúról – arról, hogy kik Ők és mit vittek véghez az érdekünkben, akkor ez áhítattal, csodálattal, hálával és alázattal tölt el bennünket.

Az alázat elengedhetetlen ahhoz, hogy segíthessünk az Úrnak megalapítani az egyházát

Alma olyan kérdést tett fel napjaiban, amely ma is aktuális: „[H]a megtapasztaltatok már egy szívbeli változást, és ha éreztétek már úgy, hogy a megváltó szeretet énekét szeretnétek énekelni, akkor azt kérdezem, hogy tudtok-e most úgy érezni?”¹⁴ Így folytatta: „Mondhatnátok-e magatokban, ha most elszólítanának, hogy meghaljatok, hogy elég alázatosak voltatok?”¹⁵

Minden alkalommal nagy hatást gyakorol rám, amikor az ifjabb Almáról olvasok, aki lemondott államfői tisztéről, hogy Isten igéjét hirdesse¹⁶. Alma egyértelműen mély biznysággal rendelkezett az Atyaistenről és Jézus Krisztusról, és teljes mértékben, fenntartások nélkül úgy érezte, hogy Nekik tartozik felelősséggel. Helyes értékrenddel rendelkezett, és kellő alázattal, hogy feladja a pozícióját és helyzetét, mert felismerte, hogy az Úr szolgálata fontosabb.

A megfelelő alázat különösképpen értékes akkor, amikor az egyház megalapozását kívánjuk elősegíteni. Sokatmondó az egyik példa az egyháztörténetből. 1837 júniusában Joseph próféta a Kirtland templomban késztetést érzett Heber C. Kimball apostol elhívására, hogy Jézus Krisztus evangéliumát elvigye „Angliába...”, és [megnyissa] a szabadítás ajtaját annak a nemzetnek.”¹⁷ Orson Hyde apostol és még néhányan megbízást kaptak arra, hogy elkísérjék. Kimball elder reakciója figyelemre méltó volt. „A gondolat,

hogy egy ilyen fontos misszióra jelöltek ki, szinte elviselhetetlen volt számomra. [M]ajdnem összeomlottam a rám nehezedő teher alatt.”¹⁸ Ennek ellenére teljes hittel, elkötelezettséggel és alázattal vállalta fel a missziót.

Az alázat olykor azt jelenti, hogy elfogadunk egy elhívást, bár kevesnek érezzük magunkat hozzá. Az alázat olykor azt jelenti, hogy hithűen szolgálunk, amikor sokkal fontosabb megbízásra is képesnek érezzük magunkat. Az alázatos vezetők szóban és példájukkal is igazolják, hogy nem az számít, hol szolgálunk, hanem az, hogy milyen hithűen.¹⁹ Az alázat olykor azt jelenti, hogy felülkerekedünk a sértettség érzésén, amikor úgy érezzük, hogy a vezetők vagy más egyháztagok helytelenül bántak velünk.

1837. július 23-án Joseph próféta találkozott Thomas B. Marsh elderrel, a Tizenkettek Kvóruma elnökével. Marsh eldort láthatóan bántotta, hogy a Próféta úgy hívta el kvóruma két tagját az angliai szolgálatra, hogy előzetesen nem egyeztetett vele. Miközben Joseph Marsh elderrel beszélt, minden sértett érzést félretettek, és a Próféta egy figyelemre méltó kinyilatkoztatást kapott. Ma ez a Tan és a szövetségek 112. szakasza.²⁰ Nagyszerű mennyei útmutatást ad az alázatossággal és a misszionáriusi munkával kapcsolatban. A 10. vers azt mondja: „Legyél *alázatos*; és az Úr, a te Istened kezdednél fogva vezet majd téged, és választ ad néked az imáidra.”²¹

Ez a kinyilatkoztatás pontosan azon a napon adatott, amikor Kimball és Hyde elderek John Goodsonnal teljes alázattal hirdették Jézus Krisztus evangéliumának visszaállítását az angliai Prestonban található Vauxhall kápolnában.²² Ez volt az első alkalom, hogy misszionáriusok Észak-Amerikán kívül is hirdették a visszaállított evangéliumot ebben az

adományozási korszakban. Misszionáriusi erőfeszítésük szinte azonnal megtért kereszteleseket eredményezett, és számos hithű egyháztághoz vezetett.²³

A kinyilatkoztatás további részei irányítják napjaink misszionáriusi erőfeszítéseit. Részben így szólnak: „akiket az én nevemben küldesz..., azoknak hatalmában áll majd királyságom ajtajának megnyitása minden... nemzet előtt... – amennyiben *megalázkodnak* énelőttem, és megmaradnak szavamban, és hallgatnak Lelkem hangjára.”²⁴

Az alázat, mely ezen elképesztő misszionáriusi erőfeszítés mögött rejlik, lehetővé tette az Úr számára egyházának igen figyelemreméltó megalapítását.

Hálások vagyunk, hogy ezt a mai napig folyamatosan láthatjuk az egyházban. Egyháztárgok – köztük a felnövekvő nemzedék is – áldoznak az idejükből, valamint elhalasztják tanulmányaikat és karrierjüket a misszionáriusi szolgálat érdekében. Számos idősebb egyháztárg hagyja ott a munkáját, és hoz egyéb áldozatokat azért, hogy szolgálja Istent bármilyen szerepben is, amelyre elhívást kap. Nem hagyjuk, hogy a személyes ügyek elvonják a figyelmünket vagy eltérítsenek bennünket az Ő céljainak beteljesítésétől.²⁵ Az egyházi szolgálat alázatot igényel. Alázatosan szolgálunk ott, ahová elhívunk, teljes lelkünkkel, elménkkel és erőnkkel. Az egyház minden szintjén fontos megérteni az alázatosság krisztusi tulajdonságát.

A mindennapos alázat elengedhetetlen ahhoz, hogy segítségünk felkészíteni az egyéneket az Istennel való találkozásra

Az a cél, hogy tiszteljük az Urat és az Ő akarata alá rendeljük a sajátunkat²⁶, nem képvisel akkora értéket napjaink társadalmában, mint a múltban. Néhány más hitet valló keresztény

vezető úgy véli, hogy egy utókeresztény világban élünk.²⁷

Nemzedékeken keresztül az alázat vallásos erénye, valamint a visszafogottság és a kulturáltság polgári erényei voltak a mérvadóak.

Napjaink világában azonban egyre nagyobb hangsúlyt kap a kevélység, az öntömjeenezés, valamint az úgynevezett „hitelesség”, amely olykor a valódi alázat hiányához vezet. Egyesek véleménye szerint a boldogsághoz vezető erények napjainkban abból állnak, hogy „légy valódi, légy erős, légy hatékony – és ami a legfontosabb: ne hagyatkozz másokra... mivel a sorod... a te kezében van.”²⁸

A szentírások más megközelítést szorgalmaznak. Azt ajánlják, hogy legyünk Jézus Krisztus igaz tanítványai. Ebbe beletartozik az, hogy kialakítjuk az Isten iránti felelősség erőteljes érzését, valamint hogy alázatosan állunk hozzá az élethez. Benjámín király azt tanította, hogy a természetes ember ellensége Istennek, és azon a véleményen volt, hogy alá kell rendelnünk magunkat „a Szent Lélek hívásainak”. Kifejtette többek között, hogy ehhez olyanná kell válnunk, aki „engedékeny, szelíd, alázatos, türelmes, [és] telve [van] szeretettel”²⁹.

Egyesek elferdítik a *hitelesség* szót, hogy a természetes embert és olyan tulajdonságokat ünnepeljenek, amelyek éppen az alázatosság, a kedvesség, a könyörület, a megbocsátás és az udvariasság ellentétei. Anélkül is ünnepelhetjük az Isten gyermekeiként élvezett személyes egységünket, hogy a krisztusiatlan viselkedést a hitelességgel mentegetnénk.

Az alázatra való törekvésünk során a modern internet komoly kihívásokat támaszt a kevélység elkerülésében. Ennek két példája az önelégült „engem nézz” hozzáállás, vagy az, amikor a közösségi médiában terjedelmes, bántó

hozzászólásokkal támadunk másokat. Egy másik példa pedig az álszerénykedés. Itt arról van szó, amikor valaki szóban (vagy képekben) úgy dicsekszik, hogy leszólja azt, amire nagyon büszke, és ezzel hívja fel rá a figyelmet.³⁰

A proféták mindig is óva intettek a kevélységtől, és hangsúlyozták, milyen hiábavalóak a világ dolgai.³¹

A közbeszéd széleskörű romlása szintén aggasztó. Az önrendelkezés örökkévaló tantétele megköveteli, hogy tiszteletben tartsunk sok olyan döntést, amellyel nem értünk egyet. A nézeteltérés és a vitatkozás manapság gyakran áthágja „az általános jó ízlés határait”³². Több szerénységre és alázatra lenne szükség.

Alma figyelmeztet, hogy ne legyünk felfuvalkodottak „szív[ün]k kevélységében” azt gondolva, „hogy jobbak vagy[un]k, mint a másik”, és üldözve az alázatosakat, „akik... Isten szent rendje szerint járnak”³³.

Láttam már őszinte jóságot mindenféle hitű emberben, aki alázatos és úgy érzi, Istennek tartozik elszámolással. Sokan közülük megszívlelik az őszö-vetségi Mikeás próféta tanácsát, aki azt mondta: „[M]it kíván az Úr te tőled[?] Csak azt, hogy igazságot cselekedjél, szeressed az irgalmasságot, és hogy alázatosan jársz a te Isteneddel”³⁴.

Amikor valóban alázatosak vagyunk, bocsánatért imádkozunk, és megbocsátunk másoknak. Móziás könyvének feljegyzése szerint Alma azt tanította, hogy amilyen gyakran csak bűnbánatot tartunk, az Úr megbocsátja vétkeinket.³⁵ Másrésről azonban, ahogyan az Úr imája³⁶ is mutatja, amikor nem bocsátjuk meg mások vétkeit, akkor saját magunkat vonjuk kárhozátás alá.³⁷ Jézus Krisztus engesztelése miatt a bűnbánat révén bűneink megbocsátatnak. Amikor nem bocsátunk meg az ellenünk vétkezőknek, akkor ezzel

lényegében elutasítjuk a Szabadító engesztelését. Ha haragot tartunk, nem vagyunk hajlandók megbocsátani és kapcsolatainkhoz alázattal, krisztusi módon közelíteni, akkor ez valóban kárhóztatás alá von bennünket. A haragtartás megmérgezi a lelkünket.³⁸

Szeretnék figyelmeztetni a felfuvalkodottság bármilyen formájára. Az Úr Moróni profétán keresztül éles különbséget tesz a felfuvalkodott és az alázatos ember között: „A balgák gúnyolódnak, de sírni fognak; és az én kegyelmem elegendő a szelideknek.” Az Úr továbbá kijelentette: „Gyengeséget adok az embereknek, hogy *alázatosak* legyenek; és kegyelmem elegendő minden olyan embernek, aki *megalázkodik* előttem; mert ha *megalázkodiknak* előttem és hisznek bennem, akkor erőssé teszem számukra a gyenge dolgokat.”³⁹

Az alázathoz hozzátartozik még az is, hogy hálásak vagyunk a számos áldásunkért és az isteni segítségért. Az alázat nem valamiféle nagyszabású, jól meghatározható eredmény, sőt még csak nem is valamilyen komoly kihívás legyőzése. Ez a lelki erő egyik jele. Az a csendes magabiztosság, hogy napról napra, óráról órára az Úrra tudunk hagyatkozni, Őt szolgálni, és az Ő céljait teljesíteni. Azért imádkozom, hogy ebben a viszálykodó világban folyamatosan törekedjünk a valódi alázatra mindennap. Egyik kedvenc versem így fogalmazza meg:

*Igaz emberi nagyságot meg az jelenít,
ahogy éljük az örökkévalóság
mindennapjait.*⁴⁰

Határozott tanúságomat teszem a Szabadítóról és az Ő engeszteléséről, valamint arról, milyen hatalmas jelentőséggel bír az, hogy alázatosan szolgáljuk Őt minden egyes nap. Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

- Kathy Lette, in “Town and Country Notebook,” ed. Victoria Marston, *Country Life*, June 7, 2017, 32; emphasis added.
- Annie Tempest, “Tottering-by-Gently,” *Country Life*, Oct. 3, 2012, 128.
- Lásd Zsoltárok 90:4. Földi években mérve akár rövid, akár hosszú, életünk mégis igen rövidke az örökkévalóság szemszögéből. „Istennél minden olyan, mint egy nap, és csak az emberek számára méretetik az idő” (Alma 40:8). Péter apostol kijelentette: „Ez az egy azonban ne legyen elrejtve előttem, szerettem, hogy egy nap az Úrnál olyan, mint ezer esztendő, és ezer esztendő mint egy nap” (2 Péter 3:8).
- Lásd Mózes 1:6–9. Krisztus szól itt isteni felhatalmazással (lásd *Az egyház elnökeinek tanításai: Joseph Fielding Smith* [2013]. 48. 11. lábjegyzet).
- Mózes 1:10.
- Mózes 1:39.
- 2 Nefi 26:33; lásd még Tan és a szövetségek 1:34–35; 38:16; 2. Hivatalos nyilatkozat.
- A Tan és a szövetségek 20:37 így kezdődik: „Mindazokat, akik megalázkodnak Isten előtt...” Majd megadja a keresztes követelményeit. Lásd még Máté 11:28.
- Lásd Tan és a szövetségek 20:37.
- Tudjuk, hogy amennyiben nem tartunk bűnbánatot, nem nyerjük el a szertartásokat, és nem követjük a szövetség ösvényét, mely felkészít bennünket az örökkévalóságra, „akkor eljön majd a sötétség éjszakája, melyben már nem végezhető munka” (Alma 34:33).
- Lásd 3 Nefi 27:27.
- Alma 34:32.
- Lásd 1 Nefi 11:26–33; 2 Nefi 9:53; Jákób 4:7; Tan és a szövetségek 122:8.
- Alma 5:26.
- Alma 5:27.
- Lásd Alma 4:19.
- Joseph Smith, in Heber C. Kimball, “History of Heber Chase Kimball by His Own Dictation,” ca. 1842–1856, Heber C. Kimball Papers, 54, Church History Library; lásd még Orson F. Whitney, *Life of Heber C. Kimball, an Apostle; the Father and Founder of the British Mission* (1888), 116.
- Heber C. Kimball, “History of Heber Chase Kimball by His Own Dictation,” 54; lásd még Orson F. Whitney, *Life of Heber C. Kimball*, 116.
- J. Reuben Clark elnök azt tanította: „Az Úr szolgálatában nem az számít, hol, hanem az, hogyan szolgálsz. Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyházában az ember elfoglalja azt a helyet, ahova annak rendje és módja szerint elhívták, amely helyet pedig se nem keresi, se el nem utasítja.” (in Conference Report, Apr. 1951, 154).
- Lásd *The Joseph Smith Papers, Documents, Volume 5: October 1835–January 1838*, ed. Brent M. Rogers and others (2017), 412–17. Vilate Kimball a férjének, Heber C. Kimballnak szóló egyik levelében beszámol arról, hogy lemásolta a kinyilatkoztatást „Marsh elder könyvéből, ahogyan abban leírta, amint azt Joseph szája kiejtette” (Vilate Murray Kimball to Heber C. Kimball, Sept. 6, 1837, Heber C. Kimball, Correspondence, Church History Library). *The Joseph Smith Papers, Documents, Volume 5: October 1835–January 1838*, 412).
- Tan és a szövetségek 112:10; kiemelés hozzáadva.
- Lásd Orson F. Whitney, *Life of Heber C. Kimball*, 136–37.
- Lásd Orson F. Whitney, *Life of Heber C. Kimball*, 149.
- Tan és a szövetségek 112:21–22; kiemelés hozzáadva.
- „Bár nem kérjük a felmentésünket egy elhívásból, ha a körülményeink változnak, teljesen helyénvaló, hogy jelezzük ezt azoknak, akik az elhívást adták, majd pedig az ő kezükben hagyjuk a döntést” (Boyd K. Packer, “Called to Serve,” *Ensign*, Nov. 1997, 8).
- Lásd 6. fejezet, „Alázat” itt: *Prédikáljátok evangéliumomat! Útmutató a misszionáriusi szolgálathoz* (2008). 120.
- Lásd Charles J. Chaput, *Strangers in a Strange Land* (2017), 14–15; lásd még Rod Dreher, *The Benedict Option* (2017).
- Carl Cederstrom, “The Dangers of Happiness,” *New York Times*, July 19, 2015, SR8.
- Móziás 3:19.
- Lásd *English Oxford Living Dictionaries*, “humblebrag,” en.oxforddictionaries.com.
- Ez bizonyos szempontból összecseng Alma könyvének jellemzésével azokról, akik „mindenféle értékes dolg[ot] szereztek] iparkodásuk által...; [de] felemelkedtek szemeik keveltségében” (Alma 4:6). Megjegyzendő, hogy az álszerénység nem valódi szerénység.
- David Brooks, “Finding a Way to Roll Back Fanaticism,” *New York Times*, Aug. 15, 2017, A23.
- Alma 5:53, 54.
- Mikeás 6:8.
- Lásd Móziás 26:30.
- Lásd Máté 6:12, 15.
- Lásd Móziás 26:31.
- Ahogyan azt Nelson Mandela is mondta: „A haragtartás olyan, mintha mérget innál abban a reményben, hogy attól meghalnak az ellenségeid” (in Jessica Durando, “15 of Nelson Mandela’s Best Quotes,” *USA Today*, Dec. 5, 2013, usatoday.com).
- Ether 12:26, 27; kiemelés hozzáadva.
- Edmund Vance Cooke, “The Eternal Everyday,” *Impertinent Poems* (1907), 21.

Ronald A. Rasband elder
a Tizenkét Apostol Kvórumából

Isteni terv szerint

Az Úr keze vezérel benneteket. Az „isteni terv” szerint Ő jelen van életek apró részleteiben, ahogyan a fő mérföldköveknél is.

Testvérek! Ahogy itt állok most, ezen az inspiráló világméretű általános konferencián, és érzem a belőletek áradó erőt és lelkeséget, önkéntelenül is Péter apostol szavaira gondolok: „[Uram], jó nekünk itt lennünk”¹.

Alma nem pont ezt mondta, miután az Ammonihában élő embereknek prédikált. A város lakosainak gonoszsága miatt távoznia kellett onnan. Hamarosan egy angyal jelent meg neki, és e szavakkal szólott hozzá: „térj vissza Ammonia városába, és ismét prédikálj a város népének”².

Alma „gyorsan” vissza is tért, de most „más úton ment be a városba”³.

„És amint bement a városba, éhes volt, és így szólott egy férfinak: Adnál-e valamit enni Isten egy alázasat szolgálójának?”

És a férfi így szólott hozzá: Én nefita vagyok és tudom, hogy te Isten szent prófétája vagy, mert te vagy az a férfi, akiről egy angyal azt mondta egy látomásban: Fogadd be.”⁴

A férfit Amuleknek hívták.

De vajon Alma csak úgy belebotlott Amulekbe? Nem; nem véletlen egybeesés volt, hogy épp azon az úton ment be a városba, amely e hithű férfinak vezetett, aki később a misszionáriustársa lett.

Neal A. Maxwell elder egyszer kifejtette: „Egyikünk sem használja ki teljes mértékben a baráti körünkből adódó emberi lehetőségeket. Ti és én talán »véletleneknek« nevezzük ezeket a találkozásokat. Érthető a halandók e szóhasználata, azonban a *véletlen* nem helyénvaló szó a mindentudó Isten munkálkodásainak jellemzésére. Ő nem »véletlenszerűen« tesz dolgokat, hanem... az »isteni terv« szerint.”⁵

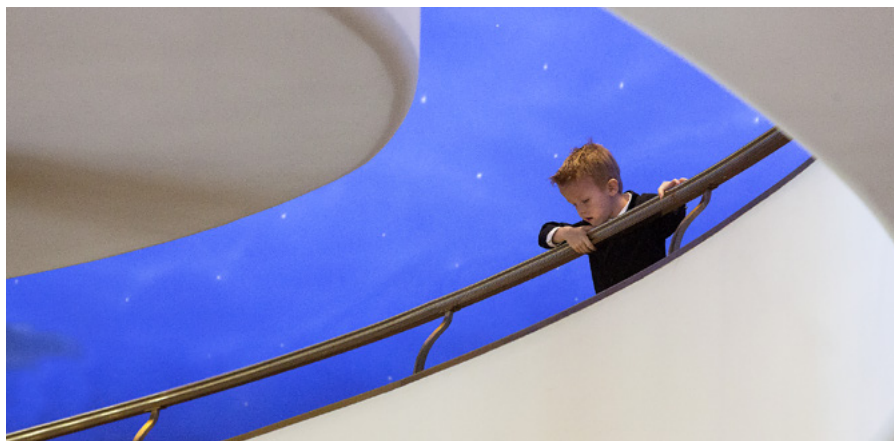
Életünk egy sakkjárához hasonlítható, amelyen az Úr egyik mezőről a másikra mozgat minket – amennyiben fogékonyak vagyunk a lelki készletekre. Visszatekintve láthatjuk az Ő kezét az életünkben.

Ilyen mennyei közbeavatkozást láthatunk akkor is, amikor Nefi visszatér Jeruzsálembe, hogy megszerezze Lábántól a lemezeket. Nefit „akkor a Lélek vezet[te], nem tudván előre a dolgokat, amiket tenn[ie] kell”⁶. Hamarosan ott találta maga előtt Lábánt, részeg bódulatban; Nefi megölte őt, megszerezte a lemezeket, és visszasietett a fivéreihez. Vajon szerencséje volt, hogy épp csak úgy belebotlott Lábánba? Vagy „isteni terv” szerint történt?

Fontos események történnek az evangéliumban és az egyházban, amelyek előreviszik Isten királyságát a földön. Ezek nem véletlenszerűek, hanem Isten terve szerint valók. Ő, aki megalkotta ezt a világot, képes a szavával lecsendesíteni a tengert, és képes úgy terelni Almát és Amuleket, illetve Nefit és Lábánt, hogy épp a megfelelő időben legyenek a megfelelő helyen.

Hasonlóképpen alakulnak bizonyos események és kapcsolatok mindannyiunk életében, amelyek előremozdítják Isten munkáját a földön.

Drága Joseph B. Wirthlin elder mesélt egy alkalomról, amikor Thomas S. Monson elnök ezt mondta neki: „Van egy vezérlő kéz mindenek felett. A dolgok gyakorta nem véletlenül történnek.

Egy nap, amikor majd visszatekintünk életünk látszólagos véletlenjeire, látni fogjuk, hogy talán mégsem voltak annyira véletlenek.⁷

Jó cselekedeteinkről általában csak kevesen tudnak, azonban fel vannak jegyezve a mennyben. Egy nap az igazlelkűség munkája iránti teljes odaadásunk tanújaként állunk majd. Nincs olyan megpróbáltatás vagy csapás, amely meghíúsíthatná Isten boldogságtervét. Igen, az „isteni terv” szerint „reggelre öröm [száll be hozzánk]”⁸. „... eljöttem a világra, hogy Atyám akarátát tegyem”⁹ – tanította Jézus. Kedves fivérek és nőtestvérek, mi is ezért jöttünk.

Saját életutam tapasztalatainak köszönhetően tudom, hogy az Úr úgy mozgat majd minket azon a képzeletbeli sakkjátableán, hogy az Ő munkáját végezzük. Azt, ami véletlenszerűnek tűnik, valójában egy szerető Mennyei Atya felügyeli, aki számon tudja tartani az ember minden hajszáját.¹⁰ Még egy veréb sem esik a földre Atyánk tudta nélkül.¹¹ Az Úr jelen van életünk apró részleteiben, ezek az események és lehetőségek pedig azért adódnak, hogy felkészítsenek minket családunk és mások felemelésére, miközben segítjük Isten királyságát a földön. Ne feledjétek, hogy az Úr így szólt Ábrahámhoz: „kezdettől fogva ismerem a véget; feletted lesz tehát a kezem”¹².

Az Úr olyan otthonba helyezett engem, ahol szerető szüleim voltak. A világ mércéje szerint teljesen átlagemberek voltak: odaadó édesapám teherautó-sofőr volt, anygali édesanyám pedig háztartásbeli anya. Az Úr segített rátalálnom drága feleségemre, Melanie-ra; az Úr készítetett egy üzletembert, aki kedves barátom lett, hogy munkát adjon nekem. Az Úr hívott el, hogy a missziós mezőn szolgáljak, mind fiatal férfiként, mind pedig misszióelnökként; Ő hívott el a Hetvenek Kvórumába; most pedig Ő hívott el az apostoli elhívásba is. Visszatekintve látom, hogy nem én hangoltam össze ezeket a lépéseket, hanem az Úr, éppen úgy, ahogyan összehangolja a fontos lépéseket számotokra és szeretteitek számára is.

Mit keressetek a saját életetekben? Istennek mely csodatételei emlékeztetnek titeket arra, hogy Ő a közelben van, ezt mondván: „Itt vagyok”? Gondoljatok azokra az alkalmakra – melyek akár naponta is megtörténhetnek –, amikor az Úr cselekedett az életetekben, majd pedig újra cselekedett. Tartsátok becsben ezeket olyan pillanatokként, amikor az Úr bízott bennetek és a döntéseitekben. Engedjétek, hogy Ő többet hozzon ki belőletek, mint amire ti magatok képesek vagytok. Tartsátok kincsnak az Ő beavatkozását. A terveinkben bekövetkező változásokat olykor tévutaknak tekintjük az utazásunk során. Gondoljatok ezekre inkább annak első lépéseiként, hogy „az Úr ügyében jártok”¹³.

Néhány hónappal ezelőtt a lányunkánk egy ifjúsági csoporthoz csatlakozva végigjárt számos egyháztörténeti helyszínt. A végső útitervből látta, hogy épp azon a területen mennek majd át, ahol misszionárius fivére, a másik unokánk szolgál. A lányunokánkknak eszé ágában sem volt találkozni a testvérével

a misszióján, de amikor a busz beért a városba, ahol a fivére szolgált, két misszionáriust látott az utcán, akik egyike a testvére volt.

Kíváncsi várakozás töltötte be a buszt, amikor a fiatalok megkérték a sofőrt, hogy álljon félre, hogy a testvérek köszönthessék egymást. Alig egy perc elteltével, könnyek és kedves szavak után a fivér már újra a misszionáriusi kötelessége teljesítésével foglalatzkodott. Később megtudtuk, hogy még öt perce sem volt azon az utcán; egy találkozóról tartottak az autójuk felé.

Mennyei Atyánk képes konkrét szándékok szerint adott helyzetekbe helyezni minket. Megtette már az én életemben, és megteszi a ti életetekben is, ahogyan megtette drága unokáink életében is.

Az Úr mindannyiunkat szeret és becsesnek tart; mindannyiunkkal egyedileg törődik, mindannyiunkhoz suttog, és mindannyiunk felett őrökdi. Ő végtelenül bölcsőbb és erősebb, mint a halandó férfiak és nők. Ismeri a kihívásainkat, a diadalainkat és szívünk igazlelkű vágyait.

Több mint egy éve épp a Templom téren keltem át, amikor az egyik misszionárius nővér hozzám lépett, és ezt kérdezte: „Emlékszik rám? Floridából jöttem.” Megmondta a nevét is: Aida Chilan nővér. Igen, emlékeztem arra, amikor találkoztam vele és a családjával. A cövekelnöke javasolta, hogy látogassuk meg őket. Nyilvánvalóvá vált, hogy a lányuk, Aida miatt vagyunk ott, aki még nem keresztelkedett meg. A látogatásunk után, több mint egy évnyi tanítást és baráti támogatást követően aztán Aida megkeresztelkedett.

Miután pár szót váltottunk a Templom téren, Aida írt nekem egy levelet, amelyben ez állt: „Teljes szívemből tudom, hogy Mennyei Atyánk

mindannyiunkat ismer, és hogy oka van annak, hogy egymás útjába helyez minket. Köszönöm, hogy Ön is egyike volt a misszionáriusaimnak, hogy kinyújtotta felém a kezét és megtalált öt évvel ezelőtt.”¹⁴ Később megírta megtérésének történetét is, beszámolva azokról az „isteni véletlenekről” az életében, amelyek a kereszteléséhez és konfirmálásához, a Templom téri missziójához, és a nemrég valóra vált templomi házasságkötéséhez vezettek.¹⁵

Pusztán véletlen lett volna, hogy a cövekelnök Chilának felé terelt minket, illetve hogy ő és én később összetalalkoztunk a Templom téren? Aida bizonyossága tanúságot tesz arról, hogy mindez az Úr „isteni terve” szerint történt.

Az Úr szeret velünk lenni. Nem véletlen, hogy amikor érzitek a Lelkét, és az első készítmények szerint cselekedtek, akkor érzitek a jelenlétét, ahogyan azt ígérte: „...az arcotok előtt járok majd. Ott leszek a jobb és a bal kezeinken, és Lelkem a szívetekben lesz, angyalaim pedig körülöttetek, hogy hordozzanak.”¹⁶

Mindannyiunk életében történnek hasonló dolgok. Találkozhatunk valakivel, aki ismerősnek tűnik; megújíthatunk egy ismeretséget, vagy közös nevezőre lelhetünk egy idegennel. Amikor ez történik, azzal talán arra emlékeztet minket az Úr, hogy mindannyian valóban testvérek vagyunk. Valójában mindannyian ugyanabban az ügyben munkálkodunk – abban, amit Joseph Smith „Krisztus ügyének” nevezett.¹⁷

Na mármint, miképp illik az önrendelkezésünk az „isteni tervbe”? Választhatunk, hogy követjük-e a Szabadítónkat és az Ő választott vezetőit, vagy sem. Világosan látszik ez a minta a Mormon könyvében, amikor a nefiták elfordultak az Úrtól. Mormon e szavakkal siránkozott:

„És látták, hogy... az Úr Lelke már nem őrzi meg őket; igen, visszahúzódtóluk, mert az Úr Lelke nem lakik szentségtelen templomokban –

Az Úr tehát már nem őrizte meg őket az ő csodálatos és páratlan hatalmával, mert a hitelenség és a rettenetes gonoszság állapotába süllyedtek”¹⁸.

Nem minden, amit az Úr tőlünk kér, függ attól, hogy milyen erősek vagy hithűek vagyunk, illetve hogy mit tudunk. Gondolatok csak Saulra, akit az Úr megállította a Damaszkuszba vezető úton. Rossz irányba haladt az élete – aminek persze semmi köze sem volt az északhoz vagy a délhez. Saul mennyei iránymódosításban részesült. Amikor később már Pál néven lett ismert, apostoli szolgálata azt tükrözte, amit az Úr már tudott: hogy mit képes Pál megtenni és mivé tud válni, nem pedig azt, amire Saulként készült. Ugyanígy tudja az Úr mindannyiunk kapcsán, hogy mit tudunk megtenni és mivé tudunk válni. Mit tanított Pál apostol? „Tudjuk pedig, hogy azoknak, a kik Istent szeretik, minden javokra van, mint a kik az ő végzése szerint hivatalosak.”¹⁹

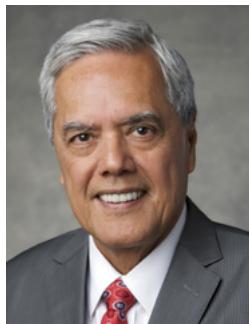
Amikor igazlelkűek és készségesek vagyunk, és megteesszük, amit csak tudunk, amikor törekszünk érdemessé és alkalmassá válni, akkor olyan helyekre jutunk el, amelyenkről álmodni se mertünk, és Mennyei Atyánk „isteni tervének” részét fogjuk képezni. Mindannyiunkban van isteniség. Amikor látjuk, ahogy Isten általunk és velünk munkálkodik, akkor az bátorítson minket, és legyünk hálásak ezért az útmutatásért! Amikor Mennyei Atyánk ezt mondta: „... ez munkám és dicsőségem – hogy véghezvigyem az ember halhatatlanságát és örök életét”²⁰, akkor minden gyermekéről szólt – különösen pedig rólatok.

Az Úr keze vezérel benneteket. Az „isteni terv” szerint Ő jelen van életetek apró részleteiben, ahogyan a fő mérőföldköveknél is. Amint azt a Példabeszédekben olvashatjuk: „Bizodalmad legyen az Úrban teljes elmédből; ...akkor ő igazgatja a te útjaidat.”²¹ Tanúságomat teszem arról, hogy Ő meg fog áldani, fenn fog tartani és békével fog elárasztani titeket. Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Lukács 9:33.
2. Alma 8:16.
3. Alma 8:18.
4. Alma 8:19–20.
5. Neal A. Maxwell, „Brim with Joy” (Brigham Young University devotional, Jan. 23, 1996), 2, speeches.byu.edu.
6. 1 Nefi 4:6.
7. Joseph B. Wirthlin, „Lessons Learned in the Journey of Life,” *Liahona*, May 2001, 38; egy beszédből, melyet Wirthlin elder 1999. november 7-én mondott az Egyházi Oktatási Szervezet esti beszélgetésén a Brigham Young Egyetemen.
8. Zsoltárok 30:6.
9. 3 Nefi 27:13.
10. Lásd Lukács 12:7.
11. Lásd Máté 10:29.
12. Ábrahám 2:8.
13. Tan és a szövetségek 64:29.
14. Aida Chilán levele, 2017. ápr. 20.
15. Aida Chilán levele, 2017. május 30.
16. Tan és a szövetségek 84:88.
17. Lásd *Az egyház elnökeinek tanításai: Joseph Smith* (2007). 367–376.
18. Hélamán 4:24–25.
19. Rómabeliek 8:28.
20. Mózes 1:39.
21. Példabeszédek 3:5–6.

O. Vincent Haleck elder
a Hetvenektől

Az özvegyasszony szíve

Tegyük meg mindazt, ami az özvegyasszony szívéhez szükségeltetik, valóban örvendezve a felmerülő szükségleteket betöltő áldásokban.

A bban az áldásban volt részem, hogy szinte egész felnőtt életem során a Csendes-óceáni-szigeteken élő szentek között szolgálhattam. Ezen elkötelezett szentek hite, szeretete és bámulatos áldozatai sugalmazással, hálával és örömmel töltöttek el engem. Történeteik olyanok, akár a ti történeteitek.

Felmerült bennem, milyen sok hasonlóság van e szentek és az özvegyasszony között, akit a Szabadító figyelt meg, amikor „leülvén... nézi vala, hogy a sokaság miként vet pénzt a perselybe. Sok gazdag pedig sokat vet vala abba.

És egy szegény özvegy asszony is odajövé, két fillért... vete bele.

Akkor előszólítván tanítványait, monda nékik: Bizony mondom néktek, hogy ez a szegény özvegy asszony többet vetett, hogynem mind a többi, a kik a perselybe vetettek vala.

Mert azok... az ő fölöslegükből vetének; ez pedig az ő szegénységéből, a miye csak volt, mind beveté, az ő egész vagyonát.”¹

Annak ellenére, hogy a két filér igen szerény adomány volt, a Szabadító számára az asszony ajándéka a legnagyobb értéket képviselte, mivel mindent odaadott. Abban a pillanatban a Szabadító teljesen megismerte az özvegyasszonyt, hiszen

ajándéka feltárta előtte a szívét. Szeretete és hite olyan mélyreható volt, hogy úgy adott, hogy tudta: szükségletei kielégítettnek majd.

Ugyanezt a szívet láttam a csendes-óceáni-szigeteki szentekben is. E szigetek egyik apró falujában egy idősödő ember és felesége elfogadták a misszionáriusok felhívását, hogy őszintén kérdezzék meg az Urat arról, hogy a tanított leckék vajon igazak-e. A folyamat során fontolóra vették azon kötelezettségek következményeit, amelyeket magukra kell majd venniük, ha az általuk elnyert válasz

a visszaállított evangélium elfogadására indítja őket. Böjtöltek és imádkoztak, hogy megtudják, igaz-e az egyház és a Mormon könyve. Imáikra a válasz édes, de egyúttal zengő megerősítésként érkezett: „Igen! Igaz!”

E tanúbizonyosság elnyerését követően úgy döntöttek, megkeresztelkednek. Ennek az elhatározásnak bizony személyes ára volt. Döntésük és megkeresztelkedésük komoly árat követelt. Elveszítették a munkájukat, feláldozták társadalmi pozíciójukat, fontos barátságok bomlottak fel, és a család támogatása, szeretete és tisztelete is visszahúzódott. Ettől kezdve minden vasárnap elgyalogoltak az egyházba, útközben kínos pillantásokat váltva az ellentétes irányba igyekvő barátokkal és szomszédokkal.

E nehéz körülmények közepette ezt a jóra való testvért megkérdezték, mit érez azon döntésükkel kapcsolatban, hogy csatlakoztak az egyházhoz. Egyszerű és megingathatatlan válasza ennyi volt: „Igaz, nem? A döntésünk egyértelmű volt.”

E két újonnan megtért szent szíve igazán az özvegyasszony szíve volt.

Óhózzá hasonlóan ők is mindenüket odaadták, tudatosan adakozva abból, amiben ők sem bővelkedtek. Hívő szívük és e nehéz időkben is kitartó hitük eredményeként a terheik könnyebbé tétettek. Támogató és szolgáló egyháztagok vették körül és segítették őket, és személyesen erősebbé tétettek saját szolgálatuk által az egyházi elhívásokban.

Miután „mindenüket beveték”, a legnagyobb nap akkor érkezett el számukra, amikor örökkévaló családként összepecsételték őket a templomban. Amiképp az Alma vezetése alatt álló megtérteket, úgy az Úr őket is „megerősítette...”, hogy könnyen el tudják viselni a terheiket, és ők vidáman és türelmesen vetették alá magukat az Úr minden akaratának². Ilyen az özvegyasszony szíve, melyet ez a csodálatos házaspár is példázott.

Hadd említsek meg egy másik esetet is, ahol az özvegyasszonyi szív teljesen megmutatkozott. Szamoán a falusi tanácsokkal dolgozunk, hogy engedélyt kapjunk arra, hogy a misszionáriusok prédikálhassák az evangéliumot. Néhány évvel ezelőtt beszélgettem egy olyan falu főnökével, ahol a misszionáriusok munkáját hosszú-hosszú éveken át tiltották. Beszélgetésünkre röviddel azt követően került sor, hogy a törzsfőnök megnyitotta a falut az egyház számára, engedélyezve a misszionáriusainknak, hogy tanítsák azokat, akiket érdekel az evangélium és annak tanainak megismerése.

Oly sok év után az események e csodálatos fordulata kapcsán felmerült bennem a kérdés, hogy mi idézte elő a törzsfő intézkedését. Megkérdeztem hát, és a főnök, akivel beszélgettem, azt válaszolta: „Az ember egy ideig élhet sötétségben, de mindig elérkezik a pillanat, amikor vágyani kezd arra, hogy a világosságba lépjen.”

A törzsfőnök a falu megnyitásával az özvegyasszony szívét példázta – a szívét, mely meglágyul, amikor megnyilvánul az igazság melegsége és világossága. Ez a vezető hajlandó volt feladni hosszú évek hagyományát, szembeszállni a jelentős ellenkezéssel, és szilárdan kiállni azért, hogy mások áldásokban részesülhessenek. Olyan vezető volt ő, aki népe jólétét és boldogságát tartotta szem előtt, nem pedig a hagyomány, a kultúra vagy a személyes hatalom érdekeit. Feláldozta ezen érdekeket azért, amiről Thomas S. Monson elnök így tanított: „Amint a Szabadító példáját követjük, lehetőségünk nyílik arra, hogy mások életében világosság legyünk.”³

Végezetül hadd osszak meg még egy élményt a csendes-óceáni-szigeteki szentekkel kapcsolatosan, amely mély lelki gyökeret eresztett a lelkembe. Néhány évvel ezelőtt egy új egyházközség püspökének fiatal tanácsosa voltam Amerikai Szamoán. 99 egyháztag tartozott hozzánk, köztük kistermelők, konzervgyári dolgozók, állami alkalmazottak és családjaik. Amikor az Első Elnökség 1977-ben bejelentette, hogy templomot építenek Szamoán, mindannyian hangot adtunk örömünknek és hálánknak. Ha abban az időben valaki el akart jutni a templomba Amerikai Szamoáról, akkor vagy Hawaiiira, vagy pedig Új-Zélandra kellett utaznia. Ez nagyon költséges út volt, amelyet sok hithű egyháztag család nem engedhetett meg magának.

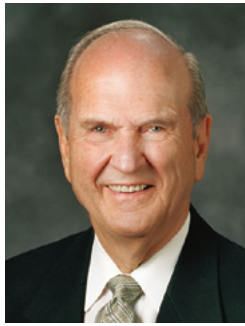
Ebben az időszakban az egyháztagokat arra buzdították, hogy adjanak adományokat a templom építésére létrehozott alap javára. Ennek szellemében püspökségünk megkérte az egyházközség tagjait, hogy imádságos lélekkel fontolják meg, mit adhatnának. Kijelölésre került egy dátum, amikor a családok összejönnek és megteszik

felajánlásukat. Amikor később bizalmasan felnyitottuk az adományokat, püspökségünket megrendítette és megérintette egyházközségünk csodálatos tagjainak hite és nagylelkősége.

Ismerve minden családot és a körülményeiket, mély és maradandó ámulatot, tiszteletet és alázatot éreztem. E felajánlások minden értelemben a modern kori özvegyasszony fillérei voltak, melyet önként adtak abból, amiben ők sem bővelkedtek, örvendezve az Úr szent temploma Szamoán való felépítésének megígért áldásában. E családok mindent, amit csak tudtak, az Úrnak szenteltek, azzal a hittel, hogy nem szűkölködnek majd. Ajándékuk megmutatta az özvegyéhez hasonló szívüket. Minden adományozó lelkesen és örömmel tette ezt, mert a bennük égő özvegyasszonyi szív a hit szemével látta a családjaikra, valamint Szamoá és Amerikai Szamoá minden népére eljövendő nemzedékeken át váró legfőbb áldásokat. Tudom, hogy megszentelt felajánlásukat, özvegyi filléreiket ismeri és elfogadja az Úr.

A két fillérijét adó özvegyasszony szíve olyan szív, mely mindent odaad az áldozathozatalban; a nehézségek, az üldöztetés és az elutasítás eltűrésében; valamint a sokféle teher elviselésében. Az özvegyasszony szíve olyan szív, mely érzékeli, átérzi és ismeri az igazság világosságát, és bármit megad azért, hogy befogadja ezt az igazságot. Segít másoknak is meglátni ugyanezen világosságot, és megtapasztalni az örökkévaló boldogság és öröm ugyanilyen mértékét. Végül pedig az özvegyasszony szívét az a hajlandóság jellemzi, hogy mindent odaad Isten királyságának felépítéséért a földön.

Fogjunk össze világszerte élő szentekként abban, hogy megtegyük mindazt, ami az özvegyasszony szívéhez szívhez szükségeltetik,

Írta: Russell M. Nelson elnök
a Tizenkét Apostol Kvórumának elnöke

valóban örvendezve a felmerülő szükségleteket betöltő áldásokban. Mindannyiunkért szóló imám olyan szívért való könyörgés, mely elviseli terheinket, meghozza a szükséges áldásokat, és készen áll a cselekvésre és az adakozásra. Megígérem, hogy az Úr nem fogja hagyni, hogy hiányt szenvedjete. Az özvegyasszony szíve hálával telt azért, mert a Szabadító „fájdalmak férfiája és betegségek ismerője”⁴ volt, hogy nekünk ne kelljen megízlelni a „keserű poharat”⁵. Gyengeségeink és esendőségeink ellenére, és talán éppen ezek miatt, Ő továbbra is kinyújtja kezét, mely miattunk sebezett meg. Feleml bennünket, ha hajlandók vagyunk az Ő evangéliumának világosságába lépni, befogadni Őt, és engedni, hogy betöltse szükségleteinket.

Bizonyosságomat teszem a nagyszerű szeretetről, amelyet az Úr Jézus Krisztus tanítványaként és követőiként oszthatunk meg. Szeretem és támogatom Thomas S. Monson elnököt Isten prófétájaként a földön. A Mormon könyve egy másik tanúbizonyosság Jézus Krisztusról a világ számára, és mindenkit felhívok, hogy olvassa el és fedezze fel a benne található személyes üzenetet. Mindazok, akik elfogadják az Úr felhívását, hogy jöjjenek Őhozá, békességre, szeretetre és világosságra lelnek. Jézus Krisztus a nagy Példánk és Megváltónk. Csakis Jézus Krisztus és az Ő végtelen engesztelésének csodája révén nyerhetünk örök életet. Erről teszek bizonyosságot az Ő, vagyis Jézus Krisztus szent nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Márk 12:41–44.
2. Móziás 24:15.
3. Thomas S. Monson: Legyetek példa és világosság! *Liahóna*, 2015. nov. 88.
4. Ésaías 53:3.
5. 3 Nefi 11:11.

A Mormon könyve: Milyen lenne nélküle az életetek?

A Mormon könyve egészen csodálatos és egyedülálló módon tanít minket Jézus Krisztusról és az Ő evangéliumáról.

1986-ban meghívtak, hogy tart-
sak egy különleges elő-
adást a ghánai Accra egyik egyetemén.
Több előkelőséggel is találkoztam, köz-
tük egy afrikai törzs királyával. Amikor
az előadás előtt beszélgettem vele, a
király kizárólag a nyelvtudósán keresztül
szólt hozzám, aki fordított nekem. Én
a nyelvtudósának válaszoltam, aki aztán
lefordította válaszomat a királynak.

Az előadásom után odajött hozzám
a király, ez alkalommal a nyelvtudósa
nélkül. Meglepetésemre tökéletes angol-
sággal szólalt meg – a királynő angolján,
teszem hozzá!

Kissé zavartnak tűnt. „Mondja, ki
maga?” – kérdezte.

Azt feleltem: „Jézus Krisztus elrendelt
apostola vagyok.”

A király megkérdezte: „Mit tud taníta-
ni nekem Jézus Krisztusról?”

Én egy kérdéssel válaszoltam:
„Megkérdezhetem, hogy mit tud
már Róla?”

A király válasza arról árulkodott,
hogy komolyan tanulmányozza a Bibliát
és szereti az Urat.

Aztán megkérdeztem, hogy tud-e
Jézus Krisztus szolgálatáról az ősi
Amerika népe között.

Amint az várható volt, nem tudott.

Elmagyaráztam, hogy a Szabadító
a keresztre feszítése és a feltámadá-
sa után meglátogatta az ősi Amerika
népét, akiknek tanította az evangéli-
umát. Megszervezte az egyházát, és
arra kérte a tanítványait, hogy vezes-
senek feljegyzést a köztük végzett
szolgálatáról.

„Ez a feljegyzés – folytattam – az,
amit a Mormon könyveként ismer-
rünk. Egy másik tanúbizonyosság Jézus
Krisztusról. A Szent Bibliához társuló
szentírás.”

Ezen a ponton a királyt *nagyon*
érdekelni kezdte a dolog. A misszió-
elnökhöz fordultam, aki elkísért, és
megkérdeztem, hogy van-e nála egy
plusz példány a Mormon könyvből.
Elő is húzott egyet a táskájából.

Kinyitottam a 3 Nefi 11. fejezeté-
nél, és a királlyal közösen elolvastuk
a Szabadítónak a nefitákhoz intézett
beszédét. Ezt követően odaadtam neki

a Mormon könyvének azt a példányát. Válasza örökre befészkelte magát az elmémbé és a szívembe: „Ha gyémántokat vagy rubinokat adott volna nekem, az sem lenne becsebb számomra az Úr Jézus Krisztusról való ezen további tudásnál.”

A Szabadító 3 Nefiben található szavainak erejét megtapasztalva a király így szólt: „Ha megtérek és csatlakozom az egyházhoz, akkor az egész törzsemet magammal fogom hozni.”

„Ó, Királyom – feleltem –, ez nem így működik. A megtérés személyes kérdés. A Szabadító egyenként szolgált a nefitáknak. Minden egyén maga kap tanúságtételt és bizonyosságot Jézus Krisztus evangéliumáról.”¹

Fivéreim és nőtestvéreim, *ti* mennyire tartjátok becsben a Mormon könyvét? Ha gyémántokat, rubinokat *vagy* a Mormon könyvét kínálnának nektek, melyiket választanátok? Őszintén, *melyik az értékesebb számotokra?*

Ne feledjük, a 2017. áprilisi általános konferencia vasárnap délelőtti ülésén Thomas S. Monson elnök azt kérte tőlünk, hogy „mindannyian imádságos lélekkel tanulmányozzuk a Mormon könyvét mindennap és elmélkedjünk róla”². Sokan meg is fogadták a próféta tankérését.

Riley egy „Isten gyermeke vagyok” könyvjelző segítségével olvassa a Mormon könyvét

Nelson elnök követi Thomas S. Monson elnöknek a 2017. áprilisi általános konferencián elhangzott tanácsát, mely szerint mindennap tanulmányozzuk a Mormon könyvét és elmélkedjünk róla

Elárulom nektek, hogy sem én, sem a nyolcéves Riley nem tudta, hogy valaki fényképez minket. Figyeljétek meg, hogy Riley egy „Isten gyermeke vagyok” könyvjelző segítségével olvassa a Mormon könyvét.

Valami igen erőteljes dolog történik, amikor Isten egy gyermeke igyekszik többet megtudni Róla és az Ő Szeretett Fiáról. Ezeket az igazságokat sehol nem tanítják világosabban és hathatósabban, mint a Mormon könyvében.

Monson elnök hat hónappal ezelőtt elhangzott felhívása óta megpróbáltam követni a tanácsát. Többek között készítettem egy felsorolást arról, hogy *mi* a Mormon könyve, hogy mit *erősít meg*, mit *cáfol*, mit *teljesít be*, mit *tisztáz* és mit *nyilatkoztat ki*. Jó meglátásokkal szolgált és lelkesítő volt ezeken a lencséken keresztül nézni a Mormon könyvét. Mindannyiútoknak javaslom.

Ez alatt a hat hónap alatt különböző csoportokat – többek között Fivéreimet a Tizenkettek Kvórumában, misszionáriusokat Chilében, valamint Argentínában összegyűlt misszióelnököket a feleségükkel – arra szólítottam fel, hogy gondoljanak át három, egymáshoz kapcsolódó kérdést, amire most titeket is megkérlek:

Először is, milyen lenne az életetek a Mormon könyve *nélkül*? Másodszor, mi az, amit *nem tudnátok*? És harmadszor, mi az, amitek *nem lenne*?

Ezeknek a csoportoknak a lelkes válaszai egyenesen a szívükből jöttek. Többek között azt mondták:

„A Mormon könyve nélkül oly *sok* dologgal kapcsolatban összezavarnának engem az egymással ellentétes tanítások és vélemények. Olyan lennék, mint azelőtt, hogy rátaláltam volna az egyházra, amikor tudás, hit és remény után kutattam.”

Másvalaki így nyilatkozott: „Nem tudnám, milyen szerepet játszhat életemben a Szentlélek.”

Megint más: „Nem lennék tisztában a földi céloommal.”

Egy másik válasz így hangzott: „Nem tudnám, hogy folyamatos fejlődés van ezen élet után is. A Mormon könyve miatt tudom, hogy valóban van élet a halál után. Ez a végső cél, amely felé törekszünk.”

Ez utóbbi megjegyzés felidézte bennem, hogy milyen volt az életem évtizedekkel ezelőtt fiatal sebész rezidensként. A sebész egyik komoly feladata esetenként az, hogy tájékoztassa a

újjászületni. A Mormon könyvből ismereteket szerzünk a szétszórta Izráel összegyűjtéséről. Megtudjuk, hogy miért vagyunk itt a földön. Más igazságokkal együtt ezeket is bármely más könyvnél hathatósabban és meggyőzőbben tanítja a Mormon könyve. A Mormon könyvében ott van Jézus Krisztus evangéliumának teljes ereje. Pont.

A Mormon könyve rávilágít a Mester tanításaira, miközben az ellenség taktikáit is felfedi.⁷ A Mormon könyve igaz tant tanítva eloszlatja a hamis vallási hagyományokat – például a csecsemőkeresztelek téves gyakorlatát.⁸ A Mormon könyve célt ad az életnek azzal, hogy az örök élet és a „soha véget nem érő” boldogság⁹ lehetőségének átgondolására buzdít minket. A Mormon könyve összezúzza az abba vetett hamis hitet, hogy a gonoszságban lehet boldogság¹⁰, és hogy csupán egyéni jóság szükséges az Isten színe elé való visszatéréshez.¹¹ Örökre eltörli azt a hamis elképzelést, hogy a kinyilatkoztatás a Bibliával véget ért, és hogy a mennyek napjainkban zárva vannak.

Amikor a Mormon könyvére gondolok, a *hatalom* szó jut eszembe. A Mormon könyve igazságainak *hatalmukban áll* meggyógyítani, megvigasztalni, helyrehozni, megsegíteni, megerősíteni, gyámolítani és felvidítani a lelkünket.

Drága testvéreim, megígérem nektek, hogy ha *mindennap* imádságos lélekkel tanulmányozzátok a Mormon könyvét, akkor *mindennap* jobb döntéseket fogtok hozni. Megígérem, hogy ha átgondoljátok, amit tanulmányoztok, akkor meg fognak nyílni a menny ablakai, és válaszokat fogtok kapni a saját kérdéseitekre, valamint útmutatást a saját életetekre vonatkozóan. Megígérem nektek, hogy ha naponta megmerítkeztek a Mormon könyvében,

családot egy szeretettük távozásáról. Az egyik kórházban, ahol dolgoztam, kialakítottak egy különleges, kipárnázott falú kis helyiséget, ahol a családtagokkal közölték az ilyen híreket. Voltak, akik azzal juttatták kifejezésre a gyászukat, hogy e kipárnázott falakba verték a fejüket. Ó, mennyire szerettem volna megtanítani nekik, hogy a halál – bár a hátramaradt szeretetteknek nehéz – szükséges részét képezi halhatatlan létezésünknek. A halál teszi számunkra lehetővé a továbblépést a következő világba.³

A kérdésemre kapott egy másik válasz ez volt: „Nem is volt addig életem, amíg el nem olvastam a Mormon könyvét. Bár egész életemben imádkoztam és eljártam az egyházam gyűléseire, a Mormon könyve segített nekem első alkalommal valóban kapcsolatba kerülni Mennyei Atyámmal.”

Másvalaki azt mondta: „A Mormon könyve nélkül nem érteném, hogy a Szabadító nem csupán szenvedett a bűneimért, hanem meg tudja gyógyítani a fájdalmaimat és a bánatomat is.”⁴

Megint más: „Nem tudnám, hogy vannak prófétáink, akik vezetnek minket.”

Egész életünket megváltoztató élmény lehet az, ha rendszeresen megmerítkezünk a Mormon könyve igazságaiiban. Az egyik misszionárius

unokánk, Olivia Nelson nővér megígérte egy érdeklődőnek, hogy ha naponta olvassa a Mormon könyvét, akkor jobb eredményt fog elérni az egyetemi vizsgáin. És ez így is lett.

Drága testvéreim, bizonyoságot teszek arról, hogy a Mormon könyve valóban Isten szava. Benne vannak a válaszok az élet legsürgetőbb kérdéseire. Krisztus tanát tanítja.⁵ Kifejt és tisztáz sok olyan „világos és értékes”⁶ igazságot, amely elveszett az évszázadok múlásával és a Biblia számos fordítása során.

A Mormon könyve adja a rendelkezésre álló legteljesebb és leghitelesebb ismereteket Jézus Krisztus engeszteléséről. Megtanítja, valójában mit jelent

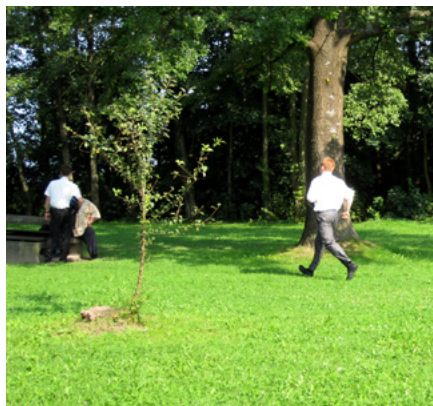
Nelson elnök unokája, Olivia

akkor be lesztek oltva napjaink gonoszágaival, még a pornográfia gyötrő fekélyével és egyéb agytompító függőségekkel szemben is.

Amikor valakitől – magamat is beleértve – azt hallom: „Tudom, hogy a Mormon könyve igaz”, legszívesebben így kiáltanék fel: „Ez szép, de nem elég!” A szívünk legmélyén¹² kell éreznünk azt, hogy a Mormon könyve *minden* kétséget kizáróan Isten szava. Olyan mélyen át kell éreznünk ezt, hogy egyetlen napot se akarjunk már nélküle élni. Brigham Young elnök szavait idézve „hét vihar hangján szeretnék szólni, hogy felrázzam az embereket”¹³, hogy ráébredjenek a Mormon könyve igazságára és hatalmára.

Olyanoknak kell lennünk, mint ez az Európában szolgáló fiatal misszionárius, aki oly mélyen átérezte a Mormon könyve igaz voltát, hogy szó szerint odarohant e szent feljegyzés egy példányával ahhoz a férfihoz a parkban, akire a társával épp rátaláltak.

Bizonyoságot teszek arról, hogy Joseph Smith ezen utolsó adományozási korszak prófétája volt és ma is az. Ő volt az, aki Isten ajándéka és hatalma által lefordította ezt a szent könyvet. Ez az a könyv, amely segíteni

Egy fiatal misszionárius rohan, hogy megossza a Mormon könyvét egy férfival a parkban

fog felkészíteni a világot az Úr második eljövételére.

Bizonyoságot teszem, hogy Jézus Krisztus a mi élő Istenünk szó szerinti és élő Fia. Ő a mi Szabadítónk, Megváltónk, nagy Példaképünk és Szószólónk az Atyánál. Ő volt a megígért Messiás, a halandó Messiás, és Ő lesz a milleniumi Messiás. Teljes lelkemmel bizonyoságot teszek arról, hogy a Mormon könyve egészen csodálatos és egyedülálló módon tanít minket Jézus Krisztusról és az Ő evangéliumáról.

Tudom, hogy Thomas S. Monson elnök Isten prófétája ma a földön. Teljes szívemből szeretem és támogatom őt. Erről teszek bizonyoságot Jézus Krisztus szent nevében, ámen. ■

Nelson elnök Mormon könyve listái

A Mormon könyve:

- Egy másik tanúbizonyosság Jézus Krisztusról. Főbb szerzői – Nefi, Jákób, Mormon, Moróni – és a fordítója, Joseph Smith is *mind* szemtanúi voltak az Úrnak.
- Feljegyzi szolgálatát annál a népnél, mely az ősi Amerikában élt.
- Igaz, amint azt maga az Úr tanúsította.

A Mormon könyve *kijelenti*:

- Mennyei Atyánk és az Ő Szeretett Fia, Jézus Krisztus egyéni azonosságát.
- Ádám bukásának szükségességét és Éva bölcsességét, hogy az embereknek örömlük lehessen.

A Mormon könyve *cáfolja* a következő elképzeléseket:

- A kinyilatkoztatás a Bibliával véget ért.
- A csecsemőknek szükségük van a keresztkelésre.
- A gonoszságban boldogságra lehet lelni.
- Az egyéni jóság elegendő a felmagasztaláshoz. (szertartások és szövetségek szükségesek)
- Ádám bukása bemocskolta az emberiséget az „eredendő bűnnel”.

A Mormon könyve *beteljesíti* az alábbi bibliai próféciákat:

- „Más juhait” is hallani fogják az Úr hangját.
- Isten „csodálatosan” cselekszik majd, „nagyon csodálatosan”, „a porból” szólva.
- „Júda fája” és „József fája” eggyé lesz.
- A szétszórta Izrael „az utolsó időkben” összegyűjtetik, és ennek módját is elárulja.

- József ága örökségének földje az amerikai félteke.

A Mormon könyve *tisztázza* az alábbiak megértését:

- A halandóság előtti létünk.
- A halál, és hogy az elengedhetetlen részét képezi Isten nagyszerű boldogságtervének.
- A halandóság előtti lét a paradicsomban kezdődik.
- A feltámadt test a lélekkel egyesülve halhatatlan lényvé válik.
- Az Úr a tetteink és a szívünk vágyai szerint fog megítélni minket.
- A szertartások – például a keresztkelés, az úrvacsora, a Szentlélek adományozása – végzésének megfelelő módja.
- Jézus Krisztus engesztelése.
- A feltámadás.
- Az angyalok fontos szerepe.
- A papság örökkévaló természete.
- Ahogyan az emberi viselkedésre nagyobb hatással van az ige ereje, mint a kard ereje.

A Mormon könyvekoraiban ismeretlen tudást nyilatkoztat ki:

- Jézus Krisztus születése előtt is végeztek keresztkeléseket.
- Az ősi Amerikában is épültek templomok és használták is őket.
- József, Izrael 11. fia előre látta Joseph Smith prófétai szerepét.
- Nefi (Kr.e. 592-ben) előre látta Amerika felfedezését és gyarmatosítását.
- A Bibliának világos és értékes részei elvesztek.
- Krisztus világossága mindenkinek megadatik.
- A személyes önrendelkezés fontossága és annak szükségessége, hogy minden dologban legyen ellentét.
- Figyelmeztetés „titkos összeesküvésekre”.

JEGYZETEK

1. Lásd 3 Nefi 17:9–12.
2. Thomas S. Monson: A Mormon könyve hatalma. *Liahóna*, 2017. máj. 87.
3. Lásd Alma 42:8.
4. Lásd Alma 7:11–12.
5. Lásd például 2 Nefi 31:2–21.
6. Lásd 1 Nefi 13:29–33.
7. Lásd 2 Nefi 26–33.
8. Lásd Moróni 8:11–15.
9. Móziás 2:41; lásd még Alma 28:12.
10. Lásd Alma 41:10–11.
11. Különleges szent szertartásokra és szövetségekre is szükség van.
12. Lásd Alma 13:27.
13. Lásd: Az egyház elnökeinek tanításai: Brigham Young (1997). 299, 17. A templomi és családtörténeti munka fontosságára utalt.

Dale G. Renlund elder
a Tizenkét Apostol Kvórumából

A papság, valamint a Szabadító engesztelő hatalma

Ahhoz, hogy megvalósulhassanak Mennyei Atyánk céljai, Krisztus engesztelő hatalmát Isten minden gyermeke számára elérhetővé kell tenni. A papság az, ami úgymond szállítja ezeket a lehetőségeket.

Képzeljétek el velem együtt, ahogyan egy rakétát épp kiszállítanak a felszállóhelyre, hogy előkészítsék a felbocsátásra. Most képzeljétek el a begyűjtést. Az irányított égéssel égő üzemanyag forró gázzá alakul, amely kilövell, így biztosítva a kellő tolóerőt, amellyel a rakéta a levegőbe emelkedik. Végül képzeljétek el a rakéta csúcsában utazó rakományt, melynek értéke csakis akkor realizálódik igazán, amikor elér oda, ahova kell, és úgy működik, ahogyan kell. Nem kell rakétatervező mérnöknek lenni ahhoz, hogy megértsük: vajmi kevés értékkel bír egy méregdrága, világszintű kommunikációs műhold, ha a raktárban porosodik. A rakéta küldetése egyszerűen annyi, hogy célba juttassa a rakományát.

Ma este szeretném *az általunk viselt papságot* egy rakétához hasonlítani, *a Szabadító engesztelő hatalmából való részesülés lehetőségét* pedig a rakéta által hordozott rakományhoz.

Engesztelő áldozata révén Jézus Krisztusnak hatalmában áll és

felhatalmazása van az egész emberiség megváltására. Ahhoz, hogy engesztelő hatalmát hozzáférhetővé tegye, hatalma és felhatalmazása egy részét átadta a földön élő embereknek. Ezt az átadott hatalmat és felhatalmazást nevezzük *papságnak*. A papság lehetővé teszi

a papságviselőknek, hogy segítsék Mennyei Atyánkat és Jézus Krisztust az Ő munkálkodásukban – hogy véghezvigyék Isten gyermekeinek szabadítását és felmagasztosulását. Azért teszi ezt, mert ezáltal lehetőséget biztosít Isten gyermekeinek arra, hogy részesüljenek a Szabadító engesztelő hatalmának áldásaiban.

Jézus Krisztus engesztelő hatalma létfontosságú, mivel segítség nélkül egyikünk sem térhet vissza mennyei otthonunkba. A halandóságban elkerülhetetlen, hogy hibázzunk és megszegjük Isten törvényeit. Beszennyez minket a bűn, és így nem juthatunk vissza, hogy Isten jelenlétében éljünk. Szükségünk van a Szabadító engesztelő hatalmára, hogy megbékíthessünk Mennyei Atyánkkal. Jézus Krisztus szétszakította a fizikai halál kötelékeit, ezzel lehetővé téve a feltámadást mindenki számára. Megbocsátást kínál a bűnökre, az evangéliuma törvényeinek és szertartásainak való engedelmesség feltételével. Rajta keresztül nyílik meg a felmagasztosulás lehetősége. A teremtés legfontosabb rakománya az a lehetőség, hogy

kiaknázzuk a Szabadító engesztelő hatalmának áldásait.

Ahhoz, hogy megvalósulhassanak Mennyei Atyánk céljai, Krisztus engesztelő hatalmát Isten minden gyermeke számára elérhetővé kell tenni.¹ A papság az, ami úgymond szállítja ezeket a lehetőségeket. Ez a rakéta. A papság létfontosságú, mivel a szükséges szertartások és szövetségek egyedül annak felhatalmazása által jöhetnek létre a földön. Ha a papság nem juttatja célba a lehetőséget, hogy az emberek kiaknázzák a Szabadító engesztelő hatalmát, akkor mi célból létezik? Vajon csupán egy bonyolult, figyelemfelkeltő tűzijáték lenne? Isten szándékai szerint a papság többre használandó pusztán egy vasárnapi tanításnál vagy egy szolgálati lehetőségnél. Azt szeretné, ha általa célba jutna a rakomány.

A rakéták apró hibái a küldetés kudarcát okozhatják. Egy rugalmasságát vesztett tömítés vagy az anyagfáradás a rakéta meghibásodását eredményezheti. Hogy megvédje a papságot az átvitt értelmű merev tömítésektől és anyagfáradástól, Isten óvintézkedéseket tett mind annak átruházását, mind pedig használatát illetően.² A papság átruházását papsági kulcsok védik: az elnöklés kulcsai, melyek megadták az embernek.³ Hasonlóképpen a használatát is papsági kulcsok és szövetségek védik, amelyeket a papságviselő magára vesz. Ennélfogva a papság használatát a papsági kulcsok és szövetségek kormányozzák. Az ember papsági megbízása egyénileg adatik, és nem független a viselőjétől;⁴ a papság nem valamiféle önrendelkező hatalom alaktalan forrása.

Mind az ároni, mind a melkisédi papságot szövetség által nyerik el.⁵ Isten szabja meg a feltételeket, az ember pedig elfogadja azokat. Tágabb értelemben a papságviselő

szövetségben fogadják, hogy segítséget nyújtanak Istennek az Ő munkájában. Eme adományozási korszak kezdetén Jézus Krisztus elmagyarázta, hogy a papsági szövetség „a ti javatokra lett megerősítve rajtatok, és nem csak a ti javatokra, hanem az egész világ javára. ... mivel nem jönnek énhozzám”⁶.

E tanítás szerint a papság célja az, hogy Krisztushoz hívjon másokat azáltal, hogy segít nekik befogadni a visszaállított evangéliumot. Azért kaptuk a papságot, hogy segíthessünk Mennyei Atyánk gyermekeinek felszabadulni a bűn terhe alól, és olyanná válni, mint Ő. A papságon keresztül megnyilvánul az isteniség hatalma mindazok életében, akik megkötik és betartják az evangélium szövetségeit, valamint részesülnek a velejáró szertartásokban.⁷ Ily módon térünk mindnyájan Krisztushoz, tisztulunk meg és békéltetünk meg Istennel. Krisztus engesztelő hatalma hozzáférhetővé válik a papságon keresztül, amely célba juttatja a rakományt.

Az Istennel kötött szövetségek komolyak és ünnepélyesek. Az ember felkészülten, megfelelő ismeretekkel

bírva és azzal a szándékkal lépjen efféle szövetségekre, hogy be is tartja azokat. A szövetség az egyén fogadalmává válik. A brit drámaíró, Robert Bolt szavait kölcsönözve, az ember csak akkor köt szövetséget, amikor igen kivételesen szeretné elkötelezni magát egy ígéret mellett. Azonos szintre emeli az ígéret igazságát és a saját erényét. Amikor az ember szövetséget köt, akkor önmagát a saját, csészét formáló kezeiben tartja, mint a vizet. Ha szétnyitja az ujjait, akkor ne is remélje, hogy újra rátalál önmagára. A szövetségsegzőnek nincs többé énje, amit elkötelezhetne, se biztosítéka, amit nyújthatna.⁸

Az áronipapság-viselő szövetséget köt arra, hogy elkerüli a gonoszt, segít másoknak megbékélni Istennel, és felkészül a melkisédi papság elnyerésére.⁹ E szent feladatoknak tesz eleget akkor, amikor tanít, keresztel, megerősíti az egyháztagokat, és felkér másokat az evangélium befogadására. Ezek az ő „rakétafunkciói”. Cserébe Isten reménységet, megbocsátást, az angyalok szolgálatátétét, valamint a bűnbánat és a keresztelés evangéliumának kulcsait ígéri.¹⁰

A melkisédekipapság-viselő szövetséget köt arra, hogy eleget tesz az ároni papsággal kapcsolatos feladatoknak, és felmagasztalja a melkisédeki papságban kapott elhívását.¹¹ Azzal teszi ezt, hogy betartja a szövetséghez kapcsolódó parancsolatokat. E parancsolatok között szerepelnek a következők: „szorgalmasan [szívlelje meg] az örök élet szavait” azáltal, hogy „minden olyan szó szerint [él], amely Isten szájából előjön”¹², tegyen bizonyosságot Jézus Krisztusról és az Ő utolsó napi munkájáról¹³, ne kérkedjen önmagával¹⁴, és váljon a Szabadító barátjává, úgy bízva Őbenne, ahogyan azt egy barát teszi.¹⁵

Cserébe Isten megígéri, hogy a melkisédeki papság viselője megkapja az Isten rejtelseinek megértéséhez szükséges kulcsokat. Tökéletessé válik majd, hogy megállhasson Isten színe előtt. Képes lesz betölteni a szerepét a szabadítás munkájában. Jézus Krisztus elő fogja készíteni az utat a papságviselő előtt, és vele lesz. A Szentlélek a papságviselő szívében lakozik majd, és angyalok hordozzák majd őt. Teste megerősödik és megújul. Ábrahám áldásainak örökösévé válik, és feleségével együtt örökostársává lesz Jézus Krisztusnak a Mennyei Atya királyságát illetően.¹⁶ „Igen nagy és becses ígéretetek” ezek.¹⁷ Elképzelni sem lehet nagyobbakat.

Minden férfi számára, aki megkapja a melkisédeki papságot, Isten esküvel erősíti meg szövetséges ígéreteit.¹⁸ Ez

az eskü egyedül a melkisédeki papságra vonatkozik¹⁹, és Isten teszi az esküt, nem a papságviselő²⁰. Mivel ezt a páratlan helyzetet Isten mennyei hatalma és felhatalmazása kíséri, Ő esküt alkalmaz, a leghathatósabb nyelvezetet hívja segítségül, amelyet csak tud, hogy biztosítson minket ígéreteinek kötelező és visszafordíthatatlan természetéről.

Súlyos következményekkel jár a papsági szövetségek megszegése, illetve az azoktól való teljes elfordulás.²¹ Ha valaki félvállról veszi vagy közönyös egy papsági elhívásban, az éppen olyan, mintha anyagfáradást idézne elő a rakéta valamely alkotóelemében. Ez kockára teszi a papsági szövetséget, mert a küldetés kudarcához vezethet. Az Isten parancsolatai iránti engedtlenség felbontja a szövetséget. A hajthatatlan, bűneit meg nem bánó szövetségsgzegő számára visszavonásra kerülnek az ígért áldások.

Sok éve történt, hogy még teljesebben megértettem, milyen kapcsolatban áll egymással „a papság” rakétája és „a Szabadító engesztelő hatalmából való részesülés lehetőségének” rakomány. Az egyik hétvégén két megbízásom volt. Az egyikben létre kellett hoznom egy ország első cövekét, a másikban pedig interjút kellett tartanom egy fiatalemberrel, és amennyiben mindent rendben találtam, visszaállítanom a papságát és a templomi áldásait. Ez a harmincéves férfi kamaszkora vége felé csatlakozott az egyházhoz.

Tiszteletre méltó missziót teljesített. Amikor azonban hazatért, eltévelyedett, és elveszítette az egyháztagságát. Néhány évvel később „magába szállt”²², és szeretetteljes papsági vezetők, valamint kedves egyháztagek segítségével bűnbánatot tartott, majd pedig keresztelés útján újra felvették az egyháztagek sorába.

Később papsága és templomi áldásai visszaállításáért folyamodott. Szombat délelőtt 10 órára beszéltek meg a találkozót a gyülekezeti házban. Mikor más, korábbi interjúk miatt odaértem, már ő is ott volt. Annyira izgatott volt, amiért újból viselheti a papságot, hogy alig tudott várni.

Beszélgésünk során megmutattam neki a levelet, amely szerint Thomas S. Monson elnök személyesen tekintette át a kérvényét, és engedélyezte az interjút. Ez a máskülönben higgadt fiatalember könnyekre fakadt. Akkor elmondtam neki, hogy interjúnk időpontjának semmi hivatalos jelentősége nem lesz az életében. Kérdő kifejezés ült ki az arcára. Tájékoztattam arról, hogy miután visszaállítom az áldásait, a tagsági feljegyzésén csupán az eredeti keresztelés, konfirmálás, papsági elrendelés és felruházás dátuma fog megjelenni. Ismét sírva fakadt.

Megkértem, olvasson fel egy részt a Tan és a szövetségekből:

„Íme, aki megbánta bűneit, annak megbocsáttatik, és én, az Úr, nem emlékszem azokra többé.

Erről tudhatjátok, hogy valaki megbánta-e bűneit – íme, beismeri és elhagyja azokat.”²³

Harmadszor is könnybe lábadt a szemem. Azután kezeimet a fejére helyeztem, és Jézus Krisztus nevében és a melkisédeki papság felhatalmazása által, valamint az egyház elnökének jóváhagyásával visszaállítottam a papságát és a templomi áldásait.

Mérhetetlen öröm vett erőt mindkettőnkön. Tudta, hogy ismét felhatalmazást kapott Isten papságának viselésére és gyakorlására. Tudta, hogy templomi áldásai újra teljes mértékben érvényben vannak. Léptei könnyedek voltak, és ragyogó világosság övezte. Nagyon büszke voltam rá, és valamelyest átéreztem, milyen büszke lehet rá a Mennyei Atya is.

Ezt követően megszervezésre került a cövek. A gyűléseket megtöltötték a lelkes, hithű szentek, és támogatásra került a csodálatos cövekelnökség. Számomra azonban az ország első cövekének létrehozásának történelmi jelentőségű eseményét elhomályosította az az öröm, amelyet e fiatal ember áldásainak visszaállítása felett éreztem.

Felismertem, hogy egy cövek megszervezésének – vagy Isten papsága bármely módon való használatának – célja az, hogy segítsen Mennyei Atyánknak és Jézus Krisztusnak az Ő munkájukban: lehetőséget biztosítani Isten minden egyes gyermeke számára a megváltásra és a felmagasztosulásra. A rakomány célba juttatására megalkotott rakétához hasonlóan a papság is célba juttatja Jézus Krisztus evangéliumát, lehetővé téve mindenki számára, hogy szövetségeket kössön és részesüljön az e szövetségeket kísérő szertartásokban. „Krisztus engesztelő vér[e]”²⁴ ezzel alkalmazhatóvá válik az életünkben, amikor megtapasztaljuk a Szentlélek megszentelő hatását, és elnyerjük Isten megígért áldásait.

Azonkívül, hogy engedelmeskedtek az evangélium törvényeinek és szertartásainak, arra kérlek benneteket, kössétek meg és tartsátok be a papság szövetségeit. Részesüljétek Isten esküjében és ígéretében. Magasztaljátok fel papsági felelősségeiteket, hogy segítségére legyetek Mennyei Atyánknak és Jézus Krisztusnak. Használjátok a

papságot úgy, hogy segítetek célba juttatni valaki más számára a lehetőséget, hogy kiaknázza a Szabadító engesztelő hatalmát. Ha így tesztek, hatalmas áldásokban részesültök majd ti is és a családotok is. Bizonyoságot teszek arról, hogy a Megváltó él, és hogy Ő irányítja ezt a munkát. Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Lásd 1 Nefi 11:31; 2 Nefi 2:8.
2. Lásd Tan és a szövetségek 121:36.
3. Lásd Tan és a szövetségek 42:11; lásd még Dallin H. Oaks: A papság kulcsai és felhatalmazása. *Liahóna*, 2014. máj. 49.
4. Lásd Tan és a szövetségek 124:95, 130, 132. A papság, amelyet az ember megkap, éppen úgy nem független tőle, ahogy Krisztus engesztelő hatalma sem független Krisztustól.
5. Az alacsonyabb papsággal kapcsolatos szövetségre utalnak a következő szentírások: 4 Mózes 25:10–13; Nehémiás 13:29; továbbá Malakiás 2:2–8. A melkisédeki papsággal kapcsolatos szövetségre utalnak a következő szentírások: Joseph Smith fordítás, 1 Mózes 14:26–37 (a Kalauz a szentírásokhoz 224–225. oldalán); Zsoltárok 110:1, 4; és Tan és a szövetségek 84:39–42. Lásd még: Bruce R. McConkie, “The Doctrine of the Priesthood,” *Ensign*, May 1982, 32–34.

6. Tan és a szövetségek 84:48, 50.
7. Lásd Tan és a szövetségek 84:19–21.
8. Lásd Robert Bolt, *A Man for All Seasons: A Play in Two Acts* (1990), xiii–xiv, 140.
9. Lásd 4 Mózes 25:12–13; Nehémiás 13:29; Ezékiel 34:2–6; Malakiás 2:2–9; Tan és a szövetségek 13:1; 20:46–59; 84:33–40.
10. Lásd Zsidók 7:19; Tan és a szövetségek 84:26–27.
11. Lásd Tan és a szövetségek 84:33.
12. Lásd Tan és a szövetségek 84:43–44.
13. Lásd Tan és a szövetségek 84:61–62.
14. Lásd Tan és a szövetségek 84:73.
15. Lásd Tan és a szövetségek 84:77–88.
16. Lásd Joseph Smith fordítás, 1 Mózes 14:26–37 (a Kalauz a szentírásokhoz 224–225. oldalán); Zsidók 7:11; Tan és a szövetségek 84:19, 33–34, 38, 42, 77–88.
17. 2 Péter 1:4.
18. Lásd Joseph Smith fordítás, 1 Mózes 14:27–31 (a Kalauz a szentírásokhoz 224–225. oldalán); Zsoltárok 110:1, 4; Joseph Smith Translation, Hebrews 7:19–21 (in the Bible appendix); Tan és a szövetségek 84:33–40, 48.
19. Lásd *The Teachings of Ezra Taft Benson* (1988), 223; Joseph Fielding Smith, in Conference Report, Apr. 1970, 59; *Teachings of the Prophet Joseph Smith*, sel. Joseph Fielding Smith (1976), 323.
20. Nincs szentírásbeli utalás vagy feljegyzés arról, hogy a papságban részesülő személy esküt tenne, amikor megkötö a melkisédeki papság szövetségét. A következő szentírásokban Isten teszi az esküt, amikor szövetséget köt a papság elnyerőjével: Joseph Smith fordítás, 1 Mózes 14:27–31 (a Kalauz a szentírásokhoz 224–225. oldalán); Zsoltárok 110:1, 4; Zsidók 7:21, valamint Tan és a szövetségek 84:40. Bruce R. McConkie elder ezt mondta: „Az Úr esküvel esküszik a saját nevében..., hogy mindenki, aki betartja a melkisédeki papsággal kapcsolatban kötött szövetséget, örökölni fog, elnyer és birtokol majd minden dolgot az ő örökkévaló királyságában. [...] Isten esküvel fogadta, hogy Krisztus felmagasztosulást fog nyerni, és újra esküszik, amikor mi egyenként megkapjuk a melkisédeki papságot, hogy hasonló felmagasztosulásban lesz részünk, amennyiben igazak és hűek vagyunk minden dologban” (“The Doctrine of the Priesthood,” *Ensign*, May 1982, 33).
21. Lásd Tan és a szövetségek 84:41–42. A bűnbánat mindig lehetséges azoknak, akik hajlandók változni. Lásd például Dale G. Renlund: Bűnbánat: az örömteli választás. *Liahóna*, 2016. nov. 121–124.
22. Lukács 15:17.
23. Tan és a szövetségek 58:42–43.
24. Móziás 4:2.

David F. Evans elder
a Hetvenektől

Az igazság minden dolgot illetően

Mindegyikünknek személyes felelőssége van abban, hogy megtegye azt, ami az erős bizonyság megszerzéséhez és megtartásához szükséges.

Azzal a reménnyel és hittel érkezünk ma este, hogy mire távozzunk innen, valamilyen módon megerősít és megáld bennünket a Szentlélek, aki az igazságot tanítja.¹ Én az egyéni igazságkeresésünkről szeretnék szólni.

Fiatal férfiként számos kérdésem volt az egyházzal. Néhány kérdésem őszinte volt. Néhány viszont nem volt az, csupán mások kételyeit tükrözte.

A kérdéseimet gyakran beszéltem meg édesanyámmal. Biztos vagyok benne, hogy érezte, hogy számos kérdésem őszinte és szívből jövő volt. Gondolom, egy kicsit csalódott volt, amikor kevésbé őszinte, inkább okoskodó kérdéseket tettem fel. Viszont soha nem szólt le azért, mert kérdéseim voltak. Meghallgatta és megpróbálta megválaszolni őket. Amikor azt érezte, hogy annak ellenére is maradtak kérdéseim, hogy ő már minden tőle telhetőt elmondott, akkor valahogy így fogalmazott: David, ez jó kérdés. Mi lenne, ha addig is, amíg *te* a válaszok megtalálása érdekében kutatsz és olvasol és imádkozol, *te* megtennéd mindazt, amiről tudod, hogy tenned kell, és nem tennél olyat, amiről tudod, hogy nem

kellene?” Ez fektette le az én igazságkeresésem mintáját. Tanulmányozás, ima és a parancsolatok betartása által rájöttem, hogy minden fontos kérdésemre létezik válasz. Arra is rájöttem, hogy néhány kérdés kitartó hitet, türelmet és kinyilatkoztatást igényel.²

Anya az én vállamra helyezte a hit kifejlesztésének és a válaszok megtalálásának felelősségét. Tudta,

hogy a fontos válaszok akkor fognak érkezni, ha a Mennyei Atya által előírt módon keresem az igazságot. Tudta, hogy rá kell találnom az igazságra. Tudta, hogy őszintének kell lennem a kérdéseimben, és készen kell állnom annak megfelelően cselekedni, amiről már tudom, hogy igaz. Tudta, hogy tanulmányozásra és imádkozásra van szükségem, és hogy nagyobb türelmet kell kifejlesztenem, miközben az Úrnál keresem a válaszokat. A türelmem való hajlandóság része az igazságkeresésünknek, és része annak a mintának, melyet követve az Úr kinyilatkoztatja az igazságot.³

Idővel felfedeztem, hogy édesanyám az igazságkeresés Mennyei Atya által lefektetett mintáját tanította nekem. Növekedett a hit, elkezdtek jönni a válaszok, én pedig elfogadtam a missziós elhívást.

Már a misszióm korai szakaszában eljött az idő, amikor rájöttem, hogy muszáj tudnom, igaz-e az egyház, és vajon Joseph Smith Isten prófétája volt-e. Azt éreztem, amit Monson elnök annyira világosan fejezett ki a legutóbbi általános konferencián: „Ha még nincs bizonyságotok minderről, akkor tegyétek meg mindazt, ami szükséges hozzá, hogy bizonyságot szerezsetek. Elengedhetetlen, hogy legyen saját bizonyságotok e nehéz időkben, mert mások bizonyága csak egy bizonyos pontig juttat el benneteket.”⁴ Tudtam, hogy ehhez mire lesz szükség. El kellett olvasnom a Mormon könyvét őszinte szívvel, igaz szándékkal, és meg kellett kérdeznem Istent, hogy az igaz-e.

Hallgatók Mennyei Atya figyelemre méltó ígérését, amelyet Moróni prófétán keresztül tett: „[A]mikor ezeket a dolgokat megkapjátok, arra buzdítalak benneteket, hogy Krisztus nevében kérdezzétek meg Istent, az

Örökkévaló Atyát, hogy nem igazak-e ezek a dolgok; és ha őszinte szívvel, igaz szándékkal, Krisztusba vetett hittel kérdeztek, akkor ő a Szentlélek hatalma által ki fogja nektek nyilvánítani ennek igazságát.”⁵

El kellett olvasnom a Mormon könyvét ahhoz, hogy megkaphassam a benne foglaltakat. Elkezdtem az elejétől, és mindennap olvastam a könyvből. Némelyek nagyon gyorsan kapnak tanúságot. Mások számára több időbe és imádságba telik, és még az is lehet, hogy többször kell elolvasniuk a könyvet. Nekem az egész könyvet el kellett olvasnom, mielőtt megkaptam volna a megígért tanúságot. Azonban Isten végül kinyilvánította nekem annak igazságát a Szentlélek hatalma által.

A misszionáriusi naplómban megörökítettem az igazság ismerete feletti örömeimet, valamint a kapott igazság iránti elköteleződés és igaz tettvágy személyes kifejezését. Ezt írtam: „Mégfogadtam Mennyei Atyámnak és magamnak, hogy az életem hátralévő részében bármit kérjenek is tőlem, a tőlem telhető legjobban fogom megtenni, 100%-os erőfeszítést nyújtok, de most még előttem van a misszióm hátralévő része, és én azt nagyszerű misszióvá fogom tenni – olyanná, amellyel kapcsolatban nem lesznek rossz érzéseim –, de nem saját magam, hanem az Úr számára. Szeretem az Urat, szeretem a munkát, és csak azért imádkozom, hogy ez az érzés soha ne múljon el tőlem.”

Felfedeztem, hogy állandó táplálás, valamint a bűnbánatra és a parancsolatok betartására irányuló folyamatos törekvés szükséges ahhoz, hogy soha ne múljon el az az érzés. Monson elnök ezt mondta: „[B]izonyosságoknak elevennek és élőnek kell maradnia azáltal, hogy állandóan engedelmeskedtek

Isten parancsolatainak, naponta imádkoztok és tanulmányozzátok a szentírásokat.”⁶

Az évek során világszerte arról kérdeztem a misszionáriusokat és a fiatalokat, hogy miként vágtak bele az igazság keresésének és a bizonyosság megszerzésének saját, személyes folyamatába. Szinte kivétel nélkül azt szokták válaszolni, hogy a személyes bizonyosság megszerzésére irányuló saját erőfeszítésük azzal az egyéni döntéssel kezdődött, hogy elolvassák a Mormon könyvét az elejétől, és megkérdezik Istent, hogy igaz-e. Amikor így tettek, azt választották, hogy cselekedni fognak, ahelyett, hogy mások kétségei cselekednének velük.⁷

Az igazság megismeréséhez az evangélium szerint kell élnünk⁸ és kísérletet kell tennünk⁹ az igével. Figyelmeztetést is kapunk, hogy ne álljunk ellen az Úr Lelkének.¹⁰ A parancsolatok betartása iránti eltökéltséggel társult bűnbánat fontos részét képezi az egyén igazságkeresésének.¹¹ Mi több, az igazság megismerése érdekében esetleg készen kell állnunk arra is, hogy minden bűnünkkel felhagyjunk.¹²

Azt a parancsolatot kaptuk, hogy „törekedj[ün]k a tanulásra, méghozzá tanulmányozás és hit által is”, illetve hogy „keress[ü]k ki a legjobb

könyvekből a bölcsesség szavait”.¹³ Igazságkeresésünk középpontjában a „legjobb könyveknek” és legjobb forrásoknak kell állniuk. A szentírások és az élő próféták szavai a lehető legjobbak közé tartoznak.

Monson elnök azt kérte, hogy mindegyikünk tegye meg azt, ami az erős bizonyosság megszerzéséhez és megtartásához szükséges.¹⁴ Mi szükséges a bizonyosságok elmélyítéséhez és megerősítéséhez? Mindegyikünknek személyes felelőssége van abban, hogy megtegye azt, ami az erős bizonyosság megszerzéséhez és megtartásához szükséges.

Az igazság elsajátításának isteni mintájához tartozik, hogy türelmesen megtartjuk a szövetségeinket, miközben megtesszük azt, ami szükséges ahhoz, hogy válaszokat kapjunk az Úrtól. Talán arra lesz szükség – különösen a nehézségek idején –, hogy „vidáman és türelmesen ve[ssü]k alá magu[n]kat az Úr minden akaratának”¹⁵. A szövetségek türelmes megtartása növeli az alázatosságunkat, mélyíti az igazság megismerése iránti vágyunkat, és lehetővé teszi a Szentléleknek, hogy „a bölcsesség ösvényein vezessen benn[ün]ket, hogy megáldjanak, felvirágoztassanak és megőrizzenek benn[ün]ket”¹⁶.

Van egy nőtestvér, akit a feleségem, Mary, és én nagyon szeretünk, és aki az élete során sokat küszködött az egyház bizonyos vonatkozásaival. Szereti az evangéliumot és szereti az egyházat, de így is maradtak kérdései. Részesült templomi pecsételéssel, tevékeny az egyházban, végzi az elhívásait, továbbá csodálatos anya és feleség. Az évek során megpróbálta mindig azt tenni, amiről tudja, hogy helyes, és tartózkodni mindattól, amiről tudja, hogy helytelen. Megtartotta a szövetségeit és folytatta a keresést. Időnként hálással kapaszkodott mások hitébe.

Nem olyan régen a püspöke magához hívta őt és a férjét. Arra kérte őket, hogy fogadjanak el egy templomi megbízást, miszerint helyettesként szolgálnának azokért, akiknek templomi szertartásokra van szüksége. Az elhívás meglepte őket, de elfogadták, és elkezdték szolgálatukat az Úr házában. A tizenéves fiuk nemrégiben a családjukat kutatta, és talált egy nevet, akiért még nem voltak elvégezve a templomi szertartások. Idővel aztán helyettesként elvégezték a templomi szertartásokat ezért a személyért és a családjáért. Amint ott térdeltek az oltárnál, és zajlott a pecsételő szertartás, ennek a csodálatos, türelmes asszonynak, aki már oly régóta folytatta a keresést, egy olyan személyes lelki élményben volt része, amely által megértette, hogy a templom és az ott végzett szertartások igazak és valóságok. Felhívta az édesanyját és

beszámolt neki az élményéről, hozzátéve, hogy bár még maradtak kérdései, de azt tudja, hogy a templom igaz, hogy a templomi szertartások igazak, és hogy az egyház igaz. Az anyja sírva adott hálát a szerető, türelmes Mennyei Atyáért és a saját lányáért, aki továbbra is türelmesen folytatja a keresést.

A szövetségek türelmes megtartása elhozza az életünkbe a menny áldásait.¹⁷

Nagy megnyugvást találtam az Úr azon ígéréteiben, mely szerint „a Szentlélek hatalma által minden dolgot illetően tudhatjátok az igazat”¹⁸. Anélkül is tudhatjuk az igazságot, hogy tudnánk mindent. Tudhatjuk, hogy a Mormon könyve igaz. Ahogy azt Russell M. Nelson elnök is tanította ma délután, a szívünk legmélyén (lásd Alma 13:27) kell éreznünk azt, hogy a Mormon könyve minden *kétséget kizáróan* Isten szava. És olyan mélyen átérezhetjük ezt, hogy egyetlen napot se akarjunk már nélküle élni.¹⁹

Tudhatjuk, hogy Isten az Atyánk, aki szeret minket; és hogy az Ő Fia, Jézus Krisztus a mi Szabadítónk és Megváltónk. Tudhatjuk, hogy nagyra kell értékelnünk azt, hogy tagjai lehetünk az Ő egyházának, és hogy a heti úrvacsoravétel segíteni fog abban, hogy a családjunkkal együtt biztonságban legyünk. Tudhatjuk, hogy a templomi szertartások által a családok valóban örökké együtt lehetnek. Tudhatjuk, hogy Jézus Krisztus engesztelése, valamint a bűnbánat és a megbocsátás áldásai igazak

és valóságok. Tudhatjuk, hogy a mi drága profétánk, Thomas S. Monson elnök, az Úr profétája, a tanácsosai és a Tizenketek Kvórumának tagjai pedig apostolok, proféták, látnokok és kinyilatkoztatók.

Tudom, hogy mindez igaz, és tanúságomat teszem róluk Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Lásd Moróni 10:5.
2. Az egyik ilyen kérdés az egyház minden arra érdemes férfi tagjának és a papságnak a kapcsolatára vonatkozott. A kérdést a Spencer W. Kimball elnök, a tanácsosai és a Tizenketek tagjai által 1978. június 1-jén kapott kinyilatkoztatás válaszolta meg. Ez a kinyilatkoztatás a Tan és a szövetségek 2. Hivatalos nyilatkozata.
3. Lásd például Lukács 21:15; Rómabeliek 8:5; Alma 32:41–43; Ether 12:19; Tan és a szövetségek 21:5; 101:38; 107:30–31.
4. Thomas S. Monson: A Mormon könyve hatalma. *Liahóna*, 2017. máj. 87.
5. Moróni 10:4.
6. Lásd Thomas S. Monson: A Mormon könyve hatalma. 87.
7. Lásd 2 Nefi 2:14; lásd még David A. Bednar, „Seek Learning by Faith,” *Liahóna*, Sept. 2007, 19–21.
8. Lásd például János 7:17, ahol is az Úr ezt ígérte: „Ha valaki cselekedni akarja az ő akaratát, megismerheti e tudományról, vajjon Istentől van é, vagy én magamtól szólok?” Lásd még Alma 32.
9. Lásd Alma 32:27.
10. Lásd Alma 32:28.
11. Lásd Alma 22:18; Tan és a szövetségek 93:27–28.
12. Lásd Alma 22:18.
13. Tan és a szövetségek 88:118.
14. Lásd Thomas S. Monson: A Mormon könyve hatalma. 87.
15. Móziás 24:15; lásd még Móziás 24:13–14; David A. Bednar: Hogy könnyen el tudják viselni a terheiket. *Liahóna*, 2014. máj. 87–90.
16. Móziás 2:36.
17. Lásd Jeffrey R. Holland: „A jövődó javaknak főpapja”. *Liahóna*, 2000. jan. 45. Ebben az üzenetben Holland elder ezt mondta: „Vannak áldások, amelyek gyorsan jönnek, vannak, amelyek később, s vannak, melyeket a mennyország előtt nem nyerünk el; de azok számára, akik elfogadják Jézus Krisztus evangéliumát, *jönni fognak az áldások.*”
18. Moróni 10:5.
19. Russell M. Nelson: A Mormon könyve: Milyen lenne nélküle az életetek? *Liahóna*, 2017. nov. 63.

General Authority Chart

General Authority Chart

Richard J. Maynes elder
a Hetvenektől

Az Úr és a családok bizalmának kiérdemlése

A feddhetetlen szívű emberek megbízhatóak, mivel a bizalom a feddhetetlenségre épül.

Fivéreim! Talán nem is kaphatunk nagyobb elismerést az Úrtól annak tudatánál, hogy Ő bízik bennünk és abban, hogy érdemes papságviselők, valamint remek férfiak és apák leszünk.

Egy dolog biztos: az Úr bizalmának kiérdemlése olyan áldás, amely nagy erőfeszítést igényel a részünkről. A bizalom az Isten parancsolatai iránti engedelmségen alapszik. Az Úr bizalmát annak eredményeként érdemeljük ki, hogy hűek maradunk a keresztelés vizében és a szent templomban kötött szövetségeinkhez. Amikor megtartjuk az Úrnak tett ígéreteinket, akkor elmélyül a belénk vetett bizalma.

Szeretem azokat az ősi és újkori szentírásokat, amelyek az „egyenes szív” vagy „feddhetetlen szív” kifejezéssel jellemzik az igazlelkű embert.¹ A feddhetetlenség – vagy annak hiánya – alapvető részét képezi az ember jellemének. A feddhetetlen szívű emberek megbízhatóak, mivel a bizalom a feddhetetlenségre épül.

A feddhetetlen jellem egyszerűen azt jelenti, hogy az ember szándékai és cselekedetei is tiszták és igazlelkűek életének minden területén – mind a magánéletében, mind pedig a

nyilvánosság előtt. Minden döntésünkkel vagy még inkább kiérdemljük Isten bizalmát, vagy elveszítünk belőle. Ez a tantétel talán leginkább az Istentől kapott férj és apai feladatköreinkben nyilvánul meg.

Férjként és apaként isteni megbízatást kaptunk újkori prófétákon, látnokokon és kinyilatkoztatásokon keresztül. A család: Kiáltvány a világhoz című dokumentumban, mely azt tanítja, hogy (1) „az apáknak szeretetben és igaz módon kell

családjukat irányítaniuk”, (2) az apáknak „gondoskodniuk kell a család szükségleteiről”, valamint (3) az apák felelősek a családjuk védelméért is.²

Ahhoz, hogy kivívjuk Isten bizalmát, eleget kell tennünk a családuknak iránti e három, Istentől kijelölt felelősségnek, méghozzá az Úr módján. A családkiáltvány kijelenti azt is, hogy az Úr módja azt jelenti, hogy e feladatokat a feleségünkkel „egyenlő partnerekként”³ kell elvégeznünk. Számomra ez azt jelenti, hogy nem teszünk lépéseket semmilyen fontos döntésben e három feladatkört illetően, ha a feleségünkkel nincs közöttünk teljes egyetértés.

Az Úr bizalmának kivívása iránti törekvésünkben az első lépés az, hogy mi helyezük Őbelé a bizalmunkat. Nefi próféta ilyen elkötelezettséget példázott, amikor így imádkozott: „Ó Uram, tebenned bíztam, és tebenned bízom mindörökkre. Nem test karjába helyezem bizalmamat”⁴. Nefi teljes mértékben elkötelezte magát az iránt, hogy az Úr akaratát cselekszi. Azonkívül, hogy azt *mondta*, hogy meg fogja tenni „azon dolgokat, amelyeket az Úr megparancsolt”, Nefi megingathatatlan volt

a feladatai *elvégzésére* irányuló elkötelezettségében is, amint azt az alábbi kijelentés is mutatja: „Ahogy él az Úr, és ahogy élünk mi, addig nem megyünk le atyánkhoz a vadonba, amíg végre nem hajtottuk azt a dolgot, amit az Úr megparancsolt nekünk.”⁵

Mivel először Nefi bízott Istenben, így Isten is nagy bizalmat helyezett belé. Az Úr a Lélek hatalmas kiadásával áldotta meg őt, amelyek áldást jelentettek a saját életére, a családtagjai életére, valamint népe életére is. Mivel Nefi szeretetben és igazlelkűségben elnökölt, továbbá gondoskodott családjáról és védelmezte őket, ezt tudta feljegyezni: „a boldogság módja szerint éltünk”⁶.

Megkértem két férjzett lányomat, hogy segítsenek a nők szemszögéből is láttatni ezt a kérdést. Arra kértem őket, hogy pár mondatban fogalmazzák meg, miként látják a bizalom fontosságát a házasságuk és a családi életük vonatkozásában. Következzenek tehát Lara Harris és Christina Hansen gondolatai.

Először Laráé: „Az egyik legfontosabb dolog számomra az a tudat, hogy mindennapjai során a férjem olyan döntéseket hoz, amelyek tiszteletet és szeretetet fejeznek ki irányomban. Amikor ily módon tudunk bízni egymásban, az békességet hoz az otthonunkba, és örömmel tudjuk együtt nevelni a gyermekeinket.”

Christina ezt írta: „Bízni valakiben hasonló ahhoz, hogy hiszünk benne.

E bizalom és hit nélkül félelem és kétely támad. Számomra az egyik legnagyobb áldás, amely abból fakad, hogy teljes mértékben meg tudok bízni a férjemben, az a békesség – a lelki béke, hogy tudom, ő tényleg azt fogja tenni, amit mond. A bizalom békét, szeretetet és olyan környezetet teremt, ahol ez a szeretet gyarapodhat.”

Lara és Christina nem látta egymás írását. Érdekesnek tartom, hogy mindketten úgy vélik, hogy az otthonukban tapasztalható békesség áldása közvetlen következménye annak, hogy bízhatnak a férjükben. Amint azt lányaim példája szemlélteti, a bizalom alapelve rendkívül fontos szerepet tölt be a Krisztus-központú otthon kialakításában.

Én magam is élvezhettem ugyanezt a Krisztus-központú légkört gyermekkori otthonunkban, ahol édesapám tiszteletben tartotta a papságát, és „szívének feddhetetlensége miatt”⁷ kiérdemelte egész családja bizalmát. Hadd osszam meg veletek egy fiatalkori élményemet, amely jól szemlélteti, milyen maradandó pozitív hatással lehet a családjára egy olyan apa, aki megérti és meg is éli a feddhetetlenségre épülő bizalom tantételét.

Még nagyon fiatal voltam, amikor édesapám megalapított egy gyártási automatizálásra szakosodott vállalatot. Cégük a világ számos pontjára fejlesztett, gyártott és helyezett üzembe automata gyártósorokat.

Felső tagozatos koromban apa szeretne volna, hogy megtanuljak dolgozni. Azt is szeretne volna, ha az alapoktól kezdve ismerném meg az üzletet. Első munkaköröm a telephely rendben tartása és a vevőkör számára nem látható helyiségek festése volt.

Amikor megkezdtem a középiskolát, apa előléptetett a gyártási területre. Kezdttem megtanulni a tervrajzok értelmezését és a nehézacélt megmunkáló gépek kezelését. Érettségi után

egyetemre mentem, onnan pedig a misszió mezejére. A misszióból hazatérve azonnal újra munkába álltam. Pénzt kellett keresnem a következő tanév kiadásaira.

Egy nap, nem sokkal a misszióm után, épp a gyárban dolgoztam, amikor apa behívott az irodájába, és megkérdezte, szeretném-e elkísérni egy üzleti útra Los Angelesbe. Ez volt az első alkalom, hogy elhívott magával egy üzleti útra. Ténylegesen a nyilvánosság elé engedett, hogy segítsek a céget képviselni.

Mielőtt útnak indultunk volna, néhány részlettel felkészített a lehetséges új ügyfelet illetően. Először is, az ügyfél egy multinacionális vállalat volt. Másodszor, a legújabb automatizációs technológiával kívánták frissíteni a gyártósoraikat szerte a világon. Harmadszor, cégünk még soha nem nyújtott nekik se mérnöki szolgáltatást, se eszközöket. Végetül pedig a beszerzésért felelős legmagasabb rangú munkatársuk azért kérte a találkozót, hogy áttekintsük az egyik új projektjük kapcsán adott ajánlatunkat. A megbeszélés új és potenciálisan fontos lehetőséget jelentett a cégünk számára.

Miután megérkeztünk Los Angelesbe, apa és én felkerestük az igazgatót a szállodájában. Az első pont a projekt mérnöki tervezési specifikációinak megbeszélése és elemzése volt. A második pont a teljesítés részleteire vonatkozott, például a logisztikára és a szállítmányozási dátumokra. A napirend zárópontja az árazást és az általános szerződési feltételeket tárgyalta. Itt kezdett aztán igazán érdekessé válni a dolog.

A beszerzési igazgató elmondta, hogy a mi ajánlatunk volt a legkedvezőbb a projekt kapcsán beérkezettek közül. Azután különös módon közölte a második legalacsonyabb ajánlat

összegét, majd megkérdezte, hajlandók lennénk-e visszavonni az ajánlatunkat, majd pedig újra benyújtani azt. Azt javasolta, hogy az új árunk éppen csak maradjon el a következő legalacsonyabb ajánlat mögött, aztán pedig elmondta, hogy az így keletkezett többletet fele-fele arányban eloszthatnánk magunk között. Azzal érvelt, hogy ezzel mindenki jól járna. Jól járna a cégünk, mert jelentősen több bevételhez jutnánk, mint az eredeti ajánlatunk alapján. Jól járna az ő cége is, mert még így is a legalacsonyabb ajánlatot tevő partnerrel szerződne. És persze ő is jól járna a nyereségével, amiért összehozta ezt a remek üzletet.

Ezek után megadott egy postafiók számot, ahova az általa kért összeget küldhetjük majd. Mindezek után az apám szemébe nézett és így szólt: „Tehát akkor megegyeztünk?” Legnagyobb meglepetésemre az édesapám felállt, kezét rázott a férfival, és azt mondta neki, hogy majd értesítjük.

A találkozóról kilépve beültünk a bérelt autónkba, aztán apám odafordult hozzám és ezt kérdezte: „Nos, szerinted mit tegyünk?”

Azt feleltem, hogy nem hinném, hogy el kellene fogadnunk ezt az ajánlatot.

Apa ekkor ezt kérdezte: „Nem gondolod, hogy felelősséggel tartozunk minden alkalmazottunk iránt, hogy elegendő munkájuk legyen?”

Míg a kérdésen tanakodtam, és még mielőtt felelhettem volna, ő már meg is válaszolta azt: „Hallgass ide, Rick. Mihelyt belemész egy vesztegetésbe, vagy más módon teszed kockára a feddhetetlenségedet, utána már nagyon nehéz lesz valaha is visszaszerezned. Soha ne tedd, egyetlen egyszer sem!”

Maga a tény, hogy ezt most megosztom veletek, azt mutatja, hogy soha nem felejtettem el, amit apám azon az

első közös üzleti úton tanított. Azért osztom meg veletek ezt az élményt, hogy szemléltessem, milyen maradandó hatással lehetünk mi, apák. Képzhetitek, milyen bizalommal voltam az apám iránt szívének feddhetetlensége miatt! Ugyanezen alapelvek mentén élte a magánéletét is édesanyámmal, a gyermekeivel, és mindenkivel, akivel csak kapcsolatba került.

Fivérek! Azért imádkozom ezen az estén, hogy elsődlegesen mindannyian vessük az Úrba a bizalmunkat, amint azt Nefi jól példázta, majd pedig – szívünk feddhetetlensége révén – érdemljük ki az Úr bizalmát, valamint feleségünk és gyermekeink bizalmát. Amikor megértjük és alkalmazzuk ezt a szent tantételt, a feddhetetlenségre épülő bizalom tantételét, akkor hűek maradunk szent szövetségeinkhez. Sikeresen fogunk szeretettel és igazlelkűségben elnökölni a családjunkban, biztosítva az élet szükségleteit, valamint megvédve családjunkat a világ gonoszságaitól. Ezekről az igazságokról teszek bizonyosságot alázatosan, Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Lásd például 1 Királyok 9:4; Tan és a szövetségek 124:15.
2. A család: Kiáltvány a világhoz. *Liahóna*, 2010. nov. 129.
3. A család: Kiáltvány a világhoz. 129.
4. 2 Nefi 4:34.
5. 1 Nefi 3:7, 15.
6. 2 Nefi 5:27.
7. Tan és a szövetségek 124:15.

Dieter F. Uchtdorf elnök
második tanácsos az Első Elnökségben

Mennyei világosság hordozói

Isten papságának hordozóiként és Jézus Krisztus tanítványaiként a világosság hordozói vagytok.

Egyszer egy idős férfi sorban állt a postai kiadóablak előtt, hogy bélyeget vegyen. Egy fiatal nő észrevette, hogy a férfi nehézkesen jár, és felajánlotta neki, hogy megmutatja, miként tud bélyeget vásárolni az automatából, amivel időt spórolhat. Az idős úriember így felelt: „Köszönöm, de inkább várok. Az automata nem fog az ízületi gyulladásom felől érdeklődni.”

Néha segít, ha olyasvalakivel beszélgethetünk, akit érdekelnek a problémáink.

Fájdalmat, bánatot és betegséget mindannyian megtapasztalunk, a balsors, boldogtalanság és balszerencse pillanatai pedig jókora méretű tárhelyet foglalhatnak el lelkünk belső merevlemezén.

Fizikai jóllétünk kapcsán halandó utazásunk természetes velejáróiként tekintünk az öregedésre és a betegségre. Szakemberek tanácsát kérjük, akik értik a fizikai test működését. Amikor érzelmi nehézségekkel vagy mentális betegséggel találjuk szembe magunkat, olyan szakértőkhöz fordulunk segítségért, akik az ilyesfajta gyengeségeket kezelik.

Ahogy a halandóság során szembekerülünk fizikai és érzelmi

megpróbáltatásokkal, ugyanúgy lelki kihívásokkal is találkozunk. Legtöbbünknek már volt olyan időszak az életében, amikor a bizonyosága fényesen ragyogott. Olyan időszakokat is megtapasztalhattunk már, amikor Mennyei Atyánk távolinak tűnt. Vannak idők, amikor teljes szívünkkel megbecsüljük a Lélek dolgait. És lehetnek olyanok is, amikor ezek kevésbé tűnnek értékesnek vagy jelentőséggel bíróknak.

Ma a lelki jóllétről szeretnék beszélni – arról, hogy miként lelhetünk gyógyulásra, ha megrekedtünk, és miként járhatunk a lelki egészség fénylő útján.

Lelki betegség

A lelki betegség néha a bűn vagy valamilyen lelki sérülés eredményeként jelentkezik. A lelki összeomlás időnként olyan fokozatosan következik be, hogy szinte észre sem vesszük, mi történik. Az üledékes közet rétegeihez hasonlóan a lelki fájdalom és bánat is idővel rakódik le, amíg már oly nagy nyomással nehezedik a lelkünkre, hogy szinte túl nehéz ahhoz, hogy elbírjuk. Ez történhet például olyankor, amikor a munkahelyi, otthoni és egyházi feladataink annyira nyomasztóvá válnak,

hogy szem elől tévesztjük az evangélium örömét. Akár úgy is érezhetjük, hogy már nem tudunk mit adni, vagy hogy az Isten parancsolatai szerinti élet meghaladja az erőnket.

S bár a lelki megpróbáltatások valóságosak, ez még nem jelenti azt, hogy ne lennének orvosolhatóak.

Lehetséges a lelki gyógyulás.

Még a legmélyebb lelki sebek is – igen, még azok is, amelyek gyógyíthatatlannak tűnnek – meggyógyulhatnak.

Drága barátaim! Jézus Krisztus gyógyító hatalmát nem kell nélkülöznünk napjainkban sem.

A Szabadító gyógyító érintése életüket változtathat meg napjainkban csakúgy, mint az Ő idejében. Ha már csupán hiszünk, Ő megfoghatja kezünket, mennyei világossággal és gyógyulással töltheti el lelkünket, s ezekkel az áldott szavakkal szólhat hozzánk: „Kelj fel, vedd fel a te nyoszolyádat, és járj!”¹

Sötétség és világosság

Bármilyen okozza is lelki gyengélkedésünket, egy dolog biztosan közös bennünk: az isteni világosság hiánya.

A sötétség csökkenti a tisztánlátásunkat. Homályossá teszi számunkra azt, ami egykor tiszta és világos volt. Amikor sötétségben járunk, hajlamosabbak vagyunk rossz döntéseket hozni, mivel nem látjuk az utunkban álló veszélyeket. Amikor sötétségben járunk, hajlamosabbak vagyunk a reményvesztettségre, mivel nem látjuk azt a békét és örömet, mely ránk vár, ha egyszerűen csak törekszünk tovább előre.

Ezzel ellentétben a világosság lehetővé teszi, hogy minden dolgot a maga valójában lássunk. Lehetővé teszi, hogy megkülönböztessük az igazat a hamistól, a lényegeset a lényegtelen-től. Amikor világosságban járunk, igaz tanítételeken alapuló igazlelkű döntéseket hozhatunk. Amikor világosságban

járunk, „tökéletesen ragyogó reménységgel”² rendelkezünk, hiszen halandó megpróbáltatásainkat örökkévaló szemzőből láthatjuk.

Úgy nyerhetünk lelki gyógyulást, ha eltávolodunk a világ árnyaitól, és belépünk Krisztus örökkévaló világosságába.

Minél inkább megértjük és alkalmazzuk a világosság tanbéli fogalmát, annál inkább védettek leszünk a lelki betegségekkel szemben, melyek minden oldalról támadnak vagy aggasztanak bennünket; és annál jobban tudunk majd a szent papság erőteljes, bátor, gondoskodó és alázatos viselőiként szolgálni – szeretett és örökkévaló Királyunk igaz szolgálóiként és tanítványaiként.

A Világ Világossága

Jézus Krisztus ezt mondta: „Én vagyok a világ világossága: a ki engem követ, nem járhat a sötétségben, hanem övé lesz az életnek világossága.”³

Mit is jelent ez?

Egyszerűen ezt: aki alázatosan követi Jézus Krisztust, az megtapasztalja az Ő fényét és osztozik is abban. Ez a világosság pedig addig gyarapszik majd, míg végül a legmélyebb sötétséget is eloszlatja.

Azt jelenti, hogy a Szabadítóból árad egyfajta erő, egyfajta erőteljes befolyás, mely „Isten színe elől ered, hogy betöltse a tér roppant terjedelmét”⁴. Mivel ez az erő megvilágítja, felemeli és fénybe borítja az életünket, a szentírások gyakran világosságként említik, bár a „lélek” és az „igazság” szavakkal is utalnak rá.

A Tan és a szövetségekben ezt olvassuk: „Mert az Úr szava igazság, és ami igazság, az világosság, és ami világosság, az Lélek, méghozzá Jézus Krisztus Lelke.”⁵

Ez a mélyreható meglátás – hogy a világosság Lélek, ami pedig igazság, és

hogy ez a világosság fénylik minden lélekre, aki a világra jön – olyannyira fontos, mind amennyire reményteljes. Krisztus világossága minden olyan ember lelkét megvilágítja és átjárja, akik hallgatnak a Lélek hangjára.⁶

Krisztus világossága betölti a világegyetemet.

Betölti a földet.

És betölthet minden szívet.

Isten nem személyválogató.⁷

Világossága mindenki számára adott: kicsiknek és nagyoknak, gazdagoknak és szegényeknek, kiváltságosoknak és hátrányos helyzetűeknek egyaránt.

Ha megnyitjátok elméteket és szíveteket Krisztus világossága előtt, és alázatosan követitek a Szabadítót, több világosságot fogtok nyerni. Sort sorra, itt egy kicsit és ott egy kicsit – így tesztek szert több világosságra és igazságra a lelketekben, míg a sötétséget ki nem űzitek az életetekből.⁸

Isten meg fogja nyitni a szemeteket.

Isten új szívet ad majd nektek.

Isten szeretete, világossága és igazsága életre fogja hívni a szunnyadó dolgokat, és egy új életre születtek újjá Jézus Krisztusban.⁹

Az Úr megígérte, hogy „ha szemetek egyedül az én dicsőségemre tekint, akkor egész testetek eltelik világossággal, és nem lesz bennetek sötétség; és az a test, amely világossággal van eltelve, minden dolgot felfog”¹⁰.

Ez a lélek betegségének legjobb orvossága. A világosság jelenlétében eltűnik a sötétség.

A lelki sötétség metaforája

Isten azonban soha nem kényszerít minket arra, hogy befogadjuk az Ő fényét.

Ha hozzászokunk a sötétséghez, elég valószínűtlen, hogy a szívünk megváltozzon.

A változáshoz az kell, hogy tudatosan engedjük be a világosságot.

Amikor pilótaként a föld körül repültem, mindig elámultam Isten alkotásának szépségén és tökéletességén. Különösen megfogott a föld és a nap közötti kapcsolat. Mélyreható szemléltetése ez számomra annak, hogy miként létezik a sötétség és a fény.

Mint mindannyian tudjuk, minden egyes 24 órás időszak folyamán az éjszaka nappalba, a nappal pedig éjszaka kába fordul.

De akkor mi is az éjszaka?

Nem több, mint egy árnyék.

A nap még a legsötétebb éjszaka során sem szűnik meg kiárasztani a világosságát. Ugyanolyan fényesen ragyog, mint máskor, ám a föld egyik fele sötétségben van.

Ezt a sötétséget a világosság hiánya idézi elő.

Amikor lehull az éj sötétje, nem esünk kétségbe és aggódunk azon, hogy kialudt a nap. Nem feltételezzük, hogy a nap már nincs a helyén vagy megszűnt létezni. Tudjuk, hogy árnyékban vagyunk; hogy a föld forog tovább; és hogy idővel a nap sugarai újra elérnek majd minket.

A sötétség nem azt jelzi, hogy nincs fény. Leginkább jobbra annyit jelent, hogy nem a megfelelő helyen vagyunk ahhoz, hogy a fény elérjen minket. A nemrég történt napfogyatkozás során sokan igyekeztek azon, hogy a verőfényes nap kellős közepén be tudjanak kerülni a hold által létrehozott keskeny árnyéksávba.

Hasonlóképpen a lelki világosság is folyamatosan ragyog Isten minden teremtményére. Sátán mindent megtesz azért, hogy árnyékot vessen, vagy hogy a saját magunk által létrehozott árnyékba vigyen bennünket. Rávesz minket, hogy létrehozuk a saját napfogyatkozásunkat; a saját barlangjának sötétjébe taszít minket.

A lelki sötétség a feledés fátylát vonhatja még azok köré is, akik egykor világosságban jártak és az Úrban örvendeztek. Ám Isten még a legnagyobb sötétség pillanataiban is meghallja alázatos kérésünket, amint így imádkozunk: „Hiszek Uram! Légy segítségül az én hitetlenségemnek.”¹¹

Alma napjaiban sokak számára nehéz volt a lelki dolgok elfogadása, és „hitetlenségük miatt” Isten világossága és igazsága nem tudott behatolni lelkükbe, „és szívük megkeményedett”¹².

A világosság hordozói vagyunk

Fivéreim! A mi feladatunk, hogy a megfelelő helyen legyünk ahhoz, hogy meglássuk Jézus Krisztus evangéliumának isteni világosságát és igazságát. Még amikor az est leszáll és sötétnek tűnik a világ, akkor is dönthetünk úgy, hogy Krisztus fényében járunk, betartjuk a parancsolatait, és bátran teszünk bizonyosságot az Ő valóságáról és nagyságáról.

Isten papságának hordozóiként és Jézus Krisztus tanítványaiként a világosság hordozói vagyunk. Tegyétek meg továbbra is mindazt, ami az Ő isteni világosságát táplálja. „Tartsátok

fel... világosságokat”¹³, és hagyjátok, hadd „fényljék... az emberek előtt” – ne azért, hogy titeket lássanak és csodáljanak, hanem „hogy lássák a ti jó cselekedeteiteket, és dicsőítsék a ti mennyei Atyátokat”¹⁴.

Drága fivéreim! Eszközök vagytok az Úr kezében arra, hogy világosságot és gyógyulást hozzatok Mennyei Atyánk gyermekeinek lelke számára. Talán nem érzitek magatokat alkalmasnak arra, hogy segítsetek a lelkileg betegeken – ahogy a postai dolgozó sem igazán alkalmas arra, hogy üzleti gyulladást kezeljen. Előfordulhat, hogy ti magatok is lelki kihívásokkal küszködtök. Ám az Úr elhívott benneteket. Rátok ruházta azt a felhatalmazást és felelősséget, hogy segítsetek a szükségét látókon. Felruházott benneteket az Ő szent papsági hatalmával, hogy fényt hozatok a sötétségbe, valamint felemeljétek és megáldjátok Isten gyermekeit. Isten visszaállította egyházát és becses evangéliumát, „mely meggyógyítja a sebzett lelket”¹⁵. Ő elkészítette a lelki jólléthez vezető utat, hogy gyógyulásra leljünk, ha megrekedtünk, és ragyogó lelki egészség felé haladjunk tovább.

Minden alkalommal, amikor alázatos imában Isten felé fordítjátok szíveteket, megtapasztaljátok az Ő világosságát. Minden alkalommal, amikor az Ő szavát és akaratát kutatjátok a szentírásokban, a világosság egyre ragyogóbbá válik.

Minden alkalommal, amikor észreveszitek, hogy valaki szükségét lát, és a saját kényelmetek feláldozásával szeretettel fordultok felé, a világosság egyre nagyobb és nagyobb lesz. Minden alkalommal, amikor ellenálltok a kísértésnek és a tisztaságot választjátok, minden alkalommal, amikor bocsánatot kértek és megbocsátotok, minden alkalommal, amikor bátran bizonyosságot tesztek az igazságról, a világosság elúzi a sötétséget és odavonz másokat is, akik ugyancsak a világosságot és az igazságot keresik.

Gondoljatok a saját személyes élményeitekre, olyan pillanatokra, amikor Isten és felebarátaitek szolgálata során isteni fény ragyogta be az életeteket: a szent templomban, az úrvacsorai asztalnál, az imádságos elmélkedés csendes pillanataiban, a családi összejöveteleiteken vagy a papsági szolgálat tettei során. Osszátok meg ezeket a pillanatokot a családtagokkal, barátokkal, és különösen a fiataljainkkal, akik világosságra töreksenek. Fontos, hogy hallják tőletek, hogy ez a világosság reményt és gyógyulást is hoz magával, még a sötétséggel teli világban is.

Krisztus világossága reményt hoz, boldogságot és gyógyulást, bármilyen lelki sérülésről vagy betegségről legyen szó.¹⁶ Akik megtapasztalják finomító hatását, eszközzé válnak a Világ Világosságának kezében, hogy másoknak is fényt adjanak.¹⁷ Lamóni királyhoz

Henry B. Eyring elnök
első tanácsos az Első Elnökségben

hasonlóan fognak ők is érezni, akinek „ez a fény oly örömmel töltötte be a lelkét, miután szertefoszlott a sötét felhő, hogy az örökké tartó élet fénye világosságra gyűlt a lelkében”¹⁸.

Drága fivéreim, szeretett barátaim! Célunk az, hogy addig keressük az Urat, míg az örökké tartó élet világossága fényesen ragyog bennünk, és bizonyosságunk még a sötétség közepette is biztossá és erőssé válik.

Imám és rátok adott áldásom az, hogy sikerrel járjatok rendeltetések betöltésében a Mindenható Isten papságviselőiként és az Ő mennyei világosságának állandóan örömteli hordozóiként. Mesterünk, Jézus Krisztus szent nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. János 5:8.
2. 2 Nefi 31:20.
3. János 8:12.
4. Tan és a szövetségek 88:12; lásd még Tan és a szövetségek 88:6–7.
5. Tan és a szövetségek 84:45.
6. Lásd Tan és a szövetségek 84:46.
7. Lásd Apostolok cselekedetei 10:34.
8. A Tan és a szövetségek 88:40 azt tanítja, hogy „a világosság a világossághoz ragaszkodik”. Más szóval: minél több világossággal, igazsággal, bölcsességgel és erénnyel rendelkezünk, annál többet vonzunk be ezekből az életünkbe. „[A]ki világosságot fogad be, és megmarad Istenben, még több világosságot kap; és ez a világosság mind fényesebbé és fényesebbé válik, a tökéletes napig” (Tan és a szövetségek 50:24).
9. Ez a keresztelés egyik ígérete: hogy amint eltemetjük halandó, testi életünket, a keresztelés vizéből Krisztusban újjáéledve emelkedünk ki. Új teremtményekként jövünk elő onnan, akik új életben járnak (lásd Rómabeliek 6:4; 2 Korinthusbeliek 5:17).
10. Tan és a szövetségek 88:67; lásd még Máté 6:22.
11. Márk 9:24.
12. Móziás 26:3.
13. 3 Nefi 18:24.
14. Máté 5:16.
15. Jákób 2:8.
16. Lásd 1 János 1:7; Alma 7:11–13.
17. Lásd Máté 5:14.
18. Alma 19:6.

Az Úr vezeti az egyházát

Az Úr úgy vezeti az egyházát, hogy e vezetés nagy és megingathatatlan hitet követel meg mindazoktól, akik Őt szolgálják a földön.

Kedves fivéreim, akik Isten papságát viselitek! Ma este annak csodálatos módjáról kívánok szólni, ahogy az Úr a királyságát vezeti a földön. Az alapokat már ismeritek. Imádkozom, hogy a Szentlélek megerősítést adjon nektek rólok.

Először is, Jézus Krisztus az egyház feje az egész földön.

Másodszor, egyházát prófétákként elhívott emberekhez intézett szavai által vezeti, kinyilatkoztatásokon keresztül.

Harmadszor, a régmúltban is adott kinyilatkoztatást prófétáinak, jelenleg is ad, és ez továbbra is így lesz.

Negyedszer, megerősítő kinyilatkoztatásban részesíti mindazokat, akik prófétái vezetése alatt szolgálnak.

Ezen alapvető pontokból adódóan felismerjük, hogy az Úr úgy vezeti az egyházát, hogy e vezetés nagy és megingathatatlan hitet követel meg mindazoktól, akik Őt szolgálják a földön.

Példának okáért hitre van szükség ahhoz, hogy elhiggyük: a feltámadt Úr nap mint nap figyelemmel kíséri királyságának ügyeit. Hitre van szükség ahhoz, hogy elhiggyük: tökéletlen embereket hív el bizalomteljes pozíciókba. Hitre van szükség ahhoz, hogy elhiggyük: tökéletesen ismeri az Általa

elhívottakat, tisztában van képességeikkel és lehetőségeikkel egyaránt, így tehát nem vét hibát, amikor elhív valakit.

Ez utóbbi hallatán néhányan talán mosolyogtok vagy kételkedve csóváljátok fejeteket – valaki azért, mert azt hiszi, szolgálatra való elhívása hiba volt, valaki pedig azért, mert eszébe jutottak olyanok, akik kevésbé tűnnek képesnek az Úr királyságában való szolgálatra. A tanácsom mindezen emberek számára az, hogy ítéletek meghozatalával várjatok mindaddig, amíg jobb rálátással nem bírtok arra, amit az Úr is lát. Inkább azt kellene megítenetek, hogy *ti* rendelkeztek-e azzal a képességgel, hogy kinyilatkoztatásban részesüljete és elszántan eszerint cselekedjete.

Ehhez hitre van szükség. Ennél is nagyobb hitre van szükség ahhoz, hogy elhiggyete: az Úr tökéletlen emberi szolgálata hívott el a vezetésetekre. Az a célo ma este, hogy építem abbéli hiteteket, miszerint Isten irányít titeket, amikor az Ő szolgálatában vagytok. És ami még ennél is fontosabb, az abbéli hiteteket is szeretném építeni, miszerint az Úr sugalmazza azokat a tökéletlen személyeket, akiket a ti vezetőitekként hívott el.

Elsőre azt gondolhatjátok, az ebben való hit nem fontos az Úr egyháza és királysága sikeréhez. Azonban valószínűleg rá fogtok jönni – bárhol álljatok is a papsági szolgálat láncolatában: legyetek bár az Úr prófétája vagy újonnan elhívott áronipapság-viselők –, hogy a hit nélkülözhetetlen.

Kezdjük azzal, hogy mit jelent a hit a tanítók vagy a diakónusok kvórumának elnöke számára. Fontos, hogy legyen hite abban, hogy az Úr személy szerint őt hívta el, gyengeségei és erősségei ismeretében. Abban is hinnie kell, hogy az a férfi, aki átadta az elhívást, Isten Lelkétől kapott erre kinyilatkoztatást. Úgy a tanácsosainak, mint a kvóruma tagjainak, ugyanilyen hitre van szükségük ahhoz, hogy elszánt magabiztossággal kövessék őt.

Ilyen magabiztosságnak voltam tanúja, amikor egy vasárnap reggel láttam egy fiút, aki a diakónusok kvóruma elnökségi gyűlésén vett részt. Ő volt az újonnan elhívott titkáruk. Ez az ifjú elnökség együtt tanácskozott. Megbeszélték számos módját, ahogyan teljesíthetnék püspökük arra vonatkozó kérését, hogy egy kevésbé tevékeny fiút visszahozzanak az egyházba. Az imát és eszmeceserét követően a titkárt jelölték ki a feladatra, hogy ellátogasson egy

olyan fiú otthonába, aki sosem vett részt egy gyűlésen sem, és hívja meg.

A titkár nem ismerte a fiút, azt azonban tudta, hogy az egyik szülője kevésbé tevékeny, a másik pedig nem egyháztág, és nem viseltetik barátsággal az egyház iránt. A titkár izgult, de nem félt. Tudta, hogy Isten prófétája arra kérte a papságviselőket, hogy hozzák vissza az elveszett bárányokat. Azt is hallotta, miként imádkozik kvórumának elnöksége. Hallotta, miként jutnak megállapodásra a megmentendő fiú és az ő nevét illetően.

Néztem, ahogy ez a titkár végigmegy a kevésbé tevékeny fiú házához vezető utcán. Lassan közeledett, mintha csak óriási veszélynek készülne kitenni magát. Fél óra múlva azonban már a fiúval együtt jött vissza, boldog mosollyal az arcán. Nem tudom biztosan, hogy tisztában volt-e azzal, hogy ő ekkor az abba vetett hittel cselekedett, hogy az Úr munkájában jár el. Ez a hit vele maradt és tovább gyarapodott a misszionáriusként, édesapaként, a fiatal férfiak vezetőjeként és püspökként eltöltött évei alatt is.

Most azt vegyük számba, mit jelent az ilyen hit a püspök számára. Olykor a püspököt olyanok szolgálatára hívják el, akik már jól ismerik őt. Az egyházközség tagjai valamelyest ismerik emberi gyengeségeit és lelki erősségeit, és azt is tudják, hogy az egyházközségből másokat is elhívhattak volna helyette, akik műveltebbnek, tapasztaltabbnak, kedvesebbnek, vagy akár jobb kiállásúnak tűnnek.

Ezeknek a tagoknak tudniuk kell, hogy a püspöki szolgálatra való elhívás az Úrtól érkezett, kinyilatkoztatás által. Az ő hitük nélkül az Isten által elhívott püspöknek nagyobb erőfeszítésébe fog kerülni, hogy részesüljön az ahhoz szükséges kinyilatkoztatásban, mely által segíteni tudja őket. Sikerének kulcsa a tagok támogató hitében rejlik.

Szerencsére ennek az ellenkezője is igaz. Gondoljunk csak Benjámin királyra, az Úr szolgájára, aki bűnbánatra vezette népet. Népe szívét meglágyította az abbéli hitük, hogy emberi gyengeségei ellenére Isten őt hívta el, és hogy szavai Istentől származnak. Emlékeztek, miként kiáltott fel a nép: „Igen, minden szót elhiszünk, melyet nekünk mondtál; ...tudjuk, hogy azok biztosan úgy vannak és igazak, a Mindenható Úr Lelke miatt, mely hatalmas változást vitt véghez bennünk, vagyis a szívünkben, úgyhogy már nincs hajlandóságunk arra, hogy gonosz dolgot tegyünk, csak arra, hogy állandóan jót tegyünk” (Móziás 5:2).

Ahhoz, hogy egy vezető sikeres lehessen az Úr munkájában, az emberek abbéli bizalmának, hogy őt Isten rendelte el, felül kell írnia erőtlenségéről és halandó gyengeségeiről alkotott nézeteiket. Emlékeztek, milyen magyarázatot adott Benjámin király saját vezetői szerepéről:

„Nem azért parancsoltam meg nektek, hogy ide feljőjtek, hogy féljetek tőlem, vagy hogy azt gondoljátok, hogy én magam több vagyok egy halandó embernél.

De olyan vagyok, mint ti magatok, kiszolgáltatva mindenféle gyengeségnek a testben és az elmében; mégis megválasztott ez a nép, és felszentelt atyám, és megengedte az Úr keze, hogy uralkodó és király legyek ezen nép felett; és megtartott és megőrzött az ő páratlan hatalma, hogy titeket szolgáljalak mindazon hatalommal, elmével és erővel, amit az Úr megadott nekem” (Móziás 2:10–11).

A ti vezetőitek az Úr egyházában gyengének és emberinek, de akár erősnek és ihletettnek is tűnhet számotokra. Az az igazság, hogy minden vezetőben megvannak ezek a személyiségjegyek, és még sokkal több

is. Ami azonban segíti az Úrnak a mi vezetésünkre elhívott szolgálait, az az, amikor úgy tudjuk látni őket, mint az Úr, amikor elhívta őket.

Az Úr tökéletesen látja a szolgálait. Látja a bennük rejlő lehetőségeket és a jövőjüket. Azzal is tisztában van továbbá, hogy még az alaptermészetük is változhat. Azt is tudja, miként változhatnak az általuk vezetett emberekkel átélt tapasztalataik révén.

Talán már megtapasztaltatok, hogy erősebbé váltatok azon emberek által, akiknek a szolgálatára elhívtak. Egyszer fiatal egyedülálló felnőttek püspökének hívtak el engem. Mai napig nem tudom, vajon az volt-e ezzel az Úr célja, hogy én segítsek Neki változást előidézni bennük, vagy pedig tudta, hogy ők milyen változást fognak előidézni énbennem.

Számomra felfoghatatlan módon az ebbe az egyházközösségbe járó fiatalok zöme úgy tekintett rám, mintha Isten kifejezetten az ő szolgálatukra hívott volna el. Látták ugyan a gyengeségemet, de túltekintettek rajtuk.

Emlékszem, mikor egy fiatal férfi tanácsért fordult hozzám a továbbtanulásával kapcsolatban. Elsőéves volt egy jó nevű egyetemen. Egy héttel azután, hogy tanácsot adtam neki, időpontot kért tőlem.

Amikor besétált az irodámba, ezeket a meglepő kérdéseket intézte hozzám: „Püspök, imádkozhatnánk, mielőtt elkezdünk beszélgetni? És le is térdelhetnénk? És mondhatnám én az imát?”

Kérései megleptek. Az imájában elhangzottak azonban még inkább megleptek. Valahogy így fogalmazott: „Mennyei Atyám, Te tudod, hogy Eyring püspök tanácsot adott nekem a múlt héten, de az nem vált be. Kérlek, sugalmazd őt, hogy tudja, most mitévő legyek.”

Lehet, hogy ezen most mosolyogtok, de én nem tettem. Ez a fiatal férfi már tudta, mit vár tőle az Úr. Ennek ellenére tisztelte az Úr egyházának püspöki hivatalát, és talán azt szerette volna, hogy nagyobb magabiztosságra tegyek szert azzal kapcsolatban, hogy kinyilatkoztatásban részesülhetek az elhívásom során.

Működött. Ahogy felálltunk és helyet foglaltunk, a kinyilatkoztatás megérkezett. Elmondtam neki, érzéseim szerint mit szeretne az Úr, mit tegyen. Bár ekkor csupán 18 éves volt, lelki életkorát tekintve sokkal érettebb volt.

Már tudta, hogy nem kell a püspökhez fordulnia ilyen gonddal. Azonban megtanulta támogatni az Úr szolgáját még annak halandó gyengeségei közepette is. Később cövekelnök lett belőle. Megőrizte azt a leckét, melyet közösen tanultunk meg, miszerint ha hisztek abban, hogy az Úr az egyházát az általa elhívott tökéletlen szolgálainak adott kinyilatkoztatások segítségével vezeti, az Úr számukra is és számotokra is megnyitja az egek csatornáit.

Ebből az élményből azt tanultam, hogy az általunk szolgált emberek hite – olykor még inkább, mint a mi saját hitünk – képes kinyilatkoztatásokat

előhívni számunkra az Úr szolgálatában.

Volt egy másik tanulság is, amelyet levontam. Ha ez a fiú a neki adott első, rossz tanácsom alapján ítélte volna meg engem, többé nem fordult volna hozzám. Így viszont azért, hogy úgy döntött, nem ítélkezik felettem, megkapta a vágyott megerősítést.

Egy másik lecke is hasznomra vált, szintén ebből az élményből. Tudomásom szerint senkinek sem említette meg az egyházközségben, hogy első alkalommal nem adtam neki jó tanácsot. Ha megtette volna, az meggyengítette volna az egyházközség többi tagjának abbéli hitét, hogy bízhatnak a püspök sugalmazásaiban.

Próbálok nem megítélni az Úr szolgálait vagy rámutatni a szembetűnő gyengeségeikre. A gyermekeim számára ezt saját példámon keresztül próbálok megtanítani. James E. Faust megosztotta hitvallását, amelyet próbálok a sajátomé- vá tenni. Továbbadom nektek is:

„Támogatnunk kell a helyi vezetőinket..., mert ők... »elhívtak és kiválasztottak«. Az egyház minden tagja kaphat útmutatást a püspökétől vagy gyülekezeti elnökétől, cövek- vagy misszióelnökétől, valamint az egyház elnökétől és az ő szolgatársaitól. E testvérek közül senki sem maga kérte az elhívását. Egyikőjük sem tökéletes. Mégis az Úr szolgálai ők, akiket Ő hívott el azok által, akik a sugalmazásra jogosultak. Azok, akiket elhívtak, támogattak és elválasztottak, jogosultak a mi támogatásunkra.

[...] A vallási vezetőkkel szembeni tiszteletlenség sokakat vezetett már lelki elgyengüléshez és bukáshoz. A felettünk elnöklő emberek vélt tökéletlenségein, hibáin vagy gyengeségein túl kell tekintenünk, és támogatnunk kell azt a hivatalt, melyet betöltenek” (vö. Elhíva és kiválasztva. *Liahóna*, 2005. nov. 54.).

Ez a tanács minden körülmények között megáldja Isten szolgálait.

Az Úr egyházának korai napjaiban a Joseph Smith próféta közelében szolgáló vezetők elkezdtek a hibáiról beszélni. Mindazok ellenére, amit láttak és tudtak az Úrral való kapcsolatáról, az általuk tanúsított bíráló és irigy lelkület pestisként terjedt. A Tizenkettek egyike mindannyiunk számára kijelölte annak a hitnek és hűségnek a mércéjét, mellyel rendelkezünk kell, ha Isten királyságában kívánunk szolgálni.

Íme a beszámoló: „Jó néhány elder gyűlést hívott össze a templomban mindazok számára, akik Joseph Smitht bukott prófétának tartották. David Whitmert szándékozták kijelölni az egyház új vezetőjeként. [...] Miután egy sor érvet meghallgatott a Próféta ellen, Brigham [Young] felállt és tanúságát tette: »Joseph próféta, én ezt tudom, és bármennyit gúnyolják vagy rágalmaznak is, az nem semmisítheti meg Isten prófétájának a kinevezését, csak a saját felhatalmazásukat semmisíthetik meg, elvághatják az őket a Prófétához és Istenhez kötő szálakat, és lesüllyeszthetik

magukat a pokolba” (*Church History in the Fulness of Times Student Manual* [Church Educational System manual, 2003], 2nd ed., 174; lásd még *Az egyház elnökeinek tanításai: Brigham Young* [1997]. 79.).

Létezik egy szál, amely az Úrhoz köt bennünket szolgálatunk során. Ott kezdődik, ahová szolgálatra lettünk elhíva a királyságban, keresztülfut mindazonkon, akiket elhívtak, hogy elnököljenek felettünk a papságban, és egészen a prófétáig ér, akit összeköt az Úrral. Hitet és alázatot követel meg azon a helyen szolgálni, ahová elhívásunk szól, bízni abban, hogy az Úr hívott el bennünket és azokat, akik felettünk elnökölnek, és támogatni őket teljes hitünkkel.

Lesznek olyan alkalmak – ahogy a kirtlandi napokban is voltak –, amikor Brigham Young hitére és feddhetetlenségére lesz szükségünk ahhoz, hogy azon a helyen álljunk, ahová az Úr elhívott bennünket, hűen az Ő prófétájához és azokhoz a vezetőkhez, akiket még odaállított.

Ünnepélyes, mégis örömteli tanúságot teszem arról, hogy az Úr Jézus Krisztus áll a kormányruznál. Ő vezeti az egyházát és a szolgálait. Tanúságot teszem arról, hogy ebben az időben Thomas S. Monson az egyetlen ember, aki birtokolja és gyakorolja a szent papság összes kulcsát a földön. Áldásért imádkozom továbbá mindazon alázatos szolgálak számára, akik oly készségesen és jól szolgálnak Jézus Krisztus visszaállított egyházában, amelyet Ő személyesen vezet. Bizonyoságot teszem arról, hogy Joseph Smith látta az Atyaistent és Jézus Krisztust. Beszéltek hozzá. A papság kulcsai azért állítottak vissza, hogy megáldják Mennyei Atya minden gyermekét. Küldetésünk és megbízásunk az, hogy a mi saját helyünkön szolgáljuk az Úr ügyét. Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus általános felhatalmazottai és általános tisztségviselői

AZ ELSŐ ELNÖKSÉG

Henry B. Eyring
első tanácsos

Thomas S. Monson
elnök

Dieter F. Uchtdorf
második tanácsos

A TIZENKÉT APOSTOL KVÓRUMA

Russell M. Nelson

Dallin H. Oaks

M. Russell Ballard

Jeffrey R. Holland

David A. Bednar

Quentin L. Cook

D. Todd Christofferson

Neil L. Andersen

Ronald A. Rasband

Gary E. Stevenson

Dale G. Renlund

A HETVENEK ELNÖKSÉGE

L. Whitney Clayton

Craig C. Christensen

Ulisses Soares

Lynn G. Robbins

Gerrit W. Gong

Juan A. Ureola

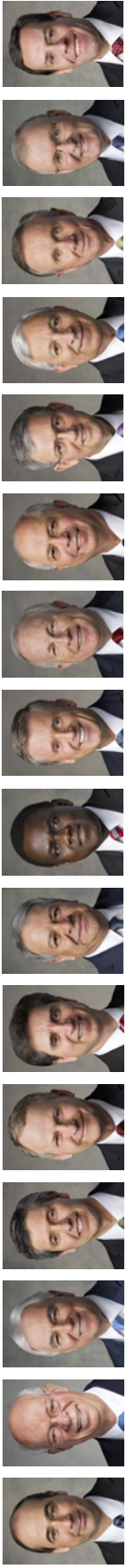
Patrick Kearon

ÁLTALÁNOS FELHATALMAZOTT HETVENESEK

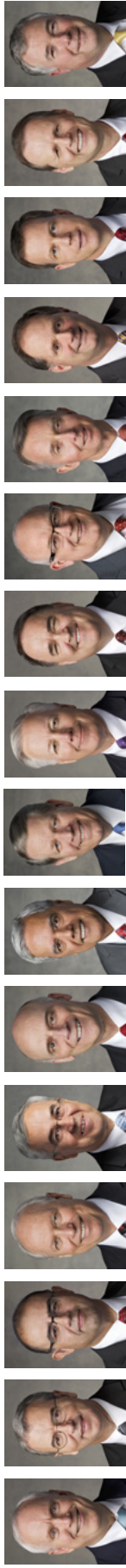
(angol betűrendben)

Marcos A. Alibekatis
Valeri V. Corodin
J. Devin Cornish
Jose L. Alonso
Wilford W. Andersen
Ian S. Ardern
Mervyn B. Arnold
W. Mark Bassett
David S. Baxter
Randall K. Bennett
Shayne M. Bowen
Mark A. Bragg
Craig A. Cardon
Jumboon Csoi
Kim B. Clark
Weatherford T. Clayton
Carl B. Cook
Lawrence E. Conbridge

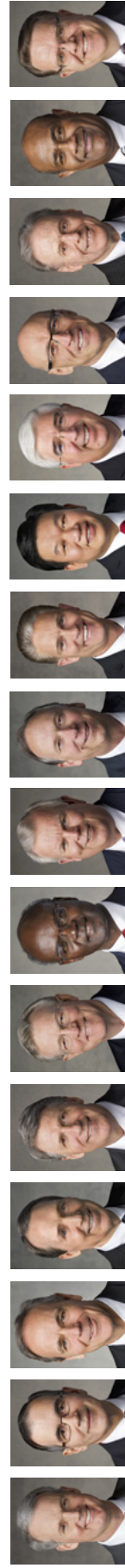
Eduardo Gavarré
Randy D. Funk
Enrique R. Galbella
David F. Evans
Larry J. Echo Hawk
Timothy J. Dyckes
Kevin R. Durcan
Edward Dube
Benjamin De Hoyos
Massimo De Ieo
C. Scott Grow
Walter F. Gonzalez
Hugo Montoya
Evan A. Schmutz
Gregory A. Schwitzer
Joseph W. Slati
Steven E. Snow
Vern P. Stanfill
Brian K. Taylor
Michael John U. Teh
Jose A. Teveira
Arnulfo Valenzuela
Terence M. Vinson
Janella B. Valoto
Scott D. Whiting

Hugo E. Martinez
Robert C. Gay
Carlos A. Gobby
Taylor G. Gobby
Christopher Golden
Peter F. Meaus
Richard J. Maynes
James B. Martino
Rafael E. Pino
Chi Hong (Sam) Wong
Larry Y. Wilson
Hugo C. Pingree
John C. Pingree
Hiroshi K. Koch
Anthony D. Perkins
Kevin W. Pearson
Von C. Keetch
Lary S. Kacher
Allan F. Packer
Adrian Ochoa
Breitt H. Nielson
S. Gifford Nielsen
K. Brett Naitress
Marcos B. Nish
Gregory A. Schwitzer
Evan A. Schmutz
Gay B. Sabín
Jorge F. Zaballos
Claudio D. Zúñiz

Erch W. Kopschke
Jon L. Koch
Jörg Klebingat
Jörg Klebingat
S. Mark Palmer
Allan F. Packer
Adrian Ochoa
Breitt H. Nielson
S. Gifford Nielsen
K. Brett Naitress
Marcos B. Nish
Gregory A. Schwitzer
Evan A. Schmutz
Gay B. Sabín
Jorge F. Zaballos
Claudio D. Zúñiz

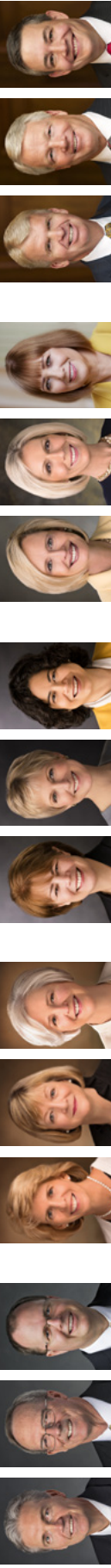
Paul B. Pieper
Anthony D. Perkins
Kevin W. Pearson
Von C. Keetch
Lary S. Kacher
Allan F. Packer
Adrian Ochoa
Breitt H. Nielson
S. Gifford Nielsen
K. Brett Naitress
Marcos B. Nish
Gregory A. Schwitzer
Evan A. Schmutz
Gay B. Sabín
Jorge F. Zaballos
Claudio D. Zúñiz

Dean M. Davies
Gerald Causé
Michael John U. Teh
Jose A. Teveira
Arnulfo Valenzuela
Terence M. Vinson
Janella B. Valoto
Scott D. Whiting

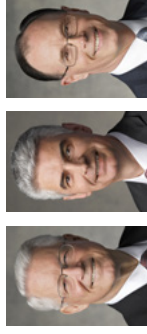

W. Christopher Wardell
Cristina B. Franco
Joy D. Jones
Bonnie H. Condon
Reyna J. Aburto
Jean B. Bingham
Sharon Eubaik
Neill F. Marriott
Bonnie L. O'carson
Carol F. McConkie
Brian K. Ashton
Tad R. Callister
Devin G. Durran

M. Joseph Brough
Stephen W. Owen
Douglas D. Holmes
Cristina B. Franco
Joy D. Jones
Bonnie H. Condon
Reyna J. Aburto
Jean B. Bingham
Sharon Eubaik
Neill F. Marriott
Bonnie L. O'carson
Carol F. McConkie
Brian K. Ashton
Tad R. Callister
Devin G. Durran

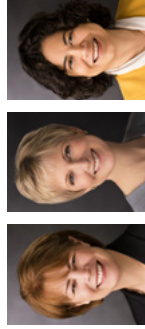
AZ ELNÖKLŐ PÜSPÖKSÉG

Dean M. Davies
Gerald Causé
Michael John U. Teh
Jose A. Teveira
Arnulfo Valenzuela
Terence M. Vinson
Janella B. Valoto
Scott D. Whiting

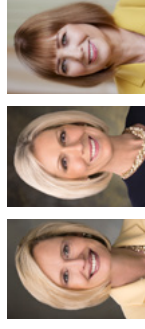
ÁLTALÁNOS TISZTSÉGVISELŐK

SEGÍTŐEGYLET

Sharon Eubaik
Neill F. Marriott
Bonnie L. O'carson
Carol F. McConkie
Brian K. Ashton
Tad R. Callister
Devin G. Durran

ELEMI

Bonnie H. Condon
Reyna J. Aburto
Jean B. Bingham
Sharon Eubaik
Neill F. Marriott
Bonnie L. O'carson
Carol F. McConkie
Brian K. Ashton
Tad R. Callister
Devin G. Durran

FIATAL FÉRFIAK

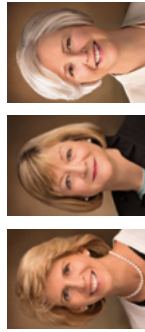
M. Joseph Brough
Stephen W. Owen
Douglas D. Holmes
Cristina B. Franco
Joy D. Jones
Bonnie H. Condon
Reyna J. Aburto
Jean B. Bingham
Sharon Eubaik
Neill F. Marriott
Bonnie L. O'carson
Carol F. McConkie
Brian K. Ashton
Tad R. Callister
Devin G. Durran

VÁSÁRNAPI ISKOLA

Devin G. Durran
Tad R. Callister
Brian K. Ashton
Tad R. Callister
Devin G. Durran

FIATAL NŐK

Sharon Eubaik
Neill F. Marriott
Bonnie L. O'carson
Carol F. McConkie
Brian K. Ashton
Tad R. Callister
Devin G. Durran

Jean B. Bingham
a Segítőegylet általános elnöke

Hogy „a ti örömetek beteljék”

Jézus Krisztus minden gyógyulás, békesség és örök fejlődés forrása.

Kedves testvérek, nagy öröm itt lenni veletek! És éppen erről szeretnék beszélni ma délelőtt: az öröm teljességéről.

Egy híradás címe nemrég így hangzott: „Katasztrófák rázzák meg a nemzetet [és] a világot.”¹ A hurrikánoktól és áradásoktól a hóhullámokig és aszályokig, a futótűzektől és földrengésektől a háborúkig és pusztító járványokig, úgy tűnik, az egész föld háborog.²

Emberek millióinak kell elhagyni otthonukat, és számtalan életet dúlnak fel ezek a megpróbáltatások. A családokban és a közösségekben megjelenő viszálykodás, valamint a félelem, a kétségek és a megghiúsult várakozások keltette belső küzdelmek is nyugtalanságot okoznak. Nehéz lehet azt az örömet érezni, melyről Lehi azt tanította, hogy az élet célja.³ Néha mindannyian feltesszük a kérdést: „Hol találok békét, lelkemnek vigaszt...?”⁴ Elgondolkodunk: „Vajon hogy lelhetek öröme a halandó élet nehézségei ellenére?”

A válasz túl egyszerűnek tűnhet, azonban már Ádám ideje óta igaznak bizonyul. Úgy lelhetünk tartós öröme, ha a Szabadítónkra, Jézus Krisztusra és az általa tanított és példázott evangélium szerinti életre összpontosítunk.

Minél inkább *megismerjük* Jézus Krisztust, *hiszünk benne* és *példázzuk* Őt, annál jobban megértjük, hogy Ő minden gyógyulás, békesség és örök fejlődés forrása. Mindnyájunkat hív, hogy jöjjünk Őhozzá.⁵ Olyan meghívás ez, amelyet Henry B. Eyring elnök így jellemez: „a legfontosabb meghívás, amelyet csak kaphat az ember”⁶.

Tanuljatok Jézus Krisztusról!

Hogyan jövünk Őhozzá? Idén áprilisban Russell M. Nelson elnök és

M. Russell Ballard elder arra buzdított minket, hogy tanulmányozzuk *Az élő Krisztus*⁷ című kiadványt a Szabadítóról való tanulásunk részeként. Sokan elfogadták e kihívást és áldásokban részesültek. Nemrégiben egy kedves barátom minden felnőtt gyermekének adott egy példányt a dokumentumból, az egyes kifejezéseket szemléltető evangéliumi képekkel. Arra buzdította gyermekeit, hogy segítsenek az unokáinak megérteni és kívülről megtanulni azt. Kis idő múlva megosztott velem egy videót, amelyen a hatéves kisunokája, Laynie lelkesen és büszkén adja elő a memorizált szöveget. Ráébredtem, hogy ha egy hatéves képes erre, akkor én is az vagyok!

Amint nagyobb összpontosítással tanulmányoztam Jézus Krisztus életét és tanításait, és kívülről megtanultam *Az élő Krisztus* szövegét, növekedett a Szabadítónk iránti hálám és szeretetem. E sugalmazott dokumentum minden mondata egy prédikációt tartalmaz, és gazdagította az ismereteimet az Ő isteni szerepköreit és földi küldetését illetően. Mindaz, amit a tanulmányozás és elmélkedés ezen időszakában tanultam,

megerősíti, hogy Jézus valóban „a világ világossága, élete és reménysége”⁸. Az ősi szentírások és az utolsó napi próféták Őt dicsérő szavai – akár írásban, akár szóban – bizonyosságot tesznek arról, hogy „az Ő útja az az ösvény, amely ebben az életben boldogsághoz, az [elkövetkező világban] pedig örök élethez vezet”⁹.

Legyen hitetek Jézus Krisztusban!

Amint számtalan különféle módon tanulmányoztatók Krisztus életét és tanításait, a belé vetett hitetek növekedni fog. Rá fogtok jönni, hogy Ő egyénekként szeret és tökéletesen megért benneteket. A halandóságban eltöltött 33 éve során elszenvedett elutasítást; üldöztetést; testi éhséget, szomjúságot és fáradtságot¹⁰; magányt; szóbeli és testi bántalmazást; végül pedig bűnös emberek kezei által elszenvedte a gyötrelmes halált.¹¹ A Gecsemáné kertjében és a Kálvária keresztnél átérte a *mi* összes fájdalmunkat, megpróbáltatásunkat, kísértésünket, betegségünket és gyengeségünket.¹²

Nem számít, mit szenvedtünk el, Ő a *gyógyulás* forrása. Akik megtapasztalták a bántalmazás, fájdalmas veszteség, krónikus betegség vagy bénító megpróbáltatás, igaztalan vádaskodás, ádáz üldöztetés, vagy a bűnből vagy félreértésekből származó lelki károsodás bármely formáját, mind meggyógyulhatnak a világ Megváltója által. Ő azonban hívatlanul nem fog belépni. Nekünk kell Hozzá jönnünk, és engednünk, hogy csodát tegyen.

Egy csodás tavaszi napon nyitva hagyta az ajtót, hogy élvezzem a friss levegőt. Egy kismadár berepült a nyitott ajtón, de aztán észrevette, hogy nem ott van, ahol lenni akar. Kétségbeesetten repkedett a szobában, menekülési kísérletei során többször is nekirepülve az ablak üvegének. Megpróbáltam óvatosan

a nyitott ajtó felé terelni, de nagyon rémült volt és folyton elröppent. Végül a sötétítő függöny tetején szállt le zavarodottan és kimerülten. Fogtam egy seprűt, és a cirokos végével óvatosan próbáltam felérni oda, ahol a madárka nyugtalanul üldögélt. Ahogy a seprű végét odatarítottam a lába elé, a kismadár félszegen átlépett a sörtékre. Lassan, nagyon lassan a nyitott ajtóhoz lépdeltem, a lehető legstabilabban tartva a seprűt. Amint elértük a nyitott ajtót, a madárka nyomban kiröppent a szabadba.

Ehhez a madárhoz hasonlóan néha mi is félve bízunk, mert nem értjük Isten tökéletes szeretetét és az iránti vágyát, hogy segítsen nekünk. De ha tanulmányozzuk Mennyei Atyánk tervét és Jézus Krisztus küldetését, megértjük, hogy az Ő egyetlen céljuk a mi örök boldogságunk és fejlődésünk.¹³ Ők örömmel segítenek, ha kérünk, keresünk és zörgetünk.¹⁴ Amikor gyakoroljuk a hitünket és alázatosan fogadjuk a válaszaikat, megszabadulunk a félreértéseink és feltételezéseink korlátaitól, és megláthatjuk az előre vezető utat.

Jézus Krisztus a *békesség* forrása is. Arra kér minket, hogy támaszkodjunk a karjára¹⁵, és olyan békességet ígér, „mely minden értelmet felül halad”¹⁶ – azt az érzést, mely akkor jön, amikor a Lelke „békét szól... a lelkünkhöz”¹⁷, legyünk bármilyen kihívások közepette is. Legyen akár személyes küszködés, akár családi gond vagy közösségi válság, a békesség akkor jön el, ha bízunk abban, hogy Isten Egyszülött Fiának hatalmában áll megnyugtatni sajtó lelkünket.

Snježana Podvinski, a horvátországi Károlyváros csekély számú szentjeinek egyike a Szabadítóra támaszkodott, amikor tavaly 6 hónapon belül elhunyt a férje és mindkét szülője. Gyásztól sújtottan, de bizonyossággal rendelkezve arról, hogy a családok örökkévalóak, minden megtakarítását felhasználva elutazott a templomba, ahol a férjéhez és a szüleikhez pecsételték. Azt mondta, hogy az a templomban töltött pár nap élete fénypontja volt. Jézus Krisztusba és az Ő engesztelésébe vetett szilárd bizonyossága miatt olyan békét érzett és olyan gyógyulást tapasztalt, mely a körülötte lévőket is megerősítette.

A Jézus Krisztusba vetett hit még a gyógyulásnál és a békességnél is több ajándékot hoz. Ahogy Henry B. Eyring elnök mondta: „[H]álás vagyok azért, hogy az Úr oly sokféle módon látogatott meg a Vigasztalóval, amikor békességre volt szükségem. Mennyei Atyánkat azonban nem csupán a vigasztalódásunk érdekli, hanem a felfelé tartó fejlődésünk is.”¹⁸

Jézus Krisztus engesztelésének köszönhetően, melybe beletartozik a megváltás és a feltámadás ajándéka, képesek vagyunk a bűnbánatra, a változásra és az *örök fejlődésre*. Azon erő által, melyet nekünk ad, ha engedelmessé vagyunk, sokkal többé válhatunk, mint amivé a saját erőnkéből valaha is válhatnánk. Lehet, hogy nem értjük

teljesen a módját, de mindannyian, akik már éreztük a Krisztusba vetett hit növekedését, mélyebb megértést is kaptunk isteni kilétünkről és célunkról, ami olyan döntések meghozatalához vezetett, melyek összhangban vannak ezzel a tudással.

Egy olyan világ ellenére, mely megpróbál minket megfosztani az emberiségünkől¹⁹, az a tudat, hogy Isten a mi Atyánk, biztosít bennünket afelől, hogy isteni lehetőségekkel és királyi ígéretekkel bírunk. Egy olyan világ ellenére, mely azt mondja, hogy az élet egy zsákutca, az a tudat, hogy Isten Egyszülött Fia lehetővé tette számunkra a megváltást és a feltámadást, reményt ad az örök fejlődésre.

Példázatok Jézus Krisztust!

Amint egyre többet tudunk meg Jézus Krisztusról, úgy mind nagyobb hitet fejlesztünk ki Őbenne, és természetes módon követni akarjuk az Ő példáját. Parancsolatainak betartása lesz a leghőbb vágyunk. Szívünk mások szenvedésének enyhítésére vágyik majd, ahogy azt Ő is tette, és azt szeretnénk, hogy ők is megtapasztalják az általunk meglett békét és boldogságot.

Mitől ilyen erőteljes az, ha megpróbálunk úgy cselekedni, mint Ő? Attól, hogy amikor a hitünket cselekedetekre váltjuk, a Szentlélek bizonyosságot tesz az örök igazságról.²⁰ Jézus azért mondja a tanítványainak, hogy tartásuk be a parancsolatait, mert tudja, hogy ha követjük az Ő példáját, akkor elkezdjük megtapasztalni az örömet, és ahogy továbbhaladunk az Ő ösvényén, elérkezünk az öröm teljességéhez. Így magyarázta ezt: „Ezeket beszéltem néktek, hogy megmaradjon ti bennetek az én örömem és a ti örömetek beteljenek.”²¹

Bizonyosságunk vajon Jézus Krisztusnak és az Ő evangéliumának sziklaszilárd alapjára épült? Amikor az

élet viharai lesújtanak ránk, kétségbeesésünkben szakkönyvekben vagy az interneten keresünk segítséget? A Jézusról Krisztusról való tudásunk és bizonyosságunk építésére szánt idő gazdagon megtérül majd a próbatételek és viszontagságok idején. A szentírások mindennapi olvasása és az élő próféták szavai feletti elmélkedés; a jelentőségeltjes személyes ima; a heti rendszerességgel tudatos úrvacsoravétel; a Szabadító módján való szolgálat – ezen egyszerű cselekedetek mindegyike az örömteli élet építőkövévé válik.

Mi nyújt nektek örömet? A szereteteitek látványa egy hosszú nap végén? A jól elvégzett munka utáni elégedettség? A fény valaki szemében, akinek osztottok a terhein? Egy himnusz szavai, melyek mélyen a szívetekig hatolnak? Egy közeli barát kézszorítása? Szánjatok néhány zavartalan percet áldásaitok átgondolására, utána pedig találjatok módot ezek megosztására! Ha igyekeztek szolgálni és felemelni a környezeteken vagy e zűrzavaros világ bármely más részén élő testvéreiteket, nagyobb békét, gyógyulást, valamint fejlődést fogtok megtapasztalni.

Jöjjetek Őhöz! Bizonyosságomat teszem arról, hogy ha Jézus Krisztust helyezitek az életetek középpontjába, öröme fogtok lelteni, bármilyen körülmények között éltek is. A válasz valóban „csak Ő lehet”²². Szánjatok

időt arra, hogy valóban megismerjétek Jézus Krisztust azáltal, hogy szorgalmasan tanultok róla, nagyobb hitet fejlesztetek ki Őbenne, és arra törekedtek, hogy minél inkább hasonlók váljatok Őhöz. Ha így teszünk, úgy érezzük majd, hogy a kis Laynie-vel együtt nekünk is ezt kell mondanunk: „Köszönet Istennek az Ő isteni Fia páratlan ajándékáért.”²³ Jézus Krisztus áldott és szent nevében, amen. ■

JEGYZETEK

1. Tamara Lush and Jay Reeves: “Disasters Rock the Nation, World,” *Deseret News*, Sept. 10, 2017, A1.
2. Lásd Tan és a szövetségek 45:26.
3. Lásd 2 Nefi 2:25.
4. Hol találók békét? *Himnuszok*, 73. sz.
5. Lásd 3 Nefi 9:14, 22.
6. Vö. Henry B. Eyring: Jöjjetek Krisztushoz! *Liahóna*, 2008. márc. 49.
7. Lásd Az élő Krisztus: Az apostolok bizonyossága. *Liahóna*, 2000. ápr. 2–3.
8. Az élő Krisztus. 3.
9. Az élő Krisztus. 3.
10. Lásd Móziás 3:7.
11. Lásd Lukács 24:7.
12. Lásd Alma 7:11–12.
13. Lásd Mózes 1:39.
14. Lásd Máté 7:7.
15. Lásd Karomra támaszkodj. *Himnuszok*, 66. sz.
16. Filippibeliek 4:7.
17. Alma 58:11.
18. Henry B. Eyring: Az én békességemet hagyom néktek. *Liahóna*, 2017. máj. 15.
19. Lásd Értsd meg, szabad a választás. *Himnuszok*, 155. sz.
20. Lásd János 7:17.
21. János 15:11.
22. Hol találók békét? 73. sz.
23. Az élő Krisztus. 3.

Donald L. Hallstrom elder
a Hetvenektől

Elmúlt-e a csodák napja?

Figyelmünket elsődlegesen a lelki áldásokra kell összpontosítanunk, melyek Isten minden gyermeke számára elérhetőek.

Egy évvel ezelőtt egy megbízás kapcsán Kalifornia államba utaztam, ahol az ottani cövekelnökkel meglátogattuk otthonukban a Fales családot. Tudomásomra jutott, hogy a szülők, Clark és Holly, nem sokkal azelőtt egy csodát éltek át. Érzésünkör Clarknak nehezebbre esett felállva üdvözölni bennünket, a hátán, nyakán és karjain viselt merevítők miatt.

Alig két hónappal korábban Clark és fia, Ty, valamint 30 másik fiatal férfi és vezető részt vett egy szabadtéri cövekeli tevékenységen, ahol megmászta a 4322 méter magas Shasta-hegyet, Kalifornia egyik legmagasabb pontját. A megerőltető túra második napján a legtöbb mászó el is érte a csúcst – a hónapokig tartó felkészülés kiemelkedő eredményeként.

Clark az elsők között ért fel a hegyromra. A csúcs pereme közelében eltöltött rövid pihenő után felállt, hogy folytassa útját. Épp csak elindult, amikor megbotlott és hátraesett, át egy sziklaszirten, melynek következtében 12 métert zuhant szabadesésben, majd további 91 métert magatehetetlenül egy jeges lankán. Rendkívüli módon Clark túlélte a balesetet, ám súlyosan megsérült, és mozogni sem tudott.

Azonban ez csak az első csoda volt, amelyet Clark e sokkoló élmény során

megtapasztalt. Elsőként „véletlenül” épp egy olyan túracsoport sietett a segítségére, melynek tagjai között éppen a hegyimentés irányításával és sürgősségi betegellátással foglalkozó szakemberek voltak. Azonnal megkezdték a sokk kezelést, és biztosították a Clark melegen tartásához szükséges felszerelést. Ez a csoport „véletlenül” épp egy új kommunikációs eszköz tesztelésén dolgozott, ami lehetővé tette, hogy egy olyan területről küldjenek vészjelzést, ahol egyébként nincs térerő. Egy kishelektort, mely egy órányira volt tőlük,

azonnal a Shasta-hegy felé irányítottak. A helikopter teljesítményének határait feszegető magasságon és a rendkívül kedvezőtlen szélviszonyok közepette tett két veszélyes és sikertelen leszállási kísérlet után a pilóta tett egy harmadik, egyben végső próbát. Ahogy a helikopter egy másik szögből közelített, a szélirány „véletlenül” megváltozott, lehetővé téve, hogy a gép éppen annyi ideig tartózkodjon a földön, ameddig a csoport gyorsan és fájdalomak közepette betuszkolta Clarkot a pilótafülke mögötti kis helyiségbe.

Amikor a traumatológiai központban felmérték Clark állapotát, a vizsgálatok többszörös nyaki, háttájéki, borda- és csuklótájéki törést, légmellet, és számtalan vágást és horzsolást mutattak ki. Egy elismert neurotraumatológus, aki évente csupán néhány alkalommal dolgozik ebben a központban, aznap „véletlenül” épp ügyeletben volt. Ez az orvos később elmondta, hogy addig a napig sosem találkozott senkivel, aki túlélte volna egy ilyen mértékű gerincvelő- és fejverőérsérülést. Clark nemcsak hogy túlélte sérülését, de teljesen fel is épült

belőle. A magát agnosztikusnak valló sebész elmondta, hogy Clark esete szemben áll mindazzal, amit a neurológiai sérülésekkel kapcsolatos tanulmányai során elsajátított, és nem lehet más, csak csoda.

Amikor Clark és Holly e heves érzelmekkel teli beszámoló végére ért, alig tudtam megszólalni. De nemcsak a nyilvánvaló csodák miatt, hanem egy ezeknél is nagyszerűbb csoda miatt. Az az erőteljes benyomásom – vagy lelki tanúságom – támadt, hogy Holly és a nappalijukban körülöttük helyet foglaló öt gyönyörű gyermekük mindegyike akkora hittel rendelkezett, hogy elfogadták volna, bármi is lett volna a kimenetele annak a bizonyos napnak; mindennek ellenére boldogultak volna lelkileg. Clark és Holly a két idősebb gyermekük, Ty és Porter társaságában itt vannak ma velünk a Konferencia-központban.

A Fales család élményén eltűnődve igen elgondolkodtam sok más ember körülményén is. Mi a helyzet azzal a számtalan hittel teli, papsági áldásokban részesülő, folyamatosan imába foglalt, szövetségeit megtartó, reményteljes szenttel, akik számára a csodák sosem érkeznek el – legalábbis nem olyan módon, ahogy ők várják, és nem olyan formában, ahogy másoknak megadatnak?

Mi a helyzet azokkal, akik éveket, évtizedekig vagy akár az egész halandóságon át küzdenek hatalmas fizikai, mentális vagy érzelmi nehézségekkel? Mi a helyzet azokkal, akik egészen fiatalon távoznak el?

Épp két hónappal ezelőtt indult rövid repülőútra két, érvényes temp-lomi ajánlással rendelkező házaspár, akiknek összesen nyolc gyermeke volt, köztük három teljes idejű misszionárius. Bizonyos vagyok afelől, hogy felszállás előtt imádkoztak a biztonságukért, és

akkor is buzgón fohászkoztak, mielőtt a gép komoly technikai problémák következtében lezuhant volna. Egyikük sem élte túl. Mi a helyzet velük?

Van-e okuk a jó embereknek és szeretteiknek feltenni a Mormon által is megfogalmazott kérdést, miszerint elmúlt-e a csodák napja?¹

Korlátozott tudással nem tudok magyarázatot adni arra, hogy egyesek miért részesülnek isteni beavatkozásban, és mások miért nem. Ám talán nem is igazán értjük a csoda fogalmának mibenlétét.

Gyakran úgy gondolunk a csodákra, mint orvosilag megmagyarázhatatlan gyógyulásokra, vagy éppen a katasztrófa elkerülésére egy tisztán kivehető sugalmazásnak köszönhetően. Ám ha a csodát úgy határozzuk meg, mint „egy jótékony esemény, amely a halandók által fel nem fogható vagy nem utánozható isteni hatalom által lett előidézve”², az szélesebb látókört biztosít az örökkévaló természetű kérdések esetében. Ez a meghatározás abban is segítségünkre van, hogy elgondolkozzunk a hitnek a csodák megtapasztalásában játszott kulcsfontosságú szerepén.

Moróni azt tanította, hogy „...soha senki nem tett csodát addig, amíg nem volt hite”³. Ammon kijelentette: „Isten biztosított egy módot, melyen az ember hit által hatalmas csodákat művelhet”⁴. Az Úr a következőt jelentette ki Joseph Smithnek: „Mert én Isten vagyok, ...és csodákat... mutatok

majd mindazoknak, akik hisznek a nevemben”⁵.

Nabukodonozor király megparancsolta Sidráknak, Misáknak és Abednégónak, hogy istenként imádják az általa felállított arany állóképet, így fenyegetve őket: „...ha nem imádjátok, tüstént bevettettek az égő, tüzes kemenczébe”. Majd így gúnyolódott: „Kicsoda az az Isten, a ki kiszabadítson titeket az én kezeimből?”⁶

E három hű tanítvány ezt felelte: „Ímé, a mi Istenünk, a kit mi szolgálunk, ki tud minket szabadítani az égő, tüzes kemenczéből... De ha nem tenné is, legyen tudtadra, oh király, hogy mi a te isteneidnek nem szolgálunk”⁷.

Teljes mértékig bíztak abban, hogy Isten meg tudja menteni őket, „de ha nem” is lett volna így, akkor is tökéletes hittel bíztak Isten tervében.

Ehhez hasonlatos az az eset, amikor David A. Bednar elder egyszer a következő kérdést tette fel egy fiatal férfinak, aki papsági áldást kért: „Ha Mennyei Atyánknak az az akarata, hogy a lélekvilágban folytasd szolgálatodat fiatalon bekövetkező halálad által, megvan-e a hited alávetni magad az Ő akaratának és nem meggyógyulni?”⁸ Mi vajon elég hittel rendelkezünk „nem meggyógyulni” földi szenvedéseinktől, hogy aztán örökre szóló gyógyulásban lehessen részünk?

Érdemes elgondolkozni e kulcsfontosságú kérdésen: Mibe helyezzük a hitünket? Vajon hitünk csak arra

David A. Bednar elder
a Tizenkét Apostol Kvórumából

összpontosul, hogy enyhülést akarunk a fájdalmainkra és szenvedéseinkre, vagy pedig az Atyaisten és az Ő szent terve, valamint Jézus Krisztus és az Ő engesztelése jelentik annak biztos alapját? Az Atyába és a Fiúba vetett hit által megérthetjük és elfogadhatjuk az Ő akaratukat, miközben az örökkévalóságra készülünk.

A mai napon a csodákról teszek tanúságot. Isten gyermekének lenni csoda.⁹ Egy, az Ő képmására és hasonlatosságára teremtett testet kapni csoda.¹⁰ A Szabadító ajándéka csoda.¹¹ Jézus Krisztus engesztelése csoda.¹² Az örök élet elnyerésének lehetősége csoda.¹³

Bár jó dolog imádkozni és tenni a fizikai védelemért és gyógyulásért e halandó létben, figyelmünket elsősorban mégis a lelki áldások köré kell összpontosítanunk, melyek Isten minden gyermeke számára elérhetőek. Függetlenül etnikai hovatartozásunktól, nemzetiségünktől, múltbéli, megbánt tetteinktől; függetlenül mindattól, amit esetleg velünk tettek – mindannyian ugyanúgy részesülhetünk e csodákból. Jelen pillanatban is egy csodát élünk át, és további csodák várnak ránk. Jézus Krisztus nevében, amen. ■

JEGYZETEK

1. Moróni 7:35.
2. *Encyclopedia of Mormonism* [1992], "Miracles," 2:908.
3. Ether 12:18.
4. Móziás 8:18.
5. Tan és a szövetségek 35:8.
6. Dániel 3:15.
7. Dániel 3:17–18.
8. David A. Bednar, "Accepting the Lord's Will and Timing," *Liahona*, Aug. 2016, 19–20.
9. Lásd Zsoltárok 82:6; Apostolok cselekedetei 17:29.
10. Lásd Ábrahám 4:26.
11. Lásd Ésaías 9:6.
12. Lásd Máté 20:28; Alma 7:11–13; Tan és a szövetségek 76:69.
13. Lásd János 10:28; Moróni 7:41; Tan és a szövetségek 45:8.

„Igen nagy és becses ígéretetek”

Mennyei Atyánk nagyszerű boldogságterve magában foglalja mindazt a tant, azokat a szertartásokat, a szövetségeket valamint igen nagy és becses ígéretet, melyek által az isteni természet részeseivé válhatunk.

Az egyik legnagyobb kihívás, amellyel mindannyian nap mint nap szembenézünk, az az, hogy ne engedjük, hogy e világ aggályai oly mértékben uralják az időnkét és az energiánkat, hogy elhanyagoljuk a leginkább számító örök dolgokat.¹ Számos feladatunk és zsúfolt napirendünk túl könnyen elvonhatja figyelmünket az alapvető lelki értékrend észben tartásáról és az arra való összpontosításról. Időnként megpróbálunk olyan gyorsan

futni, hogy talán már arra sem emlékszünk, hová tartunk és miért is futunk.

Péter apostol emlékeztet minket, hogy Jézus Krisztus tanítványaiként „az ő isteni ereje mindennel megajándékozott minket, a mi az életre és kegyességre való, Annak megismerése által, a ki minket a saját dicsőségével és hatalmával elhívott;

a melyek által *igen nagy és becses ígéretekkel* ajándékozott meg bennünket; hogy azok által *isteni természet részeseivé* legyetek, kikerülvén a romlottságot, a mely a kívánságban van e világon.”²

Üzenetem a Péter által említett igen nagy és becses ígéretetek jelentőségére fekteti a hangsúlyt, melyek igaz emlékeztetőül szolgálnak arra, hogy hová tartunk halandó utazásunk során, és miért. Ki fogom emelni továbbá a sabbatnap, a szent templom és az otthonunk szerepét is abban, hogy segítsenek emlékezetben tartanunk ezeket a fontos lelki ígéreteteket.

Buzgón imádkozom azért, hogy a Szentlélek mindannyiunkat tanítson, miközben együtt átgondoljuk ezeket a lényeges igazságokat.

Isteni önazonosságunk

Mennyei Atyánk nagyszerű boldogságterve magában foglalja mindazt a tant, azokat a szertartásokat, valamint igen nagy és becses ígéretek, melyek által az isteni természet részeseivé válhatunk. Terve meghatározza örök kilétünket, és az ahhoz követendő ösvényt, hogy tanuljunk, változzunk, növekedjünk, és végül mindörökké Vele éljünk.

Amint azt A család: Kiáltvány a világhoz című dokumentum kifejti:

„Minden emberi lény – férfi és nő – Isten képmására teremtett. Mindegyikük mennyei szülők szeretett lélekfia vagy lélekleánya, és mint ilyenek, isteni természettel és rendeltetéssel rendelkeznek. [...]

A halandó élet előtti birodalomban a lélekfiak és lélekleányok Mennyei Atyjukként ismerték Istent és hódoltak Neki, valamint elfogadták tervét, melyen keresztül fizikai testhez és földi tapasztalatokhoz juthattak annak érdekében, hogy tovább fejlődhesse nek a tökéletesség felé, és végül az örök élet örököseiként elérjék isteni rendeltetésüket.”³

Isten azt ígéri a gyermekeinek, hogy ha követik terve előírásait és Szeretett Fia példáját, ha betartják a parancsolatokat, továbbá ha hittel mindvégig kitartanak, akkor a Szabadító megváltásának ereje által „örök élet[ük] lesz, amely ajándék Isten minden ajándéka közül a legnagyobb”⁴. Az örök élet a mindent betetőző igen nagy és becses ígért.

Lelki újjászületés

Még teljesebben megértjük az igen nagy és becses ígéretek, és részeseivé kezdünk válni az isteni természetnek, amikor igennel válaszolunk az Úr dicsőségre és erényre hívó szavára. Amint azt Péter is leírta, e hívásnak azzal teszünk eleget, ha igyekszünk elkerülni a világban jelenlévő romlottságot.

Amikor a Szabadítóba vetett hittel, alázatosan törekszünk előre, akkor az Ő engesztelése és a Szentlélek hatalma révén „hatalmas [változás megy] véghez bennünk, vagyis a szívünkben, úgy-hogy már nincs hajlandóságunk arra, hogy gonosz dolgot tegyünk, csak arra, hogy állandóan jót tegyünk”⁵. Akkor újjászületünk, „igen, Istentől [születünk], megváltozva testi és bukott állapot[un] kból az igazlelkűségnek egy állapotába, megváltván Isten által”⁶. „Azért ha valaki Krisztusban van, új teremtés az; a régiék elmúltak, ímé újjá lett minden.”⁷

Természetünk ilyen átfogó változása általában nem következik be gyorsan, sem egyszerre. A Szabadítóhoz hasonlatosan először mi sem kapunk a teljességből, hanem kegyelemért kapunk kegyelmet.⁸ „Mert íme, így szól az Úristen: Sort sorra, előírást előírásra, itt egy kicsit és ott egy kicsit adok az emberek gyermekeinek; és áldottak azok, akik hallgatnak előírásaimra, és meghallják tanácsomat, mert bölcsességet tanulnak”⁹.

A papsági szertartások és a szent szövetségek nélkülözhetetlenek a lelki újjászületés e szüntelen folyamatában; ezek azok az eszközök továbbá, melyeket Isten kijelölt, hogy általuk elnyerhessük az Ő igen nagy és becses ígéréteit. Az érdemesen elnyert és folyamatosan emlékezetben tartott szertartások megnyitják azokat a mennyei csatornákat, melyeken keresztül az életünkbe áramolhat az isteniség ereje.

Az állhatatosan tiszteletben tartott és mindig emlékezetbe idézett szövetségek céltudattal töltönek el, és biztosítanak mind a halandóságban, mind az örökkévalóságban elnyerhető áldások felől.

Például Isten – a hithűségünk szerint – megígéri nekünk az Istenség harmadik tagjának, vagyis a Szentléleknek az állandó társaságát¹⁰; hogy Jézus Krisztus engesztelése által elnyerhetjük és mindig megtarthatjuk a bűneink bocsánatát¹¹; hogy békeséget kaphatunk ebben a világban¹²; hogy a Szabadító szétszakította a halál kötelékeit, és győzedelmet aratott a sír felett¹³; valamint hogy a családok együtt lehetnek az egész örökkévalóságra.

Érthető módon lehetetlen hiánytalanul számba venni vagy leírni az összes olyan igen nagy és becses ígértet, melyet Mennyei Atyánk a gyermekeiknek kínál. Azonban még az ígért áldások iménti részleges felsorolásának is arra kell indítania bennünket, hogy ámuljunk¹⁴, és hogy leboruljunk és hódoljunk az Atyának¹⁵ Jézus Krisztus nevében.

Emlékezni az ígéretekre

Lorenzo Snow elnök így figyelmeztetett: „...túlzottan is hajlamosak vagyunk megfélemleni az élet nagyszerű céljáról, Mennyei Atyánk szándékáról, amiért ide helyezett minket a halandóságba, és arról a szent elhívásról, mellyel elhívattunk; ennél fogva aztán ahelyett, hogy felülemelkednénk

az... apró mulandó dolgokon], túl gyakran engedjük meg magunknak, hogy leereszkedjünk a világ szintjére, anélkül, hogy javunkra fordítanánk a mennyei segítséget, melyet Isten biztosít számunkra, noha egyedül az tud képessé tenni minket e [mulandó dolgok] leküzdésére.”¹⁶

A sabbatnap és a szent templom az isteni segítség két konkrét forrása, melyet Isten azért hozott létre, hogy segítsen a világ színvonalá és romlottsága fölé emelkednünk. Először azt gondolhatjuk, hogy a sabbatnap megszentelése és a templomba járás átfogó céljai kapcsolódnak ugyan egymáshoz, mégis különállóak. Én azonban úgy hiszem, hogy ez a két cél hajszalpontosan ugyanaz, és kéz a kézben munkálkodnak lelki megerősítésünkön mind egyénekként, mind pedig az otthonunkban.

A sabbat

Miután Isten mindent megteremtett, a hetedik napon megpihent, és megparancsolta, hogy heti egy nap legyen a pihenés ideje, amely segít majd az embereknek, hogy emlékezzenek Órá.¹⁷ A sabbat Isten ideje, egy **szent idő**, amely kifejezetten abból a célból lett elválasztva, hogy hódoljunk Neki,

hogy elnyerjük és emlékezetben tartjuk az Ő nagy és becses ígéreteit.

Az Úr így rendelkezett ebben az adományozási korszakban:

„[H]ogy még teljesebb mértékben megtarthatd magad szeplőtlennek a világtól, menj el az imádság házába, és ajánld fel szentségeidet az én szent napomon;

Mert bizony, ez a nap jelöltetett ki számodra, hogy megpihenj munkáidtól, és odaadásodat leródd a Magasságosnak”¹⁸.

Így aztán a sabbat napján a Fiú nevében hódolunk az Atyának azzal, hogy szertartásokban veszünk részt, illetve tanulunk a szövetségekről, részesülünk bennük, megemlékezünk róluk és megújítjuk őket. Isten szent napján a gondolataink, tetteink és viselkedésünk jelként szolgálnak Isten előtt, és az Óiránta való szeretetünk fokmérői.¹⁹

A sabbat egy további célja a tekintetünk felemelése a világ dolgairól az örökkévalóság áldásaira. E szent idő alatt, elfoglalt életünk sok rendszeres tennivalójától eltávolodva, képesek leszünk arra, hogy „Istenre tekint[sünk] és élj[ünk]”²⁰ azáltal, hogy elnyerjük és emlékezetben tartjuk mindazokat a nagy és becses ígéreteket, melyek által az isteni természet részeseivé válunk.

A szent templom

Az Úr mindig is megparancsolta népének, hogy építsenek templomokat – olyan szent helyeket, ahol az arra érdemes szentek szentséges evangéliumi szertartásokat végezhetnek önmagukért és a halottakért. A templomok a hódolat legszentebb helyei. A templom szó szerint az Úr háza, egy **szent hely**, amely kifejezetten arra a célra lett elválasztva, hogy hódoljunk Istennek, és emlékezzünk az Ő nagy és becses ígéreteire.

Az Úr így rendelkezett ebben az adományozási korszakban: „Szerveződjete; készíttetek elő minden szükséges dolgot; és alapítsatok meg egy házat, méghozzá az ima házát, a böjtölés házát, a hit házát, a tanulás házát, a dicsőség házát, a rend házát, Isten házát”²¹. A templomi hódolat középpontjában elsődlegesen az áll, hogy szertartásokban veszünk részt, illetve tanulunk a szövetségekről, részesülünk bennük és emlékezzünk rájuk. A templomban másképp gondolkodunk, cselekszünk és öltözünk, mint más helyeken.

A templom elsődleges célja a tekintetünk felemelése a világ dolgairól az örökkévalóság áldásaira. Az ismerős világi környezettől egy rövid időre eltávolodva képesek leszünk arra, hogy „Istenre tekint[sünk] és élj[ünk]”²² azáltal, hogy elnyerjük és emlékezetben tartjuk mindazokat a nagy és becses ígéreteket, melyek által az isteni természet részeseivé válunk.

Figyeljétek meg, hogy a sabbatnap és a templom *szent idő*, illetve *szent hely*, amelyek kifejezetten arra a célra lettek elválasztva, hogy hódoljunk Istennek, és hogy elnyerjük és emlékezetben tartjuk az Ő igen nagy és becses ígéreteit, melyeket gyermekeinek tett. Az Isten által létrehozott e két mennyei segítségforrás

elsődleges célja teljesen azonos: hogy figyelmünket erőteljesen és ismételten Mennyei Atyánkra, az Ő Egyszülött Fiára, a Szentlélekre, valamint a Szabadító visszaállított evangéliumának szertartásaihoz és szövetségeihez társuló ígéretekre irányítsák.

Az otthonunk

Fontos kiemelni, hogy leginkább az otthonnak kell **az idő és a hely** azon kombinációjának lennie, ahol az egyének és a családok a leghathatósabban emlékeznek Isten nagy és becses ígéreire. Létfonosságú, hogy elmenjünk otthonról a vasárnapi gyűlések idejére vagy azért, hogy a templom szent terébe lépjünk – ám ez messze nem elegendő. Csakis úgy összpontosíthatunk folyamatosan a halandó élet nagy céljaira, és győzhetjük le a világban jelenlévő romlottságot, ha hazavisszük magunkkal az e szent tevékenységek-ből nyert lelkiséget és erőt. Sabbatnapi és templomi élményeinknek lelki katalizátorokként kell szolgálniuk, melyek eltöltik az egyéneket, a családokat és az otthonunkat a tanult kulcsfontosságú leckékre való emlékeztetővel, a Szentlélek jelenlétével és hatalmával, az Úr Jézus Krisztushoz való folyamatos és egyre mélyülő megtéréssel, valamint az Isten örökkévaló ígéreteibe vetett „tökéletesen ragyogó reménységgel”²³.

A sabbat és a templom segíthet egy „különb utat”²⁴ kialakítani az otthonunkban, miközben „egybe[gyűjtünk] mindeneket a Krisztusban, mind a melyek a mennyekben vannak, mind a melyek e földön vannak”²⁵. Az isteni természet részeseivé válásnak igen sarkalatos eleme az, hogy mit teszünk az otthonunkban az Úr *szent idejével* és azzal, amit az Ő *szent helyén* tanulunk.

Ígéret és biznyság

Könnyen erőt vehetnek rajtunk a halandóság rutinszerű, e világi dolgai. Fontos és szükséges az alvás, az evés, az öltözködés, a munka, a játék, a sport és sok más hétköznapi tevékenység. Végző soron azonban az, hogy mivé válunk, annak az eredménye lesz, hogy mennyire ismerjük az Atyát, a Fiút és a Szentlelket, és hogy hajlandóak vagyunk-e tanulni Tőlük; nem pedig pusztán az életünk mindennapos törekvéseinek summázása.

Az evangélium sokkal többet jelent különféle elvégzendő feladatok rutinszerű ellenőrzőlistájánál; sokkal inkább az igazság „szép renddel”²⁶ megalkotott pompás szövege ez, melynek az a célja, hogy segítsen Mennyei Atyánkhoz és az Úr Jézus Krisztushoz hasonlóvá, illetve az isteni természet részeseivé válnunk. Bizony, elvakít minket “a célon túl tekintés”²⁷, ha ezt a mindenen átívelő lelki valóságot elhomályosítják a világ gondjai, aggályai és hétköznapi kérdései.

Amikor bölcsen vezetőnké fogadjuk a Szent Lelket²⁸, ígérem, hogy Ő „tanít... [majd] az igazra; tanúskodik Krisztusról, [és] elmé[ink] megvilágítja”²⁹, miközben arra törekszünk, hogy betöltsük örökkévaló rendeltetésünket és az isteni természet részeseivé váljunk.

Tanúságomat teszem arról, hogy a szertartásainkhoz és a szövetségünkhez társuló igen nagy és becses ígéretek bizonyosak. Az Úr kijelentette:

„útmutatást adok nektek, hogy miként cselekedjetek énelöttem, hogy a szabadulásotokra fordulhasson.

Én, az Úr, meg vagyok kötve, amikor megteszitek, amit mondok; de amikor nem teszitek meg, amit mondok, akkor nincs ígéret számotokra.”³⁰

Tanúbiznyságot teszek arról, hogy Mennyei Atyánk él, és Ő a szabadítás tervének szerzője. Jézus Krisztus az

Ő Egyszülött Fia, a mi Szabadítónk és Megváltónk. Ő él. És tanúságot teszek arról is, hogy az Atya terve és ígérétei, a Szabadító engesztelése, valamint a Szentlélek társasága lehetővé teszik a “békeséget ebben a világban és az örök életet az eljövendő világban”.³¹ Ezekről a dolgokról teszem biznyságomat az Úr Jézus Krisztus szent nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Lásd Tan és a szövetségek 25:10.
2. Péter 1:3–4; kiemelés hozzáadva.
3. A család: Kiáltvány a világhoz. *Liahóna*, 2010. nov. 129.
4. Tan és a szövetségek 14:7.
5. Móziás 5:2.
6. Móziás 27:25.
7. 2 Korinthusbeliek 5:17.
8. Lásd Tan és a szövetségek 93:12.
9. 2 Nefi 28:30.
10. Lásd Moróni 2:2; Kalauz a szentírásokhoz: Szentlélek, scriptures.lds.org.
11. Lásd Móziás 4:10–12.
12. Lásd Tan és a szövetségek 59:23.
13. Lásd Móziás 16:7–8.
14. Lásd Ámulok Jézus szeretetén. *Himnuszok*, 115. sz.
15. Lásd Tan és a szövetségek 18:40.
16. *Az egyház elnökeinek tanításai: Lorenzo Snow* (2012). 105.
17. Lásd 2 Mózes 20:8–11.
18. Tan és a szövetségek 59:9–10.
19. Lásd Russell M. Nelson: A sabbat gyönyörűség. *Liahóna*, 2015. máj. 130.
20. Alma 37:47; lásd még Alma 37:46.
21. Tan és a szövetségek 88:119.
22. Alma 37:47.
23. 2 Nefi 31:20.
24. 1 Korinthusbeliek 12:31; Ether 12:11.
25. Efézusbeliek 1:10.
26. Efézusbeliek 2:21.
27. Jákób 4:14.
28. Lásd Tan és a szövetségek 45:57.
29. A Szent Lélek vezessen. *Himnuszok*, 85. sz.
30. Tan és a szövetségek 82:9–10.
31. Tan és a szövetségek 59:23.

W. Christopher Waddell püspök
második tanácsos az Elnöklő Püspökségben

Forduljatok az Úrhoz!

E halandó életben nem tudunk ellenőrzésünk alatt tartani mindent, ami velünk történik, azonban teljes ellenőrzéssel rendelkezünk afelett, ahogyan az életünkben végbemenő változásokra reagálunk.

1998 tavaszán feleségemmel, Carollal és négy gyermekünkkel, valamint nemrég megözvegyült anyósommal néhány napot Hawaiiin tölthettünk egy családi nyaralással egybekötött tüzeti út alkalmával.

A járatunk indulása előtti éjjel az akkor négyhónapos kisfiunknál, Jonathonnál külső- és középfülgyulladás állapítottak meg, s emiatt legalább három-négy napra eltiltották a repüléstől. Az a döntés született, hogy Carol otthon marad Jonathonnal, míg én a család többi tagjával elutazom.

Az első jele annak, hogy ez az utazás nem az elképzeléseim szerint fog alakulni, rövidebb érkezésünk után mutatkozott meg. Egy, az óceánra néző, holdfényben úszó, pálmákkal szegélyezett ösvényen sétálva megfordultam, hogy megjegyezzem, mily szép is ez a sziget, mire ebben a romantikus pillanatban Carol helyett az anyósom nézett vissza rám – akit, megjegyzem, nagyon szeretek. Egyszerűen csak nem így képzeltem el. Ahogy Carol sem számított arra, hogy szabadságát az otthonunk magányában kell eltöltenie a beteg gyermekünkkel.

Lesznek olyan alkalmak az életünkben, amikor ismeretlen ösvényen

találjuk magunkat, olyan körülmények közepette, melyek súlyossága jóval meghaladja egy megzavart nyaralását. Hogyan reagálunk, amikor ezek a – gyakorta a befolyásunkon kívül eső – események átírják az életre vonatkozó terveinket vagy reményeinket?

1944. június 6-án, a normandiai part-raszállás napján az Egyesült Államok hadseregének egyik fiatal alhadnagyát,

*Hyrum Shumway,
aki a második
világháborúban
megvakult, a hit és az
Úrba vetett bizalom
örökségét hagyta
az utódaira*

Hyrum Shumway-t az Omaha partszakaszra vezényelték. Bár épségben elérte a szárazföldet, július 27-én, a szövetségesek előrenyomulása közben súlyos sérüléseket szenvedett egy felrobbanó harcocsiaiktól. Élete és leendő orvosi pályafutása egy szempillantás alatt drámai fordulatot vett. Egy sor műtétnek köszönhetően Shumway testvér a legsúlyosabb sérüléseiből felépült ugyan, de a látását soha nem nyerte vissza. Hogy miként reagált?

Miután három évet töltött egy rehabilitációs kórházban, hazatért a wyomingi Lovellbe. Bár tudta, hogy az orvosi karrierrel dédelgetett álmai szertefoszlottak, eltökélt volt, hogy továbbléljen, megnősüljön, és családfenntartó legyen.

Végül a marylandi Baltimore-ban talált állást rehabilitációs tanácsadóként és vakokkal foglalkozó munkaügyi szakértőként. Saját rehabilitációja során rájött, hogy a vakok sokkal többre képesek, mint azt gondolta, és az e pozícióban töltött 8 éve során több vakot helyezett foglalkoztatásba, mint bármely más tanácsadó Amerikában.

Az abból fakadó magabiztossággal felvértezve, hogy immár képes fenntartani egy családot, Hyrum e szavakkal kérte meg választottja kezét: „Kedvesem! Ha felolvassa a leveleket, összepárosítja

a zoknikat és vezet helyettem, a többi már nekem is menni fog.” Nem sokkal ezután egymáshoz pecsételték őket a Salt Lake Templomban, és végül nyolc gyermekkel áldattak meg.

1954-ben a Shumway család visszatért Wyomingba, ahol Shumway testvér 32 éven át a siketek és gyengénlátók állami oktatási igazgatójaként dolgozott. Ez idő alatt 7 évet szolgált a Cheyenne 1. Egyházközség püspökeként, majd 17 évet cövekpátriárkaként. Nyugdíjba vonulását követően a Shumway házaspár idős misszionáriusként szolgált az angliai London Déli Misszióban.

Hyrum Shumway 2011 márciusában hunyt el, az embert próbáló körülmények közepette is az Úrba vetett hit és bizalom örökségét hagyva hátra nagyszámú gyermeke, unokája és dédunokája számára.¹

Hyrum Shumway életét ugyan megváltoztatta a háború, ő azonban sosem kételkedett isteni természetében és örökkévaló lehetőségeiben. Hyrumhoz hasonlóan mi is Isten lélekfiái és lélekleányai vagyunk, és „elfogad[uk] tervét, melyen keresztül fizikai testhez és földi tapasztalatokhoz juthatt[unk] annak érdekében, hogy tovább fejlődhess[ünk] a tökéletesség felé, és végül az örök élet örökösöként elérj[ük] isteni rendeltetés[ün]ket”². Semmilyen mértékű változás, megpróbáltatás vagy ellenállás nem változtathatja meg ezt az örök pályát, kizárólag a saját – az önrendelkezésünk gyakorlása során meghozott – választásaink.

A változások és a belőlük fakadó kihívások, amelyekkel a halandó lét során szembenézünk, különféle formát öltenek és eltérő mértékűek lehetnek, és mindannyiunkat egyedi módon befolyásolnak. Hozzátok hasonlóan én is tanúja voltam, ahogy barátaim és családom tagjai kihívásokkal küszködnek a következő okokból:

- egy szerettünk halála
- egy keserű érzésekkel teli válás
- esetleg a házasságkötés lehetőségének hiánya
- egy komoly betegség vagy sérülés
- sőt, természeti katasztrófák, amilyeneknek nemrégiben tanúi is lehetünk szerte a világon.

És még sorolhatnánk. Bár minden változás az egyéni körülményeinkre van szabva, van azonban egy közös elem az ebből származó megpróbáltatásokban, illetve kihívásokban: Jézus Krisztus engesztelő áldozata révén mindig elérhető a remény és a békeség. Jézus Krisztus engesztelése minden megsebzett test, sérült lélek és megtört szív számára biztosítja a legfőbb jobbítót és gyógyító folyamatokat.

Ő mindenki másnál jobban érti, személy szerint mire van szükségünk ahhoz, hogy a változások közepette tovább haladhassunk előre. Barátainktól és szeretteinktől eltérően a Szabadító nemcsak együtt érez, hanem képes tökéletesen azonosulni is velünk, hiszen Ő már megtapasztalta mindazt, amit most mi. Amellett, hogy megfizette bűneink árát és szenvedett azokért, Jézus Krisztus minden olyan életutat megtapasztalt, minden olyan kihívással szembenézett, minden olyan fizikai, érzelmi és lelki fájdalmat átértzett, amelyben a halandóság során valaha is részünk lesz.

Boyd K. Packer elnök ezt tanította: „Jézus Krisztus irgalma és kegyelme nem

korlátozódik azokra, akik bűnt követnek el..., hanem magukban foglalják az örökkévaló békeség ígéletét mindazok számára is, akik elfogadják és követik Őt... Irgalma hathatós gyógyír, még a megsebzett[ek] ártatlanok számára is.”³

E halandó életben nem tudunk *ellenőrzésünk alatt tartani* mindent, ami velünk történik, azonban teljes ellenőrzéssel rendelkezünk afelett, ahogyan az életünkben végbemenő változásokra *reagálunk*. Ez nem azt jelenti, hogy kihívásainknak és megpróbáltatásainknak ne lennének következményei, vagy hogy könnyű lenne azokat kezelni, velük szembenézni. Ez nem azt jelenti, hogy mentesülünk minden fájdalomtól vagy szomorúságtól. Azt azonban igenis jelenti, hogy van okunk a reményre, és hogy Jézus Krisztus engesztelése miatt előrehaladhatunk és jobb – örömmel, fénnel és boldogsággal teli – napok várnak ránk.

Móziás könyvében Noé király egyik korábbi papjának, Almának, valamint népének beszámolóját olvashatjuk, akik, „miután figyelmeztette [őket] az Úr, ...a vadonba mentek Noé király seregei elől”. Nyolc nap elteltével „elérkeztek egy ...nagyon szép és tetszetős földre, egy tiszta vizű földre”, ahol „felütötték sátraikat, és elkezdték a földet művelni, és kezdtek épületeket építeni”⁴.

Helyzetük biztató volt. Már elfogadták Jézus Krisztus evangéliumát. Már megkeresztelkedtek annak szövetségéül, hogy szolgálni fogják az Urat és betartják az Ő parancsolatait. És „rendkívül sokasodtak és boldogultak [a] föld[ön]”⁵.

Körülményeik azonban nem sokkal ezután megváltoztak. „A lámániták egy serege jelent meg azon föld határán”⁶. Almát és népét ezután rabságba hurcolták, és „oly nagyok voltak a megpróbáltatásaik, hogy kezdtek buzgón Istenhez fohászzkodni”. Ha ez még nem lett volna

elég, fogvatartóik még azt is megparancsolták nekik, hogy szűnjenek meg imádkozni, és „ha valakit rajtakapnak, hogy Istenhez fohászkodik, azt öljék meg”⁷. Alma és népe semmivel sem érdemelte ki megváltozott helyzetét. Hogy miként reagáltak?

Ahelyett, hogy Istent vádolták volna, Őhöz fordultak és „kiöntötték neki a szívüket”. Hitükre és néma imáikra az Úr ekképpen válaszolt: „[V]igasztalódjatok meg! [M]egkönnyítem a terheket..., melyeket a vállaitokra raktak, hogy még csak nem is érzitek azokat a hátatokon”. Hamarosan „az Úr megerősítette őket, hogy könnyen el tudják viselni a terheiket, és ők vidáman és türelmesen vetették alá magukat az Úr minden akaratának”⁸. Bár a rabságból ekkor még nem szabadultak ki, az *Úrhoz fordulás*, nem pedig az Úrtól való elfordulás által részesültek a szükségleteik és az Úr bölcsessége szerinti áldásokban.

Dallin H. Oaks elder ezt tanította: „A gyógyító áldások számos módon érkehetnek az egyéni szükségleteinknek megfelelően, melyet Ő, aki a legjobban szeret minket, jól ismer. Néha a »gyógyítás« orvosolja a betegségünket vagy felemeli a terhünket. Néha azonban azáltal »gyógyulunk meg«, hogy erőt vagy megértést vagy türelmet kapunk ahhoz, hogy elviseljük a ránk rakott terheket.”⁹

„[O]ly nagy volt hitük és türelmük”, hogy végül az Úr kiszabadította Almát és népét, ahogyan minket is ki fog szabadítani; Alma és népe pedig „köszöneteikkel árasztották el Istent, mert ... rabságban voltak, és senki nem tudta volna kiszabadítani őket, csakis az Úr, az Istenük”¹⁰.

Szomorúan ironikus, hogy oly sok esetben sajnos éppen a segítségre leginkább rászorulók fordulnak el annak tökéletes forrásától – Szabadítónktól, Jézus Krisztustól. A rézkígyóról szóló ismert szentírásbeli beszámoló azt tanítja, hogy a kihívások közepette is van választásunk. Miután Izrael gyermekei közül sokakat „tüzes repülő kígyók...”¹¹ martak meg, egy „mintakép emeltetett a vadonban, hogy aki csak ránéz, az élhessen. [A döntés azonban rájuk volt bízva.] És sokan ránéztek és éltek.

[...] De sokan voltak annyira makacsok, hogy nem akartak ránézni, ezért elvesztek.”¹²

Az ősi izráelitákhoz hasonlóan minket is arra biztatnak, hogy tekintsünk a Szabadítóra és éljünk, hiszen az Ő igája gyönyörűsége és az Ő terhe könnyű, még ha a miénk esetleg nehéz is.

Az ifjabb Alma ugyanezt a szent igazságot tanította, amikor így fogalmazott: „mert én tudom, hogy aki Istenbe helyezi a bizalmát, az támogatva lesz a próbatételeiben és a gondjaiban és a megpróbáltatásaiban, és felemeltetik az utolsó napon”¹³.

Ezekben az utolsó napokban az Úr megannyi „rézkígyót”, vagyis forrást biztosított számunkra, melyek mind arra hivatottak, hogy segítsenek nekünk Krisztusra tekinteni és Őbelé helyezni a bizalmunkat. Az élet kihívásainak kezelése nem a valóság figyelmen kívül hagyásáról szól, hanem sokkal inkább arról, hogy hova összpontosítjuk a figyelmünket, illetve hogy milyen alapra építünk.

Ezek a források magukban foglalják, de nem korlátozódnak a következőkre:

- a szentírások és az élő próféták tanításainak rendszeres tanulmányozása
- gyakori, őszinte ima és böjt
- érdemes úrvacsoravétel

- rendszeres templomlátogatás
- papsági áldások
- képzett szakemberekkel történő konzultáció, sőt
- orvosi utasításra elrendelt és aszerint szedett gyógyszerek.

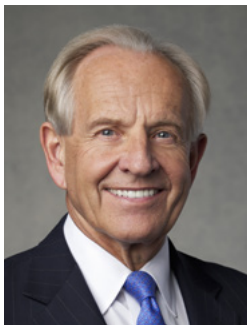
Bármilyen változással is találjuk szembe magunkat életünk során, és bármilyen ismeretlen ösvényeken is visz az utunk, az, hogy miként reagálunk, a mi választásunk. A Szabadító felé fordulni és megragadni kinyújtott karját – mindig ez a legjobb lehetőségünk.

Richard G. Scott elder ezt az örökévaló igazságot tanította: „Az igazán tartós boldogság, és az azzal járó erő, bátorság és képesség, hogy leküzdjük a legnagyobb kihívást jelentő nehézségeket, a Krisztus-központú életből fakad. [...] Azonnali eredményekre ugyan nincs biztosíték, abban azonban teljes mértékig biztosak lehetünk, hogy az Úr idejében elérkeznek a megfelelő megoldások, győzedelmeskedik a béke, és minden úr betöltetik.”¹⁴

Ezekről az igazságokról teszem tanúságomat. Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. A történet közvetlenül Joseph Shumway-tól, Hyrum Smith Shumway egyik utódjától származik.
2. A család: Kiáltvány a világhoz. *Liahóna*, 2010. nov. 129.
3. Boyd K. Packer: Reménységünk oka. *Liahóna*, 2014. nov. 6.
4. Móziás 23:1–5.
5. Móziás 23:20.
6. Móziás 23:25.
7. Móziás 24:10–11.
8. Móziás 24:12–15.
9. Dallin H. Oaks: Meggyógyítja a súlyos terheket cipelőket. *Liahóna*, 2006. nov. 9.
10. Móziás 24:16, 21, 22.
11. 1 Nefi 17:41.
12. Alma 33:19–20.
13. Alma 36:3.
14. Richard G. Scott, “Trust in the Lord,” *Ensign*, Nov. 1995, 17.

W. Craig Zwick elder
a Hetvenek nyugalmazott tagja

Uram, add, hogy megnyíljanak a szemeim!

A Szabadító szemével kell látnunk másokat.

Az *oroszlánkirály* klasszikus animációs film az afrikai szavannáról. Amikor az oroszlánkirály meghal, miközben megmenti a fia életét, az ifjú oroszlánherceget száműzetésbe kényszerítik, és egy zsarnok uralkodó felrúgja a szavanna egyensúlyát. Később az oroszlánherceg egy mentor segítségével visszaszerzi a királyságot. Ráébred, hogy egyensúlyra van szükség az élet nagy körforgásában a szavannán. Amikor az ifjú oroszlán elfoglalja a királyként őt megillető helyet, követi azt a tanácsot, hogy tekintsen túl azon, amit lát.¹

Amint megtanulunk örököseivé válni mindannak, ami az Atyáé, az evangélium arra tanít minket, hogy tekintsünk túl azon, amit látunk. Ehhez a Szabadító szemével kell látnunk másokat. Az evangélium hálója tele van emberekkel, azok sokszínűségében. Nem tudjuk teljes mértékben megérteni a világban, az egyházi gyülekezeteinkben, sőt, még a családjukban élő emberek döntéseit és pszichológiai hátterét sem, mivel ritkán tárul elénk a teljes kép arról, milyenek is valójában. Túl kell tekintenünk az egyszerű feltételezéseken és sablonokon, és tágabbra kell nyitnunk saját tapasztalataink szűk objektívjét.

Amikor misszióelnökként szolgáltam, nekem is megadatott, hogy megnyílt a szemem és túltekinttem a látottakon. Érkezett egy fiatal elder, akinek félelem ült a szemében. Amikor interjút tartottam vele, lehangoltan csak ennyit mondott: „Haza akarok menni.” Azt gondoltam magamban: „Nos, ezt helyre tudjuk hozni.” Azt tanácsoltam neki, hogy dolgozzon keményen, és imádkozzon a héten a problémáról, aztán pedig hívjon fel. Szinte percre pontosan egy héttel később hívott is.

Még mindig haza akart menni. Újra azt tanácsoltam neki, hogy imádkozzon, dolgozzon keményen, és egy hét múlva hívjon vissza. A következő interjúnkra se változott semmi. Kitartott amellett, hogy haza akar menni.

Nem hagyhattam, hogy ez megtörténjen, így aztán elkezdtem tanítani őt az elhívása szent természetéről. Arra buzdítottam, hogy feledkezzen meg magáról, és lásson munkához.² De mindegy, milyen formulát kínáltam neki, elhatározása megingathatatlan volt. Végül aztán felötlött bennem, hogy talán nem látom a teljes képet. Ekkor éreztem a késztetést arra, hogy megkérdezzem tőle: „Elder, mi okozza a nehézséget?” Válasza a szívemig hatolt: „Elnök úr, nem tudok olvasni.”

Bölcs tanácsom, amelyet olyan fontosnak véltem megosztani vele, egyáltalán nem vonatkozott az ő szükségleteire. Részemről arra volt a legnagyobb szüksége, hogy tekintsek túl sietve meghozott ítéletemen, és hagyjam, hogy a Lélek segítsen megértenem, valójában mi is foglalkoztatja ezt az eldert. Arra volt szüksége, hogy a megfelelő fényben lássam őt, és okot

adjak neki a reményre. Ehelyett úgy viselkedtem, mint egy óriási bontógyolós. Ez a bátor elder végül megtanult olvasni, és Jézus Krisztus nagyon tiszta tanítványa lett. Felnyitotta szememet az Úr szavai előtt: „mert az ember azt nézi, a mi szeme előtt van, de az Úr azt nézi, mi a szívben van” (1 Sámuel 16:7).

Mily nagy áldás, amikor az Úr Lelke kitágítja a látószögünket! Emlékeztek Elizeus prófétára, aki egy nap arra ébredt, hogy a szíriai sereg a lovaikkal és szekereikkel körülvette a városát? Elizeus szolgálja megrémült, és megkérdezte Elizeust, mit cselekedjenek ekkora túlerővel szemben. A próféta ezekkel az emlékezetes szavakkal intette nyugalomra: „Ne félj. Mert többen vannak, a kik velünk vannak, mint a kik ő velők” (2 Királyok 6:16). A szolgának fogalma sem volt, miről beszél a próféta. Ő csak azt látta, ami a szeme előtt volt. Elizeus azonban látta az angyali seregeket, amelyek készen álltak hadba szállni a próféta népéért. Elizeus akkor imádkozott, hogy az Úr nyissa meg a fiatalember szemét, „és láta, és ímé a hegy rakva volt tüzes

lovagokkal és szekerekkel Elizeus körül” (2 Királyok 6:17).

Gyakran elkülönülünk másoktól a látható különbözőségek miatt. Jól érezzük magunkat azokkal, akik úgy gondolkodnak, beszélnek, öltözködnek és viselkednek, mint mi, ám kényelmetlenül feszengünk azok társaságában, akik eltérő körülményekkel vagy háttérrel rendelkeznek. Valójában nem mindannyian más-más országból valók vagyunk-e, és nem mind más és más nyelvet beszélünk? Nem a saját életpasztyalataink óriási korlátain keresztül szemléljük-e mindannyian a világot? Mert néhányan lelki szemekkel látnak és szólnak, mint Elizeus próféta, mások pedig fizikai szemükkel látnak és kommunikálnak, ahogy azt én is tettem az analfabéta misszionáriusommal.

Olyan világban élünk, amelyet az összehasonlítás, valamint mások beskatulyázása és kritizálása táplál. Ahelyett, hogy a közösségi média lencséjén keresztül nézünk, inkább befelé kell tekintenünk, olyan isteni jellemvonásokat keresve, amelyekre mindannyian jogot formálunk. Ezeket az isteni

tulajdonságokat és vágyakat nem lehet a Pinteresten vagy az Instagramon posztolni.

A mások iránti elfogadás és szeretet nem azt jelenti, hogy magunkénak kell éreznünk az elgondolásaikat. Nyilvánvaló, hogy az igazságnak tartozunk a legfőbb hűséggel, de az soha ne gátolja a kedvességet! Mások igaz szeretete megköveteli, hogy állandóan fogadjuk el mindazok őszinte erőfeszítéseit, akiknek az életpasztyalatait és korlátait talán soha nem fogjuk teljességgel megismerni. Tudatosan a Szabadítóra kell tekintenünk, hogy túl tudjunk tekinteni azon, amit látunk.

2016. május 28-án a 16 éves Beau Richey és a barátja, Austin, kint voltak a családi farmon Colorado államban. Izgatottan ültek be a terepjárójukba, és már alig várták az előttük álló kalandos napot. Nem jutottak messzire, amikor veszélybe sodródtak, és bekövetkezett a tragédia. A jármű, amelyet Beau vezetett, hirtelen fejre állt, Beau pedig beszorult a 180 kilónyi acél alá. Amikor barátja, Austin odaért hozzá, látta, ahogy Beau az életéért küzd. Austin minden erejét megfeszítve próbálta leemelni a járművet a barátjáról. Meg se mozdult. Imádkozott Beau-ért, aztán pedig eszeveszetten elrohant, hogy segítséget hívjon. Végül aztán megérkezett a mentőcsapat, de Beau néhány óra múlva meghalt. Távozott e halandó életből.

Megérkeztek sajtó szívű szülei is. Amint ott álltak a kis kórház körtermében Beau legjobb barátjával és a családtagjaikkal, belépett egy rendőr, és átadta Beau édesanyjának a fiú mobiltelefonját. Amint átvette tőle, felhangzott egy jelzőhang. Az anya kinyitotta a telefont, és látta Beau napi emlékeztetőjét. Felolvasta az üzenetet, amelyet az életet élvező, kalandvágyó tizenéves fia állított be magának, hogy mindennap elolvassa. Így hangzott: „Emlékezz arra,

hogy ma is Jézus Krisztust tedd életed középpontjává!”

Az, hogy Beau a Megváltójára összpontosított, nem csökkenti szereteteinek az elvesztése feletti fájdalmát. Azonban nagyszerű reménnyel és jelentéssel tölti meg a fiú életét és választásait. Lehetővé teszi családjá és barátai számára, hogy túl tudjanak tekinteni korai halála gyászán, az eljövendő élet örömteli valóságára. Mily gyengéd irgalom Beau szülei számára, hogy fiuk szemén keresztül láthatták azt, amit ő a legnagyobb becsben tartott!

Az egyház tagjaiként személyes lelki emlékeztetőket kaptunk, amelyek figyelmeztetnek, amikor csak a halandó szemünkkel nézünk, elfordulva a szabadítástól. Az úrvacsora a heti emlékeztetőnk arra, hogy szüntelenül Jézus Krisztusra összpontosítsunk, hogy mindig emlékezzünk Őrá, hogy Lelke mindig velünk lehessen (lásd T&Sz 20:77). Időnként azonban figyelmen kívül hagyjuk ezeket az emlékeztetőket és jelzőhangokat. Amikor Jézus Krisztus áll életünk középpontjában, akkor Ő nagyobb lehetőségek előtt nyitja meg a szemünket, mint amit mi magunk képesek lennénk felfogni.

Kaptam egy rendkívül érdekes levelet egy hithű nőtestvértől, amelyben egy vészjelzésről ír. Elmesélte, hogy abbéli igyekezetében, hogy segítsen a férjének megérteni az érzéseit, elkezdett elektronikus listát vezetni a telefonján azokról a bosszantó dolgokról, melyeket a férje tett vagy mondott. Úgy okoskodott, hogy a kellő időben aztán majd lesz egy írásos bizonyítéka, amelyet megoszthat férjével, és amely változásra ösztönzi majd. Egy vasárnap azonban, amikor épp az úrvacsorából vett és a Szabadító engesztelésére összpontosított, rájött, hogy a férjével kapcsolatos negatív érzéseinek dokumentálása igazából csak elúzi tőle a

Lelket, a férjét viszont soha nem fogja megváltoztatni.

Bekapcsolt a szívében egy lelki vészjelző, amely ezt mondta: „Engedd el; engedd el az egészet! Töröld ki a jegyzeteidet! Nem segítenek.” Aztán ezt írta, idézem: „Beletelt egy kis időbe, míg rányomtam a »mindet kijelöl« gombra, és még tovább tartott a »törlés« gombot is megnyomni. De amikor megtettem, az összes negatív érzés eltűnt az éterben. Szívem szeretettel telt meg – szeretettel a férjem iránt és szeretettel az Úr iránt.” Mint Saulnak a Damaszkuszba vezető úton, az ő látásmódja is megváltozott. Lehullott szeméről az eltorzult szemlélet hályoga.

Szabadítónk gyakran nyitotta fel a fizikailag és lelkileg vakok szemét. Ha felnyitjuk a szemünket az isteni igazság előtt – szó szerint és átvitt értelemben is –, az felkészít minket arra, hogy kigyógyuljunk a halandóság rövidlátásából. Amikor odafigyelünk a lelki „vészjelzésekre”, melyek azt sugallják, hogy útvonal-módosításra vagy tágabb

örökkévaló szemléletmódra van szükség, akkor részesülünk az úrvacsorai ígéretből, hogy Lelke mindig velünk lesz. Ez történt Joseph Smithszel és Oliver Cowderlyvel a Kirtland templomban, amikor lenyűgöző igazságokat tanított nekik Jézus Krisztus, aki azt ígerte, hogy el fog vétetni szemükről a halandó korlátoltság fátyla, és értelmük szemei meg fognak nyílni (lásd T&Sz 110:1).

Tanúságomat teszem arról, hogy Jézus Krisztus hatalma által képessé válunk lelkileg túltekinteni azon, amit fizikailag látunk. Amikor emlékezünk Őrá és velünk van a Lelke, akkor megnyílnak az értelmünk szemei. Akkor sokkal hathatósabban bevésődik szívünkbe a mindannyiunkban rejlő isteniség nagyszerű valósága. Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Lásd *The Lion King 1½* (2004); Észak-Amerikán kívül ezen a címen ismert: *Az oroszánkirály 3. – Hakuna Matata*.
2. Lásd *Az egyház elnökeinek tanításai: Gordon B. Hinckley* (2016). 205.

Henry B. Eyring elnök
első tanácsos az Első Elnökségben

Ne féljeteK jót tenni!

Az Úr azt mondta nekünk, hogy amikor hittel állunk az Ő kőszikláján, akkor a kétség és a félelem elillan, a vágy a jóra pedig megnő.

Kedves testvéreim, alázattal imádkozom, hogy az Úr Lelke velünk legyen, amikor ma beszélek. Szívem csordultig van hálával az Úr iránt, akié ez az egyház, mindazért a sugalmazásért, amit ezen a konferencián érezhettünk a buzgó imákban, a sugalmazott beszédekben és az angyali énekekben.

Áprilisban Thomas S. Monson elnök olyan beszédet mondott, mely sokak szívét felkavarta szerte a világon – köztük az enyémet is. A Mormon könyve hatalmáról beszélt. Arra buzdította minket, hogy tanulmányozzuk, gondolkozzunk el róla, és alkalmazzuk a tanításait. Azt ígérte, hogy ha minden nap időt szánunk a tanulmányozásra és az elmélkedésre, valamint betartjuk a Mormon könyvében található parancsolatokat, akkor élő bizonyosságunk lesz annak igazságáról, az ebből fakadó bizonyosság az élő Krisztusról pedig biztonságba kísér bennünket a gond idején. (Lásd A Mormon könyve hatalma. *Liahóna*, 2017. máj. 86–87.)

Sokatokhoz hasonlóan én magam is az Úr hozzám szóló hangjaként értelmeztem a próféta szavait. Szintén sokatokhoz hasonlóan úgy döntöttem, hogy engedelmeskedem e szavaknak. Nos, kisfiúkorom óta éreztem bizonyosságot arról, hogy a Mormon könyve Isten szava, hogy az Atya és a Fiú megjelentek

Joseph Smithnek és beszéltek velem, valamint hogy ősi apostolok jöttek Joseph prófétához, hogy visszaállítsák a papsági kulcsokat az Úr egyházához.

Ezzel a bizonyossággal olvastam a Mormon könyvét nap mint nap, több, mint 50 éven át. Ezért aztán joggal gondolhattam volna, hogy Monson elnök szavai valaki másnak szólnak. Mégis, sokatokhoz hasonlóan én is éreztem a próféta bátorítását, ígérete pedig arra szólított, hogy jobban igyekezzek. Sokan megtették, amit én is: nagyobb

szándékkal imádkoztatok, mélyebben elgondolkodtatok a szentírásokon, és jobban igyekeztetek szolgálni az Urat és másokat Őerte.

A boldog eredmény számomra – és sokatok számára – a próféta ígéretének beteljesedése volt. Azok közülünk, akik megfogadták sugalmazott tanácsát, egyértelműbben hallották a Lélek hangját. Nagyobb erőre leltünk a kísértéseknek való ellenálláshoz, és hatalmasabb hitet éreztünk a feltámadt Jézus Krisztusban, az Ő evangéliumában és az Ő élő egyházában.

A világban egyre növekvő zűrzavar közepette a bizonyosságunk terén tapasztalt e gyarapodás elűzte a kétséget és a félelmet, és a békesség érzését hozta el számunkra. Monson elnök tanácsának megfogadása két további csodálatos hatással is volt rám: először, az általa ígért Lélek a bizakodás érzetét eredményezte a jövővel kapcsolatosan, még a világban egyre növekvő felbolydulás ellenére is. Másodszor pedig az Úr megadta nekem – és nektek is –, hogy erősebben érezhettem a szeretetét a

bajban lévők iránt. Nagyobb vágyat éreztünk arra, hogy mások megmentésére induljunk. Ez a vágy áll Monson elnök szolgálatának és tanításának középpontjában.

Az Úr mások iránti szeretetet, valamint bátorságot ígért Joseph Smith prófétának és Oliver Cowderynek, amikor úgy érezhették, hogy az előttük álló feladatok felülkerekednek rajtuk. Az Úr azt mondta, hogy a szükséges bátorság abból a hitükből ered, melyet Őbelé mint kősziklájukba vetnek:

„Fiaim, ne féljetek jót tenni, mert amit elvettek, azt fogjátok aratni; ha tehát jót vettek el, akkor jutalmatokul is jót fogtok aratni.

Ne félj tehát, kicsi nyáj; tegyél jót; hadd szövetezzen ellened föld és pokol, mert ha a szikláma lettél felépítve, akkor ők nem győzedelmeskedhetnek.

Íme, én nem kárhoztalak titeket; menjetek utatokra, és többé ne kövessetek el bűnt; józansággal végezzétek el a munkát, amit megparancsoltam nektek!

Minden gondolatban reám tekintetek; ne kételkedjetek, ne féljetek!

Lássátok a sebeket, melyek oldalamba hatoltak, valamint a szögek nyomait a kezemen és a lábamon; legyetek hűségesek, tartsátok be a parancsolataimat, és örökölni fogjátok a menny királyságát!” (T&Sz 6:33–37).

Az Úr azt mondta a visszaállításban munkálkodó vezetőinek – és nekünk is azt mondja –, hogy amikor hittel állunk az Ő kőszikláján, akkor a kétség és a félelem elillan; a vágy a jó megtételére pedig megnő. Amikor elfogadjuk Monson elnök felhívását, hogy ültessük el szívünkben a Jézus Krisztusról való bizonyosságot, akkor megkapjuk az ahhoz szükséges erőt, vágyat és bátorságot nyerünk, hogy mások megmentésére induljunk anélkül,

hogy a saját szükségleteink miatt aggodalmaskodnánk.

Sokszor láttam ezt a hitet és bátorságot, amikor hívó utolsó napi szentek félelmetes megpróbáltatásokkal néztek szembe. Az egyik ilyen alkalommal például Idahóban voltam, amikor a Teton-gát 1976. június 5-én átszakadt. Hatalmas víztömeg zúdult alá. Ezek menekültek el az otthonaikból. Több ezer ház és üzlet vált a földdel egyenlővé. Csodával határos módon kevesebb, mint 15 ember vesztette életét.

Amit ott láttam, ugyanaz volt, amit mindenütt tapasztaltam, amikor csak az utolsó napi szentek szilárdan álltak a Jézus Krisztusról való bizonyosságuk kőszikláján. Mivel semmi kétségük sincs afelől, hogy Ő gondot visel rájuk, nincs bennük félelem. Saját megpróbáltatásaikat figyelmen kívül hagyva mások segítségére sietnek. Ezt pedig az Úr iránti szeretetükből fakadóan teszik, nem kérve viszonzást.

Amikor például a Teton-gát átszakadt, egy utolsó napi szent házaspár éppen úton volt, mérföldekre az otthonuktól. Amint meghallották a híreket a rádióban, visszasiettek Rexburgbe. Ahelyett, hogy a saját házukhoz mentek volna megnézni, áll-e még, a püspököt keresték meg. Az újjáépítési központként használt épületben volt. Éppen a több ezer önkéntes

irányításában segédkezett, akik sárga iskolabuszokon érkeztek.

A házaspár a püspökhöz ment, és azt mondták: „Most értünk vissza. Hol segíthetünk, püspök?” Egy család nevét adta át nekik. A házaspár pedig egyik ház után a másiktól lapátolta ki a sarat és a vizet. Napokon keresztül dolgoztak pirkadattól napestig. Végül kis szünetet tartottak, hogy megnézzék a saját házukat. Az egészet elvitte a víz, semmi sem maradt utána. Így tüstént megfordultak, és visszamentek a püspökükhöz. Azt kérdezték: „Püspök, van valaki, akin segíthetünk?”

A csendes bátorság és jószívűség – vagyis Krisztus szeretetének – e példája újra és újra megismétlődött világszerte az évek során. Megtörtént az üldöztetések és próbatételek szörnyű napjaiban Joseph Smith próféta idején Missouriban. Megtörtént, amikor Brigham Young vezetésével a szentek kivonultak Nauvooból, majd elhívtak kaptak szerte az Amerikai Egyesült Államok nyugati felén található sivatagos területekre, hogy segítsenek egymásnak létrehozni Siont az Úrért.

Ha elolvassuk e pionírok naplóbejegyzéseit, nyilvánvaló a csoda, ahogyan a hit kiűzi a kétséget és a félelmet. Aztán olvashatunk a szentekről, akik saját érdekeiket hátrahagyva segíteni indultak másoknak az Úrért, mielőtt

saját nyájukhoz vagy saját parlagon heverő földjeikhez visszatértek volna.

Alig néhány napja is ugyanezt a csodát láttam az Irma hurrikán nyomán Puerto Ricóban, Saint Thomasban és Floridában, ahol az utolsó napi szentek más egyházakkal, helyi közösségi csoportokkal és országos szervezetekkel karöltve elkezdtek az újjáépítési munkálatokat.

Rexburgi barátaimhoz hasonlóan az egyik floridai nem egyháztag házaspár is a közösség megsegítésére összpontosított a saját birtokukon való munkálkodás helyett. Amikor néhány utolsó napi szent szomszéd segítséget ajánlott a garázsfeljárójukat eltorlaszoló két hatalmas fa eltakarításához, a házaspár elmondta, mennyire lesújtotta őket a helyzetük, így inkább másoknak kezdtek segíteni, bízva az Úrban, hogy Ő majd biztosítja a saját otthonuknál szükséges segítséget. A férj elmondta, hogy mielőtt egyháztagjaink megérkeztek volna felmentésként, a pár imádkozott. Azt a választ kapták, hogy jön majd segítség. Meg is érkezett néhány órával az ígéretet követően.

Arról is hallottam, hogy egyesek elkezdtek az sárga „Segítő kezek” mellényt viselő utolsó napi szenteket „Sárga angyaloknak” hívni. Az egyik utolsó napi szent szervízbe vitte az autóját, a szerelő pedig elmesélte neki, milyen „lelki élményben” volt része, amikor a sárga mellényesek eltakarították a kidőlt fákat a kertjéből, majd ahogy mondta „énekeltek nekem arról, hogy Isten gyermekei vagyunk”.

Egy másik floridai lakos – szintén nem a mi hitünkéből – beszámolt arról, hogy az utolsó napi szentek akkor érkeztek az otthonához, amikor éppen a romokban álló kertben dolgozott, és letaglózva, túlhevülten már a sírás szélén állt. Az önkéntesek az ő szavaival élve „tisztá csodát” műveltek. Nem

csupán szorgalmasan szolgáltak, hanem nevetve és mosolyogva is, visszautasítva minden ellenszolgáltatást.

Ezt a szorgalmat láttam, és ezt a nevetést hallottam, amikor egy szombaton késő este egy utolsó napi szent csoporttal találkoztam Floridában. Mindössze annyi időre hagyták abba a takarítási munkálatokat, hogy kezét szoríthassak velük. Azt mondták, hogy Georgia állambeli cövekek épp csak előző este készített tervet a mentési munkálatokhoz való csatlakozásra.

Hajnali négykor indultak Georgiából, órákon át autóztak, majd átdolgozták az egész napot késő estig, és úgy terveztek, hogy másnap folytatják.

Mindezt pedig mosolyogva és jó hangulatban mesélték el nekem. Az egyetlen feszültség, amelyet érzektem, az volt, hogy szeretnék volna, ha már abbahagynák a köszönetnyilvánítást, és visszamehetnének dolgozni. A cövekelnök újraindította a láncfűrészét, majd nekiesett az egyik kidőlt fának, míg a püspök ágakat húzott félre, amint az autónkba szálltunk, hogy a következő mentőcsapathoz hajtsunk.

Ahogy egy másik helyszínről elindultunk, egy férfi sietett az autóhoz, levette a kalapját, és megköszönte nekünk az önkénteseket. Azt mondta: „Nem vagyok az egyházuk tagja. El sem hiszem, mit tettek értünk. Isten áldja meg Önöket!” A mellette álló sárga inges mormon önkéntes mosolygott, és megvonta a vállát, mintha nem érdemelne dicséretet.

Míg a georgiai önkéntesek e férfi megsegítésére érkeztek, aki alig hitt a szemének, utolsó napi szentek százai indultak éppen Florida e lesújtott területéről több száz mérföldnyire délre az államon belül, ahol úgy hallották, az emberek még nagyobb bajban vannak.

Aznap eszembe jutottak Joseph Smith profétai szavai, és jobban

megértettem őket: „Az az ember, aki telve van Isten szeretetével, nem elégszik meg azzal, hogy csak a családját áldja meg, hanem bejárja az egész világot, arra törekedve, hogy megáldja az egész emberi fajt” (*Az egyház elnökeinek tanításai: Joseph Smith [2007]. 448.*).

Ilyen szeretetet látunk az utolsó napi szentek életében mindenütt. Minden alkalommal, amikor valamilyen tragikus esemény következik be bárhol a világon, az utolsó napi szentek adakoznak és önkéntesnek jelentkeznek az egyház emberbaráti erőfeszítéseire. Kérésre ritkán van szükség. Sőt, bizonyos esetekben meg kellett kérnünk az önkéntesjelölteket, hogy várjanak az újjáépítés helyére történő utazással, amíg a munkálatokat irányítók felkészülnek a fogadásukra.

Ez a vágy mások megáldására annak a gyümölcse, hogy az emberek bizonyosságot nyernek Jézus Krisztusról, az Ő evangéliumáról, az Ő visszaállított egyházáról és az Ő profétájáról. Ezért van az, hogy az Úr népe nem kételkedik és nem fél. Ezért jelentkeznek a misszionáriusok önként a szolgálatra a világ minden szegletében. Ezért imádkoznak a szülők a gyermekeikkel másokért.

Ezért biztatják a vezetők a fiataljaikat, hogy fogadják meg Monson elnök kérését, és merüljenek el a Mormon könyvében. A gyümölcs pedig nem a vezetők ösztökéléséből fakad, hanem a fiatalok és az egyháztagok hitbéli cselekedeteiből. Ez a cselekvésbe átültetett hit – mely önzetlen áldozatot követel – hozza el azt a szívbeli változást, mely lehetővé teszi számukra, hogy érezzék Isten szeretetét.

Szívünkben azonban csak addig marad e változás, míg folyamatosan követjük a próféta tanácsát. Ha az első kis próbálkozás után feladjuk, akkor a változás elhalványul.

A hithű utolsó napi szenteknek gyarapodott a hite az Úr Jézus Krisztusban, a Mormon könyvében mint Isten szavában, valamint a papsági kulcsok visszaállításában az Ő igaz egyházába. Ez a megnövekedett bizonyosság adott nagyobb bátorságot és törődést nekünk Isten többi gyermeke iránt. Az előttünk álló kihívások és lehetőségek azonban még többet követelnek.

Nem láthatjuk előre a részleteket, de ismerjük a teljesebb képet. Tudjuk, hogy az utolsó időkben a világ háborogni fog. Tudjuk, hogy mindazon gondok középette, amelyek bekövetkeznek majd, a hithű utolsó napi szentek az Úr vezetésével elviszik Jézus Krisztus evangéliumát minden nemzetnek, nemzetségnek, nyelvnek és népnek. Azt is tudjuk, hogy az Úr igaz tanítványai érdemesek és felkészültek lesznek majd az Ő fogadására, amikor ismét eljő. Nem kell félnünk.

Amennyiben tehát már felépítettünk valamennyi hitet és bátorságot a szívünkben, az Úr többet vár el tőlünk – és az utánunk jövő nemzedékektől. Erősebbnek és bátrabbnak kell lenniük, mert még hatalmasabb és nehezebb dolgokat tesznek majd, mint mi. Egyre növekvő ellenállással

is szembekerülnek majd lelkünk ellensége részéről.

Az Úr maga adta meg, miként tekintsünk bizakodóan a jövőbe, miközben tovább haladunk: „Minden gondolatban reám tekintetek; ne kételkedjétek, ne féljétek!” (T&S 6:36). Monson elnök elmondta, hogyan tegyük ezt. Elmélnünk kell a Mormon könyvén és a próféták szavain, valamint alkalmaznunk kell azokat. Mindig imádkozzatok! Legyetek hívők! Szolgáljátok Istent teljes szívetekkel, lelketekkel, elmétekkel és erőtökkel! Imádkoznunk kell szívünk minden erejével a jószívűség – vagyis Krisztus tiszta szeretete – ajándékáért (lásd Moróni 7:47–48). És mindenek felett következetesen és kitartóan kell követnünk a prófétai tanácsot.

Amikor nehéz az út, hagyatkozzunk az Úr ígéretére – az ígéretre, melyre Monson elnök emlékeztetett bennünket, amikor oly gyakran idézte a Szabadító e szavait: „És aki befogad titeket, ott leszek én is, mert az arcotok előtt járok majd. Ott leszek a jobb és a bal kezeten, és Lelkem a szívetekben lesz, angyalaim pedig körülöttetek, hogy hordozzanak” (T&S 84:88).

Bizonyágomat teszem, hogy az Úr az arcotok előtt jár majd mindig, amikor az Ő dolgában munkálkodtok.

Olykor ti lesztek az angyalok, akiket az Úr küld mások hordozására, olykor pedig benneteket vesznek majd körül angyalok, akik hordoznak titeket. Az Ő Lelke azonban mindig a szívetekben lesz, ahogyan arra minden úrvacsorai szolgálat során ígéretet kaptok. Mindössze az Ő parancsolatait kell betartanotok.

A legjobb napok még előttünk állnak Isten földi királyságát illetően. Az ellenkezés megerősíti hitünket Jézus Krisztusban, ahogyan azt Joseph Smith próféta napjai óta tette. A hit mindig legyőzi a félelmet. Az összetartás pedig egységet kovácsol. A szükségét látókért mondott imáitokat egy szerető Isten meghallgatja és megválaszolja. Ő nem szunnyad és nem alszik.

Bizonyágomat teszem, hogy az Atyaisten él, és szeretné, ha hazajönnétek Hozzá. Ez az Úr Jézus Krisztus igaz egyháza. Ő ismer benneteket, szeret titeket és örködik felettetek. Kiengesztelt a bűneitekért és az én bűneimért, és Mennyei Atyánk összes gyermekének bűneiért. Az örök élethez vezető egyetlen út az, ha követitek őt az életekben és mások szolgálatában.

Erről teszek bizonyágot, és hagyom rátok áldásomat és szeretetemet, Jézus Krisztus szent nevében, ámen. ■

M. Russell Ballard elder
a Tizenkét Apostol Kvórumából

Az utazás folytatódik!

A Mennyei Atyánkhöz visszavezető utazás életünk legfontosabb útja.

Százhetven évvel ezelőtt Brigham Young első alkalommal letekintve a Sóstó-völgyre kijelentette: „Ez az a hely!”¹ Már ismerős volt számára, hiszen az Úr kinyilatkoztatta neki.

1869-re a szentek közül 70 000-nél is többen utaztak végig hasonló úton. Bár nyelv, kultúra és nemzetiség tekintetében sok mindenben különböztek, közös volt bennük az Atyáról, a Fiúról és a Szentlélekről, valamint Jézus Krisztus evangéliumának visszaállításáról szerzett bizonyosság, ahogy közös volt bennük a vágy is Sion felépítésére, mely a Szabadító második eljövételére készülve a béke, a boldogság és a szépség helye lesz.

A Utah-ba érkező első szentek között volt egy felszabadított rabszolga lánya, Jane Manning James is, aki megtért a visszaállított egyházhoz, és nagyon is figyelemreméltó tanítványként nehéz kihívásokkal nézett szembe. James nőtestvér egészen az 1908-ban bekövetkezett haláláig hű utolsó napi szent maradt.

Azt írta: „Itt és most ki akarom jelenteni, hogy a Jézus Krisztus evangéliumába vetett hitem, amint azt Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza tanítja, ma éppen olyan erős – nem! ha lehet, akkor még erősebb –, mint a keresztkedésem napján. Fizetem a tizedemet és a

felajánlásomat, betartom a bölcsesség szavát, korán térek nyugovóra és korán kelek, és erőtlenségemben is megpróbálok jó példát mutatni mindenkinek.”²

James nőtestvér oly sok utolsó napi szenthez hasonlóan nem csupán vérrel, verejtékkel és könnyekkel építette Siont, hanem az Úr áldásaira is törekedett azáltal, hogy a tőle telhető legjobb módon az evangélium tantételei szerint élt, miközben kitartott a Jézus Krisztusba vetett hitében, aki mindazok nagyszerű gyógyítója, akik őszintén keresik Őt.

Jane Manning James a nehéz kihívások ellenére is hithű utolsó napi szent maradt

A korai szentek nem voltak tökéletesek, azonban lefektettek egy alapot, amelyre olyan családokat és társadalmat építünk, amely szereti és betartja a parancsolatokat, ez pedig világszerte sok híradás beszámolójában szerepel – a Jézus Krisztus iránti elkötelezettségünk és minden egyéb miatt, amit önként teszünk a közel s távol lévők megsegítéséért.³

Eyring elnök, engedd meg, hogy nagyrabecsülésemet fejezzem ki a sárga inges angyalok tízezeinek, akik Texasban, Mexicóban és más helyeken szolgálnak a te tiszteletedre.

Mély meggyőződésem, hogy ha elveszítjük az előttünk járókhoz, például pionír ősapáinkhoz és ősanyáinkhoz fűződő kötelékeinket, akkor azzal nagyon drága kincset veszítünk el. Régebben is beszéltem már a „Hit minden lépésben” témájáról, és a jövőben is fogok, mert tudom, hogy a felnövekvő nemzedéknek ugyanolyan hittel kell rendelkeznie az Úr Jézus Krisztusban és az Ő visszaállított evangéliumában, mint a korai szenteknek.⁴

Saját pionír ősapáim és ősanyáim ott voltak azon hithű pionírok között, akik kézikocsit húzva, székéren utazva vagy gyalog érkeztek Utah-ba. Jane Manning James-hez hasonlóan nekik is mély hitük volt minden egyes lépésben, amelyet megtettek az utazásuk során.

Naplóik tele vannak a nehézség, az éhezés és a betegség, valamint az Istenbe és Jézus Krisztus visszaállított evangéliumába vetett hitük bizonyosságának leírásaival.

Nem nagyon voltak világi javaik, de élvezték a Jézus Krisztus egyházában található testvériségből adódó bőséges áldásokat. Amikor csak tudták, egymásnak nyújtott szolgálat és Isten papsága által felemelték az elesetteket és megáldották a betegeket.

A utah-i Cache Valley nőtestvérei a Segítőegylet lelkeségével szolgálták a szenteket, hogy „egységesen munkálkodva segít[sék] a szükségét látókat.”⁵ A dédnagymamám, Margaret McNeil Ballard a férje, Henry oldalán szolgált, miközben ő 40 éven keresztül püspökként elnökkölt a Logan 2. Egyházközség felett. Margaret ezalatt 30 éven keresztül az egyházközségi Segítőegylet elnöke volt. Otthonába fogadta a szegényeket, a betegeket, az özvegyeket és az árvákat, és még a halottakat is tiszta templomi köntösbe öltöztette.

Bár helyénvaló és fontos megemlékeznünk a mormon pionírok XIX. századbeli történelmi vándorlásáról, azt sem szabad elfelednünk, hogy az életen átvezető utazás mindannyiunk számára folytatódik, miközben bizonyítjuk, hogy mi is minden lépést hittel teszünk meg.

Az új megtértek most már nem az Amerikai Egyesült Államok nyugati részén található pionír településeken gyülekeznek, hanem a helyi gyülekezetükben, ahol a szentek Jézus Krisztus nevében hódolnak Mennyei Atyánknak. Mivel világszerte már több mint 30 000 gyülekezet lett megalapítva, mindenki a saját Sionjába gyűjtetik. Amint azt a szentírások is feljegyzik: „mert ez Sion – a tisztaszívűek”⁶.

Az élet útját járva próbára tételünk, hogy kiderüljön, vajon ügyelünk-e minden olyan dolog megtételére, amit az Úr megparancsolt nekünk⁷.

Sokan közülünk személyes megelégedettséghez és lelki megvilágosodáshoz vezető bámulatos felfedezőutakon járnak. Néhányan azonban olyan úton, amely bánathoz, bűnhöz, gyötremhez és kétségbeeséshez vezet.

Ennek tudatában tegyék fel magatoknak a kérdést: Mi a végállomások? Hová visznek el benneteket a

lépéseitek? A Szabadító által megígért áldások sokaságához vezet az utatok?⁸

A Mennyei Atyánkhöz visszavezető utazás életünk legfontosabb útja, és napról napra, hétről hétre, hónapról hónapra és évről évre folytatódik, miközben növeljük az Óbelé és az Ószeretett Fiába, Jézus Krisztusba vetett hitünket.

Vigyáznunk kell, hová vezetnek minket életünk lépései! Ébernek kell lennünk, és hallgatnunk kell arra a tanácsra, melyet Jézus a következő kérdésekre adott válaszként a tanítványainak: „Mondd meg nekünk, mikor lesznek meg ezek? és micsoda jele lesz a te eljövetelednek, és a világ végének?

És Jézus felelvén, monda nekik: Meglássátok, hogy valaki el ne hitessen [vagyis meg ne tévesszen] titeket.”⁹

Ma megismétlem az egyházi vezetőktől kapott korábbi tanácsot.

- Testvérek! Tartsátok meg tisztán Krisztus tanát, és soha ne tévesszenek meg titeket azok, akik

meghamisítják a tant! Az Atya és a Fiú evangéliuma Joseph Smithen, ezen utolsó adományozási korszak prófétáján keresztül lett visszaállítva.

- Ne hallgassatok azokra, akiket nem rendeltek és/vagy választottak el az egyházi elhívásukra, akiket nem ismertek el közös megegyezéssel az egyház tagjai.¹⁰
- Óvakodjatok azoktól a szervezettektől, csoportoktól és egyénektől, akik azt állítják, hogy olyan titkos válaszaik vannak tanbéli kérdésekre, amelyekkel szerintük a mai apostolok és próféták nem rendelkeznek vagy amelyeket nem értenek.
- Ne hallgassatok azokra, akik az azonnali gazdagság ígéretével csábítanak. A tagjaink már túl sok pénzt veszítettek, úgyhogy legyetek óvatosak!

Vannak olyan helyek, ahol népünk közül nagyon is sokan a célon túl tekintenek, és drága, kétes tevékenységekben próbálnak a gyógyulás és a védelem titkos ismereteire lelni.

Egy hivatalos egyházi közleményben, melyet egy éve adtunk ki, ez áll: „Arra intjük az egyháztagokat, hogy óvakodjanak az olyan csoportoktól, amelyek – pénzért cserébe – csodálatos gyógyulást ígérnek, vagy a gyógyító erőhöz való hozzáférés különleges módjait a megfelelően elrendelt papságviselőkön kívül.”¹¹

Az egyházi *kézikönyv* ezt tanácsolja: „Az egyháztagok ne alkalmazzanak olyan orvosi vagy egészségügyi módszereket, melyek etikailag vagy jogilag megkérdőjelezhetőek. A helyi vezetők tanácsolják azt az egészségügyi problémákkal küszködő egyháztagoknak, hogy konzultáljanak szakértő, gyakorló orvosokkal, akik engedéllyel rendelkeznek abban az országban, ahol gyógyítanak.”¹²

Fivérek és nőtestvérek, legyetek bölcssek, és tartsátok szem előtt azt, hogy az ilyen gyakorlatok esetleg érzelmileg vonzóak, azonban végül lelkileg és fizikailag is károsnak bizonyulhatnak.

Pionír őseinknek létfontosságú volt a függetlenség és az önellátás, ám a közösségtudat ugyanilyen fontos volt számukra. Közösen dolgoztak és segítettek egymásnak legyőzni napjaik fizikai és érzelmi kihívásait. A férfiaknak ott volt a papsági kvórum, a nőket

pedig a Segítőegylet szolgálta. Ez a mi napjainkban sem változott.

A Segítőegylet és a papsági kvórumok biztosítják tagjaink lelki és fizikai jóllétét.

Maradjatok az evangéliumi úton azért, hogy minden lépést hittel tesztek meg, hogy biztonságban visszatérhettek Mennyei Atyánk és az Úr Jézus Krisztus jelenlétébe! Az Úr a mi becses Szabadítónk. Ő a világ Megváltója. Tisztelnünk kell az Ő szent nevét, semmilyen módon nem szabad helytelenül használnunk azt, mindig igyekezve betartani a parancsolatait. Ha ezt tesszük, akkor Ő megáld minket és biztonságban hazavezet.

Mindenkit arra kérek, aki csak hallja hangomat, hogy üdvözölje és vonja keblére mindazokat, akik ma még úton vannak, függetlenül attól, hogy éppen hol tartanak.

Kérek, emlékezzetek, hogy nincs a visszaállítás üzeneténél nagyszerűbb, másokkal megosztható áldás, hisz annak elfogadása és megélése örök örömet és békességet – sőt, örök életet – ígér. Használjuk hát arra az energiánkat, erőnket és biznyságunkat, hogy segítsük a misszionáriusokat Isten gyermekeinek megtalálásában, tanításában és megkeresztelésében, hogy az ő

mindennapi életüknek is utat mutathasson az evangéliumi tan ereje!

Könyörületesen keblünkre kell vonnunk Isten gyermekeit, és fel kell számolnunk minden előítéletet, például a fajok, nemek vagy nemzetiségek közti megkülönböztetést. Jelentsük ki a világnak, hogy valóban hiszünk abban, hogy Jézus Krisztus visszaállított evangéliumának áldásai Isten minden gyermeke számára elérhetőek.

Bizonyoságot teszek arról, hogy az utazás folytatódik, és arra kérek benneteket, hogy maradjatok meg az evangéliumi úton, miközben törekedtek előre, azért, hogy Isten minden gyermeke felé szeretettel és könyörületességgel nyújtjátok ki a kezeteiket, hogy a szívünket és a kezünket is egységben tisztává téve elnyerhessük az azokra váró áldások sokaságát, akik igazán szeretik Mennyei Atyánkat és az Ő szeretett Fiát. Ezért imádkozom alázatosan Jézus Krisztus szent nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Brigham Young, as remembered by Wilford Woodruff, in *The Utah Pioneers* (1880), 23.
2. Jane Manning James autobiography, ca. 1902, Church History Library, Salt Lake City; see also James Goldberg, “The Autobiography of Jane Manning James,” Dec. 11, 2013, history.lds.org.
3. Lásd például: Jill DiSanto, “Penn Research Shows That Mormons Are Generous and Active in Helping Others,” *Penn News*, Apr. 17, 2012.
4. Lásd M. Russell Ballard, “Faith in Every Footstep,” *Ensign*, Nov. 1996, 23–25.
5. “The Purpose of Relief Society,” lds.org/callings/relief-society/purposes; lásd még 2. *kézikönyv*: *Az egyház igazgatása* (2010). 9.1.1.
6. Tan és a szövetségek 97:21.
7. Lásd Tan és a szövetségek 97:25.
8. Lásd Tan és a szövetségek 97:28.
9. Máté 24:3–4.
10. Lásd Tan és a szövetségek 26:2; 28:13; 43:6–7.
11. Church spokesman Eric Hawkins, in Daniel Woodruff, “The Business behind Christ-Centered Energy Healing,” Sept. 28, 2016, kutv.com.
12. 2. *kézikönyv*. 21.3.6.

Tad R. Callister
a Vasárnapi Iskola általános elnöke

Isten megcáfolhatatlan tanúja: a Mormon könyve

A Mormon könyve Isten megcáfolhatatlan tanúja Jézus Krisztus isteniségéről, Joseph Smith prófétai elhívásáról, valamint ezen egyház maradéktalan igazságáról.

A Mormon könyve nemcsak a vallásunk záróköve, de a bizonyosságunk zárókövévé is válhat, hogy szilárdan tartsa bizonyosságunkat a helyén, amikor próbatételekkel vagy megválaszolatlan kérdésekkel szembeesülünk. Ez a könyv olyan súly az igazság mérlegének serpenyőjén, amely egymaga többet nyom a latban, mint a bírálók érveinek összesített súlya. Miért? Mert ha igaz, akkor Joseph Smith próféta volt, ez pedig Jézus Krisztus visszaállított egyháza, tekintet nélkül minden ezzel ellentétes történelmi vagy egyéb érvre. Ezen okból a bírálók feltett szándéka, hogy megcáfolják a Mormon könyvét, ám leküzdhetetlen akadályokba ütköznek, mert ez a könyv igaz.

Először is, a bírálóknak meg kell magyarázniuk, miként hozott létre Joseph Smith – egy 23 éves, szinte tanulatlan parasztfiú – egyedi nevek és helyek százaival, valamint részletes történetekkel és eseményekkel teli könyvet. Ennek megfelelően sok bíráló azon a véleményen van, hogy olyan

alkotókész lángelme volt, aki számos könyvre és egyéb helyi forrásokra támaszkodva alkotta meg a Mormon könyve történelmi tartalmát. Azonban ellentmond az állításuknak, hogy nem volt egyetlen tanú sem, aki azt állította volna, hogy ezen állítólagos források bármelyikének birtokában látta Josephet a fordítás megkezdése előtt.

Még ha ez az érv igaz is volna, kínzóan elégtelen lenne a Mormon könyve

létezésének megmagyarázására. Meg kell válaszolni egy másik kérdést is: miként olvasta el Joseph az összes állítólagos forrást, rostálta ki a lényegtelen, maradt következetes a szövevényes adatokat illetően – ki volt, hol és mikor –, majd pedig mondta mindezt tollba tökéletes emlékezőtehetséggel? Hiszen Joseph Smithnél egyáltalán nem voltak jegyzetek a fordítás során. Mi több, a felesége, Emma így emlékezett vissza: „Sem kézírata, sem könyve nem volt, amelyekből olvasson. Ha lett volna bármi efféle nála, nem lett volna képes elrejtteni előlem.”¹

Akkor hát miként vitte véghez Joseph egy több mint 500 oldalas könyv mindenféle jegyzetek nélküli tollbamondásának figyelemre méltó tettét? Hogy ezt megtegye, nemcsak alkotókész lángelmének kellett lennie, hanem lenyűgöző terjedelmű fotográfikus memóriával is kellett rendelkeznie. Ha azonban ez így volt, akkor a bírálói miért nem mutatnak rá ezen figyelemre méltó tehetségére?

De ez még nem minden. Ezek az érvek csak a könyv történelmi tartalmát magyaráznák meg. A valódi kérdés továbbra is ez: miként volt képes Joseph egy olyan könyvet létrehozni, amelyből sugárzik a Lélek, és honnan

kerített ilyen mélyenszántó tant, melynek nagy része megvilágítja vagy éppen tagadja korának keresztény hitelveit?

Például a legtöbb keresztény hitével ellentétben a Mormon könyve azt tanítja, hogy Ádám bukása egy előre-ívő, pozitív lépés volt. Kinyilatkoztatja a kereszteléskor kötött szövetségeket, amelyekkel a Biblia nem foglalkozik.

Ráadásul azt is megkérdezhetnénk, hogy hol tett szert Joseph arra a hatalommal bíró felismerésre, miszerint Krisztus engesztelésének köszönhetően Ő nemcsak megtisztítani képes bennünket, hanem tökéletesíteni is? Honnan szedte a hitről szóló döbbenetes prédikációt az Alma 32-ben? Vagy Benjámín király prédikációját a Szabadító engeszteléséről, amely talán a legfigyelemreméltóbb prédikáció ebben a témában az összes szentírásban? Vagy az olajfa példázatát, a maga teljes összetettségében és tanbéli gazdagságában? Amikor ezt a példázatot olvasom, ábrát kell rajzolnom hozzá, hogy követni tudjam minden ágat-bogát. Most pedig el kellene hinnünk, hogy Joseph Smith ezeket a prédikációkat fejből, mindenféle jegyzet nélkül egyszerűen tollba mondta?

Ellentmond az efféle következtetésnek az, hogy Isten ujjlenyomatai mindenütt ott vannak a Mormon könyvében, amint azt annak fenséges tanbéli igazságai – különösen a Jézus Krisztus engeszteléséről szóló mesteri prédikációk – is bizonyítják.

Ha Joseph nem volt próféta, akkor a bírálók kizárólag úgy magyarázhatják meg ezeket és számos egyéb figyelemre méltó tanbéli meglátást, ha amellet érvelnek, hogy hittudományi lángelme volt. Ha viszont ez volt a helyzet, akkor azt kérdezhetjük: miként lehetett Joseph az egyetlen a Krisztus szolgálattételét követő 1800 évben, aki az egyedi és tisztázó tanok ily tág körét hozta létre? Azért, mert e könyv forrása nem az éleselméjűség, hanem a kinyilatkoztatás volt.

De tegyük fel, hogy Joseph alkotóképzés és hittudományi lángelme volt, fotografikus memóriával – önmagukban ezek a tehetségek még nem teszik gyakorlott íróvá. A Mormon könyve létezésének megmagyarázásához a bírálóknak azt is ki kellene jelenteniük, hogy Josephnek 23 évesen természetadta tehetsége volt az íráshoz. Máskülönb miként tudta volna összehangolt, ellentmondásoktól mentes egészszé egybeszóni a nevek, helyszínek és események tömkelegét? Hogyan vetett papírra részletes haditerveket, állított össze ékesszóló prédikációkat, és talált ki olyan mondásokat, melyeket emberek milliói emelnek ki, tanulnak meg, idéznek és raknak ki a hűtő ajtajára, például azt, hogy „amikor embertársaitok szolgálatában vagytok, akkor is csak Istenetek szolgálatában vagytok” (Móziás 2:17), vagy „az emberek azért vannak, hogy örömük lehessen” (2 Nefi 2:25)? Ezeknek az üzeneteknek szívverése van – ezek

élő, lélegző és ihletadó üzenetek. Az a felvetés, miszerint Joseph Smith 23 évesen rendelkezett az ahhoz szükséges készségekkel, hogy ezt a hatalmas munkát első nekifutásra, mintegy 65 munkával töltött nap alatt megírja, egyszerűen életszerűtlen.

Russell M. Nelson elnök – aki tapasztalt és gyakorlott író – elmondta, hogy egy nemrégiben elmondott általános konferenciai beszédét több mint 40-szer írta át. Most pedig azt kellene hinnünk, hogy Joseph Smith egymagában, első nekifutásra tollba mondta a teljes Mormon könyvét, amely aztán leginkább csak apró nyelvtani változtatásokra szorult?

Joseph felesége, Emma megerősítette egy ilyen vállalkozás lehetetlen voltát: „Joseph Smith [fiatalemberként] nem volt képes sem megírni, sem tollba mondani egy összefüggő s jól megfogalmazott levelet, nemhogy egy oly könyvet mondjon tollba, mint amilyen a Mormon könyve”².

Végül pedig, még ha el is fogadnánk az összes felsorolt érvet, legyenek azok bármilyen kétségesek is, a bírálók előtt még mindig tornyosul egy akadály. Joseph azt állította, hogy a Mormon könyvét aranylemezekre írták. A maga korában szakadatlan bírálatok érték ezt az állítást, hiszen „mindenki” tudta, hogy az ősi történeteket papiruszra vagy pergamenre írták – mígnem évekkel később ősi írásokat tartalmazó fémlemezek kerültek napvilágra. Ráadásul a bírálók azt is állították, hogy a cement használata, ahogy arról a Mormon könyve beszámol, meghaladta e korai amerikaiak műszaki ismereteit – mígnem cement-építmények kerültek napvilágra az ősi Amerikából. Most mivel magyarázzák a bírálók az ilyen és hasonló, nem várt felfedezéseket? Tudjátok, Joseph nyilván nagyon-nagyon szerencsésen

ráhibázott. Habár nem sok esélye volt eltalálni, mégis minden létező tudományos és elméleti tudás ellenére is helyesen tippelt ott, ahol mindenki más tévedett.

Mindezek fényében az ember elgondolkodik azon, miként hiheti valaki, hogy mindezek az állítólagos tényezők és hatások, melyeket a bírálók felvetnek, valahogy úgy kapcsolódtak össze, hogy képessé tették Josephet a Mormon könyve megírására, valamiféle sátáni megtévesztést szolgálva ezáltal. De ennek mi értelme lenne? Éppen ellenkezőleg, ez a könyv milliókat ihletett arra, hogy elutasítsák Sátánt, és krisztusibb életet éljenek.

Bár lehetnek olyanok, akik úgy döntenek, hogy a bírálók érvrendszerének hisznek, számomra ez egy szellemi és lelki zsákutca. Ahhoz, hogy ezt elhiggyem, egyik bizonyítatlan feltevélezt kellene elfogadnom a másik után. Ráadásul figyelmen kívül kellene hagynom mind a 11 tanú bizonyosságát³, habár mindegyikük mindvégig hű maradt a bizonyosságához; el kellene

utasítanom az isteni tant, mely lapról lapra betölti ezt a szent könyvet mindenek feletti igazságaival; semmibe kellene vegyem azt a tényt, hogy emberek sokasága – köztük én is – került közelebb Istenhez e könyv olvasása révén, mint bármely más könyvnek köszönhetően; legfőképpen pedig meg kellene tagadnom a Szentlélek megerősítő szótjait. Ez ellentétes lenne mindennel, amiről tudom, hogy igaz.

Az egyik kedves, ragyogó elméjű barátom egy időre elhagyta az egyházat. A közelmúltban ezt írta nekem a visszatéréséről: „Kezdetben azt kívántam, hogy történelmileg, földrajzilag, nyelviileg és kulturálisán is bizonyítsák számomra a Mormon könyvét. Amikor azonban inkább arra kezdtem összpontosítani, hogy mit tanít Jézus Krisztus evangéliumáról és az Ő szabadító küldetéséről, elkezdtem bizonyosságot nyerni annak igaz voltáról. Egy nap, amikor a Mormon könyvét olvastam a szobámban, megálltam, letérdeltem, és elmondtam egy szívből jövő imát, majd határozottan éreztem, hogy Mennyei

Atya azt suttogja a lelkemnek, hogy az egyház és a Mormon könyve egyértelműen igaz. Az a három és fél éves időszak, melyet az egyház újbóli felfedezésével töltöttem, teljes szívemből és meggyőződéssel vezetett engem vissza annak igazságához.”

Ha valaki időt szakít a Mormon könyve alázatos olvasására és az arról való elmélkedésre – amint azt a barátom is tette –, és fülel a Lélek édes gyümölcseire, akkor végül meg fogja kapni a vágyott tanúságot.

A Mormon könyve Isten egyik felbecsülhetetlen értékű ajándéka számunkra. Egyszerre kard és pajzs – harcba küldi Isten igéjét, hogy az igazak szívéért küzdjön, egyúttal pedig az igazság fő védelmezőjeként is szolgál. Szentekként nemcsak a Mormon könyve védelmezésének kiváltsága adatott meg számunkra, hanem az a lehetőség is, hogy támadásba lendüljünk – hogy hatalommal prédikáljuk isteni tanát, és megosszuk bizonyosságunkat a Jézus Krisztusról tett mindent felülmúló tanúságáról.

Ünnepélyes bizonyágomat teszem, hogy a Mormon könyve Isten ajándéka és hatalma által lett lefordítva. Isten megcáfolhatatlan tanúja ez Jézus Krisztus isteniségéről, Joseph Smith prófétai elhívásáról, valamint ezen egyház maradéktalan igazságáról. Válgon tanúbizonyosságaink zárókövévé, hogy rólunk is elmondhassák, amit a megtért lámánitákról: „soha nem távolodtak el” (Alma 23:6). Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Emma Smith, in “Last Testimony of Sister Emma,” *Saints’ Herald*, Oct. 1, 1879, 289, 290.
2. Emma Smith, in “Last Testimony of Sister Emma,” 290.
3. Lásd „A három tanú bizonyágtétele” és „A nyolc tanú bizonyágtétele”, A Mormon könyve.

Joni L. Koch elder
a Hetvenektől

Külön, mégis egységben

Az egyházban a különbségeink ellenére azt várja tőlünk az Úr, hogy egyek legyünk.

1994 júniusában izgatottam autóztam haza a munkából, hogy megnézzem a futball válogatottunk világcupa mérkőzését a tévében. Az indulás után nem sokkal a távolban megláttam egy férfit, amint a brazil zászlónkkal díszített kerekesszékevel gyorsan gurul a járdán. Tudtam, hogy ő is siet haza megnézni a mérkőzést.

Ahogy utunk keresztezte egymást és a másodperc töredékére találkozott a tekintetünk, erős egységet éreztem azzal a férfival. Más irányba haladtunk, nem is ismertük egymást, nyilvánvalóan különböző társadalmi és fizikai körülményeink voltak, a futball iránti szenvedélyünk és a hazaszeretetünk mégis eggyé kovácsolt minket abban a pillanatban. Nem láttam azt a férfit azóta, de ma, évtizedekkel később, még mindig magam előtt látom azt a szempárt és érzem azt az erős kapcsolatot azzal a férfival. Végül is megnyertük a mérkőzést, és abban az évben a világcupát is.

Az egyházban a különbségeink ellenére azt várja tőlünk az Úr, hogy egyek legyünk. Ezt mondta a Tan és a szövetségekben: „legyetek egyek; és ha nem vagytok egyek, akkor nem vagytok az enyéim.”¹

Amint mindannyian egy gyülekezeti házba lépünk, hogy együtt hódoljunk, hátra kell hagynunk a különbségeinket,

beleértve a faji, társadalmi helyzetből adódó, politikai nézetbeli, tudományos és szakmai eredményekbeli különbségeket; és ehelyett közös lelki céljainkra kell összpontosítanunk. Együtt énekeljük a himnuszokat, ugyanazokon a szövetségeken elmélkedünk az úrvacsora idején, egyszerre mondjuk ki a jól hallható áment a beszédek, tanítások és imák után, jelezve, hogy közösen értünk egyet az elhangzottakkal.

A közösen végzett dolgok segítenek kialakítani a szilárd egység érzését a gyülekezetben.

Azonban ami igazán meghatározza, megszilárdítja, vagy éppen lerombolja az egységünket, az az, ahogyan az egyháztagok távollétében cselekszünk. Mindnyájan tudjuk, hogy elkerülhetetlen és természetes, hogy néha beszéljünk egymásról.

Azon választásunktól függően, hogy mit mondunk másokról, a szavaink vagy „egységbe és szeretetbe összefon[j]ják szívü[n]ket”², ahogy Alma azokat tanította, akiket a Mormon vízében megkeresztelt, vagy lassan aláássák a szeretetet, a bizalmat és a jóindulatot, melynek uralkodnia kellene köztünk.

Vannak megjegyzések, melyek alig észrevehetően rombolják az egységet, mint például: „Igen, jó püspök, ó, de látnod kellett volna fiatal férfiként!”

Ennek egy sokkal építőbb változata lehet, hogy: „A püspök annyira jó és olyan sokat fejlődött érettségben és bölcsességben az évek során.”

Gyakran aggatunk maradandó cédulákat emberekre azáltal, hogy ilyesmiket mondunk: „A Segítőegylet elnökünk reménytelen eset, annyira makacs!” Ezzel szemben ezt is

mondhatnánk: „A Segítőegylet elnöke mostanában kevésbé rugalmas, lehet, hogy nehéz időszakon megy keresztül. Segítsük és támogassuk őt!”

Testvérek! Nincs jogunk senkit sem – beleértve az egyházból – reménytelen esetnek tekintenünk. Embertársainkról való szavainknak inkább Jézus Krisztusba és az Ő engesztelésébe vetett hitünket és azt kellene tükröznünk, hogy Őbenne és Ő általa mindig képesek vagyunk a javunkra változni.

Néhányan jelentéktelen dolgok miatt kezdik el bírálni az egyházi vezetőket és az egyháztagokat, és eltávolodni tőlük!

Így volt ez egy Simonds Ryder nevű emberrel is, aki 1831-ben lett az egyház tagja. Miután elolvasott egy rá vonatkozó kinyilatkoztatást, felháborodottan látta, hogy a nevét elírták Ridernek, *i* betűvel az *y* helyett. Reagálása erre az eseményre a Próféta megkérdőjelezéséhez és Joseph üldözéséhez, majd végül saját részéről az egyháztól való elforduláshoz vezetett.³

Az is valószínű, hogy mindannyian megtapasztaljuk a papsági vezetőinktől jövő helyreigazítást, ami próbára teszi majd a velük alkotott egységünket.

Még csak 11 éves voltam, mégis emlékszem, hogy 44 évvel ezelőtt a gyülekezeti ház, amelybe a családommal jártunk, nagyszabású felújítás előtt állt. Az átalakítás előtt a helyi és a területi vezetők egy gyűlésen vitatták meg, miként vehetnek részt az egyháztagok a munkájukkal ebben a kezdeményezésben. Édesapám, aki évekig ennek az egységnek az elnöke volt, azon határozott véleményének adott hangot, hogy ezt a munkát egy vállalkozónak kellene elvégeznie, nem pedig amatőröknek.

Nemcsak hogy elutasították a véleményét, de hallottuk, ahogy súlyosan és nyilvánosan megfeddtek a gyűlés során. Nos, ez az ember, aki nagyon

elkötelezett volt az egyház iránt, emellett pedig II. világháborús katona volt, megszokta, hogy ragaszkodik ahhoz és küzd azért, amiben hisz. Kíváncsiak voltunk, hogyan fog reagálni az összetűzés után. Kitart majd a véleménye mellett és továbbra is szembeszáll a már meghozott döntéssel?

Láttunk olyan családokat az egyházközösségünkben, akik meggyengültek az evangéliumban és elmaradtak a gyűlésekről, mert nem tudtak egységben lenni a vezetőkkel. Magam is tapasztaltam, hogy az elemis barátaim nem maradtak hithűek fiatalokként, mert a szüleik mindig hibát kerestek az egyháztagokban.

Édesapám azonban úgy döntött, hogy egységben marad a szentekkel. Néhány nap múlva pedig, amikor az egyházközösség tagjai összegyűltek, hogy az építkezésen segítsenek, úgy mond „megkérte” a családjunkat, hogy kövessük őt a gyülekezeti házhoz, és segítsünk, amiben csak tudunk.

Megdöbbsentem. Kedvem lett volna megkérdezni tőle, hogy: „Apa, egyáltalán miért segítünk az építkezésen, ha te ellene voltál annak, hogy az egyháztagok végezzék?” De az arckifejezése elvette a bátorságomat, hogy megtegyem. Épségben el akartam jutni az újraszentelésre. Szerencsére úgy

döntöttem, hogy hallgatok, és csak megyek és segítek az építkezésen.

Édesapám nem láthatta az új kápolnát, mert az átalakítás befejezése előtt elhunyt. Mi a családdal, édesanyám vezetésével azonban folytattuk a munkánk eső részét, amíg kész nem lett. Ez pedig egységben tartott minket édesapámmal, az egyháztagokkal, a vezetőkkel, és ami a legfontosabb, az Úrral.

Csupán pillanatokkal a Gecsemánéban átélt gyötrelmes élménye előtt, miközben Jézus az Atyához imádkozott az apostolaiért és minden szentért, a következőket mondta: „Hogy mindnyájan egyek legyenek; a mint te én bennem, Atyám, és én te benned, hogy ők is egyek legyenek mi bennünk”⁴.

Testvérek! Bizonyosságomat teszem arról, hogy ha úgy döntünk, hogy egységben leszünk az egyháztagokkal és az egyházi vezetőkkel – amikor együtt, és különösen, amikor egymástól külön vagyunk –, akkor sokkal tökéletesebb egységet érzünk majd Mennyei Atyánkkal és a Szabadítóval. Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Tan és a szövetségek 38:27.
2. Móziás 18:21.
3. Lásd: Milton V. Backman Jr., *The Heavens Resound: A History of the Latter-day Saints in Ohio, 1830–1838* (1983), 93–94.
4. János 17:21.

Stanley G. Ellis elder
a Hetvenek nyugalmazott tagja

Bízunk-e Őbenne? Ami nehéz, az jó

Nem számít, milyen helyzetben vagyunk, a nehéz jó lehet azoknak, akik hittal lépnek tovább, és bíznak az Úrban és az Ő tervében.

Mielőtt belekezdének a beszédembe, szeretnék szívből jövő köszönetet mondani a Segítő Kezeknek és vezetőiknek, akik segítséget és reményt nyújtottak mindannyiunknak, akiket a nemrégiben bekövetkező hurrikánokat és földrengéseket kísérő pusztítások sújtottak.

2006 októberében mondtam az első általános konferenciai beszédemet. Úgy éreztem, hogy a világméretű egyház számra szóló üzenethez hozzá tartozik a kijelentés: „Az Úr bízunk bennünk!”

Ő tényleg oly sokféleképpen bízunk bennünk. Megadta nekünk Jézus Krisztus evangéliumát, ebben az adományozási korszakban pedig annak teljességét. Ránk bízta az Ő papsági felhatalmazását, mely a megfelelő használatára szolgáló kulcsokkal válik teljessé. E hatalommal áldást adhatunk, szolgálhatunk, szertartásokat nyerhetünk el, és szövetségeket köthetünk. Ránk bízta visszaállított egyházát, beleértve a szent templomot is. Szolgáira bízta a pecsételő hatalmat – hogy amit megkötnék a földön, az kötve legyen a mennyben is! Még azzal is megbíz bennünket, hogy földi szülei, tanítói és gondozói legyünk az Ő gyermekeinek.

Miután ennyi évet szolgáltam általános felhatalmazottként a világ számos pontján, most még bizonyosabban jelentem ki: Ő bízunk bennünk.

A kérdés most, ezen a konferencián az, hogy vajon mi bízunk-e Őbenne.

Bízunk-e Őbenne?

Thomas S. Monson elnök gyakran emlékeztet bennünket, hogy

„bizodalmod legyen az Úrban teljes elmédből; a magad értelmére pedig ne támaszkodjál.

Minden te útaidban megismerd őt; akkor ő igazgatja a te útaidat.

Ne légy bölcs a te magad ítélete szerint” (Példabeszédek 3:5–7).

Vajon bízunk-e abban, hogy az Úr parancsolatai a javunkat szolgálják? Hogy az Ő vezetői – bár nem tökéletesek – jól vezetnek bennünket? Hogy az Ő ígéretei biztosak? Vajon bízunk-e abban, hogy Mennyei Atyánk és Jézus Krisztus ismernek bennünket, és segíteni akarnak nekünk? Vajon bízunk-e Benne még a megpróbáltatások, kihívások és nehéz idők során is?

Visszatekintve azt látom, hogy a legjobb tanításokat a legnehezebb időkben tanultam – akár fiatalon, akár misszióban, egy új karrier kezdetén, az elhívásaim felmagasztalásán igyekezve, egy nagy család felnevelése során, vagy az önellátás elérésén küszködve. Nyilvánvalóan tűnik, hogy a nehéz, az jó!

Ami nehéz, az jó

A nehéz tesz bennünket erősebbé, az indít minket aláazatra és ad lehetőséget nekünk, hogy bizonyítsunk. Szeretett kézikocsi pionírjaink *szélsőségek közepette* ismerték meg Istent. Miért kellett két teljes fejezet Nefinek és testvéreinek a rézlemezek visszaszerzéséhez, de mindössze három vers ahhoz, hogy rábeszéljék Ismáelt és családját, hogy tartsanak velük a vadonba? (Lásd 1 Nefi 3–4; 7:3–5). Úgy tűnik, az Úr meg akarta erősíteni Nefit a lemezek visszaszerzése során átélte küszködéssel.

Nem kellene meglepődnünk az életünkben előforduló nehéz dolgokon. Az egyik legelső szövetség, amelyet az Úrral kötünk, az áldozathozatal törvényének betartásáról szól. Az áldozat, annak meghatározása szerint, valami kívánatos dologról való lemondást

jelent. Tapasztalataink révén felismerjük, hogy csekély árat kell fizetnünk az azt követő áldásokhoz képest. Joseph Smith elnöksége alatt elhangzott, hogy „az a vallás, amely nem követeli meg minden dolog feláldozását, soha nem rendelkezik elegendő erővel az élethez és a szabaduláshoz szükséges hit kifejtéséhez”¹.

Az Istenség tagjai számára sem idegenek a nehéz dolgok. Az Atyais-ten feláldozta Egyszülött Fiát, kitevé Öt az engesztelés szörnyű szenvedésének, beleértve a kereszthalált is. A szentírások azt mondják, hogy Jézus Krisztus „megtanulta azokból, a miket szenvedett, az engedelmességet” (Zsidók 5:8). Saját akaratóból szenvedte el az engesztelés gyötrelmét. A Szentlélek bizonyára igen hosszútűró, hiszen készlet, figyelmeztet és irányít bennünket, mi pedig olykor tudomást sem veszünk róla, félreértjük vagy elfelejtjük.

A terv része

A nehéz részét képezi az evangéliumi tervnek. Ezen élet egyik célja, hogy próbára tétessünk (lásd Ábrahám 3:25). Kevesen érdemelték ki kevésbé a szenvedést Alma népénél. Épp csak elmenekültek a gonosz Noé királytól, máris a lámániták rabszolgái lettek! E megpróbáltatásokon keresztül az Úr megtanította nekik, hogy Ő megfenyíti a népet és „próbára teszi a türelmüket és a hitüket” (Móziás 23:21).

A Liberty fogházában töltött szörnyű napok során az Úr megtanította Joseph Smithnek, hogy tartson ki jól (lásd T&Sz 121:8), és megígérte, hogy ha így tesz, akkor „mindezen dolgok tapasztalatot adnak neked, és a javadra válnak majd” (T&Sz 122:8).

Thomas S. Monson elnök így könyörgött: „Válasszuk mindig a nehezebb jót a könnyebb rossz helyett!”²

Templomainkkal kapcsolatban kijelentette, hogy „ahhoz, hogy elnyerjük [a templom] áldásokat, egy áldozat sem túl nagy, és nincs az a teher vagy küzdelem, amely túl nehéz lenne”³.

A természet világában a nehéz része az élet körforgásának. Nehéz a kicsibének áttörni a tojás kemény falát, hogy kikeljen belőle. Ha azonban valaki megpróbálja megkönnyíteni a dolgát, a csibe nem tesz szert az életben maradáshoz szükséges erőre. Hasonlóképpen a pillangó bábból való kiszabadulása erősíti meg őt a rá váró életre.

E példából is látjuk, hogy a nehéz az *állandó!* Mindannyiunknak vannak kihívásaink. A *változó* az, hogy miként reagálunk arra, ami nehéz.

Egyszer az egyik Mormon könyvbéli nép „nagy üldöztetéseket... és sok megpróbáltatás[t]” (Hélamán 3:34) szenvedett el. Hogyan reagáltak rá? „[Gy]akran böjtöltek és imádkoztak, és alázatosságukban egyre erősebbekké és erősebbekké váltak, és egyre szilárdabbakká és szilárdabbakká Krisztus hitében, mígnem örömmel és vigasztalással telt meg a lelkük” (Hélamán 3:35). Egy másik példára éveken át tartó háborúkat követően került sor: „...a nefiták és a lámániták közötti háború rendkívüli hosszúsága miatt sokan makacsak lettek... és megpróbáltatásaik miatt sokan béketűrőek lettek, olyannyira, hogy... megalázkodtak Isten előtt” (Alma 62:41).

Mindannyian magunk választjuk meg a reakciónkat arra, ami nehéz.

Vigyázzunk a könnyűvel!

Elhívásom előtt pénzügyi tanácsadó voltam a texasi Houstonban. Munkám javarészeben milliomosokkal dolgoztam, akiknek saját cégük volt. Szinte mindegyikük a semmiből, rengeteg kemény munkával építette fel a sikeres cégét. Számomra azt volt a legelszomorítóbb hallani, amikor néhányuk arról beszélt, hogy szeretné megkönnyíteni a gyermekei dolgát. Szerették volna, ha gyermekeik nem küszködnek úgy, mint ők. Más szavakkal éppen attól fosztották volna meg a gyermekeiket, ami őket sikeressé tette.

Ezzel ellentétben ismerek egy családot, amelyik más megközelítést választott. A szülőket J. C. Penney története inspirálta, akinek azt mondta az édesapja a nyolcadik születésnapján, hogy mostantól pénzügyileg a saját lábára kell állnia. Kitalálták a saját változatukat: amikor a gyermekeik leérettségiztek, pénzügyileg saját lábukra kellett állniuk – a további tanulmányaik (egyetem, posztgraduális képzés stb.) és anyagi létfenntartásuk (valódi önelátás) terén (lásd T&Sz 83:4). Szerencsére a gyermekek bölcsen reagáltak. Mindannyian lediplomáztak, és többen tovább is tanultak – mindannyian a saját lábukon állva. Nem volt könnyű, de sikerült nekik. Kemény munkával és hittel érték el.

Hít ahhoz, hogy bízzunk Őbenne

A „Vajon bízzunk-e Őbenne?” kérdést talán jobb úgy feltenni, hogy

„Vajon van-e *hitünk* ahhoz, hogy bízunk Őbenne?”

Van-e *hitünk* ahhoz, hogy bízunk az ígéreteiben a tized kapcsán, vagyis hogy jövedelmünk 90 százalékaival és az Úr segítségével jobban járunk, mint a jövedelmünk 100 százalékaival *egyedül*?

Van-e elegendő *hitünk* ahhoz, hogy bízunk abban, hogy Ő meglátogat bennünket a megpróbáltatásainkban (lásd Móziás 24:14), hogy megvívja harcunkat az ellenünk viaskodókkal (lásd Ésaías 49:25; 2 Nefi 6:17), és hogy javunkra szenteli a megpróbáltatásainkat (lásd 2 Nefi 2:2)?

Vajon gyakoroljuk-e az Ő parancsolatainak betartásához szükséges *hitet*, hogy Ő megáldhasson bennünket mind fizikailag, mind lelkileg? És vajon hithűen haladunk-e tovább mindvégig, hogy Ő be tudjon fogadni bennünket a színe elé (lásd Móziás 2:41)?

Testvérek, lehet *hitünk* ahhoz, hogy bízunk Őbenne! A legjobbat szeretné nekünk (lásd Mózes 1:39). Megválaszolja az imáinkat (lásd T&Sz 112:10). Megtartja az ígéreteit (lásd T&Sz 1:38). Hatalmában áll betartani ezeket az ígéreteket (lásd Alma 37:16). Ő mindent tud! És ami a legfontosabb, tudja, mi a legjobb (lásd Ésaías 55:8–9).

Veszélyes világ

Bonyolult világban élünk. Féktelen a gonosz, korrupció látható minden nemzetben, még a biztonságos helyeket is eléri a terrorizmus, összeomlik a gazdaság, jelen van a munkanélküliség, a betegség, a természeti csapások,

a polgárháborúk, a zsarnoki vezetők és így tovább. Mit tegyünk hát? Meneküljünk vagy harcoljunk? Melyik helyes? Mindkét választás veszélyes lehet. Veszélyes volt a harc George Washingtonnak és seregeinek, ugyanakkor veszélyes volt a menekülés is a pionír őseinknek. Veszélyes volt Nelson Mandela számára a küzdelem a szabadságért. Azt mondják, a gonosz győzedelmeskedéséhez elegendő, ha a jó emberek nem tesznek semmit.⁴

Ne féljete!

Bármit is teszünk, sohasem szabad, hogy a döntéseinket vagy a tetteinket a félelem lelkülete motiválja. Tényleg „nem félelemnek lelkét adott nekünk az Isten” (2 Timótheus 1:7). (Megfigyeljétek, hogy a „ne félj” gondolata átszövi a szentírásokat?) Az Úr megtanította nekem, hogy az elkeseredés és a félelem az ellenség eszközei. Az Úr válasza a nehéz időkre az, hogy haladjunk tovább hittel.

Mi a nehéz?

Mindannyiunknak eltérő véleménye lehet arról, hogy mi a nehéz. Néhányan talán nehéznek találják a tizedfizetést az anyagilag szűkös időkben. A vezetők olykor nehéznek tartják, hogy a szegényektől is elvárják a tizedfizetést. Néhányunk számára nehéz lehet hittel előrelépni a házasság vagy a családalapítás felé. Vannak, akik nehéznek találják, hogy megelégedjenek azzal, amit az Úr megadott nekik (lásd Alma 29:3). Nehéz lehet megelégedni a jelenlegi elhívásunkkal (lásd Alma 29:6). Az egyházi fegyelmezés talán nagyon nehéznek tűnhet, néhányak számára azonban az igaz bűnbánat folyamatának kezdetét jelenti.

Nem számít, milyen helyzetben vagyunk, a nehéz jó lehet azoknak, akik hittel lépnek tovább, és bíznak az Úrban és az Ő tervében.

Tanúbizonyosságom

Kedves testvérek, tanúbizonyosságomat teszem, hogy a mögöttem helyet foglaló vezetőket Isten hívta el. Az a vágyuk, hogy jól szolgálják az Urat, és segítsenek nekünk megalapítani az evangéliumot a szívünkben. Szeretem és támogatom őket.

Szeretem Szabadítónkat, Jézus Krisztust. Ámulattal tölt el, hogy annyira szerette az Atyát és bennünket, hogy a Szabadítónk és a Megváltónk legyen; hogy emiatt olyannyira kellett szenvednie, hogy „reszket[ett] a fájdalomtól, és minden pórus[á]ból vér[zett], és testben és lélekben is szenved[ett]” (T&Sz 19:18). Mégis e szörnyű lehetőséggel és annak szükséges következményeivel szembenézve is megerősítette az Atyának: „ne az én akaratom, hanem a tiéd legyen” (Lukács 22:42). Örvezdem az angyal szavaiban: „Nincsen itt, mert feltámadott” (Máté 28:6).

Példája valóban „az út, az igazság és az élet” (János 14:6). Kizárólag e példa követése révén találhatunk „békességet ebben a világban és örök életet az eljövendő világban” (T&Sz 59:23). Amikor követtem az Ő példáját és alkalmaztam a tanításait, megtanultam, hogy igaz minden „nagy és becses ígért[e]” (2 Péter 1:4).

Legfőbb vágyam, hogy Jézus Krisztus igaz tanítványaként állhassak Mormon mellett (lásd 3 Nefi 5:13), és hogy egy napon majd azt halljam az Úr ajkairól: „Jól vagyon jó és hű szolgálóm” (Máté 25:21). Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. *Lectures on Faith* (1985), 69.
2. Thomas S. Monson: Választások. *Liahóna*, 2016. máj. 86.
3. Thomas S. Monson: A szent templom – jelzőtűz a világnak. *Liahóna*, 2011. máj. 92.
4. Lásd John Stuart Mill, *Inaugural Address: Delivered to the University of St. Andrews, Feb. 1, 1867* (1867), 36.

Adilson de Paula Parrella elder
a Hetvenektől

Alapvető igazságok: Cselekedjünk hát!

Az első látomás és Joseph Smith próféta tudással és igazsággal gazdagította a világot, melyek alapvető fontosságúak a boldogágunkhoz ebben az életben, és a felmagasztosulásunkhoz.

Úgy hétéves lehettem, amikor egyszer megkérdeztem édesanyámat: „Amikor mindketten meghalunk és a mennybe jutunk, ott is az anyukám leszel?” Kissé váratlanul érte a kérdésem, ám tudása legjavára támaszkodva így felelt: „Nem. A mennyben mindannyian testvérek leszünk. Ott már nem leszek az anyukád.” Hát, nem ilyen válaszban reménykedtem.

E rövid kis közjáték után nem sokkal két fiatalember jelent meg a házunk kapujánál. Valamiféle csodának köszönhetően édesapám be is engedte őket. Azt mondták, hogy ők Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza misszionáriusai.

Ezek az elderek – mert megtudtuk, hogy így kell szólítani őket – elkezdtek tanítani a családjukat. Élénken emlékszem még a boldogság és lelkes izgalom érzésére, ahányszor csak megjelentek az otthonunkban. Beszéltek egy fiatalemberről, aki egy ligetbe félrevonulva megkérdezte Istent, hogy melyik egyház igaz, és ezt követően látta Istent és Jézus Krisztust.¹ Az elderek mutattak is egy képet erről a látomásról, és amikor azt megláttam,

tudtam, hogy Joseph Smith valóban látta az Atyaistent és Jézus Krisztust. A misszionáriusok elmagyarázták, hogy ennek a látomásnak köszönhetően Jézus Krisztus igaz egyháza ismét itt van a földön.²

A misszionáriusok megtanították nekünk Isten boldogságtervét is, valamint megválaszolták családjunk vallással kapcsolatos kérdéseit. Megtudtuk tőlük, hogy a családok valóban együtt lehetnek ez után az élet után – apa, anya, fiak és leányok.

Családjunk megkeresztelkedett. A régi szokások megváltoztatásához, a hagyományok feladásához és az egyház tevékeny tagjaivá váláshoz vezető út időnként rögös volt. Ám Isten irgalma és szeretete miatt, valamint számos vezető és egyháztag segítségével átvészeltük az első néhány, kihívásokkal teli évet.

Azok milliói, akik már csatlakoztak az egyházhoz, és azok sokasága, akik hetente megtérnek és megkeresztelkednek, bizonyosságot szereztek az első látomásról. A Szentlélek mindannyiunknak tanúságot tehet erről újra és újra, amint azon igyekszünk, hogy Jézus Krisztus

evangéliumának egyszerű igazságai szerint éljünk.

Az első látomás és Joseph Smith próféta további tudással és igazsággal gazdagította a világot, melyek alapvető fontosságúak a boldogágunkhoz ebben az életben, és a felmagasztosulásunkhoz Isten jelenlétében. Megemlítenék hármat ezen igazságok közül, melyeket azért kaptunk meg, mert egy fiú őszinte imában letérdelt, és amelyek szerint cselekednünk kell.

Isten prófétákat hív el, hogy vezessenek és irányítsanak minket

Az egyik alapvető igazság, melyet az első látomásból és Joseph Smith prófétától megtudunk az, hogy Isten prófétákat³, látnokokat és kinyilatkoztatókat hív el, hogy tanítsanak, irányítsanak, figyelmeztessenek és vezessenek minket.⁴ Ezek a férfiak Isten szószólói a földön,⁵ akiknek felhatalmazásuk van rá, hogy Isten nevében szóljanak és cselekedjenek.⁶ Ha pontosan követjük tanácsukat, védelemben és különleges áldásokban lesz részünk földi utunk során.

Amikor visszatért misszionáriusként a Brigham Young Egyetem fiatal, egyedülálló hallgatója voltam, részt vettem az egyik általános konferencia papsági ülésén a Templom téren álló

Tabernákulumban. Ezra Taft Benson elnök, aki akkor az egyház elnöke volt, minden visszatért misszionáriust arra intett, hogy vegyék komolyan a házasságot, és fontosságát tekintve tegyék azt első helyre az életükben.⁷ Az ülés végeztével tudtam, hogy bűnbánatra szólítottak, és hogy a próféta tanácsa szerint kell cselekednem.

Így hát eldöntöttem, hogy hazatérek Brazíliába, és megnősülök. Mielőtt a kéthónapos brazíliai szakmai gyakorlatra elindultam volna, beszéltem édesanyámmal és néhány barátommal telefonon, és összeállítottam egy körülbelül 10 fiatal nőből – a feleségjelöltekből – álló listát.

Brazíliai tartózkodásom alatt – sok elmélkedés és ima után – találkoztam a listán lévő egyik fiatal nővel, elkezdtünk randevúzni, majd eljegyeztem, és az esküvő időpontját is kitűztük. A utah-i Provo diákjaihoz képest ezzel nem döntöttem rekordot, ám brazil szemmel nézve igen hamar lett a randevúzásból eljegyzés.

Néhány hónapra rá elvettem Elaine-t feleségül, aki életem szerelme és különleges áldás számomra.

Ezzel nem azt akarom javasolni, hogy mindenki írjon ilyen listát, viszont azt igenis javaslom – sőt, határozottan javaslom –, hogy mindig cselekedjünk, amikor az élő prófétánk szól.

Thomas S. Monson elnök ma Isten prófétája, és áldottak leszünk, ha pontosan követjük a tanácsát.

Isten valódi természetének ismerete

Egy másik igazság, melyet az első látomásnak és Joseph Smith prófétának köszönhetően megtudhatunk, az Isten valódi természete. Gondoljatok bele, milyen áldottak vagyunk, hogy tudhatjuk, hogy Isten egy húsból és csontból való testtel rendelkező lény, akinek teste tapintható, akár az

emberé⁸, és hogy egy valós Istennek hódolhatunk, akit megérthetünk, és aki megmutatta és kinyilatkoztatta Magát és Fiát a prófétáinak – mind az ősi idők, mind pedig ezen utolsó napok prófétáinak.⁹ Olyan Isten Ő, aki meghallja és megválaszolja az imáinkat;¹⁰ olyan Isten, aki a magasságból rajtunk tartja a szemét¹¹, és állandóan a mi lelki és fizikai jóllétünk miatt aggódik; olyan Isten, aki önrendelkezést ad nekünk, hogy kényszer nélkül saját magunk döntsünk az Ő követése és parancsolatainak betartása mellett;¹² olyan Isten, aki megáld minket, és azt is engedi, hogy kihívásokkal szembe-süljünk, hogy ezáltal fejlődhessünk és olyanná válhassunk, mint Ő.

Szerető Isten Ő, akinek a terve lehetővé teszi, hogy boldogságra leljünk ebben az életben és az örökkévalóságban is.

Jézus Krisztus a mi Szabadítónk

Az első látomásból és Joseph Smith prófétától tudást nyertünk vallásunk szegletkövének, az Úr Jézus Krisztusnak valóságáról és szent küldetéséről.

Mivel a halál megjelent a világban, olyan biztosan, ahogy ma élünk, egy nap mindnyájan meg fogunk halni. A halál egyik következménye a fizikai testünk végleges elvesztése lenne; semmit sem tehetnénk, hogy visszaszerez-zük azt. Továbbá, mivel mindannyian követünk el bűnt e földi utunk során, soha nem lennénk képesek visszatérni Mennyei Atyánk jelenlétébe.

El tudjátok képzelni, milyen következményekkel járna, ha megfosztatnának minket Isten jelenlététől, és ha soha nem lehetne újra testünk?

Egy Szabadítóra és Megváltóra volt szükség ahhoz, hogy megszabadítson minket a haláltól és a bűntől. Mennyei Atya irányítása alatt Jézus Krisztus eljött a földre, szenvedett, meghalt a

keresztben, majd feltámadt, hogy mi is feltámadhassunk és – őszinte bűnbánat és szent szövetségek megkötése és betartása által – újra Isten színe előtt lehessünk.

Jákób ezt így magyarázta el: „Ő, mily nagy a mi Istenünk jósága, aki utat készít, hogy megszökjünk ennek a rettenetes szörnyetegnek a markából; igen, annak a szörnyetegnek, a halálnak és a pokolnak, ahogy én a test halálát, és a lélek halálát is nevezem.”¹³

Jézus a megígért Messiás, a Törvényhozó, Izrael Szentje, Urunk, Szabadítónk, Megváltónk, Királyunk, Mindenünk.

Cselekedjünk hát továbbra is ezen alapvető igazságoknak és tudásnak megfelelően, engedelmisségünket ajánlva fel Istennek és Szeretett Fiának. Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Lásd Joseph Smith története 1:17–18.
2. Lásd Tan és a szövetségek 1:30.
3. Lásd Ámós 3:7.
4. Példakért a következőkre lásd: *tanít*: Máté 28:20; 2 Nefi 9:48; *irányít*: Az egyház elnökeinek tanításai: Gordon B. Hinckley. 2016. fejezet, 267.; *figyelmeztet*: Ezékiel 3:17; *vezet*: Tan és a szövetségek 124:45.
5. Lásd 2 Nefi 3:18.
6. Lásd Ezékiel 3:4; Lukács 1:70; Apostolok cselekedetei 3:21; Tan és a szövetségek 1:38.
7. Lásd Ezra Taft Benson, “To the Single Adult Brethren of the Church,” *Ensign*, May 1988, 51–53.
8. Lásd Tan és a szövetségek 130:22.
9. Lásd Tan és a szövetségek 110:2–3.
10. Lásd Móziás 9:18.
11. Lásd Tan és a szövetségek 1:1.
12. Lásd 2 Nefi 2:27; Hélamán 14:30; Tan és a szövetségek 58:28.
13. 2 Nefi 9:10.

Ian S. Ardern elder
a Hetvenektől

Keressétek ki a legjobb könyvekből

Amikor a legjobb könyvekből tanulunk, azzal megvédjük magunkat azok fenyegető állkapcsaitól, akik el akarják rágcsálni a lelki gyökereinket.

Egy reggelen egy éhes és jól álcázott hernyóra lettem figyelmes egy gyönyörű rózsabokron. A lecsupaszított hajtásokat látva még a felületes megfigyelő számára is nyilvánvaló volt, hogy fenyegető állkapcsaival sorra rágta át magát a zsenge leveleken. Nem tudtam nem észrevenni a kínálkozó hasonlatot, miszerint emberből is van ilyen, mint ez a hernyó: ott vannak szerte a világban, és néhányan olyan ügyesen álcázzák magukat, hogy olykor talán az életünkbe is beengedjük őket; majd mielőtt észbe kapnánk, már meg is rágták a lelki gyökereinket, valamint a családtagjainkét és a barátainkét.

Olyan napokat élünk, amelyek bővelkednek a hitünkre vonatkozó félretájékoztatókban. Ha az ilyen időszakokban kudarcot vallunk lelki gyökereink megvédésében és mélyebbre eresztésében, azzal rágcsálni hívjuk azokat, akik elpusztítani igyekeznek a Krisztusba vetett hitünket és az Ő visszaállított egyházába vetett meggyőződésünket. A Mormon könyve-beli időkben Zézrom volt az, aki lerombolni igyekezett a hívők meggyőződését.

Amit csak tett és mondott „az ellenség csapdája volt... melyet azért

állított, hogy elfogja... a népet, hogy leigázhass[a őket], hogy körülvehess[é őket] a láncával” (Alma 12:6). Ugyanezen csapdák ma is léteznek, és – hacsak nem vagyunk lélekben éberek, és nem építünk szilárd alapot a Megváltónkra (lásd Hélamán 5:12) – azon kaphatjuk magunkat, hogy Sátán megkötözött a láncával, és éppen gondosan vezet minket a Mormon könyvében említett tiltott ösvényeken (lásd 1 Nefi 8:28).

Pál apostol egy napjainkban is érvényes figyelmeztetést hangoztatott a saját

korában: „Mert én tudom azt, hogy... ti magatok közül is támadnak férfiak, kik fonák dolgokat beszélnek, hogy a tanítványokat magok után vonják” (Apostolok cselekedetei 20:29–30).

Figyelmeztetése, valamint a prófétáink és apostolaink figyelmeztetése arra emlékeztetnek minket, hogy muszáj minden tőlünk telhetőt megtenni saját magunk lelki megerősítéséért a szembeszégülés és a megtévesztés szavaival szemben. Amikor az egyházközösségeket és cövekeket látogatok az egyházban, feleml mindaz, amit látok, hallok és érzek, amint a szentek építőleg és hithűen válaszolnak a Szabadító és a szolgáló tanításaira.

A sabbatnapi hódolat növekedése csupán egyetlen példa arra, ahogy az egyháztagok megerősítik magukat lélekben azáltal, hogy megfogadják a prófétai felhívásokat. További megerősítésről tanúskodik a templomi és családtörténeti munka mennyiségének növekedése, melynek során a családok egybegyűjtik őseiket a templomi szertartásokon keresztül. Lelki gyökereink mélyebbre ereszkednek, amikor az őszinte egyéni és családi ima is bekerül hitünk bátyái közé; illetve amikor mindennap bűnbánatot tartunk, keressük a Szentlélek társaságát, valamint tanulunk a Szabadítónkról és az Ő tulajdonságairól, és arra törekszünk, hogy olyanná váljunk, mint Ő (lásd 3 Nefi 27:27).

Szabadítónk, Jézus Krisztus, a Világ Világossága; arra hív minket, hogy kövessük Őt. Mindenkor Őrá kell tekintenünk, különösképpen pedig az esetleg sötét és viharos éjszakákon, amikor aláereszkedő köd gyanánt gyűrűznek be a kétség és bizonytalanság fergetegei. Ha úgy tűnik, hogy „a vízzel telt folyó másik oldalá[ról], a nagy és tágas épület[ből]” (1 Nefi 8:26) rátok irányulnak azok a gunyorosan,

megalázóan, mégis hívogatóan mutogató ujjak, akkor arra kérlek benneteket, hogy azonnal forduljatok el, nem hagyva meggyőzni magatokat semmiféle alattomos és körmönfont módszer által, hogy eltávolodjatok az igazságtól és annak áldásaitól.

Ez azonban még önmagában nem lesz elég ezekben a napokban, amikor egyre-másra beszélnek, írnak és ábrázolnak fonák és elfajzott dolgokat. Robert D. Hales elder ezt tanította nekünk: „Ha nem éltek teljesen az evangélium szerint – »teljes szívetekkel, lelketekkel, elmétekkel és erőtökkel« –, akkor nem tudtok elegendő lelki világosságot fejleszteni, hogy visszanyomjátok a sötétséget” (A sötétségből az Ó csodálatos világosságára. *Liahóna*, 2002. júl. 71.). Az a vágyunk, hogy kövessük Krisztust, aki a Világ Világossága (lásd János 8:12), bizonyosan azzal jár, hogy az Ó tanításai szerint kell cselekednünk. Lelkileg erőteljesebbé, erősebbé és védettebbé válunk, amikor Isten ígéje szerint cselekszünk.

Minél erősebb életünkben a világosság, annál kevesebb az árnyék. Azonban még túlaradó világosság esetén is ki vagyunk téve a hitelveinket hamisan beállító, a hitünket próbára tévő embereknek és megjegyzéseknek. Jakab apostol azt írta, hogy „hit[ün]nek megpróbáltatása kitartást szerez” (Jakab 1:3). E meglátás ismeretében tanította Neal A. Maxwell elder azt, hogy „egy türelmes tanítvány nem

fog meglepődni, sem pedig elveszni, amikor hamisan állítják be az egyházat” (”Patience” [Brigham Young University devotional, Nov. 27, 1979], speeches.byu.edu).

Igen, fel szoktak merülni kérdések az egyházunk történelmével és hitelveivel kapcsolatosan. Nagy körültekintést igényel, hogy hová forduljunk a helyes válaszokért. Semmit sem nyerhetünk abból, ha a kevésbé tájékozott vagy a hitevesztett emberek nézeteit és véleményeit boncolgatjuk. Jakab apostol adta a legjobb tanácsot: „Ha pedig valakinek közületek nincsen bölcsessége, kérje Istentől” (Jakab 1:5).

Az Istentől való kérést meg kell előznie a gondos tanulmányozásnak, mivelhogy szentírásbeli kötelezettségünk kikeresni „a legjobb könyvekből a bölcsesség szavait; töreked[ni] a tanulásra, méghozzá tanulmányozás és hit által is” (T&Sz 88:118). Gazdag bőséggel állnak rendelkezésre e könyvek, melyek szerzői mennyből sugalmazott egyházi vezetők, valamint elismert, biztos és megbízható egyháztörténeti és egyházatani tudósok. Ám így is igaz, hogy egyikük sem múlja felül Istennek a kanonizált szentírásokban lévő kinyilatkoztatott ígését. Ezekről a vékony – mégis lelki meglátásoktól duzzadó – lapokról a Szentlélek által tanulunk, ezáltal pedig gyarapodunk világosságban.

Thomas S. Monson elnök azért esedezett hozzánk, hogy „imádságos lélekkel tanulmányozzuk a Mormon

könyvét mindennap és elmélkedjünk róla” (A Mormon könyve hatalma. *Liahóna*, 2017. máj. 87.).

Évekkel ezelőtt, amikor a Fidzsi-szigeteki Suva Misszió elnökeként szolgáltam, néhány misszionáriusnak olyan élményben volt része, amely megerősítette bennük a Mormon könyve térítő erejét. Egy forró és párás napon két elder Labasa község egyik házához ért.

Kopogásukra egy cserzett arcú férfi nyitott ajtót, aki végighallgatta, ahogy a misszionáriusok bizonyosságot tesznek a Mormon könyve igaz voltáról. Adtak neki egy példányt, és megkérték, hogy olvassa el, majd pedig imádkozzon azért, hogy hozzájuk hasonlóan tudhasa, miszerint az Isten szava. A férfi válasza rövid volt: „Holnap visszamegyek halászni. A tengeren majd elolvasom, és amikor visszajöttem, megint benézhetek hozzám.”

Amíg ő a tengeren volt, lezajlott néhány csere, és néhány héttel később egy új elderpáros ment vissza meglátogatni a halászt. Addigra már elolvasta az egész Mormon könyvét, megerősítést kapott annak igaz voltáról, és nagyon szeretett volna többet is tudni.

Ezt a férfit a Szentlélek térítette meg, aki tanúságot tett a minden oldalon megtalálható, hosszú ideje történt eseményekről és tanított tanokról szóló becses szavak igazságáról, melyek a Mormon könyvében maradtak fenn napjainkig. Ugyanezen áldás mindegyikünk számára elérhető.

Az otthon eszményi hely a családok számára a szentírásbeli értékes meglátások és a próféták szavainak tanulmányozására és megosztására, valamint az LDS.org oldal anyagainak felkeresésére. Ott bőven fogtok találni az evangéliumi témákhoz – például az első látomásról szóló beszámolókhöz – kapcsolódó tudnivalókat. Amikor a legjobb könyvekből tanulunk, azzal

megvédjük magunkat azok fenyegető állkapcsaitól, akik el akarják rágcsálni a lelki gyökereinket.

Minden imánk, tanulmányozásunk és elmélkedésünk ellenére is maradhatnak megválaszolásra váró kérdések, de nem engedhetjük, hogy ez kioltsa a hit bennünk pislákoló lángját. Az ilyen kérdések meghívást jelentenek számunkra a hitünk építésére; nem táplálhatják a megtévesztő kétségek futó pillanatait. A vallás alapvető lényegéhez tartozik, hogy nincs minden kérdésre bizonyos válasz, hiszen ez a hit egyik rendeltetése. Jeffrey R. Holland elder azt tanította nekünk ezzel kapcsolatban, hogy „amikor ez a pillanat elérkezik, és különféle gondjaink támadnak, melyek megoldása talán nem azonnal nyilvánvaló, *kapaszkodjatok erősen abba, amit már tudtok, és álljatok szilárdan, míg további tudást nem kaptok*” („Hiszek Uram!” *Liahóna*, 2013. máj. 94.).

Láthatjuk magunk körül oly sokak örömét, akik erősen állnak, mert folyamatosan táplálják lelki gyökereiket. Hitük és engedelmisségük elegendő ahhoz, hogy nagy reményt vessenek a Szabadítójukba, abból pedig nagyszerű boldogság fakad. Nem állítják, hogy mindent tudnak, de megfizették annak árát, hogy eleget tudjanak ahhoz, hogy békességük lehessen és türelemmel élhessenek, miközben igyekeznek még többet megtudni. Sorról sorra szilárdul meg a hitük Krisztusban, és erősen állnak a szentek polgártársaiként.

Éljen mindegyikünk úgy, hogy az álcázott hernyók fenyegető állkapcsai ne találják helyüket – sem most, sem soha – az életünkben, hogy ezáltal megmaradjunk „szilárd[n]ak a Krisztusba vetett hitben, méghozzá mindvégig” (Alma 27:27). Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

José L. Alonso elder
a Hetvenektől

Szeressétek egymást, amint Ő szeret minket!

Másokat szolgálva és nekik igaz szeretettel megbocsátva mi is meggyógyulhatunk és elnyerhetjük a saját kihívásaink legyőzéséhez szükséges erőt.

Az utolsó vacsora során a Szabadító új parancsolatot adott a tanítványainak, mondván: „Új parancsolatot adok néktek, hogy egymást szeressétek; a mint én szeretlek titeket, úgy szeressétek ti is egymást.

Erről ismeri meg mindenki, hogy az én tanítványaim vagytok, ha egymást szeretni fogjátok.”¹

A Szabadító tanítványai új parancsolatot kaptak, hogy tegyenek valami többet, valami nagyobbat és valami istenibbet. Ezt az új parancsolatot és felhívást foglalja össze a kulcsfontosságú kitétel: „a mint én szerettelek titeket”.

A szeretet cselekedet; a szeretet szolgálat

„A szeretet mély odaadás, törődés és érzelem. Isten gyermekei iránti szeretetének legnagyobb példája Jézus Krisztus végtelen engesztelésében rejlik.”² „Mert úgy szeretete Isten e világot – jegyezte fel János –, hogy az ő egyszülött Fiát adta, hogy valaki hiszen ő benne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.”³ „Az Isten és felebarátaink iránti szeretet Jézus Krisztus tanítványainak jellemvonása.”⁴

Néhány évvel ezelőtt, amikor a legidősebb unokánk, Jose, négy éves volt, egyszer épp a feleségemmel játszott. Miközben vidáman nevetgéltek és jól érezték magukat, az unokám megkérdezte a nagymamáját: „Nagyi, szeretsz engem?”

Ő így felelt: „Igen, Jose, szeretlek.”

Aztán Jose feltett egy másik kérdést: „Honnan tudod, hogy szeretsz?”

A feleségem elmagyarázta neki az érzéseit, és azt is elmondta, mennyi

mindent tett már és hajlandó még megtenni érte.

Később ő is feltette Josenak ugyanezeket a kérdéseket, köztük ezt az igen elgondolkodtatót is: „Honnan tudod, hogy szeretsz?”

A kislány ártatlan, ám őszinte válasza az volt: „Szeretlek, mert érzem itt bent a szívemben.” Jose szeretetteli viselkedése a nagymamájával szemben azon a napon és mindig is azt mutatja, hogy a szeretet a cselekedetek és a mély érzések keveréke.

Benjámín király ezt tanította: „[Í]me, azért mondom el nektek ezeket a dolgokat, hogy bölcsességet tanulhassatok; hogy megtanulhassátok, hogy amikor embertársaitok szolgálatában vagytok, akkor is csak Istenetek szolgálatában vagytok”⁵.

A mai világban – melyben oly sok a különböző okokból adódó szenvedés – jó és értékes lehet, ha küldünk egy vicces hangulatjellel kísért üzenetet vagy posztolunk egy szép képet azzal a felirattal, hogy „szeretlek”. Amit azonban sokunknak tenni kellene, az az, hogy a mobilunkat hátrahagyva, valós fizikai módokon segítsünk azoknak, akiknek nagy szükségük van a segítségre. A szolgálat nélküli szeretet a cselekedetek nélküli hithez hasonlít: halott.

A szeretet megbocsátás

Krisztus tiszta szeretete, mely a jószívűség⁶, nem csupán cselekedetekre és szolgálatra készítet minket, hanem arra is, hogy a helyzettől függetlenül legyen erőnk megbocsátani. Hadd osszak meg veletek valamit, ami hatással volt az életemre és meg is változtatta azt. Ted és Sharon, Cooper szülei, akik ma jelen vannak, engedélyt adtak nekem rá, hogy elmondjam, mi történt a családjukkal több mint kilenc évvel ezelőtt. A történetet Cooper apukája, Ted szemzőgéből mesélem el.

2008. augusztus 21-e a tanévkezdés napja volt, és Cooper három bátyja – Ivan, Garrett és Logan – a buszmegállóban várakoztak, hogy jöjjön a buszuk. Cooper, aki négy éves volt, biciklivel kísért ki őket; Sharon pedig, a feleségem, gyalog.

Feleségem, aki az úttest másik oldalán állt, intett Coopernek, hogy menjen át. Ebben a pillanatban egy autó lassan balra fordult, és elgázolta Coopert.

Engem az egyik szomszéd hívott fel, hogy elmondja, Coopert elütötte egy autó. Azonnal odahajtottam a buszmegállóhoz, hogy megnézzem. Cooper a fűvön feküdt, nagyon nehezen vette a levegőt, ám nem voltak látható sérülései.

Odatérdeltem mellé, és igyekeztem bátorító szavakkal biztatni: „Minden

rendben lesz. Tarts ki!” Ebben a pillanatban megjelent a főpapi csoportom vezetője, Nathan, a feleségével, aki azt javasolta, hogy adjunk Coopernek egy papsági áldást. Cooper fejére tettük a kezünket. Nem emlékszem, mit mondtam az áldásban, de tisztán emlékszem mások jelenlétére körülöttünk, és hogy az volt az a pillanat, amikor tudtam, hogy Cooper meg fog halni.

Coopert egy helikopterrel kórházba szállították, ám valóban életét veszette. Éreztem, amint Mennyei Atyám ekkor azt mondja nekem, hogy véget ért a földi sáfárságom, és most már Ő vigyáz Cooperre.

A kórházban még tölthettünk Cooperrel egy kis időt. Az ott dolgozók előkészítették kis testét, hogy a karunkba vehessük és elbúcsúzhassunk tőle, és megengedték, hogy vele legyünk, ameddig csak szeretnénk.

Hazafelé a gyásztól lesújtott feleségemmel egymásra néztünk, és elkezdtünk az autót vezető fiúról beszélgetni. Nem ismertük őt, bár csupán egy utcányira lakott tőlünk, az egyházközségünk határain belül.

A következő nap mindannyiunk számára nagyon nehéz volt, hiszen teljesen letaglózott bennünket a gyász. Térdre ereszkedtem, és elmondtam életem addigi legőszintébb imáját. Szabadítóm nevében arra kértem Mennyei Atyámat, hogy vegye le rólam ezt a nyomasztó gyászt. És ő így is tett.

A cövekelnökségünkben szolgáló egyik tanácsos még aznapra elintézte, hogy találkozzunk nála a fiatallemberrel – a kocsisofőrjével – és a szüleivel. Sharon és én vártuk, hogy megérkezzenek, aztán ahogy az ajtó kinyílt, ott álltunk egymással szemben. A püspököm a fülemben súgta: „Menj oda hozzá!” Sharonnal mindketten a karjainkba vontuk. Hosszú időn át sírtunk így együtt. Elmondtuk

neki, hogy tudjuk, hogy ami történt, az baleset volt.

Csodával határos volt Sharon számára és számomra is, nem csupán az, hogy így éreztünk, de hogy ez azóta sem változott. Isten kegyelméből rá tudtunk lépni erre a magasabb útra, a nyilvánvaló és egyetlen útra, és szeretni tudtuk ezt a jóra való fiatalembert.

Az évek során nagyon közel kerültünk hozzá és a családjához. Megosztotta velünk a mérföldköveknek számító legbecselesebb pillanatait. Még a templomba is elkísértük, amikor misszióba készült.⁷

Testvéreim, Ted kétségkívül tudja, hogy Mennyei Atyánk szeret bennünket. Tudja, hogy a megbocsátás, és a megkönnyebbülés, melyet ez

eredményez, éppen olyan édes lehet, mint amikor nekünk bocsátanak meg. Ez az édes érzés a mi legnagyobb Példaképünk követéséből ered. A Mormon könyvében Alma azt mondta a Szabadítóról: „És ő megy, mindenféle fájdalmat és megpróbáltatást és kísértést szenvedve el; és ez azért lesz, hogy beteljesedjen az ige, mely azt mondja, hogy magára fogja venni népének fájdalmait és betegségeit.”⁸

Testvérek, az igaz szeretet és megbocsátás mily csodálatos története ez! Másokat szolgálva és nekik megbocsátva mi is örömben és boldogságban részesülhetünk. Georgy, egy másik unokánk, gyakran megkérdezi: „Milyen család vagyunk?” Majd rögtön meg is válaszolja: „Boldog család!”

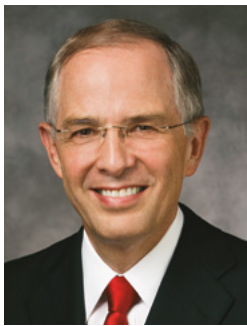
Thomas S. Monson elnök azt tanácsolta nekünk, hogy „vizsgáljuk meg életünket, és határozzuk el, hogy követjük a Szabadító példáját azáltal, hogy kedvesek, szeretetteljesek és jószívűek vagyunk.”⁹

Tudom, hogy Mennyei Atyánk és az Ő Fia, Jézus Krisztus szeretnek minket, és hajlandóak segíteni nekünk a tettek idején, amikor úgy szeretjük egymást, ahogyan Ők szeretnek minket. És tudom, hogy másokat szolgálva és nekik igaz szeretettel megbocsátva mi is meggyógyulhatunk és elnyerhetjük a saját kihívásaink legyőzéséhez szükséges erőt. És ezt jelentem ki Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. János 13:34–35.
2. “Love,” Gospel Topics, topics.lds.org; lásd még Kalauz a szentírásokhoz: szeretet.
3. János 3:16.
4. “Love,” Gospel Topics, topics.lds.org.
5. Móziás 2:17.
6. Lásd Moróni 7:47.
7. Kivonatolva és átvéve innen: Ted Mardesich, kiadatlan kézirat.
8. Alma 7:11.
9. Thomas S. Monson: Kedvesség, jószívűség és szeretet. *Liahóna*, 2017. máj. 67.

Neil L. Andersen elder
a Tizenkét Apostol Kvórumából

Az Úr hangja

Bizonyágomat teszem arról, hogy ezen a konferencián az Úr hangját hallottuk. A próbatétel mindannyiunk számára az, hogy miként reagálunk.

Először is, van egy jó hírem a kisgyerekeknek. Igen, ez az utolsó ülés, és igen, én vagyok az utolsó beszélő!

Nemrég a Provói Városközpont templomban megcsodáltam egy képet, melynek címe: *Az első látomás messziről*. A festmény megjeleníti, milyen világosság és erő áradt a mennyből, amikor az Atya és a Fiú meglátogatták az ifjú Joseph Smitht.

Bár nem áll szándékomban a konferenciát ehhez a visszaállítást bevezető szent eseményhez hasonlítani, el tudom képzelni, hogy hasonló kép jelenítené meg az erre az általános konferenciára alászálló, Istentől érkező világosságot és lelki erőt, mely erő aztán bejárja a világot.

Tanúságot teszek arról, hogy Jézus a Krisztus, hogy Ő irányítja ennek a szent munkának az ügyeit, és hogy az általános konferencia az egyik olyan nagyon fontos alkalom, amikor az Úr útmutatást ad az egyháza számára és személyesen nekünk is.

A magasságból tanítatva

Az egyház megszervezésének napján az Úr prófétának, látnoknak és az Úr Jézus Krisztus apostolának nevezte Joseph Smitht¹, és így szólt az egyházhoz:

„Mert az ő szavát úgy fogadjátok, mintha az én számból eredne, teljes türelemmel és hittel!

Mert megtéve e dolgokat a pokol kapui nem fognak diadalmaskodni

felettetek; ...és az Úristen eloszlatja előletek a sötétség erőit, és megrázza az egeket tiérettetek és az ő nevének dicsőségéért.”²

Később az Első Elnökség és a Tizenkét Apostol Kvórumának összes tagját is prófétákként, látnokokként és kinyilatkoztatókként támogatták és rendelték el.³

Most, midőn Thomas S. Monson elnök irányítása alatt összegyűlünk, arra számítunk, hogy a hallott szavak ténylegesen „az Úr akarata..., az Úr gondolata..., az Úr szava..., az Úr hangja lesz[nek], és Isten szabadulásra vezető hatalma”⁴. Bízunk az Ő ígéretében: „...akár saját hangom, akár szolgálóim hangja által, az ugyanaz”⁵.

Modern világunk zűrzavarában és fejteltségében az Első Elnökség és a Tizenkettek Kvóruma szavaiba vetett bizalmunk és hitünk életbevágóan fontos a lelki fejlődésünkhöz és a kitartásunkhoz.⁶

Összegyűltünk erre a csodálatos konferenciára. Utolsó napi szentek és más hívő emberek milliói több mint 200 országban, több mint 93 nyelvet beszélve vesznek részt ezeken az üléseken vagy olvassák el a konferencia üzeneteit.

Imádságosan és felkészülve érkezünk. Sokunknak vannak nyomasztó

Az első látomás messziről című festmény a mennyből érkező világosságot és erőt ábrázolja

Isten világossága és lelki ereje száll alá az általános konferenciára

Az általános konferenciáról kiáradó erő és világosság pedig az egész világot bejárja

gondjai és fontos kérdései. Meg akarjuk újítani a Szabadítóba, Jézus Krisztusba vetett hitünket, és megerősödni, hogy ellen tudjunk állni a kísértésnek, és a figyelmünk ne terelődjön könnyen el. Azért jövünk, hogy a magasságból taníttassunk.

Az Úr szándéka és akarata

Újra és újra rájuk nehezedő teher, ugyanakkor szent bizalom is a rendszerint minden egyes konferencián beszélő Első Elnökség és Tizenkettek azon hatalmas feladata, hogy megírják a beszédüket.

Évekkel azelőtt, hogy általános felhatalmazottként szolgáltam volna, megkérdeztem Dallin H. Oaks eldert, hogy minden egyes cövekkonferenciára külön beszéddel készül-e. Azt felelte, hogy nem, de hozzáfűzte, hogy „az általános konferenciái beszédeimmel azonban más a helyzet. 12–15 piszkozatot is készítek, hogy biztosan azt mondjam, amit az Úr elvár tőlem.”⁷

Mikor és hogyan érkezik az ihlet az általános konferenciái beszédekhez?

Bár nincsenek előre megadott beszéd témák, mégis minden egyes konferencia során láthatjuk, amint a menny gyönyörűen összhangba hozza az örök igazság témaköreit.

Egyik Fivérem elmondta, hogy a témáját erre a konferenciára közvetlenül az áprilisi beszéde után kapta meg. Egy másikuk megemlítette, hogy három hete még mindig imádkozott és várt az Úrra. Egy másik így felelt arra a kérdésre, hogy mennyi ideig tartott egy különösen érzékeny témáról szóló beszéd megfogalmazása: „Huszonöt évig.”

Időnként előfordul, hogy a beszéd központi eleme hamar megérkezik, azonban a tartalom és a részletek még hatalmas lelki erőfeszítést igényelnek. A folyamatnak mindig részét képezi a böjt és az ima, a tanulmányozás és a

hit. Az Úr nem akarja, hogy bármiféle színlelés elhalkítsa szentekhez szóló hangját.

Az általános konferenciái beszédhez az iránymutatás gyakran éjszaka vagy a kora reggeli órákban jön, amikor az elme gondolatai távol vannak a beszédétől. Hirtelen váratlan meglátások, sőt, időnként konkrét szavak és kifejezések is áradnak tiszta kinyilatkoztatásként.⁸

Miközben a beszédeket hallgatjátok, azok lehetnek nagyon is szó szerintiek, de az is lehet, hogy pont rátok lesznek szabva.

Sok évvel ezelőtt egy általános konferencián beszéltem egy olyan kifejezésről, mely akkor ragadta meg a figyelmemet, miközben azon tanakodtam, hogy készen állok-e a misszióra. A mondat így hangzott: „Nem tudsz mindent, de eleget tudsz!”⁹ Egy fiatal nő, aki azon a napon ott ült az általános konferencián, elmondta nekem, hogy épp egy házassági ajánlat kapcsán imádkozott, azon tűnődve, hogy mennyire ismeri a fiatallembert. Amikor kimondtam ezeket a szavakat: „nem tudsz mindent, de eleget tudsz”, a Lélek megerősítette számára azt, hogy *igenis* elég

jól ismeri őt. Most már sok éve boldog házasok.

Megígérem nektek, hogy ha felkészítitek a lelketeket, és azzal az elvárással jöttök, hogy az Úr hangját fogjátok hallani, akkor olyan gondolatok és érzések költöznek majd az elmétekbe, amelyek kifejezetten rátok vannak szabva. Már éreztétek ezeket ezen a konferencián, vagy érezni fogjátok, amikor az előttünk álló hetekben a beszédeket tanulmányozzátok.

Mostanra és az előttünk álló hónapokra

Monson elnök ezt mondta: „[Szakítsatok időt] a konferenciái üzenetek elolvasására”¹⁰.

„Gondolkozzatok el [rajtuk]. A saját tapasztalatom azt mutatja, hogy még többet nyerek ezekből a sugalmazott beszédekből, amikor mélyebben is áttanulmányozom azokat.”¹¹

Az általános konferencia tanításai olyan témák, amelyeket az Úr most és az előttünk álló hónapokban szeretné, hogy szem előtt tartsunk.

A pásztor „az ő juhái... előtt... megy; és a juhok követik őt, mert ismerik az ő hangját”¹².

Az Ő hangja gyakran azt az útmutatást adja nekünk, hogy változtassunk valamin

az életünkben. Bűnbánatra szólít bennünket. Hív minket, hogy kövessük Őt.

Gondoljátok át az alábbi kijelentéseket erről a konferenciáról:

Henry B. Eyring elnök ma reggel: „Bizonyágomat teszem, hogy az Atyaisten él, és szeretné, ha hazajönnétek Hozzá. Ez az Úr Jézus Krisztus igaz egyháza. Ő ismer benneteket, szeret titeket és örökdik felettetek.”¹³

Dieter F. Uchtdorf elnök tegnap: Bizonyágot teszek arról, hogy jobb lesz az életünk, ha belekezdünk ebbe az Istenhez vezető hihetetlen utazásba..., és az Úr figyelemre méltó módokon fog felhasználni minket a körülöttünk lévők megáldására és az Ő örök céljainak megvalósítására.”¹⁴

Russell M. Nelson elnök tegnap délután: „Megígérem nektek, hogy ha

naponta megmerítkeztek a Mormon könyvében, akkor be lesztek oltva napjaink gonoszságaival, még a pornográfia gyötrő fekélyével és egyéb agytompító függőségekkel szemben is.”¹⁵

Dallin H. Oaks elder tegnap: „Tanúságomat teszem arról, hogy a családkialtvány örök igazság kijelentése – az Úr akarata gyermekei számára, akik az örök életre törekednek.”¹⁶

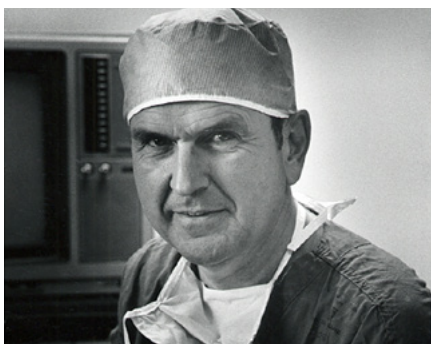
És M. Russell Ballard elder csupán néhány perccel ezelőtt: „Könyörületesen keblünkre kell vonnunk Isten gyermekeit, és fel kell számolnunk minden előítéletet, például a fajok, nemek vagy nemzetiségek közti megkülönböztetést.”¹⁷

Mivel van néhány percünk, szeretnék néhány rövid gondolatot megosztani Robert D. Hales elderről. Az Első

Elnökség megbeszélte Hales elderrel, hogy a vasárnap délelőtti ülésen mondhat egy rövid beszédet, ha az egészsége lehetővé teszi számára. Bár egészségi állapota nem tette ezt lehetővé, ő azonban írt egy beszédet, melyet múlt héten be is fejezett, és meg is osztott velem. Hales elder három órával ezelőtti elhalálozása okán hadd osszak meg mindössze három sort a beszédéből.

Hales eldert idézem: „Amikor úgy döntünk, hogy hiszünk, akkor készek vagyunk arra, hogy Isten színe előtt álljunk. [...] Keresztre feszítését követően a Szabadító csak azoknak jelent meg, »akik hűségesek voltak [az Ő] bizonyágában, míg a halandóságban éltek« [T&Sz 138:12]. Azok, »akik elutasították a... próféták bizonyágait..., [nem láthatták a Szabadító] jelenlétét, és arcára sem tekint[h]ettek« [T&Sz 138:21]. Hitünk felkészít minket arra, hogy az Úr jelenlétében lehessünk.”

Mily kegyes volt az Úrtól, hogy Russell M. Nelson elnököt arra készítette, hogy a ma reggeli ülés végével hamar elhagyja az épületet, kihagyja az ebédet, és Hales elder ágyához siessen, ahova oda is ért, és

1979-ben Nelson doktor úgy érezte, hogy Spencer W. Kimball elnök tanácsát követve meg kellene tanulnia a Kínában beszélt mandarin nyelvet

Nelson doktornak a Kimball elnök tanácsának követésére irányuló vágya eredményeként Dr. Vu Jing-kaj ellátogatott Salt Lake Citybe, Nelson doktor pedig előadásokat tartott és operációkat végzett Kínában

2015 októberében Russell M. Nelson elnök hivatalos kitüntetést kapott, elnyerve a „Kína régi barátja” címet

ott lehetett kvórumuk elnökeként, együtt az angyali Mary Halesszel, amikor Hales elder továbblépett a halandóságból.

Az Úr hangjára adott válaszunk

Bizonyosságomat teszem arról, hogy ezen a konferencián az Úr hangját hallottuk.

Nem szabad megijednünk attól, ha az Úr szolgálóinak szavai szembemennek a világ véleményével, és időnként a saját véleményünkkel is. Ez mindig is így volt. A templomban térdre ereszkedem a Fivéremmel. Kezeskedem a lelkük jószágáért. Leghőbb vágyuk az, hogy az Úr kedvében járjanak, és segítsenek Isten gyermekeinek visszatérni az Ő színe elé.

A Hetvenek; a Püspökség; a Segítőegylet, a Fiatal Nők és az Elemi általános elnökségei; valamint az egyéb segédszervezeti vezetők hatalmas lelki-séggel gazdagították ezt a konferenciát, miként a gyönyörű zene és az átgondolt imák is.

Az általános konferencia üzenetei közt egy egész kincsesládányi

mennyei útmutatás vár arra, hogy felfedezzétek. A próbatétel mindannyiunk számára az, hogy miként reagálunk arra, amit hallunk, amit olvasunk és amit érzünk.

Hadd osszak meg Russell M. Nelson elnök életéből egy élményt a próféta szavaira történő reagálásról.

1979-ben, öt évvel ezelőtt, hogy elhívták általános felhatalmazottnak, Nelson testvér részt vett egy gyűlésen közvetlenül az általános konferencia előtt. „Spencer W. Kimball elnök minden jelenlévőt felszólított, hogy nyújtsák meg a lépteiket, miközben az egész világnak elviszik az evangéliumot. A Kimball elnök által konkrétan megemlített országok között volt Kína is, melyről azt mondta: »A kínaiak szolgálatára kell lennünk. Meg kell tanulnunk a nyelvüket. Imádkoznunk kell értük és segítenünk kell nekik.«¹⁸

Az 54 éves Nelson testvér a gyűlés alatt úgy érezte, hogy meg kellene tanulnia mandarinul. Bár elfoglalt szívsebész volt, azonnal felfogadott egy tanárt.

Tanulmányai elkezdése után nem sokkal Nelson doktor részt vett egy kongresszuson, és váratlanul egy „kiváló kínai sebész, Dr. Vu Jing-kaj mellett találta magát. [...] Mivel [Nelson testvér] már elkezdett tanulni mandarinul, beszélgetést kezdeményezett [Vu doktorral].”¹⁹

Nelson doktornak a próféta követésére irányuló vágya eredményeként Vu doktor ellátogatott Salt Lake Citybe, Nelson doktor pedig Kínába, hogy előadásokat tartson és sebészeti beavatkozásokat végezzen.

Egyre inkább megszerette a kínai embereket, akik szintén egyre jobban megszerették és tisztelték őt.

1985 februárjában, tíz hónappal azután, hogy elhívták a Tizenkettek Kvórumába, Nelson elder meglepetésszerű telefonhívást kapott Kínából, és arra kérték, hogy jöjjön el Pekingbe, és operálja meg Kína leghíresebb operaénekesének gyenge szívét. Gordon B. Hinckley elnök biztatására Nelson elder visszatért Kínába. Az általa elvégzett utolsó sebészeti beavatkozásra a Kínai Népköztársaságban került sor.

Csupán két évvel ezelőtt, 2015 októberében, Russell M. Nelson elnök újabb hivatalos kitüntetést kapott, és elnyerte a „Kína régi barátja” címet.

Tegnap pedig hallhattuk, amint a 93 éves Russell M. Nelson elnök beszél Thomas S. Monson elnök áprilisi konferencián elhangzott kéréséről, mely szerint „imádságos lélekkel tanulmányozzuk a Mormon könyvét mindennap és elmélkedjünk róla”.

Éppen úgy, ahogy elfoglalt szívsebészként is felfogadott egy mandarin-tanárt, Nelson elnök Monson elnök tanácsát is azonnal megfogadta és alkalmazta a saját életében. Nem csupán olvasott, hanem elmondása szerint „felsorolta..., hogy *mi* a Mormon könyve, hogy mit *erősít meg*,

mit *cáfol*, mit *teljesít be*, mit *tisztáz*, és mit *nyilatkoztat ki*”²⁰.

Aztán pedig, érdekes módon pont ma reggel, Henry B. Eyring elnök második tanúként szintén beszélt arról, hogy miként reagált Monson elnök intelmére. Emlékeztek a szavaira? „Sokatokhoz hasonlóan én magam is az Úr hozzám szóló hangjaként értelmeztem a próféta szavait. Szintén sokatokhoz hasonlóan úgy döntöttem, hogy engedelmeskedem e szavaknak.”²¹

Tekintsünk ezekre példaként a saját életünkben!

Ígéret és bizonyosság

Megígérem, hogy ha meghalljátok az Úr hozzátok szóló hangját ennek az általános konferenciának a tanításai-ban, majd pedig e készletek szerint cselekedtek, akkor érezni fogjátok magatokon a menny kezét, és áldott lesz az életetek és a körülöttetek lévőké élete is.²²

Ezen a konferencián a mi drága prófétánkra is gondoltunk. Szeretünk, Monson elnök! Zárásként erről a szószékről elhangzott szavait idézem. Úgy hiszem, ez egy olyan áldás, melyet – ha itt tudna ma velünk lenni – mindegyikünknek szeretne megadni. Ezt mondta: „E konferencia végén a menny áldásait kérem rátok. Azért imádkozom, hogy ...Mennyei Atyánk megáldjon titeket és családokat. Mutakozzon meg e konferencia üzeneteinek hatása és lelkülete mindabban, amit tesztek – otthon, a munká-tokban, a gyűléseiteken és minden cselekedetetekben.”

Végezetül azt mondta: „Szeretlek titeket. Imádkozom értetek. Isten áldjon benneteket! Legyen veletek most és mindig az Ő megígért békeessége!”²³

Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Lásd Tan és a szövetségek 21:1.
2. Tan és a szövetségek 21:5–6.
3. Joseph Smith a következő történéseket jegyezte fel a Kirtland templom 1836. március 27-i felszentelésekor:
„Ezután egy rövid beszédet tartottam, és felszólítottam a különböző kvórumokat és a szentek egész gyülekezetét, hogy ismerjék el az [Első] Elnökséget mint prófétákat és látnokokat, és támogassák őket az imáikkal. Felállva mindannyian szövetséget kötöttek, hogy ezt megteszik.
Majd felszólítottam a kvórumokat és a szentek gyülekezetét, hogy ismerjék el a jelenlévő Tizenkét Apostolt prófétáknak, látnokoknak, kinyilatkoztatóknak és különleges tanúknak a föld minden nemzete számára, akik a királyság kulcsait birtokolják, amivel megnyithatják vagy előidézhetik megnyílását közöttünk, és támogassák őket az imáikkal, amibe – felemelkedésükkel jelezve azt – beleegyeztek” (*Az egyház elnökeinek tanításai: Joseph Smith* [2007], 206.).
4. Tan és a szövetségek 68:4.
5. Tan és a szövetségek 1:38.
6. Henry B. Eyring elnök egyszer azt mondta:
„Ha úgy döntünk, hogy nem fogadjuk meg a prófétai tanácsot, akkor az rögtön más talajra helyez minket, mely sokkal veszélyesebb. A prófétai tanács megfogadásának elmulasztása következményeként a jövőben kevésbé lesz erőnk a sugalmazott tanács megfogadására. A legjobb alkalom annak eldöntésére, hogy segít-e valaki Noénak felépíteni a bárkát, az volt, amikor kérte. Minden ezt követő kérésekor a reagálás elmulasztása csökkentette a Lélek iránti érzékenységet. Így hát minden alkalommal egyre balgábbnak tűnt a kérése, míg nem megérkezett az eső. És akkor már túl késő volt.
Életem során minden alkalommal, amikor halogattam a sugalmazott tanács követését, vagy úgy döntöttem, hogy én kivétel vagyok, rájöttem, hogy veszélynek tettem ki magam. Amikor figyeltem a próféták tanácsára, éreztem azok imában történő megerősítését, és követtem is azokat, akkor mindig azt tapasztaltam, hogy biztonságos hely felé tartok” (“Finding Safety in Counsel,” *Ensign*, May 1997, 25).
7. Lásd Neil L. Andersen, “Teaching Our Children to Love the Prophets,” *Ensign*, Apr. 1996, 47.
8. Boyd K. Packer elnök egyszer ezt mondta:
„Sokszor hallottam, amint Harold B. Lee elnök ehhez hasonló kijelentéssel vezet be valami kinyilatkoztatáshoz kapcsolódó dolgot: »Amikor a kora reggeli órákban ezen a témán elmélkedtem...«. Szokásává tette, hogy a kinyilatkoztatást igénylő

gondok megoldásán a kora reggeli friss és éber órákban munkálkodjon.

Az Úr tudott valamit, amikor a Tan és a szövetségekben ezt az utasítást adta: »... hagyjatok fel azzal, hogy tovább aludjatok, mint szükséges; korán térjetez ágyatokba, hogy ne legyetek fáradtak; keljetez fel korán, hogy testetek és elmétez erőre kaphasson« (T&Sz 88:124). [...]

Megtanultam, milyen erő rejlik a figyelmeztetésben: »Ki korán kel, aranyat lel!« Amikor nyomaszt valami, akkor nem maradok fent sokáig. Inkább hamar lefekszem, és felkelek az első napsugarakkal, amikor közel lehet az Ahhoz, aki ezt a munkát irányítja” (*Teach Ye Diligently* [2005], 244–45).

9. Neil L. Andersen: Eleget tudsz! *Liahóna*, 2008. nov. 13.
10. Thomas S. Monson: Míg újra találkozunk. *Liahóna*, 2014. máj. 115.
11. Thomas S. Monson: Isten veletek, míg újra találkozunk! *Liahóna*, 2012. nov. 110.
12. János 10:4.
13. Henry B. Eyring: Ne féljetez jót tenni! *Liahóna*, 2017. nov. 103.
14. Dieter F. Uchtdorf: Hazavágyódás. *Liahóna*, 2017. nov. 22., 24.
15. Russell M. Nelson: A Mormon könyve: Milyen lenne nélküle az életetek? *Liahóna*, 2017. nov. 63.
16. Dallin H. Oaks: A terv és a kiáltvány. *Liahóna*, 2017. nov. 30.
17. M. Russell Ballard: Az utazás folytatódik! *Liahóna*, 2017. nov. 106.
18. Spencer J. Condie, *Russell M. Nelson: Father, Surgeon, Apostle* (2003), 215.
19. Spencer J. Condie, *Russell M. Nelson*, 215.
20. Russell M. Nelson: A Mormon könyve: Milyen lenne nélküle az életetek? 61.
21. Henry B. Eyring: Ne féljetez jót tenni! 100.
22. Gordon B. Hinckley egyszer azt mondta:
„A próbatételre az adott tanítások alkalmazása során kerül sor. Ha ezután egy kicsit kedvesebbek vagyunk, ha egy kicsit barátságosabbak, ha közelebb kerültünk a Szabadítóhoz, ha szilárdabban elhatároztuk tanításainak és példájának követését, akkor ez a konferencia csodálatos sikerrel járt. Ha viszont semmiben nem lesz jobb az életünk, akkor nagymértékben kudarcot vallottak azok, akik beszéltek.
Ezeket a változásokat nem lehet egy nap, hét vagy hónap alatt lemérni. Gyorsan jutunk elhatározásokra, és hamar elfelejtjük őket. Ha viszont egy év múlva jobban végezzük dolgunk, mint a múltban, akkor nem lesznek hiábavalóak e napok erőfeszítései” (Vö. „A megtört és bűnbánó szív”. *Liahóna*, 2001. jan. 102.).
23. Thomas S. Monson: Zárszó. *Liahóna*, 2010. máj. 112.

Az általános konferencián elhangzott alábbi történetek felhasználhatóak a személyes tanulmányozás, valamint a családi estek és egyéb tanítások során. A számok a beszédek legelső oldalára utalnak.

Beszélő	Történet
José L. Alonso	(119) José L. Alonso unokája megkérdőjelezi nagymamája iránta érzett szeretetét. A fiukat balesetben elveszítő szülők a megbocsátáson keresztül szabadulnak meg terhüktől.
Neil L. Andersen	(122) A Szentlélek segít egy fiatal nőnek a neki tett házassági ajánlat elfogadásában. Russell M. Nelson követte a próféta tanácsát, és ezzel megáldotta a kínai népet.
Ian S. Ardern	(117) Egy halász a tengeren bizonyoságot nyer a Mormon könyvről.
M. Russell Ballard	(104) Utolsó napi szent pionír Jane Manning James a kihívások dacára is hithű marad. M. Russell Ballard dédszülei évtizedeken át hithűen szolgálnak.
Jean B. Bingham	(85) Jean B. Bingham kívülről megtanulja Az élő Krisztus szövegét. Egy horvát nőtestvér elutazik a templomba, hogy elhunyt férjéhez és szüleihez pecsételjék.
Tad R. Callister	(107) Tad R. Callister egyik barátja visszatér az egyházba, miután tanúbizonyoságot nyer az egyházzól és a Mormon könyvről.
D. Todd Christofferson	(36) Egy misszióelnök egy álmot követően bűnbánatot tart és szívbéli változáson megy át.
Quentin L. Cook	(51) Heber C. Kimball vállalja, hogy misszióba megy Angliába. Miközben Thomas B. Marsh-sal beszélget, Joseph Smith megkapja a Tan és a szövetségek 112. szakaszát.
Stanley G. Ellis	(112) Egy apa és anyja azzal erősítik meg a gyermekeiket, hogy a középiskola elvégzése után már nem támogatják őket anyagilag.
Sharon Eubank	(6) Egy asszony bűnbánatot tart, és ezzel megváltoztatja azt, hogy merre tart a családja élete. Élőláncot formálva mentik ki önkéntesek az úszókat az őket elragadó áramlatból. Fiatal nők üzenetet küldenek egy, az egyházközségükbe költöző lánynak.
David F. Evans	(68) Az ifjú David F. Evans evangéliumi kérdésekre vonatkozó válaszokra lel, és tanúbizonyoságot szerez a Mormon könyvről. Egy nő bizonyoságot nyer a templomi szertartásokról.
Henry B. Eyring	(81) A diakónusok kvórumának titkára meghív az egyházi gyűlésekre egy kevésbé tevékeny fiút. Egy fiatal felnőtt azért imádkozik, hogy Henry B. Eyring püspök sugalmazott tanácsot adjon neki. Brigham Young bizonyoságot tesz Joseph Smith prófétái elhívásáról. (100) Henry B. Eyring áldásban részesül, mivel Monson elnök tanácsát megfogadva tanulmányozza a Mormon könyvet. Utolsó napi szentek segítenek a katasztrófa áldozatainak.
O. Vincent Haleck	(58) Egy idősebb házaspár áldozatot hoz azért, hogy csatlakozzanak az egyházhoz. Egy szamoai törzsfőnök megnyitja faluját az evangélium előtt. A szamoai szentek a „szegénységükből” adnak azért, hogy templomot építsenek.
Donald L. Hallstrom	(88) Egy egyháztag Kaliforniában csodás módon túléli, hogy lezuhan egy szikláról. David A. Bednar megkérdi egy fiatal férfitől, hogy van-e hite „nem meggyógyulni”.
Jeffrey R. Holland	(40) A Lev Tolsztojt által írt történetben egy pap, aki nem tökéletes, védelmére kel annak az útnak, melyet ő maga sem tökéletesen követ.
Joy D. Jones	(13) A Szentlélek három nő számára is megerősíti azt, hogy Isten leányaiként milyen isteni értékkel bírnak.
Joni L. Koch	(110) Joni L. Koch úgy érzi, hogy „egyedül kovácsolódott” egy brazil futballrajongóval. Joni L. Koch édesapja úgy dönt, hogy „egységben marad” a szentekkel, annak ellenére, hogy kigúnyolták.
Neill F. Marriott	(10) Az elemis fiúk elmondják egy magányos osztálytársuknak, hogy miért különleges. Neill F. Marriott segítségért imádkozik, hogy szeretni tudjon egy „lehetetlen” rokont.
Richard J. Maynes	(75) Richard J. Maynes az apjától megtanulja, hogy soha ne tegye kockára a feddhetetlenségét.
Russell M. Nelson	(60) Russell M. Nelson egy afrikai törzs királyának ad egy példányt a Mormon könyvből. Russell M. Nelson követi Monson elnök arra vonatkozó tanácsát, hogy tanulmányozza a Mormon könyvet. Sebész rezidensként Russell M. Nelson szeretné megtanítani a gyászoló családtagoknak, hogy a halál részét képezi halhatatlan létezésünknek.
Bonnie L. Oscarson	(25) Egy tízéves és egy tizenhét éves fiatal módot keres a családtagjai szolgálatára. A Segítőegylet elnöke azt a benyomást kapja, hogy szolgálja a szomszédját.
Stephen W. Owen	(48) Stephen W. Owen felismeri, hogy az új misszionáriusok „megtapasztalták a bűnbánathoz vezető hitet”. Egy visszatért misszionárius azon munkálkodik, hogy a „helyes úton” maradjon.
Adilson de Paula Parrella	(115) A misszionáriusok azt tanítják a Parrella családnak, hogy örökké együtt lehetnek. Egyetemistaként Adilson de Paula Parrella a próféta tanácsát követve feleséget keres.
Ifj. John C. Pingree	(32) Egy Nepálból származó egyháztag nepáli menekülteket szolgál Utah-ban, és segít nepáli nyelvre fordítani a Mormon könyvet. A Szentlélek segít ifj. John C. Pingreenek megérteni az „isteni megbízások” célját. Az Úr lelki ajándékokon és próbatételeken keresztül munkálkodik, hogy áldja meg a gyermekeit.
Ronald A. Rasband	(55) Ronald A. Rasband unokájának örömteli találkozásban van része testvérével annak misszióján. Ronald A. Rasband egy olyan misszionárius nővérrel találkozik a Templom téren, akit segített az egyházba hozni.
Dale G. Renlund	(64) Dale G. Renlund örvendezik egy fiatalember papsági áldásainak visszaállításában.
Gary E. Stevenson	(44) Monson elnök születésnapját ünneplik a szentek. Az Amerikai Egyesült Államokban bekövetkező teljes napfogyatkozás milliók figyelmét ragadja meg.
Dieter F. Uchtdorf	(21) Egy elvesztett kutya 3220 kilométert gyalogol hazáig. A korai egyház vezetői valóságossá válnak Dieter F. Uchtdorf számára, amikor a családjával egyháztörténeti helyszínekre látogat.
W. Christopher Waddell	(94) A Waddell család nyaralása nem a tervek szerint alakul. Egy utolsó napi szent, aki a második világháborúban megvakul, a hit, a szolgálat és az Úrba vetett bizalom örökségét hagyja hátra.
W. Craig Zwick	(97) A Szentlélek segít W. Craig Zwicknek megérteni egy analfabéta misszionárius szükségleteit. Mivel a fiuk figyelme a Szabadítóra összpontosult a halála előtt, ez segít a családjának, hogy örömmel tekintsenek az eljövendő élet elé. Egy feleséget szeretet tölt el, miután elengedi a férje iránti negatív érzéseit.

Juan A. Uceda elder

a Hetvenek Elnöksége

Amikor fiatal misszionáriusként Juan A. Uceda elder Machu Picchu romjaihoz kirándult, megcsúszott a szűk ösvényen. Miközben a folyó fölött úgy 600 méter magasan lógva kétségbeesetten kapaszkodott néhány ágba, erősen imádkozott segítségért. Aznap korábban az ajkával már imádkozott, „a halál torkában azonban a szívemből is Óhoz kiáltottam” – mondta. Amikor már majdnem leesett, egy másik misszionárius felhúzta őt, s így már biztonságban volt.

Elmondása szerint az aznap megtanult sok lecke egyike az volt, hogy „mindig, mindig »őszinte szívvel, igaz szándékkal és Krisztusba vetett hittel« (Moróni 10:4) imádkozz[on]”.

Uceda eldert 2010. április 3-án támogatták általános felhatalmazott hetvenesként. A Misszionáriusi Osztály helyettes ügyvezető igazgatójaként szolgált, valamint területi segédként az Észak-Amerika Délkeleti Területen, amikor 2017. augusztus 1-jén elhívást kapott a Hetvenek Elnökségében történő szolgálatra.

2010 és 2013 között tanácsosként szolgált a Dél-Amerika Északnyugati Terület Elnökségében, 2013 és 2016 között pedig a Dél-Amerika Északnyugati Terület elnökeként.

Uceda elder Peruban járt iskolába. A Jose Carlos Mariátegui Intézetbe iratkozott be Limában, ahol számvitelt és közösségkapcsolatokat tanult. Üzleti adminisztrációt is tanult a Centro Andino de G.E. Intézetben. A San Luis Gonzaga Egyetemen végzett, ahol közösségkapcsolatok szakon szerzett diplomát.

Uceda elder Peru és Bolívia területi igazgatójaként dolgozott az Egyházi Oktatási Szervezetnél. 2003-ban költözött el Peruból New Jersey államba, ahol édesapjának segített a családi vállalkozásban.

Mióta Uceda elder 1972-ben csatlakozott az egyházhoz, számos elhívásban szolgált, többek között teljes idejű misszionáriusként a Peru Lima Misszióban, coveki Vasárnapi Iskola elnökségben, püspökként, főtanácstagként, tanácsosként covekelnökségben, covekelnökként, a Peru Lima Északi Misszió elnökeként (1992–1995), valamint területi hetvenesként.

1979 márciusában feleségül vette Maria Isabel Bendezut, akivel öt gyermek szülei. ■

Patrick Kearon elder

a Hetvenek Elnöksége

Míg az Európa Terület elnökeként szolgált, Patrick Kearon elder tanúja volt annak, hogy kétmillió menekült vándorolt a háború sújtotta Közel-Keletről Európa biztonságába. „Miután a szemükbe néztem, és meghallgattam történeteiket a szörnyűségekről, melyek elől menekültek, valamint veszélyes utjukról, hogy menedéket találjanak, tudtam, hogy már sohasem leszek ugyanaz az ember” – mondta. „Lelkesítő volt látni, mi mindent ajánlottak fel bőkezűen az egyháztagok szerte a világon, hogy segítsenek ezeknek az egyéneknek és családoknak, akik oly sokat veszítettek el.”

Kearon elder, akit 2010. április 3-án támogattak általános felhatalmazott hetvenesként, 2017. augusztus 1-jén kapott elhívást a Hetvenek Elnökségében történő szolgálatra.

Kearon elder Angliában, a Cumberland megyei Carlisle városában született 1961 júliusában, Paddy és Patricia Kearon gyermekeként. Mivel édesapja a Brit Légierőnél szolgált, Kearon elder a Közel-Keleten és az Egyesült Királyságban részesült oktatásban.

Amikor már érdeklődött az egyház iránt, a Mormon könyvében ráakadt a következő szentírásrészre: „...az emberek azért vannak, hogy örömük lehessen” (2 Nefi 2:25). „Egyfolytában ez a szentírás járt a fejemben – mondta Kearon elder. – Az embereket figyelve felismertem, milyen hatalmas módon gazdagíthatja életünket az, ha követjük a Szabadító tanácsát, hogy legyünk boldogok.” 1987 karácsonyának estéjén csatlakozott az egyházhoz.

Jennifer Carole Hulme-mal akkor találkozott, amikor a hölgy a Brigham Young Egyetem programja keretében Angliában tanult. 1991-ben kötöttek házasságot a Kaliforniai Oakland templomban, és Kearon elder 2010-es elhívásáig Angliában éltek. Négy gyermekük van.

Kearon elder élt és dolgozott már az Egyesült Királyságban, Szaúd-Arábiában és az Amerikai Egyesült Államokban is, különböző iparágakban, többek között az egészségügyben, az élelmiszer-, a közlekedési és az autópárházban, és saját kommunikációs tanácsadó céget is vezetett. Polgári és közösségi részvétel terén szolgált jótékonyági egyesületek, egy iskola, egy vállalkozási ügynökség és egy főiskola testületében.

Kearon elder számos egyházi elhívásban szolgált már, többek között egyházközi segédírnokként, egyházközi Fiatal Férfiak elnökként, tanácsosként püspökségben, gyülekezeti elnökként, covekelnökként és területi hetvenesként. ■

Segítség a bajban

A Texas állambeli Houstonban a hurrikánt és a komoly áradásokat követően egy idősödő hölgy észrevette, amint sárga Segítő Kezek pólóba öltözött utolsó napi szentek közelednek, hogy segítsenek a pusztítás áldozatainak. „Tudtam, hogy a mormonok el fognak jönni!” – mondta.

Ez az eset, melyről a Texas Houston Déli Misszió elnöke, Aaron T. Hall számolt be egy Facebook-bejegyzésben, jól mutatja, hogyan az egyház miként siet az egyháztagok és a felebarátaink megsegítésére a bajban. „Az Úr egyházának tagjai számára nem létezik túlságosan nagy kihívás” – írta Hall elnök.

Amikor beüt a katasztrófa, az egyház gyakran az elsők között reagál, és az érintett területeken az egyház emberbaráti segítségnyújtása rendszerint mind a rövid távú, mind pedig a hosszú távú talpra állásban is segít, az önellátás megteremtésének céljával. A helyi vezetők az egyház központjával együttműködve felméri és kielégítik a szükségleteket, valamint megszervezik az egyháztagok segítségnyújtását a források szétosztása, a romeltakarítás, valamint a helyreállítási és újjáépítési munkálatok terén.

Az UNSZ Szeretetszolgálaton és az érintett területeken működő partner segélyszervezeteken keresztül az egyház nemrég segítséget nyújtott a perui áradások; a Sierra Leone-i földcsuszamlások; a Montana állambeli és a kanadai Alberta futótüzei; a texasi, floridai és karib-szigeteki, valamint a Puerto Ricóban, Haitin és a Dominikai Köztársaságban pusztító hurrikánok; továbbá a két erős mexikói földrengés áldozatainak.

Szeptemberben az egyház bejelentette, hogy nyolc afrikai, valamint közkeleti országban 11 millió USA-dollárral támogatja majd az éhínséget enyhítő projekteket és az ott élő alultáplált gyermekek táplálását. Az UNSZ Szeretetszolgálat 25 projektben, 11 partnerszervezettel együtt osztja szét a segélyt.

Az UNSZ Szeretetszolgálat 1985 óta 189 országban közel 2 milliárd dollár értékben nyújtott már segítséget emberek millióinak, kezdve az etiópai éhínség áldozataival. ■

Akik pénzt szeretnének adományozni az egyház Emberbaráti Segítség Alapjának, azok a tizedszelvényükön tehetik ezt meg.

Három templom felszentelése

A 2017. áprilisi általános konferencia óta három templom felszentelésére vagy újraszentesztelésére került sor. A Franciaországi Párizs templom májusban lett felszentelve, az Idahói Idaho Falls templom (USA) júniusban, az Arizonai Tucson templom (USA) pedig augusztusban.

Az Idahói Meridian templom (USA) felszentelése 2017. november 19-én lesz; a Utah-i Cedar City templomé (USA) december 10-én; a Utah-i Jordan River templom (USA) újraszentesztelése pedig 2018. május 20-án lesz.

Világszerte 23 templom kapcsán van már bejelentett terv, folynak az előkészületek vagy az építkezés. Jelenleg hat templom van bezárva felújítás miatt, és öt templom felújítás miatti bezárása van 2018-ra betervezve. ■

Friss hírek a temples.lds.org oldalon találhatóak.

Próféták, apostolok szolgálata világszerte

Aprófétákat és apostolokat „Krisztus neve különleges tanúinak [hívják el] az egész világon” (T&S 107:23). Az alábbiakban bemutatjuk, többek között mi mindent csináltak az áprilisi általános konferencia óta.

Thomas S. Monson elnök augusztus 21-én **Utah államban** csendben megünnepelte a 90. születésnapját. Megismételt egy születésnapjára kívánságot, melyet korábban már kifejezésre juttatott, hogy a legjobb ajándék, amit kaphat, az lenne, hogy az emberek „keressenek valakit, aki nehézségekkel küzd, beteg vagy magányos, és tegyenek érte valamit.”

Az **új-zélandi** Hamiltonban Henry B. Eyring elnök létesítményeket szentelt fel azon a Temple View nevű helyen, mely korábban az Új-Zélandi Egyházi Egyetem kampusza volt. Az Irma hurrikánt követően meglátogatta **Puerto Ricót, a Szent Tamás-szigetet**, valamint azokat az egyházi önkénteseket, akik az újjáépítési munkálatokban segédkeztek **Florida államban**.

Dieter F. Uchtdorf elnök **Texas államba** látogatva tanúja volt, amint Houstonban az utolsó napi szentek a szomszédaikkal vállalva munkálkodnak a Harvey hurrikán után, és azt mondta, hogy ez a „segítek, ahol csak tudok” hozzáállás jellemzi világszerte az utolsó napi szenteket.

Russell M. Nelson elnök **Nebraska állam** kormányzójának átadott egy családtörténeti kötetet, **New York államban** vezetőket és misszionáriusokat látogatott meg, **Utah államban** pedig azt mondta a felsőfokú hitoktatásra járó tanulóknak, hogy a Biblia „bővelkedik... a visszaállításról szóló próféciaikban”.

Miután **Japánban** és **Koreában** is meglátogatott egyháztagokat, Dallin H.

Oaks elder azt mondta: „Az Úr odafigyel a gyermekeire. Ismeri a körülményeiket és az aggodalmaikat, és bőkezűen bánik a szeretetével.” Koreában egy Szentől szemben eseményen fiatalok által feltett kérdésekre válaszolt. Találkozott a 2020-as tokiói olimpiáért felelős miniszterrel is. Oaks elder **Peruban** találkozott az ország elnökével, aki azért kérte ezt a találkozót, hogy megköszönje az egyház által az áradások idején nyújtott segítséget.

Utah államban Ballard elder arra buzdította a fiatal egyedülálló felnőtteket, hogy tartsák a szombatot „csodálatos és dicső” időnek, és tanulmányozzák az egyház alapvető tanításait és tanait. A templomszolgáknak azt mondta, hogy a most épülő templomokat a milléniumban is használni fogják. Ronald A. Rasband elder társaságában **Texas államba** látogatott, hogy bátorítást nyújtson a hurrikán és az árvíz utáni károk eltakarításában segédkező önkénteseknek.

Robert D. Hales elder egy **Utah állambeli** közösségi szervezettől megkapta a Fejlődés Pionírjai Elnöki Díj kitüntetését. „Szerintem a pionír lét legnagyobb jellemvonása az, hogy segíteni tudunk egymásnak, fel tudjuk emelni és meg tudjuk erősíteni egymást” – mondta.

Oroszországban és **Ukrajnában** Jeffrey R. Holland elder azt tanította, hogy az életben szándékosan vannak próbatételek, azonban az evangélium jobb látásmódot, reményt és bátorítást nyújt. A Vallási Üldöztetés Második Windsor Konferenciáján **Angliában** azt mondta, hogy a hit sokaknak segít, hogy talpra álljanak a menekült státuszból, és a társadalom értékes tagjaivá váljanak. A konferencia után **Portugáliában** és **Spanyolországban** adott tanácsot az

ottani egyháztagoknak, misszióelnököknek és misszionáriusoknak.

David A. Bednar elder három olyan nyugat-afrikai országba látogatott el, ahol korábban még nem járt apostol: **Szenegálba**, ahol felszentelési imát mondott; **Guineába** és **Maliba**. **Nigériában** és **Ghánában** is találkozott egyháztagokkal. Egy világméretű áhítaton, melyet **Észak-Karolina államból** közvetítettek, arra buzdította a fiatal felnőtteket, hogy legyenek „összekötő kapocs” a saját örök családi láncolatukban.

Quentin L. Cook elder egyháztagokkal és misszionáriusokkal találkozott **Tajvanon**, **Hongkongban**, **Indiában** és **Thaiföldön**, és megjegyezte, hogy „az [ottani] egyháztagok – a templomra és a misszionáriusi munkára összpontosítva – igazán lelkesek ha az egyházzal van szó”. **New Jersey államban** beszédet mondott a Seymour Intézet vallásszabadságról szóló szemináriumán.

Hátul a bal felső képtől az óra járásával megegyező irányban: Henry B. Eyring elnök részt vesz a Temple View felszentelésen Új-Zélandon; Dieter F. Uchtdorf elnök megölel egy fiatal Segítő Kezek önkéntest a Harvey hurrikánt követően Texas államban; Jeffrey R. Holland elder Emma Nicholson bárónővel beszélget a Vallási Üldöztetés Második Windsori Konferenciáján; Ronald A. Rasband elder dél-afrikai látogatása során üdvözlő egy nőtestvért; Christofferson elder diákokat üdvözlő a Kamalabai Joshi Iskolában az indiai Kendzsalban; Quentin L. Cook elder egyháztalálkozókkal beszélget Tajvanon.

„Folytatnunk kell az arra irányuló folyamatos és szükséges erőfeszítéseinket, hogy növeljük az erkölcsösséget és megvédjük a családokat” – mondta. **Kalifornia államban** arra buzdította a jogászegylet tagjait, hogy legyen az életükben hit és egyensúly, és védjék meg a vallásszabadságot.

Ecuadorban és Kolumbiában

D. Todd Christofferson elder azt tanította, hogy a Krisztus feltámadásába vetett hit megvigasztal és fenntart minket.

Indiában az egyház nevében átvette a Világbéke Díjat, és nepáli nyelvű példányokat adott át a Mormon könyvből **Nepál** elnökének és alelnökének, valamint a Katmandu Gyülekezetnek.

Hónapokkal a hurrikánok és az áradások előtt Neil L. Andersen elder ellátogatott **Puerto Ricóra, Haitire** és a **Dominikai Köztársaságba**, ahol az önellátásról, az iskolázottságról és a templom áldásainak elnyerésére való felkészülésről beszélt. **Arizona**

államban az Arizona Állami Egyetem UNSZ Családi Oktatási Estjén arra buzdította az utolsó napi szenteket, hogy „nyissuk meg ajtónkat, értékeljük mások hitelveit, [és] ismerjük meg őket jobban”. Andersen elder létrehozta a 100. cöveket a **Fülöp-szigeteken**, és felszentelte a kibővített misszionárius-képző központot Manilán.

Dél-Afrikában és a Kongói Demokratikus Köztársaságban

Ronald A. Rasband elder megjegyezte, hogy mivel már három templom működik Afrikában, és még öt áll építés alatt vagy lett bejelentve, „az Úr felkészíti az afrikai embereket, hogy minden áldását elnyerjék”.

Gary E. Stevenson elder ellátogatott **Vanuatuba, Ausztráliába, Új-Zélandra, Francia Polinéziába** és a **Hawaiiin** található Brigham Young Egyetem, Hawaiiira. „Amennyiben... az evangélium lencsén keresztül tekintünk a kihívásainkra, olyan válaszokra

lelünk, amelyek boldogságot és örömet hoznak nekünk” – mondta. Találkozott Vanuatu elnökével és miniszterelnökével, valamint Papeete érsekével Tahitin.

Dale G. Renlund elder öt országba látogatott el júniusban: **Guatemalába, Costa Ricára, El Salvadorba, Nicaraguába** és **Hondurasba**. Megszervezte Guatemala első kekcsi nyelvű cöveket, részt vett egy vallásszabadság témájú konferencián és egy ifjúsági konferencián. Augusztusban a felesége, Ruth L. Renlund nőtestvér társaságában részt vett egy Szenttől szemben eseményen, melyet a **ghánai Accrából** közvetítettek, szeptemberben pedig arra buzdította **Idaho államban** a Brigham Young Egyetem, Idaho diákjait, hogy támaszkodjanak Krisztus tanára. ■

Ezen egyházi vezetők szolgálattételével kapcsolatos legfrissebb tudnivalók megtalálhatóak a saját Facebook-oldalaikon és a prophets.lds.org honlapon.

Forrásanyagok hallássérültek számára

„**A** [hallássérült egyháztagok] segítése érdekében az egyház által biztosított berendezések [rendelkezésre állnak] a templomokban és a gyülekezeti házakban” – áll egy értesítésben, melyet 2017. szeptember 14-én küldtek ki a vezetőknek világszerte. „A vezetők ismerjék meg ezeket a berendezéseket, ezzel biztosítva, hogy minden érintett tudjon ezekről és hozzáférjen ezekhez.”

A templomokban a halláskárosult egyháztagok kérhetnek a templomon belül közvetítő infravörös rendszert használó fülhallgatókat. A gyülekezeti házakban az egyháztagok rádiófrekvenciás rendszerhez férnek hozzá, vagy (1) rádiófrekvenciás (RF) hallássegítő vevőkészülékkel, egy olyan zsebben tárolható eszközzel, mely a kápolna vagy a kultúrterem audiorendszerét használva erősíti fel a hangot egy fülhallgatóba, illetve (2) hallássegítő rendszerű (ALS) nyakpánttal, mely közvetlenül az illető hallókészülékével kompatibilis hangot közvetít.

A tájékoztató azzal kapcsolatban is utasítást ad, hogy „az egyházközsegeknek és gyülekezeteknek több ilyen [RF] vevőkészülékkel és [ALS] nyakpánttal kell rendelkezniük. Szükség esetén további eszközök igényelhetők a coveki létesítménygazdálkodási képviselőn keresztül.” ■

A hallássegítő rendszerekkel kapcsolatban további információ érhető el az mhtech.lds.org oldalon. A halláskárosodással, siketiséggel, illetve a jelbeszéddel kapcsolatos további információkért lásd a disabilities.lds.org oldalt.

Új szentírásfordítások

Az elmúlt néhány évben jóváhagyott szentírásfordítási projektek között megtalálható a Mormon könyve burmai, efik, grúz, navahó, ponapei, szoto és csiluba nyelvre, valamint a hármasszentíráskötet ASL (amerikai jelnyelv), dél-afrikai holland, amhara, arab, biszlama, görög, hiligaynon, hindi, hmong, lao, lingala, maláj, perzsa, lengyel, szerb, csvana, szingaléz, szlovák, szlovén, tahiti, tamil, telugu, tok-piszin, török, tvi, urdu és joruba nyelvre való fordítása.

Egy 2017. október 9-én keltezett levélben az Első Elnökség ezeket a projekteket sorolta fel, és bemutatott egy olyan folyamatot, mely a végleges fordítás kiadása előtt lehetővé teszi az egyének számára a nyersfordítás bizonyos részeinek tanulmányozását.

„A fordítás előrehaladtával az elkészült részeket időről időre, folytatásban ki lehet adni” – áll a levélben. „Ezek a folytatásban megjelenő részek – bár a fordítás teljes befejezéséig még nem számítanak véglegesnek – rendelkezésre állnak majd az LDS.org honlapon, valamint az Evangéliumi könyvtár mobilalkalmazásban.” Néhány kiválasztott nyelv előzetes kiadása 2017. november 30-án kezdődik. A fordítások elkészültével a szükséges átnézesek és jóváhagyások után a korábbi, folytatásban megjelenő kiadásokat felcseréli a végső változat, melyet aztán nyomtatott példányok is követnek.

A fordítási projektek több évig is eltartanak, mert a szentíráások szövegét gondosan kell fordítani. Ebből adódóan a projektek jelenleg más-más fázisban vannak. A jóváhagyott nyersfordítások első kiadása lefordított és a helyi vezetők által átnézett tartalmat foglal majd magában. Időről időre a fordítás

újabb részei jelennek majd meg. A már befejezéshez közelítő fordításokból nem lesz kiadva nyersfordítás.

Az Első Elnökség azt kéri, hogy a fordítási projektek befejezésére vagy elkezdésére várva az egyháztagok és a vezetők „használják [k] továbbra is a Hit-tételek, az úrvacsorai imák és a keresztemelési ima jelenlegi fordítását, egészen az új fordítások befejezéséig”.

A szentíráások UNSZ-kiadása az alábbi számú nyelven lett lefordítva és áll rendelkezésre: a Szent Biblia – 3; a Szent Biblia előnyben részesített, nem UNSZ-kiadása – 95; a Mormon könyve – 90; Válogatások a Mormon könyvből – 21; valamint a Tan és a szövetségek és a Nagy értékű gyöngy – 58. ■

Misszionáriusképző központok

A ghánai Accrában új misszionáriusképző központ, a Utah állambeli Provóban pedig kibővített misszionáriusképző központ tanúskodik arról, hogy továbbra is fontos a misszionáriusi szolgálat.

A ghánai Accra templom mellett található, nemrég befejezett Ghánai MKK 320 misszionáriust tud fogadni, és bővíteni is lehet. A nagyobb létesítmény olyan misszionáriusokat fogad, akik Afrika nyugati vagy délkeleti részéről indulnak misszióba, illetve a világ minden részéről érkező olyan misszionáriusokat, akik arra kaptak elhívást, hogy Afrikában szolgáljanak. Az új épületek megkönnyítik a misszionáriusok számára azt, hogy az anyanyelvükön – angolul vagy franciául – tanuljanak, és megismerjék annak a területnek a nyelvét és kultúráját, ahol a megbízatásuk szerint munkálkodni fognak.

A Fülöp-szigeteki MKK a befogadóképességének megduplázásával 280

misszionáriust tud majd fogadni. Két új épület is található az öt épületből álló kampuszon, mely közvetlenül a Fülöp-szigetek Terület irodái mellett, és a Fülöp-szigeteki Manila templommal szemben helyezkedik el. A Fülöp-szigeteki MKK 1983-as megnyitása óta 60 különböző országból érkező vagy oda induló misszionáriust szolgál ki.

A Provói MKK kibővítése két új, hatemeletes épületet is magában foglal, 200 új tanteremmel, több mint 100 tanítási gyakorlóteremmel, és 13 olyan számítógépes teremmel, ahol a misszionáriusok képzésben részesülnek, mielőtt elküldik őket a világszerte számukra kijelölt területre. A Provói MKK egy időben akár 3700 fiatal férfi és nő, valamint idősebb misszionárius képzésére is alkalmas.

Az egyháznak 15 misszionáriusképző központja van különböző helyszíneken világszerte. ■

Az új Ghánai Misszionáriusképző Központban egy oktató hallgatja, amint a misszionáriusok megbeszélik, hogyan tanítsák az evangéliumot.

Bingham nőtestvér az ENSZ-nél

2017. április 13-án az ENSZ által New Yorkban megszervezett, a menekültek integrációjáról szóló, felekezeti alapú panelbeszélgetésen a Segítőegylet általános elnöke, Jean B. Bingham kifejezésre juttatta abba vetett reményét, hogy a vallási szervezetek „kis és egyszerű módokon közösen együttműködve rendkívüli dolgokat fogl[na]k véghezvinni”.

Az évente megtartott „A hitre fókuszálva” eligazításon Bingham nőtestvér beszélt az egyház menekültekkel kapcsolatos emberbaráti erőfeszítéseiről, és őszinte elismerését fejezte ki mindazok iránt, akik részt vesznek abban a „kihívásokkal teli, azonban mélységesen kielégítő munkában”, hogy világszerte nyhít-sék a szenvedést.

Bingham nőtestvér Sharon Eubank nőtestvérral együtt – aki első tanácsosként szolgál a Segítőegylet Általános Elnökségében, és az UNSZ Szeretetszolgálat igazgatója – nemrég tért vissza az UNICEF Ugandában tartott helyszíni szemléről. Eubank nőtestvér is részt vett az ENSZ New Yorkban tartott gyűlésén. ■

További információért azzal kapcsolatban, hogy mit tehetsz a menekültek megsegítéséért, látogass el az IWasaStranger.lds.org honlapra.

Új irány a melkisédeki papság és a Segítőegylet vasárnapi gyűlései számára

Az új tananyag A Szabadító módján tanítani című kiadványra építve izgalmas változásokat hoz a vasárnapi gyűléseinkbe. Az első vasárnapi gyűlésünk lehetőséget ad arra, hogy közösen tanácskozzunk az Úr munkájának végzése során felmerülő feladatainkról, lehetőségeinkről és kihívásainkról. A többi vasárnapon nem lesz új Az egyház elnökeinek tanítási kézikönyv, hanem a legutóbbi általános konferencián elhangzott beszédek tanítására, valamint az általános egyházi vezetőink által kiválasztott témákra fogunk összpontosítani. Ezek a változások azonban nem csupán a tanulmányozott témát érintik – az új tananyag arra is hatással van, hogy miként készülünk fel, tanítunk, tanácskozunk és tanulunk együtt, valamint hogyan kapunk sugalmazást és váltjuk azt tettekre. Mexikóban, valamint az Amerikai Egyesült Államok Utah, Kalifornia és Georgia államaiban az egyháztagok és a vezetők már kipróbálták ezeket az új anyagokat. Az alábbiakban leírjuk néhány meglátásukat és tapasztalatukat.

„**M**ihez kezdek majd kézikönyv nélkül?” – gondolta Nancy Feragen, egy segítőegyleti tanító, amikor először átnézte a *Jöjj, kövess engem! – A melkisédeki papság és a Segítőegylet számára* című kiadványt. „Először bepánikoltam” – vallotta be. „Aztán ez a gondolatom támadt: Az Úr azt akarja, hogy nagyobb felelősséget vállaljunk a saját tanulásunkért, és hogy testvérekként az evangéliumban növeljük a lelkeségünket.”

„Kicsit ijesztő úgy bízni az Úrban és úgy készülni fel egy beszélgetés levezetésére, hogy nincs nálunk túl sok anyag – mondta Linda Harmon, egy segítőegyleti elnök –, de ha

megteszed, ha ima, tanulmányozás, templomlátogatás, és minden más által, amire sugalmazás kapsz, felkészülsz, akkor az csodálatos lesz!”

A SZABADÍTÓ MÓDJÁN TANÍTANI

„Az új tananyaggal kapcsolatos egyik kihívás az emberek hozzászoktatása ahhoz, hogy ne a »régimódon« tanítsanak” – mondta Boyd Roberts püspök. „Abba kell hagynunk az információközlést, félre kell állnunk, és engednünk kell, hogy a Lélek tanítson.”

„Ez egy új tanítási módszer, mely némelyek számára esetleg nehéz lehet” – mondta Lisa Smith, egy segítőegyleti elnök, *A Szabadító módján*

tanítani kiadványra utalva. „Ezért fontos bemutatni a jó tanítási módszereket, és arra buzdítani a vezetőket, hogy a tanítókkal együtt vegyenek részt rendszeresen a tanítói tanácsgyűléseken” – mondta.

FELKÉSZÜLÉS ÉS TANÍTÁS

David Mickelson, egy főpapi csoport tanítója azt mondta, hogy a „tanítások szorgalmasan” felszólítás a Tan és a szövetségek 88:78-ban „az előzetes felkészülésünkre vonatkozik, és arra, hogy szorgalmasan tudjuk követni a Lélek, amikor tanítunk. Ha szorgalmasan tanítunk, akkor velünk lesz a Szabadító kegyelme, és még tökéletesebb tanításban fogunk részesülni. Szerintem ez az Úr tökéletes tanítási módja. A tanítónak – a beszélgetést vezető személynek – készen kell állnia arra, hogy a Lélek tanítsa őt.”

Adam Bushman, egy elderek kvórumának tanítója azzal készült fel az órákra, hogy átnézte a kiválasztott általános konferenciái beszédét, majd imádságos lélekkel átgondolta, hogy mely elképzelések a legfontosabbak a kvórum számára. „Annak érdekében, hogy több idejük legyen az átgondolásra – magyarázza – a hét folyamán küldünk nekik egy ímélt, melyben ez áll: »Ezt a beszédet fogjuk megvitatni, és szeretnénk, ha átgondolná a következő kérdéseket.«”

KÖZÖS TANÁCSKOZÁS ÉS TANULÁS

„A Segítőegyletben a vasárnapi gyűlés most már nem csupán a vezetők felelőssége” – mondta Brooke Jensen, aki tanácsos egy segítőegyleti elnökségben. „Minden tag tevékeny szerepet kap.”

Bushman testvér szerint az hozott változást, hogy körben ültek. „Nagyon tetszik nekem – mondta. – Megváltoztatja a beszélgetés jellegét. Megváltoztatja az emberek elvárásait. Most már sokkal inkább bekapcsolódnak. Nem csupán az a két vagy három férfitestvér, aki meg szokta válaszolni a kérdéseket, hanem új emberek is hozzászólnak.”

Amikor Rebecca Siebach, egy segítőegyleti nőtestvér először hallott a tanácskozási fektetett új hangsúlyról, azonnal azok a barátai jutottak eszébe, akik kevésbé tevékenyekké váltak. „Ismertem a gondjaikat” – mondta. „Korábban már megnyíltak előttem, hogy miért bizonytalanok vagy okoz nekik gondot az, hogy eljőjenek az egyházi gyűlésekre, és azt gondoltam, hogy ez tökéletes lehetőséget nyújt arra, hogy ezt mondjam nekik: »Szükségünk van rád a tanácsunkban! Kérlek, gyere el és oszd meg ezeket!«”

„Amikor végre felszólaltam egy tanácsgyűlésen – mondta LonaMarie Cook, aki tanácsos egy segítőegyleti elnökségben –, klassz volt látni, hogy az emberek megerősítik azt, amit gondolok, és része lenni ennek a közösségnek.”

SUGALMAZÁS ELNYERÉSE ÉS CSELEKEDETEKRE VÁLTÁSA

„Olyan környezetet teremtünk, ahol a Lélek taníthat, mi pedig figyelhetünk és meghallhatjuk azt” – mondta Roberts püspök. „Így a Lélek válik a tanítóvá, megmutatva nekünk, hogy mit kell tennünk a személyes életünkben, a családjunkban és az elhívásainkban. Amit ezen késztetések eredményeként teszünk, az vezet igazi megtéréshez és szolgálathoz.”

Susan Farr, egy segítőegyleti elnök azt mondta: „Ez a módszer rákényszerít minket, hogy felkeljünk és cselekedjünk, ne csupán elsétáljunk a lecke után, azt gondolva, hogy »ez inspiráló volt«, aztán pedig elfelejtve azt. A közös tanácskozás segít nekünk észrevenni, hogy a tanulás és a tettek mindannyiunk felelőssége – nem csupán a tanítóé.”

„Ha feljegyezzük a benyomásainkat, majd cselekedetekre is váltjuk őket, akkor szívbeli változást gyakorolunk, és az Úr jobb szolgálivá válunk” – mondta Susan Mitchell, aki tanácsos egy segítőegyleti elnökségben.

„Annak tudata, hogy felelősségre fognak vonni valamiért, és valaki meg fogja kérdezni tőled, hogy milyen érzelmeid voltak – mondta Smith nőtestvér –, tevékeny résztvevővé tesz a saját bizonyosság építésében.”

Landen Roundy, egy főpapi csoport vezetője azt mondta, hogy ha ímélnél emlékeztetőt küld a megbeszélésekről, az a tervekről, az „segít az egyháztagnak odafigyelni arra, milyen élményekben van részük a héten, amelyekről talán mesélni akarnak majd a következő vasárnap.”

„Ezen az emlékeztető eredményeként – tette hozzá Roberts püspök – a megosztás és a tanulás folyamatos lelkületét látom a hét folyamán is, miközben a férfitestvérek ímélnél további gondolatokat és érzéseket vitattak meg, megerősítve ezzel a kvórumukat.”

„Az Úr azt akarja, hogy egymás felé fordítsuk a szívünket, és ez akkor történhet meg, ha céltudatosan gyűlünk össze” – mondta végezetül Siebach nőtestvér. „Ez az új tananyag segít nekünk abban, hogy érdekes témákat találjunk, célokat tűzzünk ki, megkeressük a válaszok megfelelő forrását, személyes kinyilatkoztatást kapjunk, és építsük egymást, miközben az élő prófétákhoz fordulunk azokért a válaszokért, amelyekre napjainkban szükségünk van.” ■

HOGY TUDUNK FELKÉSZÜLNI?

A melkisédeki papság és a Segítőegylet gyűléseire készített új *Jöjj, kövess engem!* forrásanyagokat 2018 januárjától fogjuk használni egyházzserte. Mit tehetnek az egyházi egységek azért, hogy felkészüljenek erre a változásra?

- Valamelyik következő egyházközségi tanácsn szánjatok időt a forrásanyagok közös áttekintésére, és annak megbeszélésére, hogy mi az, ami esetleg más. Milyen előnyökkel fog ez járni?
- Kérjétek meg az egyházközségi tanácsot, hogy javasoljanak olyan témákat az első vasárnapi tanácsgyűlésekre, amelyek segíteni fognak kielégíteni az egyházközség vagy gyülekezet szükségleteit. A melkisédeki papsági és a segítőegyleti vezetők eldönthetik, hogy mikor és hogyan beszélje meg a szervezőtök ezeket a szükségleteket.
- Mutassátok be és vitassátok meg az új forrásanyagokat a kvórum, a csoport vagy a Segítőegylet valamelyik következő gyűlésén. Mit tehet mindenki személy szerint azért, hogy felkészüljön ezekre a változásokra?
- Buzdítsátok a papsági és a segítőegyleti tanítókat és vezetőket a tanítói tanácsgyűléseken való részvételre, hogy megosszák és megbeszéljék az új forrásanyagokkal kapcsolatos tapasztalataikat, kihívásaikat és kérdéseiket.

Betekintés egy tanácsgyűlésbe

Vasárnap délelőtt van, és a mexikói Guadalajara városában található Bugambilias Egyházközségben 45 nőtestvér ült össze, hogy tanácskozzon. A nyitóhymusz után a Segítőegylet elnöke, Yara Ramirez felkéri néhányukat, hogy meséljenek az előző heti leckével kapcsolatos élményeiről.

Miután a nőtestvérek néhány percen keresztül mesélnek az élményeikről, Ramirez nőtestvér felír a táblára egy szót, mielőtt újra elfoglalná helyét a körben.

A táblán az áll: „Egység”.

Ramirez nőtestvér irányításával fellapozzák a Móziás 18:21-et, és felolvassák, hogy „...szívüket egységbe és szeretetbe összefonva egymás iránt”.

„Mit tehetünk Segítőegyletként azért, hogy átültessük a gyakorlatba ezt a szentírást?” – kérdezi.

A nőtestvérek egy pár pillanatig gondolkodnak. „Nos, a fiatalok nem tudnak elmenni a templomba – mondja az egyik nőtestvér –, mert nincs elég felnőtt nőtestvér, aki elkísérje őket.”

„Nem is tudtam” – szól egy másik, aki meglepettnek tűnik. „Ha nem tudsz róla, hogy szükség van valamire – kérdezi –, hogyan segíthetnél?”

„Ezért vagyunk itt” – feleli Ramirez nőtestvér. „Vannak ehhez hasonló szükségletek, melyekről az egyházközségi tanácson szerzek tudomást, és amelyekben mindannyian segíthetünk.”

„Miért nem készítünk egy naptárt?” – javasolja valaki. Egyre érdeklődőbbé válik a csoport. „Úgy tudom, hogy a fiataloknak havonta egy csütörtökön van lefoglalt időpontjuk a templomban.”

„Nekem magamnak is gondot jelent, hogy eljussak a templomba” – vallja be egy fiatal édesanya. „Már régóta nem voltam, és úgy érzem, hogy túlságosan el voltam foglalva önmagammal.

Nagyon szeretnék elmenni és szolgálni” – mondja.

Többen is bólogatnak, egyetértésük jeléül. Nekik is nehézséget okoz, hogy olyan gyakran elmenjenek, amilyen gyakran csak szeretnének.

Egy másik fiatal édesanya felveti, hogy vigyázhatnának egymás gyerekeire, és így egymást váltva elmehetnének a templomba.

Aztán a nőtestvérek azt kezdik kérdezgetni, hogy ki hol lakik, és ki lakik melyik fiatal közelében. Megbeszélük, hogyan válhatnak egymást abban, hogy segítsenek a fiataloknak eljutni a tevékenységeikre.

„Nos, meg is kell majd ismernünk egymást” – mondja valaki. „Szervezzünk tevékenységeket!”

A nőtestvérek további megjegyzéseket és javaslatokat tesznek, valamint kérdéseket tesznek fel.

A tanácskozás végén Ramirez nőtestvér megkéri a titkárát, hogy foglalja össze a jegyzeteit. „Hogyan éreztétek magotokat a tanácskozás során?” – kérdezi.

Azt felelik, hogy jobban tudatára ébredtek egymás szükségleteinek, annak, hogy igény van a szolgálatukra, és hogy barátok között vannak.

„A mai napon tapasztaltak alapján Segítőegyletként milyen konkrét tettek-re szeretnénk összpontosítani ebben a hónapban?” – kérdezi.

A csoporttal közösen eldöntik, hogy vasárnap a gyűlések után tartanak egy batyus ebédet; hogy csütörtök esténként elkezdjenek röplabdázni; készítenek egy templomlátogatási naptárt; és megtervezik, hogyan segítsenek a fiataloknak eljutni a tevékenységekre.

„Ma megtapasztaltuk az egységet” – mondja befejezésül Ramirez nőtestvér, és felkér minden egyes nőtestvért, hogy gondolja át, hogyan szolgálhatna a hét során. „A Szentlélek továbbra is készítéseket ad majd nekünk, miközben egyénekként és Segítőegyletként cselekszünk. Kérlek benneteket, hogy jövő vasárnap álljatok majd készen az élményeitek elmesélésére.” ■

JAVASLATOK A TANÁCSGYŰLÉSEKRE

- Legyetek türelmesek, és hagyjátok, hogy az Úr megtanítsa nektek, mit jelent közösen tanácskozni!
- Ezeket a tantételeket tarthatjuk szem előtt: Kövessétek a Lelket, osszátok meg a gondolataitokat és cselekedjétek a kapott benyomások szerint!
- Nyissátok meg a szíveteket és az elméteket az új ötletek, elképzelések és megoldások előtt!
- Az egyes gyűlések vége előtt gondoljátok át, hogy mit tanított nektek a Lélek, majd döntsétek el, hogy miként fogjátok cselekedetekre váltani a készítéseit!

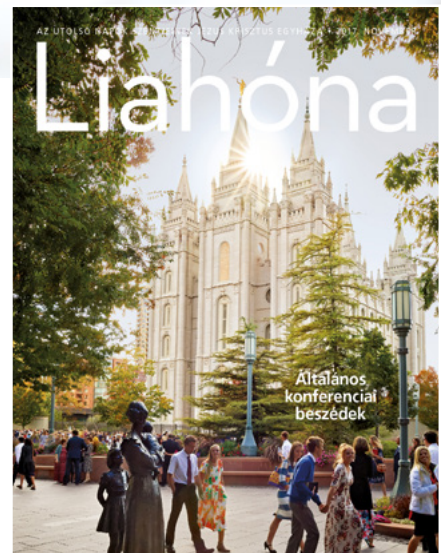
A mexikói Guadalajara városában tanácskoznak a Segítőegylet nőtestvérei.

Jöjj, kövess engem! – A melkisédeki papság és a Segítőegylet számára

Keressétek meg ezeket a forrásokat az Evangéliumi könyvtár alkalmazásban és a comefollowme.lds.org honlapon.

Miben más?

Ezekben az utolsó napokban Isten visszaállította a papságot és megszervezte a papsági kvórumokat, valamint a Segítőegyletet, hogy segítsenek elvégezni az Ő munkáját (lásd Mózes 1:39). Amikor tehát vasárnaponként összegyűlünk a melkisédeki papság és a Segítőegylet gyűlésein, megbeszéljük és megtervezük azt, hogy mi módon fogjuk elvégezni az Ő munkáját.

Ezért kell ezeknek a gyűléseknek többnek lenni pusztán tanóránál. Lehetőséget adnak a szabadítás munkájával kapcsolatos tanácskozásra, az egyházi vezetők e munkára vonatkozó tanításainak közös tanulmányozására, a munka megszervezésére és elvégzésére. A vasárnapi gyűléseket érintő változások segíteni fognak nekünk, hogy megvalósítsuk e célokat.

Havi beosztás

A melkisédeki papság és a Segítőegylet vasárnapi gyűlései az alábbi havi beosztást követik:

HÉT	CÉL
Első vasárnap	Tanácskozzatok a helyi feladatokról, lehetőségekről és kihívásokról, és készítetek cselekvési tervet
Második és harmadik vasárnap	Tanulmányozzátok a legutóbbi általános konferencia üzeneteit, melyeket az elnökség tagjai vagy a csoportvezetők, illetve alkalmanként a püspök vagy a cövekelnök választ ki
Negyedik vasárnap	Beszélgessetek az Első Elnökség és a Tizenkét Apostol Kvóruma által kiválasztott témáról
Ötödik vasárnap	Beszélgjete a püspökség által kiválasztott témáról

A gyűléseink mintája

A melkisédeki papság és a Segítőegylet vasárnapi gyűlésein egy adott mintát követünk Isten munkájának elvégzéséhez.

1. *Osszátok meg egymással az élményeiteket*, melyek korábbi (az elnökség egyik tagja vagy egy csoportvezető által vezetett) papsági vagy segítőegyleti gyűlésen kapott benyomásokból vagy felkérésekből erednek.
2. *Tanácskozzatok közösen* (első vasárnap, az elnökség egyik tagja vagy egy csoportvezető vezeti) vagy *tanuljatok együtt* (második, harmadik és negyedik vasárnap, egy elhívott tanító vezeti).
3. *Tervezzétek meg, mit fogtok tenni* csoportosan vagy egyénileg (az elnökség egyik tagja vagy egy csoportvezető vezeti).

ELSŐ VASÁRNAPI TANÁCSGYŰLÉSEK

A hónapok első vasárnapján a kvórumok, a csoportok és a Segítőegylet gyűlésein *nem lesz tanító által tanított lecke*. Ehelyett az elnökségek vagy a csoportvezetők tanácsgyűlést vezetnek. Minden kvórum, csoport vagy Segítőegylet

tanácskozik a helyi feladatokról, lehetőségekről és kihívásokról; tanulnak egymás meglátásaiból és tapasztalataiból; és megtervezik a módját a Lélektől kapott sugalmazások kivitelezésének.

A tanácsgyűlés előtt

- A vezetők beazonosítják a helyi feladatokat, lehetőségeket és kihívásokat, és imáságos lélekkel választanak egy megbeszélendő témát.
- Mindenki a Lélek útmutatására törekszik.
- Mindenki felkészül a gondolatai és a tapasztalatai megosztására.

A tanácsgyűlés alatt

- A vezetők felkérlik a tagokat, hogy osszanak meg olyan élményeket, amelyekben a korábbi gyűléseken kapott benyomások szerinti cselekvés által részesültek.
- Mindenki közösen tanácskozik a témáról, meghallgatja a másikat, és a Lélek útmutatására törekszik.
- A vezetők összefoglalják a fő pontokat, és cselekvésre szólnak.

A tanácsgyűlés után

- Mindenki a kapott benyomások és a felkérések szerint cselekszik, közösen és egyénileg is.
- Mindenki felkészül élményei megosztására egy jövőbeli gyűlésen.

„SZÉT VAN SZÓRVA
KÖZTÜNK A
KINYILATKOZTATÁS.”¹

Neil L. Andersen elder

„MI VAGYUNK AZ Ő
KEZE.”²

Dieter F. Uchtdorf elnök

JEGYZETEK

1. Neil L. Andersen, in Adam C. Olson, “Handbook Training Emphasizes Work of Salvation,” *Ensign or Liahona*, Apr. 2011, 76.
2. Dieter F. Uchtdorf: „Ti vagytok a kezem”. *Liahóna*, 2010. máj. 70.

A közös tanácskozás tantételei

Nem minden tanácsgyűlés ugyanolyan. Engedjétek, hogy az Úr tanítson titeket! Kezdsétek íme néhány tantétellel:

1. A tanácsgyűlés célja az, hogy tanácskozzunk egymással a helyi feladatokról, lehetőségekről és kihívásokról; tanuljunk egymás meglátásaiból és tapasztalataiból; és megtervezzük a módját a Lélektől kapott benyomások kivitelezésének.
2. A tanácsgyűlés vezessen tettekhez – arra vonatkozó egyéni és csoportos, a Lélek által sugalmazott tervekhez, melyek alapján a gyűlésen kívül el fogjuk végezni az Úr munkáját (lásd T&Sz 43:8–9).
3. A tanácsok használják a szentírásokat, valamint az utolsó napi próféták és apostolok, más általános felhatalmazottak és általános tisztségviselők szavait a beszélgetés irányításához és alátámasztásához. Ily módon a sugalmazott egyházi vezetők szavai segíthetnek a kvórumoknak, csoportoknak és segítőegyleteknek, hogy megbeszéljék a fontos szükségleteket.

4. A beszélgetések során ne kerüljenek szóba egyes embereket vagy családokat érintő bizalmas vagy érzékeny témák.
5. Bár a tanácsgyűlést az elnökség vagy a csoport vezetőségének egyik tagja vezeti, ne uralja teljesen azt. A vezető bevezeti a megbeszélendő témát, és megkéri a többieket, hogy a Lélek útmutatása szerint osszanak meg gondolatokat és tapasztalatokat.
6. Senki ne érezze kényszerítve magát a részvételre, mindenki érezze biztonságosnak a megjegyzések és ötletek megosztását anélkül, hogy kritikától kellene tartania.
7. Ha kivitelezhető, akkor a kört alkotó üléselrendezés elősegítheti a megosztást és a nyílt beszélgetés lelkületét.

Lehetséges témák az első vasárnapi tanácsgyűlésekre

A tanácsgyűléseken megbeszélendő témák ötletei származhatnak az egyházközségi tanácstól, az elnökségi gyűlésekről, a területi tervből, a vezetőknek a tagok szolgálata során szerzett benyo-

másából, valamint a Szentlélektől kapott benyomásokból. Az alábbi témák csupán javaslatok. Lehet, hogy a vezetők tudatában vannak más olyan szükségleteknek, amelyek megbeszélésére sugalmazást kapnak.

- Hogyan állíthatjuk jobb fontossági sorrendbe a különböző feladatainkat?
- Hogyan kerülhetünk közelebb Istenhez, és kaphatunk még több útmutatást a Lélektől az életünkben és az otthonunkban?
- Hogyan fogjuk megosztani az evangéliumot a barátainkkal és az ismerőseinkkel (lásd Alma 17)?
- Hogyan védhetjük meg magunkat és a családunkat a nem helyénvaló médiától és a pornográfiától (lásd T&Sz 42:22–23)?
- Mit fogunk tenni azért, hogy segítsünk mentorálni és megerősíteni a gyermekeinket és az egyházközségünkben lévő fiatalokat?
- Hogyan lehetünk egységesebbek a kvórumunkon, a csoportunkon vagy a segítőegyletünkön belül (lásd Móziás 18:19–22)?
- Hogyan vehetünk részt még inkább a családtörténeti munkában és a templomi hódolatban?
- Hogyan kérjük az Úr segítségét, amikor választ keresünk a kérdéseinkre, és alaposabban meg szeretnénk érteni az evangéliumot?
- Hogyan válhatnak a szülők jobb vezetőkké otthon?
- Hogyan erősíthetjük meg bizonyágunkat az Úrról és az Ő evangéliumáról, és segíthetünk a családunknak abban, hogy lelkiileg önálló legyen?
- Mit jelent szolgálni valakinek? Hogyan szolgáljuk jelenleg a körülöttünk lévőket (lásd 1 Péter 4:11)?

Ha lehet, akkor a vezetők előre tájékoztassák a tagokat a témáról, hogy felkészülten jöhessenek annak megbeszélésére.

MÁSODIK ÉS HARMADIK VASÁRNAPI GYŰLÉSEK

A hónap második és harmadik vasárnapján a melkisédeki papság kvórumai és a Segítőegylet az élő próféták, apostolok és más egyházi vezetők tanításait tanulmányozzák a legutóbbi általános konferenciáról. **A legutóbbi konferencia bármely beszéde megvitatható.**

Legtöbb esetben a kvórumelnökség, a csoportvezetők vagy a Segítőegylet elnöksége választ ki egy konferenciái beszédet a tagok szükségletei szerint, bár a püspök vagy a cövekelnök is javaslatot tehet. A vezetők választhatnak egy, az első vasárnapi tanácsgyűlésen megvitatt témához kapcsolódó beszédet, vagy a Lélek sugalmazása alapján akár egy másik beszédet is. A vezetők és a tanítók találjanak módot a tagok arra történő buzdítására, hogy olvassák el előre a kiválasztott beszédeket, és álljanak majd készen gondolataik megosztására. Az alább javasolt tanítási tevékenységek, melyek alapját *A Szabadító módján tanítani* kiadvány képezi, segíthetnek bevonni az osztály tagjait az általános konferencia beszédeiből való tanulásba.

Sharon Eubank: *Lobbantsátok lánggra fényeteket!*

Kérd meg a kvórumod vagy a Segítőegylet tagjait, hogy gondolják át, miként befolyásolta már jó irányban az életüket egy igazlelkű és hithű nő. Megkérheted néhányukat, hogy mondják el, miként szemlélteti ez a nő azon igazlelkű nők jellemvonásait, akikről Eubank nőtestvér beszélt. Mit tudunk meg Eubank nőtestvértől, hogyan válhatunk „jelentős erő[vé] az egyház mind számbeli, mind pedig lelki növekedésében az utolsó napokban”?

Neill F. Marriott: *Megmaradni Istenben és megjavítani a repedést*

Ez az üzenet segíthet azoknak, akik esetleg úgy érzik, hogy valami elválasztja őket Mennyei Atyánktól vagy a körülöttük lévőkötől. Mi segíthet az általad tanítottaknak megérteni, hogy mi az a repedés? Esetleg hozhatsz be képeket különböző típusú repedésekről. Marriott nőtestvér milyen meghatározást ad

a repedésre? Mi okozhat repedést az Istenhez vagy másokhoz fűződő kapcsolatainkban? Kérd meg az osztály tagjait, hogy keressenek Marriott nőtestvér beszédében arra vonatkozó javaslatokat, hogy mit tehetünk a repedések kijavításáért az életünkben. Adj nekik időt, hogy leírják, minek a megtételére készíteti őket a Lélek annak érdekében, hogy közelebb kerüljenek Istenhez és másokhoz.

Joy D. Jones: *Mérhetetlen érték*

Milyen áldások áradnak az életünkbe, ha megértjük isteni kilétünket? E kérdés megválaszolásához a kvórumod vagy a Segítőegylet tagjai közösen áttekinthetik Marima, Renu, valamint Taiana történetét Jones nőtestvér beszédében. Milyen tanácsot ad Jones nőtestvér, hogy segítsen nekünk „erőfeszítést tenni isteni kilétünk szem előtt tartására és megélésére”? Kérd meg az osztály tagjait, hogy keressenek és vitassanak meg Jones nőtestvér beszédében egy olyan szentírásrészt vagy idézetet, amely segít nekik megérteni valódi értéküket Isten előtt. Kérd meg őket, hogy osszák meg az egyik ilyen szentírás vagy idézetet valakivel, akinek emlékeztetőre van szüksége az isteni értékéről.

Dieter F. Uchtdorf: *Három nővér*

Uchtdorf elnök beszéde áttekintésének egyik módja lehet az, ha kisebb

csoportokra osztod a kvórumot vagy a Segítőegyletet. Mindegyik csoportnak kiadhatod feladatul, hogy olvassanak az Uchtdorf elnök beszédében szereplő három nővér egyikéről. Ezt követően írhatnak egy levelet ennek a nővérnek, melyben összefoglalják Uchtdorf elnök neki szóló tanácsait, és a leírtakat megoszthatják a többi csoporttal. Mit tehetünk annak érdekében, hogy a harmadik nővérhez váljunk hasonlóbbá? Hogyan tehetjük a kvórumunkat vagy a Segítőegyletünket „biztonságos otthonná” azok számára, akik küszködnek?

Dieter F. Uchtdorf: *Hazavágyódás*

Hogyan segíthetsz az általad tanítottaknak felismerni, hogy mi módon használja őket Isten mások megáldására? Felkérheted őket, hogy nézzék át Uchtdorf elnök beszédében az „Isten felhasznál majd titeket” alcím alatti részt, és keressenek azoknak tett ígéreteket, akik a gyengeségeik ellenére is igyekeznek szolgálni Isten királyságában. Ennek az üzenetnek az elolvasása olyan élményeket is eszébe juttathat az osztály tagjainak, amikor Isten mások megáldására használta őket, vagy amikor másokat használt az ő megáldásukra. Ezeket meg is oszthatják. Adj időt nekik annak átgondolására, hogy e beszélgetés hatására minek a megtételére éreznek késztetést.

Bonnie L. Oscarson: *A szemünk előtt lévő szükségletek*

Oscarson nőtestvér beszédét úgy is elkezdhetitek megvitatni, hogy mindenkinek adsz egy papírlapot, melyre ez van felírva: „Kinek van ma szüksége rám?” A Segítőegyleted vagy a kvórumod tagjai szakíthatnak pár percet arra, hogy átgondolják és felsorolják az erre a kérdésre adott válaszaikat. Oscarson nőtestvér beszédét is átnézhetik azzal kapcsolatos ötletekért, hogy mi módon szolgálhatnak a felsorolásukban szereplő embereket, vagy mire kapnak még sugalmazást, kiket írjanak még hozzá. Néhányan el is mondhatják, hogy mit tanultak.

Dallin H. Oaks: *A terv és a kiáltvány*

Miként fogják tettekre váltani a kvórumod, csoportod vagy Segítőegyleted tagjai Oaks elder arra vonatkozó felkérését, hogy otthon, a közösségükben és az egyházban is tanítsák a családkiáltványt, és éljenek is „annak megfelelően”? Kérd meg őket, hogy osszák meg egymással az ötleteiket. Segítséget jelenthet, ha megkeresik a beszédben a családkiáltványból származó tanbéli kijelentéseket. Hogyan segítenek nekünk ezek a kijelentések abban, hogy miként reagálunk „a családot érő mostani kihívások[ra]”? Oaks elder beszédének IV. szakasza példákat is hoz ezekre a kijelentésekre.

D. Todd Christofferson: *A mennyből alá szálló élő kenyér*

A Segítőegylet vagy a kvórum tagjai Christofferson elder üzenetének áttekinthetésekor szem előtt tarthatják a következő kérdéseket: Mi az a szentség? Hogyan törekszünk szentségre? Hogyan segít nekünk az úrvacsoravétel az erőfeszítéseinkben? Az osztály tagjai megoszthatnak olyan szavakat vagy kifejezéseket Christofferson elder beszédéből, amelyek segítenek megválaszolni ezeket a kérdéseket. Miként segítünk egymásnak az arra irányuló erőfeszítésünkben, hogy szentebbé váljunk?

Jeffrey R. Holland: *„Legyetek azért ti tökéletesek...” – majd egyszer*

Az általad tanítottak között lehetnek olyanok, akik úgy érzik, hogy nem ütik meg a Szabadító tanításai szerinti élet

mércéjét. Mit tanít Holland elder, ami vigaszt és bátorítást nyújthat azoknak, akik esetleg így érznek? Megkérheted a Segítőegylet vagy a kvórum tagjait, hogy keressenek egy olyan részt ebben a beszédben, melyet megoszthatnak valakivel, aki annak érzésével küszködik, hogy nem „elég jó”. Olyan részeket is kereshetnek az üzenetben, melyek arra készítetik őket, hogy „nagyobb szeretetet és bámulatot [érezzenek] Iránta, valamint nagyobb vágyat arra, hogy Hozzá hasonlóak legy[enek]”.

Gary E. Stevenson: *Lelki napfogyatkozás*

Láttak már a kvórumotok vagy a Segítőegyletetek tagjai napfogyatkozást? Ha igen, akkor megkérheted valamelyiküket, hogy magyarázza el a Stevenson elder által megosztott „lelki napfogyatkozás” hasonlatát. Mik azok az akadályok, amelyek „kizárják Jézus Krisztus és az Ő evangéliuma világosságának nagyságát, ragyogását és melegét”? Hogyan vonhatja el a figyelmünket a közösségi média, elzárva előlünk „Jézus Krisztus evangéliumának szépségét, melegét és mennyei fényét”? Miként vehetjük fel „az evangélium szemüvegét” azért, hogy védjen minket a lelki vakságtól? Mit tanít nekünk Stevenson elder hasonlata az evangéliumi látásmód megtartásáról?

Quentin L. Cook: *Az örökkévalóság mindennapjai*

Cook elder beszéde annak fontosságára emlékeztet minket, hogy igyekezzünk különböző módokon alázatosnak lenni. Az általa tanítottak megbeszélésének egyik módja az lehet, ha két csoportra osztod az osztályt. Az egyik csoport keressen Cook elder beszédében olyan javaslatokat, amelyek segíthetnek nekünk alázatosságra szert tenni, a másik csoport pedig keresse meg annak formáit, ahogyan az emberek kevélységet tanúsítanak. Kérd meg a csoportokat, hogy osszák meg a másik csoporttal, amit találtak. Annak módjait is megoszthatják, ahogyan több „mindennapos alázat[ot]” tanúsíthatnak az életükben, valamint gondolják át, hogy mi módon segíthet nekik ez az alázatosság felkészülni az Istennel való találkozással.

Ronald A. Rasband: *Isteni terv szerint*

Rasband elder beszédének megvitatására bátorítólag hathat az, ha felkéred az osztály néhány tagját, hogy hozzanak be egy szabásmintát, tervrajzot vagy receptet, és mondják el, hogy ezek miért hasznosak. Rasband elder mely példái vagy tanításai ösztönzik az osztály tagjait arra, hogy felismerjék Isten tervét az életükben? Az osztály tagjai olyan tapasztalatokról is mesélhetnek, amelyek során látták, amint az Úr irányítja az életüket. Mit tettek azért, hogy kimutassák Isten felé, hogy „becsben” tartják az útmutatását? Miért fontos felismernünk Isten „isteni terv[ét]”?

Russell M. Nelson: *A Mormon könyve: Milyen lenne nélküle az életetek?*

Nelson elnök arra kérte az egyháztagokat, hogy gondoljanak át három kérdést: (1) „[M]ilyen lenne az életetek a Mormon könyve *nélkül*?” (2) „[M]i az, amit *nem tudnátok*?” (3) „[M]i az, amitek *nem lenne*?” Kérd fel a kvórumod, csoportod vagy Segítőegyleted tagjait e kérdések átgondolására, majd pedig osszák meg, hogy milyen válaszokat adnának rájuk. Mit találnak ebben a beszédben, ami arra készíti őket, hogy többre becsüljék a Mormon könyvét, mint a „gyémántokat vagy rubinokat”?

Dale G. Renlund: *A papság, valamint a Szabadító engesztelő hatalma*

Hogyan segíthetsz a kvórumod vagy Segítőegyleted tagjainak megérteni, hogy miként segít a papság rendelkezésükre bocsátani a Szabadító engesztelésének áldásait? Felhírhatsz a táblára ezt a két kérdést: „Miért van szükségünk Jézus Krisztus engesztelésére?” és „Miként juttatja el hozzánk a papság az engesztelés áldásait?” Kérd meg az osztály tagjait, hogy keressenek Renlund elder beszédében az egyes kérdések alá írható kifejezéseket. Hogyan segít a papság és annak szertartásai betölteni Mennyei Atyánk gyermekeire vonatkozó céljait?

Dieter F. Uchtdorf: *Mennyei világosság hordozói*

Kérd meg az osztály tagjait, hogy nézzék át Uchtdorf elnök beszédét, és mondják el, milyen hatással lehet az életünkre

az isteni világosság jelenléte vagy hiánya. Megkérheted őket az Uchtdorf elnök által említett egyik szentírás tanulmányozására, és a lelki világossághoz kapcsolódó igazságok beazonosítására. Mit tanít nekünk a napfogyatkozás metaforája arról, hogy mi az önrendelkezés szerepe a lelki világosság keresésében? Mit tehetünk azért, hogy megosszuk Jézus Krisztus isteni világosságát másokkal, különösen a családukkal és azokkal „a fiataljainkkal, akik világosságra törekcszenek”?

Henry B. Eyring: *Az Úr vezet az egyházát*

Kérd meg a kvórumod vagy Segítőegyleted tagjait, hogy meséljenek olyan tapasztalatokról, amelyek során hitet kellett kifejleszteniük abban, hogy az elhívásuk vagy valaki másnak az elhívása Istentől érkezett. Hogyan gyakorolták a hitüket? Hogyan tudták meg, hogy az elhívás Istentől való? Kérd meg az osztály tagjait, hogy nézzék át Eyring elnök beszédét, és keressenek benne olyan igazságokat, amelyeket személyes tapasztalat által tanult meg, és amelyek segíthetnek nekünk is abban, hogy türelemmel és bizalommal legyünk mind magunkkal, mind pedig másokkal szemben, akiket az Úr hívott el.

Jean B. Bingham: *Hogy „a ti örömetek beteljék”*

Bingham nőtestvér beszéde segíthet a Segítőegyleted vagy a kvórumod tagjainak megérteni, hogy miként találunk örömet az élet nehézségei ellenére, miközben Krisztushoz jövünk. Beszéde megvitatásának egyik módja lehet az, ha rajzolsz a táblára egy ösvényt, mely elvezet az *öröm* szóhoz. Kérd meg az osztály több tagját is, hogy írjanak az ösvényre egy-egy olyan javaslatot Bingham nőtestvér beszédéből, amely igazi örömhöz vezet. Buzdítsd az osztály tagjait, hogy gondolják át, miként válhatnak cselekedetekre Bingham nőtestvér tanácsát. Kérj fel többeket, hogy osszák meg a gondolataikat.

David A. Bednar: *„Igen nagy és becses ígéretek”*

Segíthetsz a Segítőegyleted vagy a kvórumod tagjainak megvitatni Bednar elder beszédét, ha a sabbatra, a templomra és az otthonunkra utaló képeket

teszel ki a táblára. Kérd meg őket, hogy olvassák el Bednar elder beszédének ide vonatkozó részeit, és írják fel a táblára, hogy a sabbat napja, a templom és az otthonunk hogyan segít nekünk Isten ránk vonatkozó ígéreteire összpontosítani. Életünk mely dolgai vonhatják el a figyelmünket ezekről az ígéretekről? Milyen lépéseket tehetünk annak biztosításáért, hogy emlékezetünkben tartsuk őket?

Henry B. Eyring: *Ne féljetekek jót tenni!*

Eyring elnök beszéde segíthet az általad tanítottaknak bátorságra és hitre lelteni ahhoz, hogy jót cselekedjenek a világban. Megkérheted az osztály néhány tagját, hogy foglalják össze, mely hithű emberek példáit hozta fel Eyring elnök. Mit tanítanak nekünk ezek a példák mások szolgálatának módjáról? Mit sugallnak ezek a példák, hogyan szolgálhatunk közösen kvórumként vagy Segítőegyletként?

E beszéd megvitatásának másik módja azoknak az áldásoknak az áttekintése lehet, amelyeket Eyring elnök tapasztalt meg Thomas S. Monson elnöknek a Mormon könyve tanulmányozására vonatkozó tanácsának követése kapcsán. Milyen áldásokat vettünk már észre a Mormon könyve tanulmányozásából eredően?

M. Russell Ballard: *Az utazás folytatódik!*

Ballard elder beszédének megvitatását úgy is elkezdhetitek, hogy felkérsz

valakit egy olyan élmény megosztására, amelynek során volt egy úti célja, de közben rájött, hogy rossz irányba megy. Hogyan kapcsolódnak az ehhez hasonló példák a Mennyei Atyánkhöz visszavezető saját utazásunkhoz? Ezt követően az osztály tagjai kereshetnek olyan Ballard eldertől kapott tanácsokat és figyelmeztetéseket, amelyek segíthetnek abban, hogy tudjuk, jó irányba halad-e az életünk. Adj időt nekik a saját útjaik átgondolására, valamint annak megbeszélésére, hogy miként segíthetünk és buzdíthatunk másokat a Mennyei Atyánkhöz visszavezető útjukon.

Neil L. Andersen: *Az Úr hangja*

A Segítőegyleted vagy a kvórumod tagjai mesélhetnek olyan élményekről, melyek során saját maguk számára különösen jelentőségteljesnek érezték egy bizonyos általános konferencia beszédét. Miért voltak jelentőségteljesek ezek a beszédek? Mit tanít Andersen elder az általános konferencia beszédének, a beljük fektetett erőfeszítésnek és megírásuk folyamatának fontosságáról? Milyen hatással kell lennie ennek a tudásnak arra, hogy mennyire buzgón tanulmányozzuk és fogadjuk meg ezeket a szavakat? Fel is sorolhatjátok a legutóbbi általános konferencián elhangzott felkéréseket és felszólításokat. Mit tettünk már eddig azért, hogy tettekre váltsuk ezeket a felkéréseket?

NEGYEDIK VASÁRNAPI GYŰLÉSEK

Minden hónap negyedik vasárnapján a kvórumok, a csoportok és a segítőegyletek egy, az Első Elnökség és a Tizenkét Apostol Kvóruma által kiválasztott témát beszélnek meg. Ezek a témák minden egyes általános konferencia alkalmával frissítve lesznek. A következő általános konferenciáig a téma a szombat napja lesz. A vezetők vagy tanítók a tagok szükségletei szerint választhatnak az alább javasolt tanok és tanulási tevékenységek közül, összevonhatják ezek némelyikét, vagy saját maguk is alkothatnak ilyeneket.

A szombat annak napja, amikor megemlékezünk arról, hogy mit tett értünk Isten.

A történelem folyamán Isten különféle hatalmas cselekedeteket társított a szabbathoz. E hatalmas cselekedetek közé tartozik a teremtés (lásd 1 Mózes 2:1–3), Izráel gyermekeinek kivonulása Egyiptomból (lásd 5 Mózes 5:15), valamint a Szabadító feltámadása (lásd János 20:1–19; Apostolok cselekedetei 20:7). Kérd fel a csoport tagjait ezeknek a részeknek az átoltására, és beszéljétek meg, hogyan segíthet nekünk az egyes eseményekre való emlékezés abban, hogy tiszteletben tartsuk a szabbat napját. Milyen hatalmas dolgokat cselekedett értünk Isten? Hogyan emlékezhetünk ezekre a dolgokra a szabbat napján? Ha jónak látod, kérd fel a csoport tagjait, hogy beszélgessenek a családjukkal ezekhez hasonló kérdésekről.

Jézus Krisztus a szabbat Ura.

A szabbatot az Úr napjának is nevezzük (lásd Jelenések 1:10). Mit gondoltok, miért nevezzük Jézus Krisztust a szabbat Urának (lásd Máté 12:8)? Nézzetek át együtt néhány olyan verset, amely segíthet a csoport tagjainak arra vonatkozó sugalmazást kapni, hogy miként helyezték Jézus Krisztust a szabbatnap élményeik középpontjába (például Hélamán 5:12; Ether 12:41; Moróni 10:32; és T&Sz 6:36–37). Milyen más verseket tudnak még megosztani, amelyek segíthetnek nekik Krisztus-központúbbá tenni a szabbatot? Milyen

célokat tűzhetünk ki, amelyek segíthetnek nekünk végig a Szabadítóra összpontosítani a szabbatnap idején?

Jézus Krisztus példát mutatott nekünk a szabbat tiszteletben tartására.

Halandó szolgálata során a Szabadító megragadta az arra kínálkozó lehetőségeket, hogy a szabbat napjáról tanítson. Kérd meg a csoport tagjait, hogy olvassák el az alábbi beszámolókat, és sorolják fel, hogy mit tett Jézus a szabbat napján, valamint milyen tantételeket tanított: Lukács 6:1–11; 13:11–17; János 5:1–20; 9:1–16. Az alábbi versekből még milyen tantételeket tudunk meg a szabbatról? 2 Mózes 20:8–11; 31:12–18; Ésaías 58:13–14; és T&Sz 59:9–19. Kérd meg a csoport tagjait, hogy mondják el, mit tehetnek, amivel követhetik a Szabadító példáját.

Lásd még Russell M. Nelson: A szabbat gyönyörűség. *Liahóna*, 2015. máj. 129–132.

A szabbat a hódolat napja.

Írd fel a táblára a *hódolat* szót, és kérd meg az osztály tagjait, hogy írjanak fel mellé más, hozzá kapcsolódó szavakat. Ezt követően készíts három oszlopot *előtte, közben és utána* felirattal. Mit tehetünk az egyházi gyűlések előtt, közben és után azért, hogy az Úrnak hódoljunk az Ő szent napján? Ötletekért az osztály tagjai elolvashatják együtt a Móziás 18:17–29-et és a Moróni 6-ot. Kérd meg a csoport tagjait, hogy gondolják át, hogy a hozzáállásuk és a szabbat napján végzett tevékenységeik miként segítenek abban, hogy azon a napon hódoljanak az Úrnak (lásd 2 Mózes 31:16–17). Mit tehetünk azért, hogy jobb hódolati élményben lehessen része a családjainknak és az egyházközösségünk tagjainak?

Ha veszünk az úrvacsorából, lehetővé válik számunkra, hogy mindig velünk legyen a Lélek.

Írd fel a táblára a következő kérdést: Milyen hatással van az életekre az úrvacsora? Kérd meg a csoport tagjait, hogy ennek a kérdésnek a megválaszolásához párokban dolgozva válasszanak ki

és beszéljenek meg egy-egy mondatrészt a Tan és a szövetségek 20:77, 79-ben található úrvacsorai imákból és a Tan és a szövetségek 59:9-ben található magyarázatról. Mindegyik párnak adj időt olyan szentírások kikeresésére, amelyek segítenek nekik jobban megérteni az általuk választott mondatrészt, és beszéljétek meg, hogy miként válaszolnák meg a táblán lévő kérdést. Azt is megteheted, hogy felkéred az osztály tagjait kedvenc úrvacsorai himnuszuk kiválasztására, és azokat együtt eléneklitek.

Lásd még Cheryl A. Esplin: Az úrvacsora: megújulás a léleknek. *Liahóna*, 2014. nov. 12–14.

A szabbat mások szolgálatának a napja.

Mit tanulhatunk mások szabbatnap szolgálatáról abból, ahogyan a Szabadító szolgálta és megáldotta a körülötte lévőket? Buzdítsd az osztály tagjait a Máté 9:10–13; Lukács 19:1–9; János 11:32–46; 13:1–5, 12–17; és a 3 Nefi 17:5–10 átnézésére és megbeszélésére. Kérd őket, hogy gondolják át ezeket a szentírásokat, és vegyék fontolóra, hogy mi módon szolgálhatnak a szabbat napján. Megtehetik például, hogy szolgálják a családtagjaikat; gondoskodva fordulnak olyan egyének és családok felé, akiket házi- vagy látogatótanítóként szolgálnak; dolgoznak a családtörténetükön; meglátogatják a betegeket; vagy megosztják az evangéliumot. A tagok akár családi tanácsot is tarthatnak, melynek során megtervezik, hogy mi módon tudnak másokat szolgálni a szabbat napján.

